

आगला अढी खंरमां महारा दृष्टिदोषथी कोइ कोइ ठेकाणे चूको रही गइ हशे, माटे आ पुस्तकमां जे कांइ चूखो रही गयेखी ते विषे वांचनार सज्जन जनो मने तेवी वातोथी अइ जाणीने पोतेजे । मेले सुधारी वांचशे, एवी मने संपूर्ण आशा ठे. ते सज्जनो जो के ग्रंथ करवानी निपुणतामां मने अशक्त जाणशे तोपण महारा प्रारंजेला ज्ञानवृद्धिरूप शुभ कार्यने उत्तेजन अपाववाना उत्साही होवाथी अने गुणिजनोने पण आ काममां आश्रय आपवा माटे अत्युत्साहित करशे.

ते उत्तमोत्तम गुणने धारण करनारा सज्जनो एवुं समजशे के कोइ रीते एकवार कोइ ग्रंथ ठपावी प्रसिद्ध थइ जशे तो ते ग्रंथ साधु परंपरा वांचवाना काममां आवशे अने तेथी ते ग्रंथ घणा जनोने रुचतो थाशे. ते वारे अवश्य तेनो खप वधवाथी पुनः पुनः ठपातो रहेशे, तेमां कोइ वखत कोइ विद्वानने हाथे ठपाशे तो ते वखत पोतानी मेले ते ग्रंथ शुरू थइ जाशे.

चतुर्विध श्रीसंघने हुं सविनय प्रार्थना करुं हुं के धर्मवृद्धि करवानुं मूल कारण ते धर्म संबंधी पुस्तकोज ठे, माटे तमे तमारा न्यायोपाजित डव्यने सुकृतमां खरचवानी चाहना राखता हो तो उजाणीयो अने जमण वार करवामां जेवा उत्साहथी डव्य खरचवाने उजमाल थाउं ठो तेवीज होंशथी प्रथम पोताना धर्मसंबंधी पुस्तकोनो संग्रह करवा माटे जेने जेटलुं डव्य खरचवानुं सामर्थ्य होय तेडलुं डव्य खरचीने घणा ग्रंथोना जंनारा करावो अने ते पठी ते पुस्तकोने जणवा वांचवा अने सांजलवा उपर अनेक जनोने अजिरुचि उत्पन्न करावो, तेमज तेना उपर तमाराथी जेटलुं डव्य खरचाय तेडलुं डव्य महोटा उत्साहथी खरचो. ते डव्य खरे-खरं परमार्थथी धर्मार्थे तमे खरच्युं एम समजो. ए वे प्रकारे डव्य खरचाया पठी बीजां जे जे धर्मनां कार्य सीदातां होय तेमां तमे डव्य खरचवाने उजमाल थाजो, परंतु गारुनिया प्रवाहनी पेठे एक बीजानी देखादेखीथी जे धर्म संबंधी कार्यनी कांइ पण ते समयमां न्यूनता देखाती न होय तोपण . ते कार्यमां डव्य खरचीने फोकट फूलवुं व्यर्थ ठे. शुभमस्तु.

आवकं जीमसिंह माणक.

વીજી આવૃત્તિની પ્રસ્તાવના.

આ સૃષ્ટિમાં સર્વે જિન્ન જિન્ન પદાર્થો કાલના પ્રજાવે કરી જિન્ન જિન્ન રીતે ન્યૂનાધિકતાપણે પ્રવર્તે છે, એવું શ્રી સર્વજ્ઞ કથનશ્રી અને વિદ્વાનોના અનુજવથી સિદ્ધ થાય છે. એનું ઉદાહરણ જોતાં પુરાતન જૈન પંક્તિોનું પાંક્તિય અને આધુનિક જૈન પંક્તિોનું પાંક્તિય સ્પષ્ટ દર્શાવી દીધું છે. જેમ પુરાતન જૈન પંક્તિોએ રચેલા ગ્રંથોની ઉપર લઘુ દેતાં હરેક સુદ્ધ જનનું મન આનંદને પામે છે તેમ હાલના સમયમાં તેવા પંક્તિોનો અત્યંત અજાણ જોઈને તેડનું મન શોક પળ પામે છે, કેમકે તેવા ગ્રંથોની હાલ રચના થવી તો એક વાજુએ રહી, પણ તેડનો યથાર્થ મર્મ સમજવો પણ હાલના સમયમાં ડુર્બટ થઈ પડ્યો છે. તે પૂર્વાચાર્ય રચિત અનેક ગ્રંથોના વિષયો તેમજ આ શ્રીનેમિનાથનો રાસ જોવાથી સ્પષ્ટ જણાઈ આવે છે.

આ શ્રી નેમિનાથનો રાસ મુનિ શ્રી પદ્મવિજયજીનો રચેલ છે. તેડની કવિત્વશક્તિ ઘણીજ સારી હતી. તેડે પોતાની અદ્ભુત કવિત્વશક્તિથી અનેક ગ્રંથો રચેલા છે. તેડમાંથી શ્રીસમરાદિત્ય કેવલીનો રાસ (વૈરાગ્ય-દર્શક ગ્રંથ) તથા શ્રી જૈયાનંદ કેવલીનો રાસ એ વજ્રે ગ્રંથ અમારા તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલા છે. તેડે સમ્યક્ત્વ કૌમુદીનો રાસ વગેરે એવા વીજા ઘણા ગ્રંથો રચેલા છે. તેડે શ્રી ૧૧મા સૈકામાં વિદ્યમાન હતા.

આ ગ્રંથમાં શ્રીનેમિનાથના રાસ સિવાય અંતર્ગત શ્રી પાંડવોનું ચરિત્ર પણ આવી જાય છે, તેથી “પાંડવ રાસ” પણ કહીએ તો ચાલે તેમ છે. જેમ પાંડવ ચરિત્રમાં શ્રી નેમીશ્વર જગવાન્ બલજડ, વાસુદેવ જે શ્રીકૃષ્ણ, પ્રતિવિષ્ણુ જે જરાસંધ, પાંડવ, કૌરવ વગેરે અનેક વીર પુરુષોનાં ચરિત્રો.

૧ શ્રી સમરાદિત્ય કેવલીનો રાસ—જેમાં શ્રી સમરાદિત્ય કેવલીનું સત્તર જવનું વૈરાગ્ય દર્શાવનારું રસિક પદ્યરૂપે ચરિત્ર છે, તેની પ્રસ્તાવના આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલ છે.

કિંમત રૂ. ૩-૦-૦

૨ શ્રીજયાનંદ કેવલીનો રાસ પ્રથમાવૃત્તિ શીલક નથી, વીજી આવૃત્તિ અમુક વસ્ત પટ્ટી ઢપાશે.

૩ શ્રી પાંડવ ચરિત્ર ગ્રંથ શુદ્ધ ગુજરાતી જાપાંતર અને અનેક સુંદર મનોરંજક રંગીન ચિત્રો સાથે રસિક વાંચવા લાયક ગ્રંથ, આવૃત્તિ વીજી.

કિંમત રૂ. ૫-૦-૦

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ।

ॐ नमः शिवाय ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्री श्री गुरुभ्यो नमः

अप्यनन्ददासः, सनातन ग्रंथ वेदव्याख्या अनेक कृतार्थ नाये
शिवदास तमदान् श्री आनिनाथनं पद्यग्रन्थ चरित्र आवेष्ट मे.

આ પ્રથમના હુદા જુદા ન હોય છે. તેમાં શ્રી ગાંધિનાથ સગવાદના
ધાર તરવની કયાઈ પ્રિન્સામ્થી આવેલ છે. તેની સાથે તેમના મુખ્ય ગણ-
ધાર જે શ્રી ચક્રાચાર્ય તેમના પણ મર્વ તરવની કયાઈ આવેલ છે. આ પ્રથમ
પ્રકારે મો રમણીય જે કે જેની મર્વે દાસો સમગ્ર પૂજા નવ રત્ને કરી સંતિ-
દિત છે અને તેમાં સ્થાને સ્થાને યોગ્યકારક ઉપદેશો આવેલા છે.

વર્ષી આ પ્રથમાં યીર્જી પણ ચિત્રવત્કૃતિકારક મંગલકલ્પકુમાર,
 સુમિર્ણવદિક નથા ગુણ્યસાર વર્ગેની કથાર્થ આલેખી છે. તે ઉપરાંત
 પ્રસંગોપાત્ત વૃક્ષક વૃક્ષક કવિર્ણ કૃત શ્લોકો, દોહા, સિંહાંતની ગાથાર્થ
 આલેખી છે, તેથી વાંચનાર જનોને ઘણોજ પ્રિય લાગે છે અને ઠોસ્વાનું
 મન થતું નથી.

किमत रु. ३-०-०

अधारेण्यं तमाम जातनां जैनपुस्तको तथा जैनतीर्थोना-रंग वेरंगी
सुशोभित नक्काशं मध्ये ते. अथ आनानी टीकीटो मोकळी मोटुं बोध-
भग शार फयालयाहं मन्त्रीपत्र मंगावो.

मल्लवानु वेकाणुं
माणक.

अस्य पुस्तकस्य संक्षिप्तानुक्रमणिका.

तत्र प्रथम खंडस्यानुक्रमणिका.

क्रमांक.	विषयनां नाम.	पृष्ठांक.
१	प्रथम अधिकारमां श्रीनेमीश्वर अने राजीमतीजीना नव जव मांहेला प्रथम जवमां धनकुमर अने धनवतीनुं चरित्र.	१
२	धनकुमरने मुनिमहाराजे वैराग्योपदेश आपी समकित पमाळ्युं.	१२
३	मुनिए कहेला पोताना चरित्रमां जुवनोदर नगर, मोह राजा तथा असंव्यवहार नगर अने सम्यक्त्व दर्शनादिकनुं स्वरूप.	१९
४	बीजे जवे वेहु जण सौधर्म देवलोके देवीपणे उपन्यां.	२५
५	बीजा अधिकारमां श्रीनेमीश्वर जगवान् अने राजीमतीजीना जीव त्रीजा जवमां चित्रगति अने रत्नवतीपणे हतां तेमनुं चरित्र.	२५
६	केवली जगवानना उपदेशमां धर्मस्वरूप, निद्रास्वरूप, मिथ्याजिमान, असंतोष, रागकेशरी तथा विषयाजिलापादिकनुं वर्णन.	३९
७	चोथा जवमां वेहु जण चोथा देवलोके देवपणे उपन्यां.	४६
८	त्रीजा अधिकारमां श्रीनेमीश्वर जगवान् अने राजीमतीजी पांचमे जवे अपराजितकुमर अने प्रीतिमति राणी थयां तेनुं चरित्र.	४६
९	ठठे जवे वेहु जण अगीआरमे देवलोके देवपणे उपन्यां.	७२
१०	चोथा अधिकारमां सातमे जवे शंखकुमर अने यशोमति राणीनुं चरित्र ठे. एमां अवधिमरण आश्रयी घणा पुरुषोनां दृष्टांतो ठे.	७२
११	आठमे जवे वेहु जण अपराजित विमाने देव थयां.	१०८

द्वितीय खंडस्यानुक्रमणिका.

१२	पहेला अधिकारमां यादवोना पूर्वजोनुं वर्णन.	१०९
१३	वसुदेवजीना पूर्व जवमां नव नियाणांनुं स्वरूप.	११६
१४	कंस राजाना पूर्वला तापसना जवनुं वृत्तांत.	११७
१५	वसुदेवजीना देशांतर गमनमां आवेळी विचित्र कथाजुं.	१२३
१६	वसुदेवजीना अधिकारमां चारुदत्तनुं चरित्र तथा विष्णुकुमारकथा.	१२६
१७	बीजा अधिकारमां सुलसा अने पर्वत प्रमुख हिंसारूप यज्ञनी	

- प्रवृत्ति चलावनाराजनी कथाउं तथा गांगा तेजनीनी कथा. १४१
 १८ वीजा अधिकारमां वसुदेवजीए अनेक स्त्रीउंनी साथे पाणिग्रहण
 कथुं तेमां जूदा जूदा प्रसंगमां आवेली अनेक पुरुषोनी कथा. १६६
 १९ कनकवतीना पाणिग्रहणने प्रसंगे नल राजानी कथा. १८३
 २० चोथा अधिकारमां वसुदेवजी पद्मश्रीने तथा मंत्रीपुत्रीने तथा
 पद्मीपतिनी पुत्री नजरा तथा रोहिणी आदिकने परण्या. २१४

तृतीय खंरस्यानुक्रमणिका

- २१ पहेला अधिकारमां श्रीकृष्ण तथा बलदेवना पूर्व जव तथा बल-
 देवजन्म अने वसुदेवजी देवकी राणीने परण्यानंतर कृष्णजन्म,
 श्रीनेमीश्वर जगवानना जन्मनुं देवोए करेलुं महोत्सवादि वर्णन. २२०
 २२ कंसे निमित्तिआने पूठ्या पठी अरिष्टवृषजादिनुं मरण. २३५
 २३ पद्मोत्तर तथा चंपक हाथी अने चाणूर मुष्टिकमद्व कंस मरण. २३९
 २४ जरासंध झूतागमन, यादवप्रयाण, छारिकास्थापन. २४२
 २५ वीजा अधिकारमां रुक्मिण्यादिक कन्याउंने श्रीकृष्ण परण्या,
 पांडवो डौपदीने स्वयंवरमंरुपे परण्या तथा प्रद्युम्नकुमारादि जन्म. २४८
 २६ वीजा अधिकारमां शांव प्रद्युम्न विवाह, जरासंध युद्ध वर्णन. २६९
 २७ चोथा अधिकारमां शांव प्रद्युम्नचरित्र, श्रीकृष्णे देश साधन कथा,
 कोटी शिला उपासी, सागरचंडोपाख्यान, उखाहरण वाणवधादि. २८३

चतुर्थ खंरस्यानुक्रमणिका.

- २८ प्रथम अधिकारमां श्रीअरिष्टनेमि कुमारकीसा, दीक्षाग्रहण,
 केवलज्ञानोत्पत्ति, संघस्थापनादि वर्णन. २९९
 २९ वीजा अधिकारमां डौपदीहरण, देवकी पट्टपुत्र दीक्षा, श्रीकृष्णे
 तथा वीरा सालवीए साधुउंने वांघ्या, गजसुकुमाल, ठंडणरूपि
 प्रमुख चरित्र, राजीमतीए रहनेमिने प्रतिबोध दीधो. ३२४
 ३० वीजा अधिकारमां छारिकादाह, रामकृष्ण वनवास, कृष्णमरणादि. ३३४
 ३१ चोथा अधिकारमां बलदेवदीक्षा, पांडवदीक्षा, श्रीनेमीश्वर-
 निर्वाण, पांडवसिद्धिगमन इत्यादि वर्णन. ३४४
 समाप्ति तथा सुगुरुलक्षण दोहा आठ. ३५६

॥ प्रस्तावना ॥

આ “સમરાદિત્ય કેવલીનો” રાસ બુદ્ધિનો વિકાસ કરનાર સુવોધક ગ્રંથ છે. તેમાં વૈરાગ્ય જાવનાને પ્રધાનતા આપવામાં આવી છે. બુદ્ધિના સર્વ અંશુર્લ વૈરાગ્ય ઉપર મહાન્ પ્રકાશ પામી શકે એવી ચમત્કારી યોજના-ઉત્તોજ આ રાસમાં સંગ્રહ કરેલ છે. મનુષ્યની જીંદગીરૂપ નૌકા અનેક સંસારરૂપી સમુદ્રનાં તોફાનોમાંથી જીપલાવી ક્યાં પહોંચે છે અને કર્મરૂપી પવન તે નૌકાને ક્યાં લઈ જાય છે તેનાં અસરકારક દૃષ્ટાંતોનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં દાખલ કરેલ છે. હૃદયની વૃત્તિ બહુ પ્રવલ અને વેગવાલી છે, તેને ન્યાયમાર્ગે દોરવાનાં અને તેનો વિસ્મયકારક સંયમ કરવાનાં અનેક ઉદાહરણો આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવ્યાં છે.

કમોંને વશ થયેલા આત્માર્તનાં હૃદય ઉપર કેવા કઠોર પ્રહાર પડે છે ! આટલું ઠતાં આત્માર્ત તેને સહન કરી કેવી સ્થિતિમાં આવે છે ! એવાં ચમત્કારી ચરિત્રોથી આ ગ્રંથ ઘણો અલંકૃત કરેલ છે.

આ ગ્રંથમાં શ્રી સમરાદિત્ય કેવલી કેવા પ્રકારના જીવનમાંથી કેવી જાતના ઉચ્ચ જીવનને પ્રાપ્ત થયા અને દરમીયાન તેના આગલના જવોમાં કઈ કઈ જાતના ફેરફારો થયા તેનું ચરિત્ર એટલું વધું રસમય બનાવવામાં આવ્યું છે કે તે વાંચવાથી જ વાંચકોને ખાત્રી થશે. આ રાસના નવ खंड करवामां આવ્યા છે અને તે દરેક खंडમાં મહાત્મા સમરાદિત્યના એક એક જવનું વર્ણન કરવામાં આવેલ છે.

પ્રથમ खंडમાં શરૂઆતથી વે નાયકોનાં ચરિત્ર આલેખવામાં આવેલ છે. તેમાં એકનું નામ ગુણસેન છે અને બીજાનું નામ અગ્નિશર્મા છે. આ ઉજય આત્માર્ત દરેક જવમાં સહચારીરૂપે ચાલ્યા આવે છે. જ્યારે ગુણસેનના આત્માનું ચરિત્ર નિર્મલ છે તેથી કરી ઉચ્ચ શ્રેણીએ ચઢતો જાય છે ત્યારે બીજા આત્માનું ચરિત્ર મલિન અને દૂષિત છે તેથી નીચ શ્રેણીએ ઉતરતો જાય છે.

બીજા खंडમાં ગુણસેન અને અગ્નિશર્માના જીવ અનુક્રમે સિંહ અને આનંદ નામે પિતા અને પુત્ર થાય છે.

ત્રીજા खंडમાં તેડ વંને અનુક્રમે શિશિકુમાર અને જાલિણી નામે પુત્ર અને માતા થાય છે.

ચોથા ખંડમાં તેણે ધન અને ધનશ્રી નામે પતિ પત્ની થાય છે.

પાંચમા ખંડમાં તેણે જય અને વિજય નામે જાણ થાય છે.

ઠાઠા ખંડમાં તેણે ધરણ અને લક્ષ્મી નામે પતિ પત્ની થાય છે.

સાતમા ખંડમાં તેણે સેન અને વિપેણ નામે પિતરાઈ જાણ થાય છે.

આઠમા ખંડમાં તેણે ગુણચંદ્ર અને વાણમંતર વિદ્યાધર થાય છે.

નવમા ખંડમાં તેણે વંને અનુક્રમે સમરાદિત્ય અને ગિરિસેન થાય છે.

આ રાસના નવે ખંડમાં સમરાદિત્યનો જીવ જુદાજુદા મુનિર્તના સમાગમમાં આવે છે. દરેક પ્રસંગનાં મુનિર્તનાં વૃત્તાંત ઘણાં રસિક અને વૈરાગ્યમય જાવનાવાલાં હોવાથી સમરાદિત્ય મહાત્માનો જીવ વૈરાગ્યની ઉચ્ચ જાવનાને પ્રાપ્ત થતો જાય છે. સમરાદિત્યના જન્મમાં વાલ્યવયથીજ તેને વૈરાગ્ય આવે છે. સમરાદિત્યના પિતા તેને સંસારનો સ્વાદ ચક્ષુશ્ચા ઘણો પ્રયત્ન કરે છે, પણ તે મહાત્મા પોતાની વૈરાગ્યમય જાવનામાં અડગ રહે છે. વિવાહિત થયેલા મહાત્મા સમરાદિત્યે પોતાની બે નવ વધૂર્તને વિષય રાગમાંથી મુક્ત કરી પોતાની અનુરાગિણી વનાવી ય પ્રસંગ ઉત્તમ ઉપદેશરસથી જરૂર છે.

તે પછી મહાત્મા સમરાદિત્ય પ્રજ્ઞાસાચાર્ય ગુરુના હાથથી ચારિત્ર ગ્રહણ કરે છે. મહાત્મા સમરાદિત્યની પ્રશંસા સાંજલીને ગિરિસેન ર્શ્વાલુ થાય છે. તે મહાત્મા હવે વિહાર કરતા કરતા અયોધ્યા નગરીમાં આવે છે. ત્યાંથી રેકવાહુપુરમાં આવીને અશોક વનમાં કાઠસ્સગ્ગધ્યાને રહ્યા છે. ત્યાં જન્મપરંપરાનો વૈરી ગિરિસેન આવી ચડે છે. તે મહાત્માને જોડને કોપથી પ્રજ્વલિત થાય છે. પછી તે હુલ્લ મહાત્માના શરીર પર લુગમાં વીંટાલીને તેના પર તેલ રેમીને અગ્નિ લગાડે છે. ધ્યાનમાં લીન થયેલા આ મહાત્માનું આ સમયનું ચિંતનનું એવું ઉંચા પ્રકારનું થતું જાય છે કે તે દુષ્ટકેણી પર આરૂઢ થઈ પોતાના આત્માને નિર્મલ કરી તેને યોગમાં સ્થાપી કરે છે કે તરતજ તેને “કેવલજ્ઞાન” થાય છે અને તેથી કરી “આ મહાત્મા સમરાદિત્ય કેવલી” કહેવાય છે. તે મહાત્માના મહિમાથી વેલંધર-આસન ચલોયમાન થાય છે, તેથી તે અવધિજ્ઞાનથી જોડને

કુંસુમ વગેરે લઇને અનેક દેવ સહિત ત્યાં આવે છે અને મહાત્માના શરીર ઉપરથી વીંટાલેલાં લુગડાં કાઢી નાખે છે. તે જોઇને ગિરિસેન ક્રોધ પામે છે. આ અવસરે મુનિચંદ રાજા પોતાની રાણીઠં સહિત ત્યાં આવે છે અને વેલંધર દેવને પૂઠવાથી આ સઘલી હકીકત કહે છે. આ વચ્ચે કેવલજ્ઞાનના મહિમા માટે સોહમશ્વર પણ દેવ સહિત આવે છે અને કેવલીની સ્તવના કરે છે. લોકો પણ આ હકીકત સાંજલી વંદનાથે ત્યાં આવે છે. ગિરિસેનના મનમાં અકાર્ય કર્યાનું ચિંતવન થાય છે અને કુશલ પદ્ધતું વીજ રોપાય છે અને તે ઘર જળી જાય છે. ત્યારવાદ મહાત્મા સમરાદિત્ય કેવલી ધર્મદેશના આપે છે. ત્યારવાદ શ્વર પોતાને સ્થાનકે જાય છે. પછી મુનિચંદ રાજા સમરાદિત્ય કેવલીને ગિરિસેને કરેલા ઉપસર્ગનો સંબંધ પૂછે છે, તેથી તે ગુણસેન અને અગ્નિશર્માના જવથી માંનીને સઘલી હકીકત કહે છે. તે સાંજલીને રાજા, સામંત, વેલંધર દેવ વગેરેને સંવેગ આવી જાય છે. વેલંધર ગિરિસેનને આનું પરિણામ શું આવશે તે કેવલીને પૂછે છે, તેથી કેવલી કહે છે કે તે નારકીમાં જશે અને ત્યાં તીવ્ર વેદના જોગવશે અને ત્યાંથી અનંતો સંસાર રજલશે. તે વચ્ચે મુનિચંદ રાજાની રાણી નર્મદા નારકીની વેદનાનું વર્ણન, સુલસ-મંજરી દેવતાનાં વિમાનોનું વર્ણન, અને વીજી રાણી સુલોચના સિદ્ધનાં સુખનું વર્ણન પૂછે છે. આ વર્ણન અદ્ભુત અને રસિક વાણીથી કહીને કેવલી શ્રોતાઈનાં હૃદયને આર્દ્ર બનાવી દે છે, ત્યારવાદ વેલંધર કેવલીને સિદ્ધનું સ્વરૂપ પૂઠવાથી તેનું વર્ણન પણ એક ઉત્તમ દૃષ્ટાંતથી આપે છે.

આ વધી હકીકત સાંજલીને રાજા રાણી વગેરે પરમ આનંદ પામે છે, અને કેવલીની પાસે ચારિત્ર ગ્રહણ કરવા અજિલાપા દેખાડે છે અને તેમના શિષ્ય શીલદેવની પાસે વ્રત ગ્રહણ કરે છે.

આ સમયે વેલંધર દેવ કેવલી મહારાજને પૂછે છે કે જે ગિરિસેને આપને ઉપસર્ગ કરેલ છે તે જવ્ય છે કે અજવ્ય છે, તે વીજ પામ્યો કે નથી પામ્યો અને તે પામશે કે નહીં. તેના ઉત્તરમાં કેવલી મહારાજ કહે છે કે તે જવ્ય છે પણ હજી વીજ પામ્યો નથી. અસંખ્ય પુદ્ગલપરાવર્ત થયા પછી તે શારૂલસેન રાજાનો અશ્વ થશે ત્યારે વીજ (સમક્ષિત) પામશે. ત્યાર-

જાહેરસ્વર.

વૈરાગ્ય કલ્પલતા પૂર્વાર્ધ. (શ્રી વશોવિજયજી ઉપાધ્યાય કૃત.)-આ ગ્રંથ એટલો તો રસિક તથા જૈનવર્ગના શ્રાવકો અને સાધુ સાધ્વીઝને માટે ઉપયોગી છે કે તે સર્વેને આદિથી તે અંત સુધી વાંચવા જણામણ કરીએ ઠીક.

આ ગ્રંથની રચના કાવ્યરૂપે ગુંથેલી છે અને તેમાં જીવને સંસારઝ-મણથી કેવી કેવી વિટંવનાઈ જોગવવીપડે છે તેનો કથાઈ દ્વારા આલે-હુવ ચિતાર આપ્યો છે. તેમ આ ગ્રંથ રસિકવનાવવા માટે સાહિત્યનો સાર લઈ તેમાં રસાલંકારોને પણ ઘણીજ ઉત્તમ રીતથી પ્રદર્શિત કરેલા છે. આ ગ્રંથ જાણવાથી કાવ્યોનો વોધ થવા સાથે જૈન દર્શનનાં તત્ત્વોનો ઘણોજ વોધ થાય છે એટલુંજ નહીં, પણ આ ગ્રંથના અન્યાસથી અમારા સ્વર્ધર્મી વંધુઝને જવનાટકનું સ્વરૂપ કેવું છે તેનો સ્વરેસર સ્વાલ થાય છે. વલી આ ગ્રંથ મુનિરાજો આદિકને વ્યાખ્યાનમાં ઉપયોગી થઈ પડે તેવો છે, માટે દરેક જૈન વંધુ આ ગ્રંથનો લાજ લેશે. (પાનાંઆકારે.) કિમત રૂ ૩-૦-૦

જૈન કુમારસંજવ મહાકાવ્ય. (શ્રી જયશેખસૂરિ કૃત.)-આ નામનું અતિ અદ્ભુત તથા કાવ્યચમત્કૃતિવાળું અને સાહિત્યના સારથી જરેખું રમણિક કાવ્ય અમોહ તેના ગુજરાતી અર્થ સહિત ટપાવી પ્રસિદ્ધ ફીધું છે.

આ ગ્રંથનાં કાવ્યની રચના એટલી તો મધુર અને વિદ્વતા જરેલી છે કે તે વાંચવાથી દરેક વિદ્વાનના મનને આશ્ચર્ય થયા વિના રહેતું નથી. આ કાવ્યમાં શ્રી કૃપજદેવ પ્રજુનું જરતકુમારના જન્મ પર્યંત વર્ણન આપેલું છે અને તેમ કરીને આ કાવ્યનું નામ “જૈન કુમારસંજવ” પધું નામ સફલ કર્યું છે. વલી આજ દિન સુધીમાં જૈન જાણઝને તથા મુનિરાજો ધગેરેને સંસ્કૃત જાપાનું વ્યાકરણ જાણી અન્યદર્શનીઝનાં જે કાવ્યો જાણવાની જરૂર પડતી હતી, તે અમોહ ગુજરાતી અર્થ સાથે ટપાવી પ્રસિદ્ધ ફરેલા આ કાવ્યગ્રંથથી દૂર થઈ છે. વલી આ કાવ્યગ્રંથ વીજા કાવ્યગ્રંથો ફ-રતાં કવિત્વશક્તિમાં ચમીઆતો હોવાથી જૈન વંધુઝને ઉપયોગી છે.

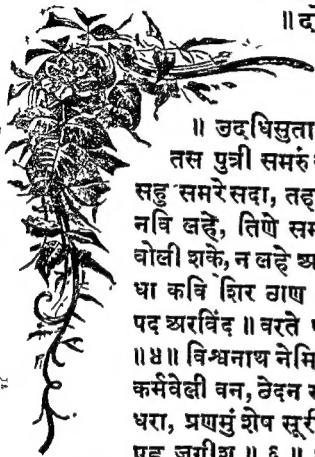
કિમત /

अथ

॥ पंक्ति श्रीपद्मविजयजी विरचित श्रीनेमीश्वर जगवाननो रास प्रारंभः ॥

तत्र प्रथम खंडः

॥ दोहा ॥

॥ उदधिसुता सुत चुन करे, ते वाहन होय जास ॥
तस पुत्री समरुं सदा, पुरो मुऊ मुखवास ॥ १ ॥ तुजने
सहु समरे सदा, तहारा गुण विख्यात ॥ तुऊ विण शिवपदं
नवि लहे, तिणे समरुं तुऊ मात ॥ २ ॥ तुऊ विण नवि
बोली शके, न लहे आदरमान ॥ वृद्धवादी सरिखा जुबो, की-
धा कवि शिर गाण ॥ ३ ॥ चरम जिणंद चोवीशमो, प्रणमुं
पद अरविंद ॥ वरते पंचम कालमां, शासन जस सुखकंद
॥ ४ ॥ विश्वनाथ नेमि प्रते, जन्म थकी ब्रह्मचार ॥ नमीये
कर्मवेली वन, ठेदन रथचक्रधार ॥ ५ ॥ गौतम प्रमुख जे गण-
धरा, प्रणमुं शेष सूरीश ॥ जस अनुक्रमथी आवीयो, आगम
एह जगीश ॥ ६ ॥ श्रीगुरुपदपंकज नमुं, जे जवसमुऊ जि-

हाज ॥ कृत्याकृत्यविचारणा, जिणथी लहीये आज ॥ ७ ॥ राजुल कन्या
परहरी, लीधो संयमचार ॥ तस प्रणमीने तेहनूं, कहेशुं चरित्र उदार ॥ ८ ॥
कृष्ण वासुदेव जाणीये, बलजऊ तेहना बंधु ॥ तेह प्रसंगथी आवशे, त्रीजा
जे जरासिंधु ॥ ९ ॥ अंबिलवाणी अति बुरी, नहीं मुऊ वचन सवाद ॥ पण
प्रभुचरित्र सुधारशे, लेहशे अति आह्लाद ॥ १० ॥ जस नामाक्षर ग्रहण-
थी, थाये जन्म कयठ ॥ शुं कहीये पण तेहनूं, गुणवर्णन होय जठ ॥ ११ ॥
वीजा पण जिनवर तणां, चरित्र अठे सुखकार ॥ वली विशेषथी सुखकर,
जिनवर नेमिकुमार ॥ १२ ॥ आंवनां फल सहेजे हुवे, सरसां केवल तेह
॥ कहेवुं शुं सरसाइनूं, साकर जेव्यां जेह ॥ १३ ॥ केवल नेमि जिन चरित,
सरस अठे गुणगेह ॥ कहेतां राजुल सह वली, आपे अधिको नेह ॥ १४ ॥

सनी दानना, लोक वसे धनवंत ॥ ल० ॥ महोटा आवासे कोरणी, को
 रणी नही जसवंत ॥ ल० ॥ जं० ॥ ६ ॥ मूंगा पारका दोपने, कहेवा ले-
 वा अजाण ॥ ल० ॥ अंध जे परस्त्री देखवा, इणी परे नयर मंमाण ॥ ल०
 ॥ जं० ॥ ७ ॥ जनाकीर्ण ते नयरमां, वंधन कुसुमने होय ॥ ल० ॥ निर्दयतापणुं
 खड्गमां, ए जनने नहीं कोय ॥ ल० ॥ जं० ॥ ८ ॥ प्रासादशृंगनी उपरे,
 दंरु देखीजे त्यांहि ॥ ल० ॥ नाकारो को नवि कहे, वात देवानी ज्यांहि ॥
 ल० ॥ जं० ॥ ९ ॥ यष्टुकं ॥ यत्र निःस्तृशता खड्गे, वंधनं कुसुमेषु च ॥ दं-
 रुः प्रासादशृंगेषु, जनेषु न कदाचन ॥ १० ॥ विक्रमधन तिहां राजीयो,
 जे धर्मे आसक्त ॥ ल० ॥ विक्रम धन ठे जेहने, नाम यथार्थ ठे युक्त ॥
 ल० ॥ जं० ॥ १० ॥ शत्रुने त्रास पमानतो, यम उपस घटमान ॥ ल० ॥
 मित्रनेत्रने शशी समो, आणंद देवा ठाण ॥ ल० ॥ जं० ॥ ११ ॥ कदप-
 वृक्ष सम लोकने, वैरीने वज्रदंरु ॥ ल० ॥ न्यायमार्ग तिम चाखतो, दीपे
 तेज प्रचंरु ॥ ल० ॥ जं० ॥ १२ ॥ दश दिशयी आवे संपदा, जिम नई
 समुद्रमां सार ॥ ल० ॥ कीर्ति प्रगट जिम गिरि थकी, निऊरणां निरधार ॥
 ॥ ल० ॥ जं० ॥ १३ ॥ जीम कांत गुण जेहना, शत्रु मित्रने ठाम ॥ ल० ॥
 अधि रत्न मत्स्यादिके, जिम तिम नृप गुणधाम ॥ ल० ॥ जं० ॥ १४ ॥ यष्टु-
 कं ॥ जीमकांतनृपगुणैः, स वज्रवोषजीविनाम् ॥ अधृष्यश्चाजिगम्यश्च, या-
 दो रत्नैरिवार्षवः ॥ १५ ॥ धर्मचारिणी तस धारणी, धरणी परे थिर जेह
 ॥ ल० ॥ राणी निर्मल गुणधरा, शीलान्तरणी देह ॥ ल० ॥ जं० ॥ १६ ॥
 सर्व अंग रूपं शोजतुं, पुण्य लावण्यनुं गेह ॥ ल० ॥ मूर्तिवंत मानुं संपदा,
 जूपतिने अति नेह ॥ ल० ॥ जं० ॥ १७ ॥ बाणी बाणी सारिखी, तस वा-
 हन गति खास ॥ ल० ॥ अधिकी इंद्राणी थकी, नहीं उपमा जग जास
 ॥ ल० ॥ जं० ॥ १८ ॥ राय राणी सुख जोगवे, वीजी ढाल रसाल ॥ ल० ॥
 पद्म कहे श्रोताघरे, होजो मंगलमाल ॥ ल० ॥ जं० ॥ १९ ॥ सर्व गाथा
 ॥ २० ॥ सर्व श्लोक तथा गाथा मली ॥ ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन राणी स्वपनमां, देखे अंध अजिराम ॥ कोयलकी टहुका
 करे, फलीयो गुणनो धाम ॥ १ ॥ कोइ पुरुष ते आम्रने, वावे अंगण
 मऊ ॥ तस अवदात उंचे स्वरे, सांजलजे कहूं तुक ॥ २ ॥ काल केतोइ-

क जायशे, वपशे नवले ठाण ॥ इम नव वार ववायशे, फल अधिकेरें
जाण ॥ ३ ॥ इणी परे खमन सोहामणुं, लही जागी परजात ॥ आवी
कहे जरतारने, खमनी सघली वात ॥ ४ ॥ स्वामी आज में स्वप्नमें,
दीगो चूत उदार ॥ फल जाखो मुऊ तेहनुं, शुं होशे जयकार ॥ ५ ॥

॥ ढाल व्रीजी ॥

॥ कपूर होये अति उजलो रे ॥ ए देशी ॥ राजा निमित्तधर पूठीने रे,
जाखे तेहने एम ॥ सुत होशे शुज लक्षणो रे, वली होशे सुख खेम रे ॥ राणी
सुण सुपनानी वात, एहथी खेहशो अधिक सुखशात रे ॥ रा० ॥ १ ॥ ए आं-
कणी ॥ आम्रनुं फल एणी परे कहुं रे, पण न लहुं वली एह ॥ नव नव थाने
ववायशे रे, जाणे केवली तेह रे ॥ रा० ॥ २ ॥ वचन सुणी एम जूपनां रे,
राणी हरखित होइ ॥ गर्ज धरे सा कामिनी रे, जिम जू निधि धरे जोय रे ॥
॥ रा० ॥ ३ ॥ उपनो पुत्र जे दिवसथी रे, ते दिनथी होय वृद्धि ॥ चार प्रकार ग-
णिमादिका रे, पुत्र पुण्य इणविध रे ॥ रा० ॥ ४ ॥ अनुक्रमे प्रसव्यो पुत्रने रे, धा-
रणी राणीए चंग ॥ जगतने हर्षकारी घणुं रे, संपूरण सवि अंग रे ॥ रा० ॥
॥ ५ ॥ लक्षण लक्षित देहरी रे, जस आकार पवित्र ॥ पूरव दिशि जिम
अर्कने रे, प्रसवे तिम ए पुत्र रे ॥ रा० ॥ ६ ॥ जन्मोत्सव करे पुत्रनो रे,
राजा अतिहि उदार ॥ दानादिक आपे घणां रे, आवे वधामणी सार रे ॥
॥ रा० ॥ ७ ॥ रायघरे धन बहु वधे रे, तिम वली हर्ष वधंत ॥ स्वजन
कुटुंब मली सवे रे, हर्षे नाम धरंत रे ॥ रा० ॥ ८ ॥ शुज दिवसे शुज लग्नमां
रे, धनकुमर अति चंग ॥ रायने कुमार देखी वधे रे, दिन दिन अति
उछरंग रे ॥ रा० ॥ ९ ॥ अनुक्रमे यौवन आवीयो रे, सकल कला लही
तेण ॥ आश्चर्य उपजे विबुधने रे, थोमा दिनथी जेण रे ॥ रा० ॥ १० ॥
तनु नयणे करी जीतीया रे, कनक कमल कुश केश ॥ मातुं तेणे कारण
कस्यो रे, जलण जले परवेश रे ॥ रा० ॥ ११ ॥ पंच धावे माता पिता
रे, एक अंकथी लहे एक ॥ स्नेह ने धन साथे वधे रे, जिम विद्या ने वि-
वेक रे ॥ रा० ॥ १२ ॥ वीजनो चंद वधे यथा रे, गिरिमां चंपक ठोर
॥ नागरवेली तरु मधे रे, तिम वधे पुत्र न खोर रे ॥ रा० ॥ १३ ॥
रूपे अनंगने जीपतो रे, अन्यस्यो शास्त्र अशेष ॥ सकल कला शीखी ति-
णे रे, कोइ नहीं तस शेष रे ॥ रा० ॥ १४ ॥ कलहंसे राजहंसलो रे,

जिम विचरे तिम एह ॥ राजकुमरशुं परवख्यो रे, जमे उद्यानमां तेह रे ॥
 ॥ रा० ॥ १५ ॥ लोक वसे जे तिहां कणे रे, गुण संजारे तास ॥ रूप
 यौवन वुद्धि प्रमुखना रे, वली लावण्य विधास रे ॥ रा० ॥ १६ ॥ हृद-
 यफलक मांहे छिखी रे, मृगअक्षी मन ध्याय ॥ पमीठंदो लिखे शीखवा रे,
 चित्रकरा शुजमाय रे ॥ रा० ॥ १७ ॥ ढाल ग्रीजी एणी परे कही रे, धन-
 कुमर अधिकार ॥ धनवतीनी हवे वारता रे, पद्म कहे सुखकार ॥ रा० ॥
 ॥ १८ ॥ सर्व गाथा ॥ ७६ ॥ सर्व श्लोक तथा गाथा मली ॥ ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुसुमपुरे इण अवसरे, सिंह परे सिंह राय ॥ यशकीरति जस अति घ-
 णी, समरथ रण करणाय ॥ १ ॥ चंद्रलेखा परे निर्मली, विमला तेहनी
 नार ॥ पहराणी प्राणवल्लजा, देवी जूचरी अनुहार ॥ २ ॥ बहु पुत्री-
 परि इष्टतां, पुत्री दुइ गुणधाम ॥ अनुपम आकृति जेहनी, नृप दीये धन-
 वती नाम ॥ ३ ॥ रत्नादिक रमणी जली, रूपे जीती तेह ॥ युवती यो-
 ग्य चोसठ कला, दिन थोडे ग्रहे तेह ॥ ४ ॥ जम सहु लोकने उपजे, सर-
 सती सरखी जाल ॥ मोहे ते सवि लोकने, मानुं नाखी जाल ॥ ५ ॥

॥ ढाल चोथी ॥ चतुर सनेही मोहना ॥ अथवा क्रीना
 करी घरे आवीयो ॥ ए देशी ॥

॥ एक दिन सखीए परवरी, जोवा गइ उद्यान रे ॥ पामे शोजा अति घ-
 णी, वृद्ध ते पल्लव वान रे ॥ ए० ॥ १ ॥ सतहृद फूली रह्यो, करता जमर गुंजार
 रे ॥ बेसे जमता आवी तिहां, दीसे अति मनोहार रे ॥ ए० ॥ २ ॥ पंचबाण
 बाणी थइ, मूके नवलां बाण रे ॥ खळांनु सरोवर जखुं, खग क्रीडे तिण ठा-
 ण रे ॥ ए० ॥ ३ ॥ सारस खगनां जोकलां, कैंकारव करे तेह रे ॥ रा-
 जहंस तिहां शोजता, दानशाला मानुं जेह रे ॥ ए० ॥ ४ ॥ ते उपवनमां वि-
 चरती, खेछाए ते नारी रे ॥ इंद्राणी नंदनवने, विचरे तिम गुणधारी रे ॥ ए० ॥
 ॥ ५ ॥ इणी परे विचरतां तेहनी, वृद्ध अशोकनी हेठ रे ॥ चित्रकार एक म-
 नुजने, नजर गइ तिहां ठेठ रे ॥ ए० ॥ ६ ॥ तस हस्ते चित्रपट्टिका, छे वल-
 थी निज हाथ रे ॥ नरनुं रूप देखी करी, चिंते कमलिनी साथ रे ॥ ए० ॥ ७ ॥
 रूपे विस्मित सा कहे, चित्रकारने एम रे ॥ केहुं रूप ए चितखुं, सुर अ-
 सुर के केम रे ॥ ए० ॥ ८ ॥ अद्भुत रूप ए संजवे, केहुं नहीं ए रूप रे ॥

बुद्धिकुशल देखाववा, तें लख्युं एह सूरूप रे ॥ ए० ॥ ए ॥ लोक अनेक
उपायतां, वृद्ध हुं विधि श्रांत रे ॥ तो ए रूप उपायवा, किहां समर्थ
हुवंत रे ॥ ए० ॥ १० ॥ चित्रकारक कहे तेहने, चतुराश नहीं मुळा रे ॥
एह पुरुषनी वारता, कहुं ते सांजल तुळा रे ॥ ए० ॥ ११ ॥ अचलपुरा-
धीश पुत्रनुं, आलेख्युं में रूप रे ॥ कूटलेखक मुऊने कहे, देखी तास अ-
नूप रे ॥ ए० ॥ १२ ॥ उत्कंठित देवांगना, गावे जास चरित्र रे ॥ शशिनि-
मेल जश जेहनो, जास चरित्र पवित्र रे ॥ ए० ॥ १३ ॥ गुण उत्कर्ष देखी
करी, रहत प्रद्यन्न अनंग रे ॥ देखी जास गंजीरता, अविह द्वार मानुं चंग
रे ॥ ए० ॥ १४ ॥ निरखे एह जे पुरुषने, चित्र लहे मन तेह रे ॥ मुऊने मु-
रखमां गणे, एहमां नहीं संदेह रे ॥ ए० ॥ १५ ॥ कूपदंडुरनी सारिखी,
मुऊ शंसा करे ताम रे ॥ मुग्धा तुं कांशनवि लहे, दीठो नहीं ते जाम रे ॥
ए० ॥ १६ ॥ इंद्राणी मोही रहे, देखी तेहनूं रूप रे ॥ नेत्रविनोदने कार-
णे, ए आलेख्युं स्वरूप रे ॥ ए० ॥ १७ ॥ देखी सांजली वयणहुं, तस अनु-
रागी अत्यंत रे ॥ मनसंकटप लही करी, कमलिनी तब बोलंत रे ॥ ए० ॥
॥ १८ ॥ जोवा रूप आलेखीयुं, एम कही आगल जाय रे ॥ धनवती
शून्य हृदय थकी, तेहनी साथे थाय रे ॥ ए० ॥ १९ ॥ पद्मसंकोचमुखी तदा,
पाहुं जोती जाय रे ॥ पदे पदे खलना पामती, एह सन्मुखसा थाय रे ॥
ए० ॥ २० ॥ रति पण क्यांही नवि लहे, नवि जुजे न पीवंत रे ॥ निद्रा
नावे रयणीमां, उलस वालस हुंत रे ॥ ए० ॥ २१ ॥ स्नान तज्युं अर्चा त-
जी, अलंकार तजे सर्व रे ॥ अहनिश चिंते तेहने, जिम श्रावक व्रत पर्व रे ॥
ए० ॥ २२ ॥ मोहवशे चेष्टा करे, कामशास्त्र कही जेह रे ॥ तिणे तजीचे
ए मोहने, जिणथी दुःख अछेह रे ॥ ए० ॥ २३ ॥ एक दिन पूठे कमलिनी,
धनवती कुमरीने सार रे ॥ पीढे शे दुःखेकरी, कहे तुऊ दुःखनो पार रे ॥
ए० ॥ २४ ॥ कृतकृत्रिमकोपा कहे, धनवती तेहने वाणी रे ॥ पूठे बाह्य लो-
कनी परे, मुऊने केम अजाणी रे ॥ ए० ॥ २५ ॥ वीजुं महारुं हृदय ठे,
तुं सखीमात्र न होय रे ॥ तुऊ प्रश्ने लज्जित जश, अथवा जीवित जोय
रे ॥ ए० ॥ २६ ॥ ललंजो दीधो मुने, तें साचो मुऊ एह रे ॥ में जाण्युं ते
ताहरो, ठतो मनोरथ जेह रे ॥ ए० ॥ २७ ॥ धनश्छा जाणी करी, में पू-
छुं नैमित्त रे ॥ प्रत्यय दीठा जेहना, ते कहे सुण शुभ चित्त रे ॥ ए० ॥

॥ २८ ॥ धैर्य धरे सुण तुज सखी, शीघ्र होशे वरसार रे ॥ एम कही आ-
 श्वासी तिणे, धैर्य धरे सा उदार रे ॥ २९ ॥ ३० ॥ पंक्ति उत्तमविजय-
 नी, साहे चोथी ढाल रे ॥ पंज कहे आगल वली, सुणीये वात रसाख
 रे ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा ॥ १११ ॥ श्लोक तथा गाथा ॥ १ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वखाजरण पहेरी कंरी, आवे पितरनी पास ॥ बेसे अंक उत्साहशुं,
 रतिरूपे सुविलास ॥ १ ॥ कुमरी विसर्जी चिंतवे, अहो मुज पुत्रीरूप रे ॥
 ए सरखो वर कुण हशे, उत्तम गुण अनुरूप ॥ २ ॥ एम चिंतामां दिन
 गयो, शयन करे नृप रात ॥ देखे सुपनुं एहं, सांजलो ते अवदात ॥ ३ ॥
 मनमां चिंता नवि करो, इष्टप्राप्तिमां कोय ॥ कमलिनी अर्क संयोगने, कुं
 ण करे सहेजे होय ॥ ४ ॥ राजा जाग्यो चिंतवे, सुपन अठे अनुकूल ॥
 पण जे चिंता कीजीये, ते ठे दुःखनुं मूल ॥ ५ ॥ जे जावी होय ते बने,
 चिंता न करे अन्य ॥ गतचिंता राजा थइ, करे ग्रह समे पुण्य ॥ ६ ॥
 यदुक्त ॥ जाउण कस्तइ चिंता, ते सुविता नूण दुहफला चैव ॥ हो-
 यव महोयवं च, अन्नदान कुणइ चिंता ॥ १ ॥ सहस्र सामंते परवख्यो, बेगो
 ते आस्थान ॥ प्रतिहारी आवी तिते, कनकदंज जस पाण ॥ २ ॥ चि-
 त्रमती मूक्यो हतो, पहेलां जेह अमात्य ॥ विक्रमधन पासे थकी, आ-
 व्यो तेह विख्यात ॥ ३ ॥ छारे ते उजो अठे, सुणी वात कहे राय ॥ ब-
 हेलो मोकल तेहने, ते पण ततक्षण जाय ॥ ४ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥ रामचंदके वाग ॥ ए देशी ॥

॥ विनये करी परणाम, थानक उचित रहे री ॥ राज काजनी बात,
 रायने सर्व कहे री ॥ १ ॥ जूपति कहे कहे कांइ, आश्चर्य जेह गहो री
 ॥ तेह कहे सुण राय, में जे दृष्टि लहो री ॥ २ ॥ दीनुं ते न कहाय, प-
 ण संक्षेपे कहुं री ॥ विक्रमधननो पुत्र, आश्चर्यकारी लहुं री ॥ ३ ॥ रूप
 तेज तस बुद्धि, विनय गंजीरपणुं री ॥ थिरता धैर्य औदार्य, तस गुण केता
 गणुं री ॥ ४ ॥ गुण एकेकनो पार, बुधपण नवियलहे री ॥ देव देखी ज-
 स रूप, मन आश्चर्य वहे री ॥ ५ ॥ कहीये शुं धणुं तास, गुण प्रत्येक स्तवे री ॥
 सहस्रवदन पण तास, आयु पूरे न मवे री ॥ ६ ॥ युक्तायुक्तनी बात, जाणो
 राज तुमे री ॥ धनवती धन संजोग, योग्य तो ब्रह्म अमे री ॥ ७ ॥ लखमी

हरि हर गौरी, योगथी जस अज्यो री ॥ जाये विधातानो तेह, जो ये
 योग वख्यो री ॥ ८ ॥ विद्याधर सुर क्यांहि, एहबुं रूप नहीं री ॥ मन चिंते
 जूपाल, धनवती योग्य सही री ॥ ९ ॥ जो होय एह संयोग, पूगे हर्ष जलो
 री ॥ विधिनो जेह प्रयास, ते पण होय सफलो री ॥ १० ॥ हर्षित क-
 हे जूपाल, तें जलो काम कखा री ॥ वरचिंताविधथी आज, तें मुकुने उरु-
 ख्यो री ॥ ११ ॥ धनवती देवा काज, तिहां तुं जाय फरी री ॥ विक्रम-
 धनने प्रार्थी, ए मुकु आण खरी री ॥ १२ ॥ चंद्रवती इण नाम, धन-
 वती अनुजा तिहां री ॥ आवी बंदवा हेत, वेठा पितर जिहां री ॥ १३ ॥
 निज घर पहीतो छूत, मुदिता चंद्रवती री ॥ पहीती जगिनी पास, कही
 ते वात ठती री ॥ १४ ॥ धनवती कहे ते जूठ, नहीं ए वात खरी री ॥
 अज्ञाने कहे एह, नहीं परमार्थ बरी री ॥ १५ ॥ छूत कोइ अन्य काम;
 मूक्यो जूपति ए री ॥ मुग्धा एम मुकु काज, समजी किम पति ए री
 ॥ १६ ॥ कमलिणी कहे ए वात, जूठ नवि संजवे री ॥ होशे कारज
 सिद्धि, वाचा शुक्ल लवे री ॥ १७ ॥ अथवा कहे ए छूत, निज घर ठे-
 अहजी री ॥ सुणीये तस मुख वात, बीजुं सर्व तजी री ॥ १८ ॥ छूततेनी
 निज पास, तस मुख वात सुणी री ॥ जाव लिखित सा नारी, हरखी चित्त
 घणी री ॥ १९ ॥ छूतने कहे मुकु लेख, धनने देजे जइ री ॥ अचलपुरे ते
 छूत, पहीतो शीघ्र थइ री ॥ २० ॥ ठाणांतरे रव्यो राय, प्रणमे तास जणी री ॥
 राय पूढे सुखशात, सिंह नरेंद्र तणी री ॥ २१ ॥ शीघ्र आव्यो तुं फेर, होय
 विकल्प तणे री ॥ सिंह केसरी जे तास, ते कहे जय न मने री ॥ २२ ॥
 तुकु सरिखा जस राय, हितवंतक कुशल्या री ॥ तस अकुशल किम होय, पर
 बहु राय मिल्या री ॥ २३ ॥ पण तुकु पुत्रने तास, धनवती पुत्री दीये
 री ॥ धन परे ते उत्कृष्ट, सुर अनिमेष जुए री ॥ २४ ॥ एह उचित सं-
 योग, कनकमां मणिय परे री ॥ अंगे पण तुम खेह, बली बली अ-
 धिक धरे री ॥ २५ ॥ खेह वधे जिम वारि, सिंचे वृद्ध वधे री ॥
 नृपति ए मानी वात, एणी परे कार्य सधे री ॥ २६ ॥ सांजली कुमर ते
 कान, चिंता चित्त धरे री ॥ ताते तो मानी वात, जेह अमात्य कहे
 री ॥ २७ ॥ गुण अवगुण पण तास, सुपने नविय लहुं री ॥ मिथ्या
 ने मीठी वाणी, छूत तो बोले सहु री ॥ २८ ॥ पण अणजाणी वात,

करवी चारु नहीं री ॥ दुष्ट नारी दुःखमूल, जाख्युं ग्रंथे सही री ॥ १९ ॥
 यदुक्तं ॥ वाचाला कलहप्रिया च कुटिला कोधान्विता निर्दया, मूर्खा मर्ष-
 विज्ञापिणी च कृपणा माया यथा मिमिमा ॥ चर्तुर्ध्वपकरी कलंककलिता
 कुक्षिंजरी सर्वदा, कद्रूपा गुरुदेवचक्रिहिता चार्या जवेत्पापतः ॥ २ ॥
 कुमर चिंतातुर एम, वेगो जव निससी री ॥ तव आव्यो ते हूत, चिंता
 दूर थसी री ॥ ३० ॥ दीधुं आदरमान, कुमरे तास वही री ॥ पद्मधि-
 जय एम एह, पांचमी ढाल कही री ॥ ३१ ॥ सर्व गाथा ॥ १५१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चित्रगति कहे कुंवरने, सांजल हुं कहुं तेम ॥ धनवती ए ए लेख दी-
 यो, तुजने आणी प्रेम ॥ १ ॥ कागल उखेली करी, वांचे कुंवर तत्र ॥
 मानुं मदननो तेह ठे, सांजलजो कहुं अत्र ॥ २ ॥ यदुक्तं ॥ हेमाचार्यविर-
 चितनेमिजिनचरित्रे ॥ विशेषितश्रीः शरदा, यौवनेनेव पद्मिनी ॥ परिम्ला-
 नमुखी वांछ, -त्यादित्यकरपीडनम् ॥ ३ ॥ वांची कुंवर ते पत्रने, चिते चित्तमां
 एम ॥ जो पण नथी प्रत्यक्ष मुज, पण गुणवंती नेम ॥ ३ ॥ वचनविलासथी
 जाणीये, जाव हृदयनो ठाम ॥ जाव लख्या पठी को नहीं, रूपादिकनुं काम
 ॥ ४ ॥ यदुक्तं ॥ गाथा ॥ लहइ हसियं सहस्सं, पावइ लखं सहस्रसमा लव-
 णं ॥ सप्तावो संज्ञणमा, -णुसस्स कोनी विसेसेइ ॥ ४ ॥ एम चिंती ते निज करे,
 लखे लेख तिण वार ॥ धनवतीने जइ आपजे, वली मुक्ताफलहार ॥ ५ ॥
 तेह जइ निज स्थानके, सिंहने कहे तुज वात ॥ मानी ठे ते सांजली, हर-
 ख्यो साते धात ॥ ६ ॥ हार पत्र धनवती करे, आपीने कहे तेह ॥ धनकुमरे
 निज हाथथी, लखीयो ठे गुणगेह ॥ ७ ॥ उक्तं च ॥ हेमाचार्यविरचितने
 मिचरित्रे ॥ यत्प्रमोदयते सूर्यः पद्मिनीकरपीडनात् ॥ सोऽर्थः स्वजावसंसिद्धो,
 न हि याश्चामपेक्षते ॥ ५ ॥ अपरं च ॥ सत्वं पगइएसु, चितयाहारं सारगुण-
 गणगधवियं ॥ दोसरहियं धरेद्यंसु, हारं हियए पिययमं च ॥ ६ ॥ वांची मन-
 मां चितवे, निज करलता संकेत ॥ कंठ न्यास ए मोकल्यो, हार उचित गुण
 देत ॥ ७ ॥ पहेस्यो हार ते ततक्षणे, संतोष्यो ते हूत ॥ कुमरी परणवा मो-
 कसे, नृप सामग्री युत ॥ ८ ॥

॥ ढाल ठही ॥ राग खंजाती ॥ हवे श्रीपाखकुमार ॥ ए देशी ॥

॥ शुज दिवसे सिंदराय, अचखपुरे घोखाववा जी ॥ शुद्ध मंत्री बहु साथ,

आपे अधिक सोहाववा जी ॥ १ ॥ धण धान्य हाटक रत्न, वस्त्र अमूलक बहु
दीयां जी ॥ जातां प्रणमे पाय, ताते पण शीखावीयां जी ॥ २ ॥ गद्गद स्वर
रथी राय, आदरथी इणी परे जणे जी ॥ नरने विनय उचित, होय विशेष ना-
रीपणे जी ॥ ३ ॥ जो करे तपसी क्रोध, निंदित होय तस तपपणुं जी ॥ परा-
धीन नित्य नारी, तिणे उपशम शोभे घणुं जी ॥ ४ ॥ नीच पुरुषने संग, उत्तम
पण मारग तजे जी ॥ अवला तजे कुल मग्न, एहमां कुण अचरिज जजे जी
॥ ५ ॥ यदुक्तं ॥ अंवस्स य निंवस्स य, दुण्हं विसमा गयाइ मूलाइं ॥ संसग्गेण
विणघो, अंवो निंवत्तणं पत्तो ॥ ५ ॥ पुत्रादिक पण जेह, अनुजाइ विण
नवि गमे जी ॥ तो सुसरादिक आयात्त, तेह विशेष मन नवि रमे जी ॥ ६ ॥
दाण दीये तस लछी, नवि पासुं मूके कदा जी ॥ राखी पण न रहंत, नरने
आपद् होय यदा जी ॥ ७ ॥ कनकरत्नादि आजर्ण, ते विजूपा न करे किमे
जी ॥ जूषित होय तव देह, शीलाजरण धरे समे जी ॥ ८ ॥ तिण का-
रण सुण वत्स, विनय क्षमा शुभ संगता जी ॥ अनुवित्तिपणुं बलिदान,
राखजो तुम्हे शुरू शीलता जी ॥ ९ ॥ देइ पिता रह्या शीख, माता कहे
सुण दीकरी जी ॥ सासु ससरा जेठ, तेहनी म चूकजो चाकरी जी ॥ १० ॥
जगिनी परे गणे शोक्य, देव परे पति मानजे जी ॥ पति प्रसाद अपमान,
मान विकार ते नाणजे जी ॥ ११ ॥ दीधी एम बहु शीख, रक्तां हियडे
जीकीने जी ॥ करी प्रमाण तस आण, दुःख आंसु तिहां रेकीने जी ॥ १२ ॥
अचलपुरी उद्यान, पद्मोती अनुक्रमे धनवती जी ॥ विक्रमधन दीये तास,
विपुल आवास शोभे अति जी ॥ १३ ॥ शुभलगने शुभ घत्न, अति आनं-
वरथी तिहां जी ॥ धनवती धनकुमार, परण्यां ने मन उम्मह्यां जी ॥ १४ ॥
तडित जीमूत परे तेह, रति कंदर्प समो वन्यो जी ॥ तिम धनवतीशुं तेह,
काल न जाणे जाय गण्यो जी ॥ १५ ॥ तुरिय खिलावण हेत, कुंवर वन
मांहि गयो जी ॥ धनरव परे अतिशब्द, ते वनमां सहसा थयो जी ॥ १६ ॥
मन चिंते ते कुमार, नहीं धनगर्जारव झ्हां जी ॥ नवि दीसे आकाश, मेघघटा
परिसरे किहां जी ॥ १७ ॥ एम चिंतवतो जाय, बहु शालवन उद्यानमां जी ॥
शब्दानुसारे तेह, आवी देखे ते रानमां जी ॥ १८ ॥ सुर नर खेचर मध्य,
कनककमल उपर रही जी ॥ देता तिहां उपदेश, सूरेश्वर देखे सही
जी ॥ १९ ॥ चिंते शुं ए सूरि, नहीं तस दुःख दर्शन अठे जी ॥ एह

च ॥ जाणंति बुद्धिमंता, महिलाचरियं न जाणंति ॥ ६ ॥ जलमज्जे मच्छि-
 पयं, आगासे पस्त्रियाण पयपंती ॥ महिलाहिययाणमंगो, तिन्निवि विरला
 पयंपंति ॥ ७ ॥ जववीजक हो दीवी नरकने मग्ग के, शोककंद कल्लिमूल ठे ॥
 इणी रीते हो अंगना दुःखखाण के, पंक्ति मन ए गूल ठे ॥ ८ ॥ यतः ॥
 जवस्य वीजं नरक-द्वारमार्गस्य दीपिका ॥ शुचां कंदः कलेर्मूलं, दुःखानां
 खानिरंगना ॥ ९ ॥ जाइ स्नेह ते हो विघटाव्यो एण के, स्त्रीसामर्थ्य अहो
 बहु ॥ चिर बांध्यो हो पलटाव्यो स्नेह के, नवि माने हवे मुज कहुं ॥ १० ॥ यतः ॥
 पेष्ठस्स सामंठं इष्ठियाणं, बहु कवरु कूरु जरियाणं ॥ उम्मूलयंति चिरवरु,
 मूलमवि बंधुनेहतं ॥ ११ ॥ स्नेह रूखडुं हो तिहां लगे रहे अक्क के, नारी-
 वचन दद जिहां लगे ॥ तीखा परशुनी हो धारा नवि लग्ग के, सवि नर
 नारी भूके पगे ॥ १२ ॥ यतः ॥ तावच्चिय नेहतं, सिण्णिरु बंधूण वट्टए निब्बं ॥
 नारीवयण दद निसिय, परसुधाराठं न वहंति ॥ १३ ॥ एमे चिंतवी हो धन
 सहित ते गेह के, गिरुठं सोंपी तेहने ॥ एकाकी हो नीकलीयो जिन्न के,
 तृण सम रुद्धि ठे जेहने ॥ १४ ॥ हवे जन सवि हो करे तास प्रशंस के,
 बली कहे नारी वसंतने ॥ करी गांठी हो नीकलीयो बाहिर के, बारंवार
 कहे कंतने ॥ १५ ॥ रुद्धि बहुली हो पण नाठी तास के, ज्येष्ठ जाइ अ-
 रज्यो नवि ॥ बली बल्लगो हो कहे राखी गांठ के, तें नवि आपीजे सवि
 ॥ १६ ॥ लघु जाइने हो उव्व बली दीये तेह के, ते खूदे नागे बली ॥ आपे
 एम हो बहुवार ते रुद्धि के, लोक हिले लघुने मली ॥ १७ ॥ वृद्ध ब्राता
 हो तोही धरे स्नेह के, भीठे बचने बोलावतो ॥ एह मनमां हो चिंते इण
 जांति के, ए मुजने हेलावतो ॥ १८ ॥ नवि जाणे हो पुण्ये करी होय के,
 लखमी एहने अति घणी ॥ हुं नीकल्यो हो नारीने वयण के, पुण्यहीनमां
 शिरोमणि ॥ १९ ॥ विलखो अइ हो लज्जा मन आणी के, गाम नगर फर-
 तो फरे ॥ नवि पामे हो पुण्ये करी शून्य के, कोनी एक ते निज करे ॥
 ॥ २० ॥ मेलांतव हो धरे वस्त्र ने देह के, झूख्यो दीन ते दखिदरी ॥ प्रव्रज
 ते हो वृद्ध ब्रातने तेह के, हणवाने काढे तुरो ॥ २१ ॥ वृद्ध ब्राता हो वं-
 चावी घाय के, मनमां इणी परे चिंतवे ॥ जुवो स्नेही हो बंधव हुतो एह
 के, मारण आव्यो कैतवे ॥ २२ ॥ करतां मुज हो उपकार अशेष के, कारण
 विणु वेरी ययो ॥ जेम ए थयो हो तिम सवि परिवार के, मात तात

जार्जा जयो ॥ १९ ॥ एह जवमां हो दुःख लक्ष्मिने देत के, परजव वात तो वे-
गली ॥ लख दोषमां हो हितबुद्धि होय के, विपर्यास ए मति बली ॥ २० ॥
यतः ॥ नूणविवक्षा सोच्चिय, केणइ धृती रयस्सव जणस्स ॥ जं सुय सय-
णाईसु, दिठ्ठदोस लखे सुहिय बुद्धि ॥ २१ ॥ दारा परिजवकारा, बंधुजनो वं-
धनं विपं विपयाः ॥ कोऽयं जनस्य मोहो, ये रिपवस्तेषु सुहृदाशा ॥ २२ ॥ इत्या-
दिक हो वैराग्य महंत के, नीकलीयो उद्यानमां ॥ दीठा तिहां हो समता-
धर साध के, रमता उत्तम ध्यानमां ॥ २३ ॥ तस अंते हो जिनवरनो धर्म
के, सांजलीने व्रत आदख्यो ॥ लघु ज्ञाता हो तापसने अंतिके, तापसनी
दीक्षा बख्यो ॥ २४ ॥ वृद्ध ज्ञाता हो पाली चारित्र के, सौधमें सुर उपनो ॥
लघु ज्ञाता हो ज्योतिष थयो देव के, जम्हो संसार दुःख नीपन्यो ॥ २५ ॥ अनु-
करमे हो बहु शाल उद्यान के, एहमां कृष्ण सरप थयो ॥ सिंह जीवन्तो हो जो-
गवे सुरसुख के, पूरव पुण्यथी सुख थयुं ॥ २६ ॥ जिनवरनी हो उत्तम जे दीक्ष
के, तास प्रज्ञाव ए जाणजो ॥ ढाल आठमी हो वैराग्यनो कंद के, पद्म कहे
चित्त आणजो ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ २८ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ २९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सिंह जीव हवे उपनो, आयु खये करी तेह ॥ गजपुर नगरे सुरेंद्र नृप,
वसुंधर सुत ससनेह ॥ १ ॥ गुणगणनो आवास ते, दीठा एक दिन साध
॥ जातिसमरण उपनुं, पाम्यो हर्ष अगाध ॥ २ ॥ सिंह जनम तव सां-
जख्यो, उपनो तिहां वैराग्य ॥ गणधर केवलीने निकट, ले दीक्षा महाजाग
॥ ३ ॥ पूठे केवलीने तिहां, लघु ज्ञाइ संबंध ॥ साप तणो जव सांजली,
थयो वैराग्य प्रबंध ॥ ४ ॥ अनुक्रमे चौद पूरव जण्यो, ते वसुंधर मुनि-
राय ॥ तप तपता अति आकरां, संजम ध्यान सुहाय ॥ ५ ॥ अवधिनाण
तस उपनुं, तह मणपल्लवनाण ॥ केवल योग्य जाणी ठवे, सूरिपदे निज
ठाण ॥ ६ ॥ विचरंतो आब्यो इहां, प्रतिबोधवा नाग ॥ तेहने धर्म सु-
णावीयो, ते पाम्यो वैराग ॥ ७ ॥ जाति संचारीने कछुं, अणसण अति-
हि उदार ॥ गतकाले पंचम दिने, सर्प समाधि मकार ॥ ८ ॥ काल करीने उ-
पनो, वर सौधमें देव ॥ ते वसुंधर मुनि जाणजे, जे कहुं तुज खयमेव ॥
॥ ९ ॥ कुंवर कहे धन्य स्वामीजी, दुःख बहु देखे लोक ॥ तुम्ह परे व्रत नवि
आदरे, तुमे पास्युं फल रोक ॥ १० ॥

॥ ढाल नवमी ॥ झुर आंवा आंवली रे ॥ ए देशी ॥

॥ ॥ इण अवसर तिहां सांजले रे, विक्रमधन महीपाल ॥ पाठ धास्या मु-
निवर इहां रे, जीवदया प्रतिपाल ॥ सुगुण नर सुणो सुगुणानी वात ॥ सु-
णतां होय सुखशात ॥ सु० ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ चतुरंगी सेना सजी रे,
वांदवा जाये राय ॥ साथे राणी धारणी रे, धनवती पण सुखदाय ॥ सु० ॥ २ ॥
पंचाजिगम साचवे रे, सचित्त अय्यादिक जेह ॥ खज्जादिक मूके तथा रे,
राजचिह्न कहां तेह ॥ सु० ॥ ३ ॥ राय राणी प्रणमी करी रे, वेसे निज
निज स्थान ॥ सांजले धर्मनी देशना रे, कर्णामृत मानुं पान ॥ सु० ॥ ४ ॥
देशना प्रांते जूपति रे, विनये जोनी हाथ ॥ चूतादिकनी वारता रे, स्वप्न
पूठे मुनि साथ ॥ सु० ॥ ५ ॥ संपूरण नवि पामीयो रे, तेह स्वपननो अठ
॥ कृपा करी मुज दाखीये रे, हितकारक शिवसठ ॥ सु० ॥ ६ ॥ ज्ञान मने
परजुंकीयुं रे, दीठा केवली जाम ॥ झुर थकी पूठे प्रभु रे, जाखे केवली ता-
म ॥ सु० ॥ ७ ॥ नेमिचरित्र कहुं सवे रे, नव जव जेह संबंध ॥ अवधिमने जा-
णी करी रे, जाखे तेह प्रबंध ॥ सु० ॥ ८ ॥ नवमी वार वपायशे रे, उत्कृष्ट
फल जेह ॥ नवमे जव शिव पामशे रे, धनकुमर सुणो एह ॥ सु० ॥ ९ ॥
नवमे जव बावीशमो रे, नेमि तिठंकर नाम ॥ यादववंशमां उपनो रे,
होशे गुणतुं धाम ॥ सु० ॥ १० ॥ एम मुनिवचन ते सांजली रे, जूपति मन
हरखंत ॥ जिनधर्मे प्राणी घणा रे, दृढधर्मा होवंत ॥ सु० ॥ ११ ॥ केइ ज-
अक जावी थया रे, केइ देशविरति लहंत ॥ निज घर पहीतो जूपति रे
धनकुमारादिकवंत ॥ सु० ॥ १२ ॥ जव्यांजुज पक्वोदता रे, विहार करे,
सूरिराय ॥ कृतु उचित क्रीडा करे रे, धन धनवतीय सहाय ॥ सु० ॥ १३ ॥
उष्णकाल इणे अवसरे रे, प्रगट्यो अति दुःखदाय ॥ सरितामां पाणी घटे रे,
रजनी परे कृश थाय ॥ सु० ॥ १४ ॥ आसक परे वाये वायरा रे, सूर्य
करे अति ताप ॥ अंगारा जिम पाथख्या रे, पंथीजनने संताप ॥ सु० ॥ १५ ॥
पंथीजन पंथे जमे रे, तरु तरु तले जइ गाय ॥ परव परव प्रते पेसता रे, क-
हे पाणी कोइ पाय ॥ सु० ॥ १६ ॥ शकटे जोड्या बलदीया रे, राय परोणा
वग ॥ जिह्वा काढे बाहिरे रे, पाद मूके उन्मग ॥ सु० ॥ १७ ॥ मयण
अग्निसंयोगी रे, तिम प्रस्वेद दुवंत ॥ तास पखाश केखिपत्रने रे, पिंजणे
पाय टोपंत ॥ सु० ॥ १८ ॥ मारगवेष्टु परजले रे, बख ह्मिन्न होय तास ॥

कूप मांहे पडे पंखीयां रे, पामी अतिहि पिपास ॥ सु० ॥ १ए ॥ इण अव-
सर सर जीलवा रे, आव्या धनवती साथ ॥ क्रीना करतां दंपती रे, देखे अ-
चरिज पाथ ॥ सु० ॥ २० ॥ तिहां अशोकतरु तले रे, दीठा मुनिय महंत ॥
अंगवान शांत रस परे रे, शांत दांत गुणवंत ॥ सु० ॥ २१ ॥ धर्मनो अम-
बहु उपनो रे, तृषाकांत मुनिराज ॥ ताबु उष्ट सूकी गयां रे, मानुं जव-
समुद्र ऊहाज ॥ सु० ॥ २२ ॥ पादांबुजथी सिंचतो रे, जूरुधिरे मूर्छित ॥
परुता पृथिवी उपरे रे, मुनि धनने दर्शित ॥ सु० ॥ २३ ॥ हर्षविषादे उता-
वला रे, आव्या मुनिनी पास ॥ चिते धन ए शुं थयुं रे, हा हा दैव विदा-
स ॥ सु० ॥ २४ ॥ धनवती कहे सुणो स्वामीजी रे, नहीं विद्वंवनुं काम ॥
करो उपगार शीघ्रज थइ रे, पुण्ये लह्या गुणधाम ॥ सु० ॥ २५ ॥ शीतल
वातादिक बहु रे, करी उपचार अनेक ॥ सज्जा करी मुनिरायने रे, वेठा ध-
रीय विवेक ॥ सु० ॥ २६ ॥ नवमी ढाल एणी परे रे, जाखी अतिहि रसाज
॥ पंक्ति उत्तमविजयना रे, पद्मने मंगलमाल ॥ सु० ॥ २७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कर जोकीने विनवे, जक्ति जराणो तेह ॥ सुरदंती किहां थकी हुवे, नी-
च मातंगने गेह ॥ १ ॥ चिंतामणि डुर्विध घरे, महारणमां सुरख ॥ पद्म
सरोवर मरुपथे, पामे घेवर जूख ॥ २ ॥ देश अंतवासी अमो, अने पाम्यो
तुम संग ॥ तुम देखी मुऊ पुण्यना, प्रगट्या अतिहि तरंग ॥ ३ ॥ पण
पूहुं तुम्हने प्रजु, किम उपनो ए खेद ॥ जो तुम खेद न उपजे, तो दाखो
तस जेद ॥ ४ ॥ मन चिते मुनिवर तदा, अहो अहो वचन विन्यास ॥
विनय जक्तिथी जाणीये, योग्य जीव सुप्रकाश ॥ ५ ॥ एह पुरुष जिनवर
तणा, ठे उपदेशने योग्य ॥ एम चिंती कहे कुमरने, सांजली देइ उपयोग
॥ ६ ॥ एह कथा महोटी अठे, पण कहेशुं संक्षेप ॥ सावधान थइ सांज-
लो, मूकी चित्त व्याक्षेप ॥ ७ ॥

॥ ढाल दशमी ॥ कोइलो पर्वत धूंधलो रे ॥ ए देशी ॥

॥ जुवनोदर नगरे वसे रे लो, मोह नरिंद विख्यात रे ॥ राजेसर ॥ सुर
नर बहु आणा वहे रे लो, मिथ्यादर्शन अमाल्य रे ॥ राजे० ॥ जु० ॥ १ ॥
तास मित्र अज्ञान ठे रे लो, त्रिजुवनने दुःखदाय रे ॥ रा० ॥ नरक नगर
सार्थप कह्यो रे लो, तद्देहु पाप उपाय रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ २ ॥ विपरीत

मति लोकनी करे रे लो, माने देव कुदेव रे ॥ रा० ॥ धर्म कुधर्म विपे
 कहे रे लो, तत्त्व अतत्त्वे हेव रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ३ ॥ पात्र अपात्रे स-
 ईहे रे लो, अगुणे गुणनी बुरु रे ॥ रा० ॥ जव हेतुने मानतो रे लो,
 मोक्षनुं कारण शुद्ध रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ४ ॥ नाटकक्रीमा बालही रे लो,
 नारी नेत्र कटाक्ष रे ॥ रा० ॥ हृत थइ दासपणुं लह्या रे लो, एहवे
 देव अर्धक्ष रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ५ ॥ मदनना किंकर थइ रह्या रे लो,
 मायावी नित कुद्ध रे ॥ रा० ॥ एहवा देव अपावता रे लो, जस हस्ते
 आयुद्ध रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ६ ॥ राग छेप जेहने गया रे लो, जे सर्वज्ञ
 प्रसिद्ध रे ॥ रा० ॥ समता शोजित देहमी रे लो, जेह असंग शिव
 इद्ध रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ७ ॥ मित्र शत्रु सरिखा गणे रे लो, वज्या नारी-
 संग रे ॥ रा० ॥ माया मत्सर मद नहीं रे लो, परजावे नहीं रंग रे ॥ रा० ॥
 ॥ जु० ॥ ८ ॥ आयुध नहीं जस हाथमां रे लो, सकल संग परिमुक्त रे ॥
 ॥ रा० ॥ त्रणय लोक परमेश्वर रे लो, जैनसमयमां उक्त रे ॥ रा० ॥ जु० ॥
 ॥ ९ ॥ ढंकावे एह देवने रे लो, माने हवे एह धर्म रे ॥ रा० ॥ ज्ञान
 करे पशुवध करे रे लो, करे पंचाशितां कर्म रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १० ॥ क-
 न्यादान बली करे रे लो, जल जलणादि प्रवेश रे ॥ रा० ॥ जीवादिकने
 उलवे रे लो, स्त्रीमुखी तत्त्व निवेश रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ ११ ॥ जूतघात रत
 प्राणीया रे लो, कोष घणो जस मान रे ॥ रा० ॥ लोत्ती एह कुपात्रने
 रे लो, माने पात्रने ध्यान रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १२ ॥ जे शम उपशम रस
 जस्यो रे लो, सबि जीवने हितकार रे ॥ रा० ॥ मन बच कायने गोपवे रे
 लो, नहीं मत्सर अहंकार रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १३ ॥ माया वर्जित मुनि-
 वरा रे लो, ब्रह्मचर्य धरे नित्य रे ॥ रा० ॥ नाणधणा निःसंगता रे लो,
 निरीहता जस चित्त रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १४ ॥ लोज गयो जस सर्वथा रे
 लो, एहवा जे महंत रे ॥ रा० ॥ छेप करे ते उपरे रे लो, धारे बुद्धि कु-
 पात रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १५ ॥ मंत्र यंत्र बली तंत्रने रे लो, रसकिरिया
 इंडजाव रे ॥ रा० ॥ शुज अशुज निमित्त कहे रे लो, तिम वैदक अस-
 राव रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १६ ॥ पापशास्त्र नित्य जे जणे रे लो, जेहथी प्रा-
 णो घात रे ॥ रा० ॥ ते गुणी करीने मनावतो रे लो, तस पूजा बली
 ॥ रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १७ ॥ जे पण जाणंता थका रे लो, मंत्र तंत्र

न करंत रे ॥ रा० ॥ पाप थकी चीहीता रहे रे लो, जास निरीह ठे चित्त
रे ॥ रा० ॥ जु० ॥ १० ॥ लोचादिकथी वेगला रे लो, सद्यायध्यानमां
मझ रे ॥ रा० ॥ निगुणा माने तेहने रे लो, वली कहे नहीं ए गुणझ रे
॥ रा० ॥ जु० ॥ ११ ॥ जीव वधादिकने कहे रे लो, शिवसुख कारण एह
रे ॥ रा० ॥ मिथ्यादर्शन मंत्रवी रे लो, ए विपरीत करे जेह रे ॥ रा० ॥
जु० ॥ १२ ॥ दशमी ढाल मांहे कहुं रे लो, मोह नरिंद चरित्त रे ॥ रा० ॥
॥ पद्मविजय कहे एहथी रे लो, रहेजो वेगला मित्त रे ॥ रा० ॥ १३ ॥
सर्व गाथा ॥ ३१७ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ ३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ असंव्यवहार नामे अठे, अन्य नगर वली अत्र ॥ गोलक नामे उ-
जलां, असंख्यात रह तत्र ॥ १ ॥ एक एक घरमां अठे, नाम निगोदे तेह
॥ संख्यातीता उरका, जिनवचने लह्या जेह ॥ २ ॥ एक एक ते उरडे,
रहे अनंत कुटुंब ॥ संसारी जीव हुं हतो, तेहमां लहु विनंब ॥ ३ ॥

॥ ढाल अगीयारमी ॥ सुण वहेनी पीयुको परदेशी ॥ ए देशी ॥

॥ जवितव्यता नामे धणीयाणी, वलवंती मुज जाणी रे ॥ जेहने होय अ-
नुकूल राणी, तेहने ते सुख खाणी रे ॥ कहे मुनिवर सुण कुमरजी वाणी
॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ जेहने ए प्रतिकूल खाणी, तेहनी मति मुंजाणी रे ॥ अ-
नंता पुगलपरियट्टा, अंते चिते चित्त आणी रे ॥ क० ॥ २ ॥ अहो जो-
जो मोह मिथ्या सहिते, मुज जरतारने रुंधी रे ॥ दुःख देतां ए नगरे
राखे, में पण नवि करी शुंझि रे ॥ क० ॥ ३ ॥ ते कारण कोइक दिन
लावुं, चारित्र रायने संगे रे ॥ तिहांथी उचाढ्यो मुज तेणे, एम चिंती
मन रंगे रे ॥ क० ॥ ४ ॥ वनस्पति नगरे तिणे आण्यो, काल अनंत
दुःखदायो रे ॥ प्रत्येक तरुमां काल घणो रही, पृथ्वी प्रमुखमां आयो
रे ॥ क० ॥ ५ ॥ ते चउ थावर मांहे प्रत्येके, उत्सर्पिणी असंख्याती रे ॥ प्र-
त्येके विकलेंद्रिय मांहे, काल संख्याता दुःखदाती रे ॥ क० ॥ ६ ॥ पंचेंद्रिय
तिर्यच मनुजमां, तिम नारक ने देव रे ॥ ए जार्याए अतिय जमाढ्यो;
करतां मिछनी सेव रे ॥ क० ॥ ७ ॥ पुगलपरियट्ट अनंतवती ते, थइअ-
नुकूल ते जापे रे ॥ माहरी साह्य थकी हवे हण तुं, मोह मिछत विलासे
रे ॥ क० ॥ ८ ॥ तेहनी साह्य बहु में हणीया, तव तेणे देखाव्यो रे ॥

जैनकथा रत्नकोष भाग बीजो.

सम्यग्दर्शन नामे मंत्री, मुज्जे हर्षं कराव्यो रे ॥ क० ॥ ९ ॥
 सम्यग्दर्शनने, अंगीकृत करी राख्यो रे ॥ तेहनी सान्निध्ये राग द्वेष
 णीया सुख बहु चाख्यो रे ॥ क० ॥ १० ॥ नित्य सम्यक् आराध्यो
 ते पण पुष्ट यज्ञे रे ॥ चारित्र धर्म राय सुत गृहीनो, धर्म ते दीधो
 रे ॥ क० ॥ ११ ॥ पत्नीय, पृथकने खंरु कख्यो तव, कर्म परिणाम ते
 रे ॥ अनुकरमे सागर संख्याता, वेदन कर्मनुं थाय रे ॥ क० ॥ १२ ॥
 रित्र राय सुत धर्म यतिनो, वंधुपणे गुरु साखे रे ॥ यतिधर्म
 करतां, गुरवादिक मुज्ज जाखे रे ॥ क० ॥ १३ ॥ दृढपणे एहं धर्म
 मोहशत्रु हवे हणजे रे ॥ तुज सखाइ हुं अमो साये, नित्य आगम हुं
 जे रे ॥ क० ॥ १४ ॥ नाम मुनिचंद महारं जाणो, एक दिन गुरुनी
 रे ॥ साथ सहित अमे विहार करतां, करी आणा जिननाये रे ॥ क० ॥ १५ ॥
 महा दुर्गम अटवीमां आव्या, धार पनी तिहां झूठ्यो रे ॥ लोक दशो दिश
 सरवे नाठा, हुं तो साथपी दूठ्यो रे ॥ क० ॥ १६ ॥ दिशामूढ झूठ्यो ने तरस्सो,
 जमतो हुं झहां आठ्यो रे ॥ घूर्मितलोचन विगतचेतना, ते तुम्हे मुज्जे
 ठाव्यो रे ॥ क० ॥ १७ ॥ धन कहे स्वामी किरपा कीधी, निज चरित्रने क-
 हेवे रे ॥ जेम तुम्हारी वात कही तुम्हे, दुःख आतम बहु सहवे रे ॥ क० ॥
 ॥ १८ ॥ वात अमारी पण गुरु दाखो, तव कहे गुरु सुण वाणी रे ॥ प्राये
 चरित सरब जीवनां, जाणे एणी परे प्राणी रे ॥ क० ॥ १९ ॥ पण सिद्धा-
 दर्शनपी पामे, दुःख बहुल ए जीव रे ॥ तव विनति कहे स्वामी मुज्ज, दी-
 धां दुःख अतीव रे ॥ क० ॥ २० ॥ तेहने धा करवा मुज्ज आपो, तेज प्र-
 चंरु होय जेह्नो रे ॥ सम्यग्दर्शन महा मंत्रीने, देखावो शुज चेनो रे ॥
 ॥ क० ॥ २१ ॥ वचनमार्गपी सम्यग्दर्शन, देखावे मुनिचंद रे ॥ तव पुत्र-
 कित धनकुमरने अंगे, माय न मोदनो वृंद रे ॥ क० ॥ २२ ॥ त्रण पुत्र-
 नतो सार लहो में, सम्यग्दर्शन पाम्यो रे ॥ गृहीनो धर्म कख्यो वखी अं-
 गी, तेहणी दुःख बहु वाम्यो रे ॥ क० ॥ २३ ॥ मुनिवरने घर तेनी आ-
 व्यो, पस्त्रिखान्या अन्न पाने रे ॥ आचर्यकादिक शीक्षण कामे, मुनि राखे
 बहुमाने रे ॥ क० ॥ २४ ॥ जाणी तिहां उपगार मोटको, आग्रहपी मु-
 ने रहीया रे ॥ काळ केतोइक तिहां मुनि रहीं, गुरुगणमां ज-
 ॥ क० ॥ २५ ॥ धनवती ने धनकुमर परस्पर, पदेसां पण हती

अधिकी थइ तस धर्म लखाथी, युवराजे करी नित रे ॥ क० ॥ २६ ॥ एको-
दशमी ढालमां पाम्या; समकित जगमां सारो रे ॥ पद्मविजय कहे ते का-
रण जवि, करो श्रद्धा निरधारो रे ॥ क० ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ ३४७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ परलोके पहोतो पिता, तव सामंत अमात्य ॥ करे अजिपेक झूपति-
पदे, दिशदिश तेह विख्यात ॥ १ ॥ राज्य तिहां धनकुंवरहवे, पाले नी-
ति उदार ॥ बंधन ठे तिहां काव्यने, सोगठीने कहे मार ॥ २ ॥ दंन ठ-
त्रने जाणीये, परनुं खंगने वन्न ॥ बुद्धियां मंदिर दीसतां, तुष्टपणुं स्त्री मन्न
॥ ३ ॥ जारुपणुं ठे तरुवरे, कलह अठे गजबुंद ॥ पण नहीं तेहना राजमां;
लोक विषे दुःखदं ॥ ४ ॥ जीर्णोद्धार करावतो, तिम रहजत्त विचित्त ॥
साहमीवछल तिम करे, दीये दान शुच पत्त ॥ ५ ॥ पर्वतिथे पोसह
करे, तिम सामायिक सार ॥ वनपालक तस एकदा, दीये वधाइ उदार
॥ ६ ॥ स्वामी तुम मन बाखहा, पहेला बांधा जेह ॥ ते बहु शालिवने
इहां, पाउ धाव्या गुणगेह ॥ ७ ॥

॥ ढाल धारमी ॥ हारि मारे जोवनीयानो लटको दहामा चार जो ॥ ए देशी ॥

॥ हारि मारे वनपालक सुखदायकनी सुणी बाण जो, राजा ज्युं चिंतामणि
पाम्यानी परे रे लो ॥ हारि मारे माय न देहे न गेहे पुरवर मांहि जो, त्रिजु-
वन मांहे आणंद ते इणी परे विस्तरे रे लो ॥ १ ॥ हां० ॥ देइ दान अने व-
हुमान अत्यंत जो, उठीने परणाम करे नृप जावथी रे लो ॥ हां० ॥ करे म-
ज्जान सूरीसर बंदन काम जो, हार विराजित वद्ध वन्न निष्पावथी रे लो
॥ २ ॥ हां० ॥ चउदंतो गजखंधगतो नरराय जो, अति शोचंतो नागघटायी
परिवस्यो रे लो ॥ हां० ॥ वरघोमा जूइ फोड्याथी होये रेत जो, उठलती दिग्-
अंत तेणे पूरो जस्यो रे लो ॥ ३ ॥ हां० ॥ मणिकिंकिणी खण खण कर रथवर
त्यांहि जो, जडे विस्तार विफार ते संकर मगने रे लो ॥ हां० ॥ वेठा
निज प्रासादे सेठा सार जो, देखाडे मांहोमांहे अंगुलि अगने रे लो
॥ ४ ॥ हां० ॥ अनुक्रमे पहोतो गहगहतो मुनिपाय जो, देइ प्रदक्षिणा
जक्तिथी प्रणमी उपविशे रे लो ॥ हां० ॥ कहे उपगार कस्यो सहकारनी पैठ
जो, एतो काल किहां रखा तव मुनि उपदिशे रे लो ॥ ५ ॥ हां० ॥ विग्रह दे-
शमां शत्रुनिग्रह काम जो, एटलो रे अमे काल गमाव्यो बाहिरे रे लो ॥

हां० ॥ राजा पूठे रण शुं ठे तुम स्वामी जो, अम सरिखाने युद्ध होये किम
 ताहरे रे लो ॥ ६ ॥ हां० ॥ मुनि कहे जिम ताहरे तिम माहरे युद्ध जो, रात
 दिवस नवि फीटे नित्यं करवो पडे रे लो ॥ हां० ॥ कुतूहल राय बहुल
 धरी मनमां हर्ष जो, कहे किम युद्ध करीजे जिम वयरी रहे रे लो ॥ ७ ॥
 हां० ॥ करी प्रसादने द्यो आस्वाद मुज नाथ जो, कहे मुनिवर सुण नर-
 वर मोह ठे चूपति रे लो ॥ हां० ॥ सवि प्राणीने जाणीने दीये दुःख जो,
 कोहलोहमय जोह परिवृत नरपति रे लो ॥ ८ ॥ हां० ॥ जग जीतीने क-
 रीय विदीती बात जो, तिणे अवसर हुं चारित्र नृप शरणे गयो रे लो ॥
 हां० ॥ जिनशासननो ज्ञासन वप्र आधार जो, सेनापति सदागम माहरे
 थिर थयो रे लो ॥ ९ ॥ हां० ॥ शमदम संयम सम्यग ने संतोष जो, कोनि
 गमे सुजटे करी हुं पण परिवृत्यो रे लो ॥ हां० ॥ अमरपथी करुं तेह सरिस
 हवे युद्ध जो, महारा रे ए शिष्य थकी पण थरहृत्यो रे लो ॥ १० ॥ हां० ॥ का-
 ढी तप करवाल कराल ले हाथ जो, खंतिफलक विवेककवच अंगे धरे रे लो ॥
 हां० ॥ जे संतोषनो पोप ते तुरगारूढ जो, ज्ञानादिक त्रिक तीखां शस्त्र धरे
 करे रे लो ॥ ११ ॥ हां० ॥ महव महोदो नहीं ठोटो गजराज जो, अज्जव कुं-
 ताये जेदे रिपुवर्गने रे लो ॥ अध्यवसाय शुज थाय ते रथवर जाणी जो, जा-
 वधनु यष्टि ग्रही हणता गर्गने रे लो ॥ १२ ॥ हां० ॥ बाण ते जाणी सुदेशना-
 रूप महंत जो, शुज साधनना योग सुजट समवायशुं रे लो ॥ हां० ॥ ढंडेरो सद्-
 आगमनो तिहां वाय जो, बंदीपोस थकी होय तोस सजायशुं रे लो ॥ १३ ॥
 हां० ॥ शत्रु हणीया नवि गणीया कोइ रीत जो, बीजा पण बहु शत्रुथी मूका-
 बीया रे लो ॥ हां० ॥ ए मुनिवर हुं सूरीश्वर मध्य ठाय जो, विचरंतो इहां
 तुज मूकाववा आवीयो रे लो ॥ १४ ॥ हां० ॥ कहे राजा महाराजा रण
 शुज तुज जो, करी उपगारने स्वामी जले पाठ धारीया रे लो ॥ हां० ॥ घर
 पुर देश तथा बली परिजन सहित जो, पीमा रे पामंता अमने तारीया रे
 लो ॥ १५ ॥ हां० ॥ ए वयरीथी नयरीलोक अशेष जो, पीव्यो ते मूकावी
 बीजो नवि शके रे लो ॥ हां० ॥ हे मुनिनाह अथाह करुणजंमार जो,
 मूकावो ए वयरी जिम मुज नवि टके रे लो ॥ १६ ॥ हां० ॥ खेइ दीक्षा
 ने ग्रही शिक्षा तुम्हे राय जो, न करो ए प्रतिबंध तथा वयरी ग्रहो रे लो
 ॥ हां० ॥ धनवती पूत जयंत ठवे निज ठाण जो, धन धनवती केइ मंत्री

सामंत करी महा महो रे लो ॥१॥ हां॥ सूरि सकाशे शुभ आशे ग्रही दीख
जो, धन राजर्षि तिहां संयम डुकर पावता रे लो ॥ हां॥ यह गियठ गयठ
सूरिपद होय जो, जव्यां वुज सूरजनी परे अजुवावता रे लो ॥ १० ॥ हां॥
केइ नरिंद वरिंदने देइ दीख जो, मासखमणनुं अणसण पावतीने थया रे
लो ॥ हां॥ धनवती पण सती पावती अणसण शुद्ध जो, सामानिक सुर
सौधमें ते विहुं गयां रे लो ॥ ११ ॥ हां॥ आता दोय तस गुणज्ञाता गु-
णवंत जो, धनदेव ने धनदत्त पण जेला उपना रे लो ॥ हां॥ गुण आगर
रतिसागरमां अवगाढ जो, एह प्रभाव जनमांतर संचित पुण्यना रे लो
॥ १२ ॥ हां॥ धन धनवती नेमि राजीमतीना जीव जो, सुरजव सहित
कह्यो ए पहिलो जव जलो रे लो ॥ हां॥ वारमी ढाल रसाल ए पहेले खंरु
जो, पहेलो ए अधिकार थयो अति गुणनिलो रे लो ॥ १३ ॥ हां॥ वैरागी
त्यागी वरजागी जेह जो, पंक्ति श्रीजिनविजय गुरु शुभ संयमी रे लो ॥
॥ हां॥ उत्तमविजय विनेय अठे गुणवंत जो, पद्मविजय कहे वात ए मुक्त म-
नमां रमी रे लो ॥ १४ ॥ हां॥ सर्व गाथा ॥ ३७ ॥ श्लोका ॥ ३३ ॥ इति श्रीमन्नेमिरा-
जीमल्योः सुरसहितः प्रथमो जवः समाप्तः ॥ इति प्रथमोऽधिकारः समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ द्वितीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ प्रणमी पास जिणंदने, जास महिम विख्यात ॥ श्रीजो जव हवे दा-
खवुं, ते सुणजो अवदात ॥ १ ॥ नरत खेत्र मांहे अठे, गिरि वैताढ्य महं-
त ॥ रूपमयी लवणाधिगत, पूर्वापर जस अंत ॥ २ ॥ उंचो पणविस जो-
यणा, पहोलो मूल पचास ॥ दश जोयण तिहांथी जइ, एहवा तिहां वि-
लास ॥ ३ ॥ दक्षिण उत्तर श्रेणी तिहां, खेचरनां रहेठाण ॥ दश योज-
न पहोलां अठे, तिहां सुणजो मंठाण ॥ ४ ॥ नगर पंचास दक्षिण दिशे,
उत्तर दिशिमां साठ ॥ रतन कनकमय कूट नव, जिहां दीसे बहु ठाठ
॥ ५ ॥ सिद्ध कूट तेहमां अठे, कोश माठेरो उंच ॥ कोश आयाम अध
कोश पृथु, जंबूनदमइ संच ॥ ६ ॥ जिनवर चैल्य ते वर्णवुं, प्रतिमा एक-
सो आठ ॥ देवजुवन सम दीपतुं, शणी परे सूत्रे पाठ ॥ ७ ॥ अंब वकुल
चंपक खजुर, झाख चंदनवन ज्यांहि ॥ जे मुनिवर पण देखीने, विस्मय

पामे त्यांहि ॥ ८ ॥ देव देवी आवी करे, क्रीमा वनमां सार ॥ गावे तीर्थ-
कर चरित्र, चंद्र उज्ज्वल अनुहार ॥ ९ ॥ रूपनदेव जिननुं चरित्र, वि-
द्याधर तिहां गाथ ॥ कृतप्रसाद नमि विनमिने, संजारी सुखदाय ॥ १० ॥
चारण मुनिवर तिहां कणे, धरता निर्मल ध्यान ॥ सुर खेचर तिरि जेह-
ने, सेवे धरी बहुमान ॥ ११ ॥ इणी परे ते वैताढ्य गिरि, शोभे अति मनो-
हार ॥ धनकुमार सुर उपजे, ते सुणजो अधिकार ॥ १२ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ जांफरीया मुनिवर ॥ ए देशी ॥ उत्तर श्रेणी तिहां अठे जी, सूरतेजपुर
सार ॥ सूरतेज राजा तिहां जी, खेचरचक्री श्रीकार ॥ १ ॥ जवि चित्त ध-
रीने, सांजलो अचरिज वात ॥ ए आंकणी ॥ घरमां ने संग्राममां जी, हां-
थधी मूके न वाण ॥ त्रिद्युन्मती राणी अठे जी, अंतेउर शिर ठाण ॥ ज० ॥
॥ २ ॥ चपल नहीं विद्युत परे जी, पण पयोधर उत्कर्ष ॥ तास गर्जमां
उपनो जी, धनजीव हवो राय हर्ष ॥ ज० ॥ ३ ॥ लक्षणलक्षित देहनी जी,
प्रसवे पुत्र रतन ॥ चित्रगति अजिधा ठवे जी, करे पंच धाव जतन ॥ ज० ॥
॥ ४ ॥ सितपद्मनो चंद्रमा जी, जिम वधे रूप अनंग ॥ योवन पाम्यो अ-
नुक्रमे जी, ग्रहीय कला मन रंग ॥ ज० ॥ ५ ॥ सुरगुरु जो तस वर्णवे जी,
रूप तणो प्रागुजार ॥ पण ते नवि वर्णवी शके जी, पुण्य जन्मांतर कार ॥
॥ ज० ॥ ६ ॥ दक्षिण श्रेणीए पुर अठे जी, सीयमंदिर अजिधान ॥ अनंग-
सिंह तिहां चूपति जी, अनंग परे रूपवान् ॥ ज० ॥ ७ ॥ सिंह परे ते परा-
क्रमी जी, शशिप्रजा तेहने नार ॥ पुत्रीपणे तस गर्जमां जी, धनवती ली-
चे अवतार ॥ ज० ॥ ८ ॥ बहु पुत्रोपरि पुत्रिका जी, प्रसवे गुणचंमार ॥
पुत्रजन्म महोत्सव परे जी, महोत्सव अति हे उदार ॥ ज० ॥ ९ ॥ रतन-
वती नामे थइ जी, कल्पवृक्षनी वेली ॥ महिला योग कला जणे जी, पू-
रव पुण्यने जेली ॥ ज० ॥ १० ॥ योवन वय आवी तदा जी, मदन जे-
दाणां लोग ॥ जोवे पण ते कुंवरी जी, नवि वांठे मन जोग ॥ ज० ॥ ११ ॥
शास्त्र जणे शमता धरे जी, नित्य करे धर्मविचार ॥ पूठे राय निमित्तिउं
जी, कुण पुत्री जरतार ॥ ज० ॥ १२ ॥ निमित्तिउं कहे रायने जी, जीती
लेशे लुक खग ॥ तेह पुरुष तुं जाणजे जी, रतनवती वर मंग ॥ ज० ॥
॥ १३ ॥ सिद्धायतने शाश्वते जी, जिनवर चंदता जास ॥ कुसुमवृष्टि शिर

उपरे जी, आशे ते परणशे तास ॥ ज० ॥ १४ ॥ राजा मन हर्षित थयो
 जी, विस्मित चिंतवे एम ॥ क्रम आगत देवी दीयुं जी, खड्ग ते लेशे केम
 ॥ ज० ॥ १५ ॥ संग्रामे संकट पडे जी, काम करे मुज तेह ॥ तेहने पण
 लेइ जायशे जी, बलवंतो नर जेह ॥ ज० ॥ १६ ॥ बोलाव्यो निमित्तिउ जी,
 पूजी करी सत्कार ॥ इण अवसर एह चरतमां जी, नगर चक्रपुर धार ॥
 ॥ ज० ॥ १७ ॥ सुग्रीव नामे राजीयो जी, जडा ने यशमती नार ॥ जडाकूखे
 उपनो जी, लघु तस पद्मकुमार ॥ ज० ॥ १८ ॥ यशमतीनो पुत्रज बसो जी,
 नामे सुमित्रकुमार ॥ विनयी शांत गंजीर ते जी, करे परने उपगार ॥ ज० ॥
 ॥ १९ ॥ गुण जाणे परनो कस्यो जी, न्यायवत्सल जसवंत ॥ वासितमति
 जिनशासने जी, नित नित सुमति धरंत ॥ ज० ॥ २० ॥ जाण्यो विपरीत
 पद्मने जी, राज्य बंठे तस मात ॥ छेप धरे सुमित्रथी जी, मारणनी करे
 वात ॥ ज० ॥ २१ ॥ मन चिंते ए जीवतां जी, पद्मने नवि होय राज ॥ ठि-
 ड गवेपे तेहनां जी, पुत्र तणे तेह काज ॥ ज० ॥ २२ ॥ एक दिन विष मि-
 श्रित करी जी, रसवती दीधी तास ॥ विष तेहने तिम परिणम्युं जी, जिम
 दीधो गले पास ॥ ॥ ज० ॥ २३ ॥ मूर्छा लही धरणी ढढ्यो जी, आवे विपना
 वेगं ॥ नीला दांत थइ गया जी, उपजे दाघ अनेक ॥ ज० ॥ २४ ॥ दारुण
 उपजे वेदना जी, जे करे जीवनो अंत ॥ बोले चाले ते नहीं जी, जाणे न
 चेष्टा करंत ॥ ज० ॥ २५ ॥ हुंकारो पण नवि दीये जी, काष्ठ परे रहे ते-
 ह ॥ सांजली राजा आवीयो जी, पुत्र उपर धरी नेह ॥ ज० ॥ २६ ॥ मंजु-
 लाधिप मंत्री घणा जी, सामंत नगरनां लोक ॥ माता प्रमुख रुदन करे
 जी, अंतेउर धरे शोक ॥ ज० ॥ २७ ॥ कोलाहल तिहां उठ्यो जी, नगर
 करे आक्रंद ॥ प्रगटपणे कहे ए कछुं जी, शोक्य माताए मतिमंद ॥ ज० ॥
 ॥ २८ ॥ जडा नाठी तेहवे जी, सांजली लोकनी वाणी ॥ विद्यामंत्र औषध घ-
 णां जी, राय करावे जाणी ॥ ज० ॥ २९ ॥ मणि रत्न प्रमुख तणां जी, पाणी
 पाइ करे यत्न ॥ देव तणी पूजा करे जी, शांति करमना प्रयत्न ॥ ज० ॥ ३० ॥
 शाता नवि तेहने थइ जी, एक लगारेक मात्र ॥ तेहना गुण संचारतां जी,
 लोक करे विलोपात ॥ ज० ॥ ३१ ॥ तेम ते आक्रंद उठ्यो जी, जे सांजलीने
 रान ॥ पंखी तरुअर सहु रढ्यां जी, करे तस गुण बहुमान ॥ ज० ॥ ३२ ॥

ਵੀਜੇ ਅਧਿਕਾਰੇ ਕਹੀ ਜੀ, ਪਹੇਲੀ ਫਾਲ ਰਸਾਲ ॥ ਪਦਮਵਿਜਯ ਕਹੇ ਆਗਲੇ ਜੀ,
ਹੋਸ਼ੇ ਮੰਗਲਮਾਲ ॥ ਜ੦ ॥ ੩੩ ॥ ਸਰਵ ਗਾਥਾ ॥ ੪੧੪ ॥ ਸ਼ਲੋਕ ॥ ੩੩ ॥

॥ ਦੋਹਾ ॥

॥ ਚਿਤ੍ਰਗਤਿ ਈਸ਼ ਅਵਸਰੇ, ਬੇਸੀ ਪ੍ਰਵਰ ਵਿਮਾਨ ॥ ਵਹੁ ਵਿਦਿਆਧਰੇ ਪਰਵਥੋ,
ਜੀਵੇ ਨਵ ਨਵ ਥਾਨ ॥ ੧ ॥ ਤੇ ਨਗਰੇ ਆਵੀ ਚਢ੍ਹਥੋ, ਅਤਿ ਅਜ਼ੁਤ ਤੇ ਵਾਤ ॥
ਦੇਖੀਨੇ ਤਿਹਾਂ ਮੋਕਲੇ, ਵਿਦਿਆਧਰ ਏਕ ਜਾਤ ॥ ੨ ॥ ਤੇ ਪਣ ਵਧਤਿਕਰ ਸਾਂ-
ਜਲੀ, ਕਹੇ ਕੁਮਰਨੇ ਤੇਹ ॥ ਕਰੁਣਾ ਆਵੀ ਕੁਮਰਨੇ, ਆਵੇ ਨ੍ਰਪਨੇ ਗੇਹ ॥ ੩ ॥
ਦੇਖੀ ਸੁਮਿਤ੍ਰਕੁਮਰਨੇ, ਵਿਦਿਆ ਤਿਹਾਂ ਵਾਰਿ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਭਾਂਡੇ ਤ੍ਰਣ ਚਲੁ, ਸਜ਼ਾ ਥ-
ਯੋ ਤਿਣ ਵਾਰ ॥ ੪ ॥ ਵਿਸ਼ਿਤ ਪ੍ਰਥੇ ਏ ਕਿਸ੍ਥੁੰ, ਲੋਕ ਮਥਾਂ ਠੇ ਕੇਮ ॥ ਤਾਸ
ਪਿਤਾ ਸੁਧੀਭ ਤਿਹਾਂ, ਵਾਤ ਕਹੇ ਥਝ ਜੇਮ ॥ ੫ ॥ ਕਹੇ ਸੁਮਿਤ੍ਰਸੁਣ ਕੁੰਵਰ ਜੀ,
ਤੁਮ੍ਹ ਕੁਲ ਜਾਣੁੰ ਆਜ ॥ ਪਰ ਉਪਗਾਰ ਗੁਣੇ ਕਰੀ, ਪ੍ਰਭਣੁੰ ਨਹੀਂ ਕਾਜ ॥ ੬ ॥
ਪਣ ਸਾਂਜਲਵਾ ਮੁਕੁ ਬਧੀ, ਈਸ਼ਾ ਠੇ ਲੁਮ ਵੰਸ਼ ॥ ਕੋਣ ਤੁਮ੍ਹੇ ਕਿਸ ਆਵੀਯਾ,
ਕਹੋ ਹੀਲੇ ਅਮ੍ਹ ਹੰਸ ॥ ੭ ॥ ਮੌਨ ਧਰੀਨੇ ਤੇ ਰਹਾ, ਨ ਕਰੇ ਆਪ ਪ੍ਰਸੰਸ ॥
ਪਾਰ੍ਸ਼ਵਰ੍ਜੀ ਤਸ ਮੰਤ੍ਰਿਮੁਖ, ਜਾਖੇ ਤੇਹਨੋ ਵੰਸ਼ ॥ ੮ ॥

॥ ਫਾਲ ਵੀਜੀ ॥

॥ ਚਿਤ੍ਰੋਕਾ ਰਾਜਾ ਰੇ ॥ ਏਦੇਸ਼ੀ ॥ ਸੁਧੋ ਸ਼ਾਮੀ ਸੁਮਿਤ੍ਰ ਰੇ, ਵੇਧਹੁ ਗਿਰਿ ਚਿ-
ਤ੍ਰ ਰੇ, ਸੂਰਤੇਜ ਵਿਦਿਤ, ਤਿਹਾਂ ਠੇ ਨਰਪਤਿ ਰੇ ॥ ਵਿਦਿਆਧਰ ਰਾਯੋ ਰੇ, ਤਸ ਕੁਲਮਾਂ
ਆਯੋ ਰੇ, ਸੁਜਟ ਸਵਾਧੋ, ਨਾਮੇ ਚਿਤ੍ਰਗਤਿ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਕੁਤੂਹਲ ਨਿਰਖੰਤੋ
ਰੇ, ਆਯੋ ਵਿਚਰੰਤੋ ਰੇ, ਉਪਗਾਰ ਕਰੰਤੋ, ਲੁਕ ਧਰ ਆਵੀਯੋ ਰੇ ॥ ਏਸ ਸਾਂਜਲੀ
ਚਿੰਤੇ ਰੇ, ਡੁ:ਖ ਅੰਗਥੀ ਕੀਤੇ ਰੇ, ਜੁਭ ਕਿਣ ਰੀਤੇ, ਕੁਮਰਨੇ ਪਾਵੀਯੋ ਰੇ ॥ ੨ ॥
ਏ ਬਿਪ ਜਲੇ ਦੀਧੁੰ ਰੇ, ਮੁਕੁ ਕਾਰਜ ਸੀਧੁੰ ਰੇ, ਮੁਕੁ ਕਾਮ ਕੀਧੁੰ, ਉਪਗਾਰਨੁੰ ਮਾਤ
ਜੀ ਰੇ ॥ ਕਿਸ ਹੋਤ ਸੰਯੋਗ ਰੇ, ਕੇਮ ਜਾਤ ਏਰੋਗ ਰੇ, ਜਮਰਾਧਨੇ ਜੋਗ, ਆ-
ਵਤ ਏ ਗਾਤ ਜੀ ਰੇ ॥ ੩ ॥ ਵਿਨਾ ਪਦ੍ਮਕਾਣ ਰੇ, ਨਵਕਾਰ ਨ ਦਾਣ ਰੇ, ਅਨੰਤ
ਡੁ:ਖ ਖਾਣ, ਲਹਤ ਹੁੰ ਆਗਲੇ ਰੇ ॥ ਈਸ਼ ਮੁਕੁ ਉਗਾਥੋ ਰੇ, ਨਾਰਕ ਡੁ:ਖ ਵਾਥੋ
ਰੇ, ਜਵਪਾਰ ਉਤਾਥੋ, ਸ਼ਿਵ ਦੀਯੋ ਕਰਤਲੇ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ਤੇਂ ਕਥੋ ਉਪਗਾਰ ਰੇ, ਲੁ-
ਕਨੋ ਅਵਤਾਰ ਰੇ, ਤੇ ਪਰ ਸੁਖਕਾਰ, ਕਹੇ ਈਸ਼ ਕੁਮਰਨੇ ਰੇ ॥ ਧਨ ਜਗਮਾਂ ਵ-
ਰਸੇ ਰੇ, ਫਲੇ ਤਰੁਥਰ ਸਰਸੇ ਰੇ, ਅੰਧਕਾਰਨੇ ਨਿਕਰੇ, ਗੁੰ ਠੇ ਸੂਰਨੇ ਰੇ ॥ ੫ ॥
ਤਸ ਆਧ੍ਰਵੇ ਰੇਹਤਾ ਰੇ, ਚਿਤ੍ਰਗਤਿ ਦਿਨ ਕੇਤਾ ਰੇ, ਟੋਯਜਣ ਸੁਖ ਬੇਜਾ, ਪ੍ਰੀਤਿ
ਕਥਾ ਕਰੇ ਰੇ ॥ ਈਧਾਂ ਦਾਨ ਨੇ ਮਾਨ ਰੇ, ਵਲੀ ਵਹੁ ਵਹੁਮਾਨ ਰੇ, ਕਰੇ ਤਵ ਸ਼ਾ-

न, हवे जावा घरे रे ॥ ६ ॥ सुमित्र तव जापे रे, सुणो वात विलासे रे,
मुऊ देशने पासे, विचरता केवली रे ॥ में सुणीया काने रे, सुजस अजि-
धाने रे, मुऊ मन एम जाणे, आवशे ए वली रे ॥ ७ ॥ थोमा दिन मांहि
रे, आवशे जव आंहीं रे, आपण उछाहे, वे जण वांदशुं रे ॥ तिहां लगे
तुम रहेवुं रे, एटवुं मुऊ कहेवुं रे, सुणी वली एहवुं, रह्या खेचरवुंदशुं रे
॥ ८ ॥ सुरपादप नामे रे, उद्यान सुगामे रे, क्रीमाने गामे, विहुं गया
अन्यदारे ॥ सहकारनी ठाया रे, जव ते विहुं ठाया रे, सुरजि शीतल वाया,
वायरा तदा रे ॥ ९ ॥ शब्दादिक सार रे, बोखे निरधार रे, अमरसुखकारा,
आवे तिणे समे रे ॥ गंधोदक फूल रे, वरसे ते अमूल रे, करे सोनानुं
कमल, ते देखीने गमे रे ॥ १० ॥ कृणमां ते नाणी रे, लाज बहुलो जाणी रे,
जाखे इम वाणी, कमले बेसीने रे ॥ सुर खेचर सुणता रे, हरखे गहग-
हता रे, शुज जावने वहेता, आवे दोय मने रे ॥ ११ ॥ तिपयाहिण दीधी रे,
वली वंदना कीधी रे, शुज जायगा लीधी, बेसण कारणे रे ॥ बीजे अधिकारे
रे, बीजी ठाल उदारे रे, जाखी सुप्रकारे, पद्मविजय कहे रे ॥ १२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चित्रगति सुमित्र विहुं, वेठा यथोचित ठाण ॥ मुनि पण तेहने देशना,
जाखे मधुरी वाण ॥ १ ॥ सावधान थइने सुणे, ते पण देशना सार ॥ निझा
विकथा परिहरी, आलस अंग उतार ॥ २ ॥ निझाथी नवि सांजले,
जिनवर वचन रसाल ॥ करचरणादिकने वली, जोखम लागे जाल ॥ ३ ॥
निझावंतो मानवी, वली मृतक ए दोय ॥ सांजलवे सरिखा कह्या, अंतर दीठ
न कोय ॥ ४ ॥ जे जे उंधे प्राणीया, ते नवि बोले साच ॥ पूठे कोइ शुं
कछुं कहो, जिम तिम बोले वाच ॥ ५ ॥ जूआनी परे धूणतो, दीसे
विरुं रूप ॥ जागंता हांसी करे, निझानुं लही रूप ॥ ६ ॥ धूणे आंख
उघामीने, जूळ देखे सर्व ॥ आंख्यो मीची धूणतो, उंघाणो गतगर्व
॥ ७ ॥ सांजलतां उंधे घणा, प्राये सजा समक ॥ लाज न आवे तेहने,
मूके सघवुं दह ॥ ८ ॥ आंव्या पठे जाय दोहिली, नवि आवण थो
तेण ॥ विकथा वजो जविजना, विकथा न करो जेण ॥ ९ ॥ पोते नवि
सांजली शके, परने करे अंतराय ॥ विकथा ते वितथा करे, आतमहित

नवि थाय ॥ १० ॥ ते माटे सज्जा थइ करो, निज्जा विकथा छर ॥ केवली
कहे ते सांजलो, ध्वनि ज्युं गंगापूर ॥ ११ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ हस्तिनागपुरवर जलुं ॥ ए देशी ॥ चित्रगति उदेशीने, केवली कहे देशना
तासरे ॥ एह संसार असारमां, जमतां नहीं कहीं सुखवासरे ॥ जमतां नहीं
कहीं सुखवास, सुणो जवि प्राणीया शुज योगरे ॥ शुज योग संयोग, निरोग-
पणुं अति दोहिलुं एम जाणी रे ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ धर्म सामग्री अति दो-
हिली, जे कारण काल अनंतरे ॥ जाति पंचेंदि तिरि नारकी, मांहि जमतां
नवि लह्यो अंत रे ॥ ॥ मांहि ॥ २ ॥ दुर्लजपणुं पामी करी, आर्यक्षेत्र मनुज
अवतार रे ॥ धर्म करे नहीं प्राणीया, जाणीने दुःख संसार रे ॥ जाणी ॥ ३ ॥
यडुकं ॥ संसारंमि असार, नछि सुहं बाहि वेअणा पउरे ॥ जाणंतो इह
जीवो, न कृणइ जिणदेसियं धम्मं ॥ १ ॥ पूर्व ढाल ॥ वुरुतां पाम्यो जि-
हाऊने, मूकी दीये तेह अजाण रे ॥ तिणे सामग्री लही करी, करो धर्म
उद्यम मन आण रे ॥ करो ॥ ४ ॥ धर्म परीक्षा कीजीये, जेम कनक प-
रीक्षा थाय रे ॥ दाह ठेदन नेकसोटीए, त्रण ठाण परखी अहेवाय रे ॥ त्रण
॥ ५ ॥ देव गुरु धर्म तत्त्व ए, त्रण ठाण परीक्षाए धर्म रे ॥ दोष अठार
रहित सदा, मूकाणां चउ अरु कर्म रे ॥ मू० ॥ ६ ॥ श्लोकं ॥ अंतरायो दान-
क्षान्तो, धीर्यजोगोपजोगगाः ॥ हात्वरत्नरतिर्जीति, जुगुप्सा शोक एव च
॥ १ ॥ कामो मिथ्यात्वमज्ञानं, निज्जा चाविरतिस्तथा ॥ रागद्वेषश्च ते दोषा,
स्तेषामष्टादशाप्यमी ॥ ३ ॥ अथवा ॥ अष्टाण कोह मय मा, ए लोह माया
रईय अरईअ ॥ निहा सोग अलिअवय, ए चोरिया मठर जयां य ॥ ४ ॥
पाणिवह पेम किला, पसंग हासाइ जस्स ए दोसा ॥ अठारस विपणछा,
णमामि देवाहिदेवं तं ॥ ५ ॥ पूर्व ढाल ॥ आरंजे वर्जित गुरु, ब्रह्मचर्य
गुतिना धार रे ॥ पंच महाव्रत पालता, मुनिवर गुण सगविस सार रे ॥
मुनि ॥ ७ ॥ यडुकं ॥ ठवय ठकायरका, पंचेंदिय लोहनिग्गहो खंती
॥ जाव विसुद्धि पक्खि, ह्मणा य करणे विसुद्धी य ॥ ६ ॥ संजम जोए जुत्तो,
अकुसल मण वयण कायसंरोहो ॥ सीआइ पीडसहणं, मरणं उवसग्ग-
सहणं च ॥ ७ ॥ रात्तावीस गुणहिं, एएहिं जो विजूसियो साहु ॥ तं पण-
मिज्जाइ जत्ति, प्रेरेण हियण रे जीव ॥ ८ ॥ ममत नहीं निज देहनों,

वाह्य अंतर परिग्रह मुत्त रे ॥ धर्मोपगरण जे धरे, ते राखण चरण निमित्त
 रे ॥ ते० ॥ ७ ॥ यदुक्तं ॥ ससरीरेवि निरीहा, वधंघंतर परिगहविमुक्ता ॥
 धम्मोवगरणमित्तं, धरंति चारित्त रक्कहा ॥ ए॥ पूर्व ढाल ॥ आप तस्या परने
 तारवा, जे गुरवादिक समरथ रे ॥ दुर्गति पन्ता जीवने, गुरवादिक आ-
 पे ह्म रे ॥ गु० ॥ ए ॥ नाण दंसण चरणे करी, जीवादिकनी करे शुद्धि
 रे ॥ दानादिक देतो थको, परलोक साधे इण बुद्धि रे ॥ प्र० ॥ १० ॥
 ग्रण आनक शुरू धर्म ए, सर्वज्ञे जाख्यो चंग रे ॥ धर्म तणो ढगलो नही,
 रह्यो धर्म आतम अंतरंग रे ॥ २० ॥ ११ ॥ अवरणो कर्म करी, ते प्रगट
 करेवा काज रे ॥ कारण सेवे बाह्यथी, तस अंतर प्रगटे राज्य रे ॥ त० ॥
 ॥ १२ ॥ विषय प्रमादथी धर्मनां, नवि सेवे कारण जेह रे ॥ तेणे निज
 आतमा बंधीयो, नवि पामे वंत्ति तेह रे ॥ न० ॥ १३ ॥ काम अरु तो
 पामीये, जो करीये धर्मनो संच रे ॥ जो न करे धर्म प्राणीयो, तो अर्थ का-
 मपणुं बंच रे ॥ तो० ॥ १४ ॥ यतः ॥ धम्माउ अन्न कामे, लधूणनआय-
 रो तंमि ॥ कुविउवयाण एसो, उद्दालइ अन्नकामेवि ॥ २० ॥ अरिहंत
 देव सुगुरु तथा, तेहनो जाख्यो ते धर्म रे ॥ करतां अंते पामीये, शाश्व-
 त अविहृड शिवशर्म रे ॥ शा० ॥ १५ ॥ सांजली चित्रगति जणे, स्वामी
 मुक्त कख्यो उपकार रे ॥ अर्थ काम मांहि मूर्खीयो, में जाणुं हवे इणी वार
 रे ॥ में० ॥ १६ ॥ धर्म करे जे प्राणीया, हांसी बली कीधी तास रे ॥ यौव-
 नमदमां नवि लखुं, कृत्याकृत्य जेह अज्यास रे ॥ कृ० ॥ १७ ॥ आषककु-
 लमां उपनो, पण नाम मात्र मुक्त आरु रे ॥ नय मारग कांइ नवि लह्यो,
 असमंजस करतो अगाध रे ॥ अ० ॥ १८ ॥ तात तथा गुरवादिके, नवि
 शिक्षा दीधी कांय रे ॥ दुर्द्धर जाणीने मुने, उवेखी मूक्यो प्राय रे ॥ उ० ॥
 ॥ १९ ॥ जाणो ठो तुमे स्वामी जी, ग्रण जुवन तणा जे जाव रे ॥ ते माटे
 तुमहुं कहुं, तुम लाधा पुण्य प्रजाव रे ॥ तु० ॥ २० ॥ एह सुमित्रकुमा-
 र जे, थयुं नाम यथार्थ ते मुक्त रे ॥ पासे रहीने करावीयुं, इणे दर्शन अ-
 ज्ञुत तुज रे ॥ इ० ॥ २१ ॥ आज थकी ते कारणे, मन मान्या अरिहंत दे-
 व रे ॥ शुरू आरु गुरुजी कखा, तस जापित धर्मनी सेव रे ॥ त० ॥ २२ ॥
 ए समकित में आदखुं, ज्यां जीतुं त्यां लगे सीम रे ॥ आवे सुग्रीव जूप-
 ति, इण अवसरे वंदन नीम रे ॥ इ० ॥ २३ ॥ विनये केवली प्रणमीया,

सामंत मंत्री परिवार रे ॥ वेळो यथोचित स्थानके, सुणे धर्मदेशना सार रे ॥ सु० ॥ १४ ॥ अवसरे पूठे नरपति, पय प्रणमी विनय उदार रे ॥ मुऊ नंदन सुमित्रने, विष दीधुं जडा नार रे ॥ वि० ॥ १५ ॥ मुऊ जपर किरपा करी, मुऊ जाखो मुनि महंत रे ॥ एह अकारज पापिणी, केम कीधुं ते मुनि जा-
 पंत रे ॥ के० ॥ १६ ॥ जडानो नहीं दोष ए, एक सचिव ने दो सामंत रे ॥
 तेणे ए कार्य करावीयुं, तव राजा रूठो तंत रे ॥ तव० ॥ १७ ॥ मंत्री सामंतने नि-
 रखीया, तव वीहीनो मन शंकाय रे ॥ तव कहे केवली सांजलो, तुज मंत्री
 निर्दोष ठे राय रे ॥ तु० ॥ १८ ॥ अन्य रायना ते अठे, मंत्री सामंत अति
 छुठ रे ॥ तव राजा विस्मित कहे, मुऊयी कोण अन्य ठे पुठ रे ॥ सु०
 ॥ १९ ॥ मुनिवर कहे सुण राजीया, राज्यस्थितिनां दोय प्रकार रे ॥ बाह्य
 अज्यंतर जेदधी, नहीं बाह्यनो ए संस्कार रे ॥ न० ॥ २० ॥ अज्यंतर दोय जेद
 ठे, प्रशस्त अप्रशस्त नाम रे ॥ आद्य जेद पुण्यरूप ठे, तस राजा गुणनुं धाम रे ॥
 त० ॥ २१ ॥ चारित्र्यधर्म नामे जलो, तप संजम आदि सामंत रे ॥ पापस्वरूप
 अप्रशस्तनुं, तेहने हणो निर्दय हुंत रे ॥ ते० ॥ २२ ॥ मोह नामे तस राजीयो,
 अविवेक मदन ठल जेद रे ॥ मत्सर शोकादिक अठे, सामंत तेहधी ते अजेद
 रे ॥ सा० ॥ २३ ॥ बाह्य लोकने ए सेवे, करे दोष प्रगट निरधार रे ॥
 तुज जार्या पण एहधी, कसुं पाप विशाल असार रे ॥ क० ॥ २४ ॥ मि-
 थ्याजिमान नामे कह्यो, वली वीजो असंतोष नाम रे ॥ मोहपुत्र राग के-
 सरी, मंत्री विषयाजिलापनां काम रे ॥ मं० ॥ २५ ॥ मिथ्याजिमान नड्यां
 यकां, न गणे बंधव सुत बाप रे ॥ खजन मित्र पण नवि गणे, करता
 अकराकर पाप रे ॥ क० ॥ २६ ॥ नायकपणुं वांठे मने, जो नायकपणुं
 मुऊ होय रे ॥ सेवक लोक माहरे होये, मुऊ आणा पाखे लोय रे ॥
 सु० ॥ २७ ॥ निज इच्छाए विचरीये, वली जोग जोगवीये सार रे ॥ धन
 धान्य राज्य लक्ष्मी वली, करी अश्व सुजट रथ वार रे ॥ क० ॥ २८ ॥
 ग्राम देश पुर घर वली, महाजन मुख सरवे मुळा रे ॥ एह ममत्वबुद्धि
 जिके, मिथ्या अजिमाननुं शुळा रे ॥ मि० ॥ २९ ॥ अजिछापा एम
 नित करे, पण पामे नहीं कोइ काल रे ॥ जेम जडा तुज जारजा, ह-
 णवा वांठ्यो तुज वाल रे ॥ ह० ॥ ३० ॥ पामे जो पुण्ये करी, तो वि-
 वरुतां नवि होय वार रे ॥ अथवा जो विठडे नहीं, तो रोग शरीरे वि-

कार रे ॥ तो० ॥ ४१ ॥ पण जोगंववा नवि दीये, अथवा होय आयु
समीप रे ॥ जेलुं करी एकलो मरे, खाय अन्य आवीने खीप रे ॥ खा० ॥
॥ ४२ ॥ देखे प्रत्यक्ष प्राणीया, वली कहीये युक्तिनां लक्ष रे ॥ पण प्रा-
णी समजे नहीं, मिथ्याज्ञिनिवेश एवृद्ध रे ॥ मि० ॥ ४३ ॥ प्रेरे असंतो-
पी जीवने, एक शत दीनारने काजे रे ॥ शत मले सहस्र इष्टा करे, लक्ष
कोन्ही अधिक वली राज रे ॥ ल० ॥ ४४ ॥ राज्य मले चक्रीपणुं, ते
पामे शकनी होंश रे ॥ एम अतृता परजवे, जातां चित्तमां करे शोष
रे ॥ जा० ॥ ४५ ॥ कैलास सम सोना तणा, परवत असंख्याता जोय
रे ॥ लोत्रीने चित्त कांश नहीं, इष्टा नज सरखी होय रे ॥ इ० ॥ ४६ ॥
यष्टुक्तं ॥ सुवर्ण रूक्मस्त य पद्मया जवे, सया हु कैलास समा असंख्या ॥
नरस्त बुद्धस्त न ते हुं किचि, इष्टा हु आगाससमा अणंतया ॥ ११ ॥
पूर्व ढाल ॥ सेवा करे नित्य पारकी, जलमां पेसे वली तेह रे ॥ जीम सं-
ग्राम मांहे अडे, आरोहे गिरिवर नेह रे ॥ आ० ॥ ४७ ॥ देश विदेश जमे
सदा, करे पाप अनेक प्रकार रे ॥ करवुं न घटे ते करे, पण नवि पामे
दीनार रे ॥ प० ॥ ४८ ॥ सिद्ध कार्य नवि तेहनां, केवल होय पापनुं पा-
त्र रे ॥ विण संतोपे एणी पेरे, जेम जडा तुज कलत्र रे ॥ जे० ॥ ४९ ॥
शुद्ध जीवने एणी परे, मोह सैन्य करे जंजाल रे ॥ ते कारण निग्रह करो,
अंतरंग शत्रु संजाल रे ॥ अं० ॥ ५० ॥ यष्टुक्तं ॥ असंस्तु मणुस्तेहिं,
मिष्टादंनोपजुंघए ॥ अकारिणोऽव्यंति, मुच्यंश्चकारगो जणो ॥ १२ ॥ ए
वीजा अधिकारनी, ढाल व्रीजी कही मनोहार रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो,
कहे पद्मविजय जयकार रे ॥ क० ॥ ५१ ॥ सर्व गाथा ॥ १२७ ॥

॥ दोहां ॥

॥ सांजली सुग्रीव राय तव, जल आंसु जरी नेण ॥ जेम जाखुं तेम
ए प्रजु, पण सांजलो मुज वेण ॥ १ ॥ तुम्ह सरखा निग्रह करे, ए शत्रुने
स्वामि ॥ पण पापिणी शुं अनुजवे, अने वर्ते किण ठाम ॥ २ ॥ कहे के-
वली सुण चूपति, वाहिर गइ तव तास ॥ आचरणादिक लूटवा, तस्कर
आव्या पास ॥ ३ ॥ आपी पल्लीपति जणी, आपे वणिकने तेह ॥ तस
घरणी नासी करी, गइ अटवीमां एह ॥ ४ ॥ चोक फेर लाग्यो अगनि, ते-
हमां जंपापात ॥ रौद्र ध्यानथी ते मरी, रत्नप्रज्ञाए जात ॥ ५ ॥ एक सा-

गरने आयुखे, पठी चंमालिणी थाय ॥ तेहने गर्ज रहे थके, जगडो शोक्य
कराय ॥ ६ ॥ शोक्यवेध अति आकरा, जेहवां तीखांतीर ॥ जालां शूल
तणी परे, परपर दाखे पीर ॥ ७ ॥ मारी तेहने कर्त्तिका, उदर विदारे
शोक ॥ मरी वीजे नरके गइ, पाप तणुं फल रोक ॥ ८ ॥ तिहांथी लइ
तिर्यंचणुं, जशे बली नरके तेह ॥ ते संसार अनंत एम, जमशे दुःख
अठेह ॥ ९ ॥ प्राये तिरिय मनुष्यना, जव करशे ते असार ॥ कहीं
शस्त्रे कहीं विष थकी, किहां दग्धे होये मार ॥ १० ॥ सम्यग्दृष्टि जीवनो, जाव
थकी उपघात ॥ कीधा ते अनुजव्या विना, कवहीं ते नवि जात ॥ ११ ॥
यदुक्तं ॥ कृतकर्मद्वयो नास्ति, कल्पकोटिशतैरपि ॥ अवश्यमेव चोक्तव्यं,
कृतं कर्म शुजाशुजम् ॥ १ ॥ कर्म कस्यां जे जे नरे, ते ते केडे धाय ॥ गाय ह-
जार मले थके, पण वध बलगे माय ॥ १२ ॥ यदुक्तं ॥ श्लोक ॥ यथा धेनुसह-
स्रेषु, वत्सो विंदति मातरम् ॥ तथा पूर्वकृतं कर्म, कर्त्तारमनुगच्छति ॥ २ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ जंबुद्वीप मजार रे ॥ एदेशी ॥ सांजली एणी पेरे वाणी रे, नरपति
चिंतवे ॥ जुजं जुजं कर्म विटंवणा ए ॥ जेहने काजे काम रे, कीध ते इहां
अठे ॥ ते तो दुःख सहे ठे घणां ए ॥ १ ॥ सांजली कुमार सुमित्र रे, जणे
नूपति प्रति ॥ करकज जोकी एणी परे ए ॥ कर्मबंधननो हेतु रे, हुं थयो
तात जी ॥ न घटे मुज रहेबुं घरे ए ॥ २ ॥ अनुमति थो मुज तात रे, लेजं
दीक्षा हवे ॥ सर्व जीवने हितकरी ए ॥ कर्म तणो द्य थाय रे, सुख लहे
शाश्वतां ॥ कारण बंधनो नवि वरी ए ॥ ३ ॥ यतः ॥ धन्ना ते सप्पुरिसा, जे नवर
मनुत्तरंगयामुक्कं ॥ जम्हा ते जीवाणं, न कारणं कम्मबंधस्त ॥ १ ॥
पूर्व ढाल ॥ सुख मलकावी राय रे, जाखे एणी पेरे ॥ पुत्र अम्हे तें जी-
तीया ए ॥ जेह अम्हारुं कृत्य रे, ते तुम्हे आदरो ॥ वयथी तो अम्हे वी-
तीया ए ॥ ४ ॥ धर्म ते करवो तात रे, आगलथी कह्यो ॥ पुत्र तणो
पाठल कह्यो ए ॥ सुमित्र कहे सुणो तात रे, नियम न एहमां ॥ संसार
दुःख सायर लह्यो ए ॥ ५ ॥ घर बलतुं जव होय रे, तव अनुक्रम किस्यो ॥
अवसर लही नासे सह्य ए ॥ रणमां हणतां शत्रु रे, नहीं क्रम को कह्यो ॥
अवसर लही मारे बहु ए ॥ ६ ॥ कहे नृप सांजल पुत्र रे, जुक्त जोगी
अम्हो ॥ ते कारण व्रत अमे ग्रहुं ए ॥ जवसागरमां जाज रे, गुरु

अम्हे पामीया ॥ तेणे घर रहो तुम्हे अम्हे कहुं ए ॥ ९ ॥ प्रजा पालण काज रे, राज करो तुमे ॥ अम्हे अंतर रिपुने हणुं ए ॥ पुत्रने थापी राज्य रे, आद-
रजो तुम्हे ॥ दीक्षा एणी पेरे अम्हे जणुं ए ॥ ७ ॥ कुमर कहे सुणो तात रे,
नवि मुक्त मन रमे ॥ दुःखदायक ए जोगमां ए ॥ तोपण हुं अंतराय रे, न
करुं तुम्ह प्रते ॥ एम कहे ते सवि लोगमां ए ॥ ८ ॥ उचित करी सहु
मुक्त रे, हमणां ने पठे ॥ जे तुम्ह मन रुचे ते करो ए ॥ राजा हर्षित होय
रे, विनय ते देखीने ॥ पुत्र विनय रथणायरो ए ॥ १० ॥ सुमित्रकुम-
रने राज्य रे, थापे नरपति ॥ महा विज्रूति ए करी ए ॥ दान दीये करे
पूजा रे, जिनप्रतिमा तणी ॥ बहु लोके नृप परवरी ए ॥ ११ ॥ केशक
सामंत साथे रे, दीक्षा पक्रिजे ॥ केवली पासे विधि थकी ए ॥ रायकृषि
सुग्रीव रे, विहार करे सदा ॥ पाले दीक्षा सुखकारकी ए ॥ १२ ॥ पाले
राज्य सुमित्र, लघु बांधव प्रते ॥ ग्रामादि करे थापे बहु ए ॥ पण नाव्यो
संतोष रे, बाहिर नीसख्यो ॥ निंदा करे तेहनी सहु ए ॥ १३ ॥ देश स-
न्मान ते तास रे, वली संतोषीयो ॥ उत्तम नीच न होय कदा ए ॥ चि-
त्रगति कहे मित्र रे, सघलुं तें कखुं ॥ जुवनमां करवुं ते तदा ए ॥ १४ ॥
स्वर्गापवर्गनो हेतु रे, जिनवर धर्मनो ॥ तुं मुक्तने कारण मढ्यो ए ॥ वाट
जुए मुक्त तात रे, तेणे अम्हे जायशुं ॥ अवसरे वलो मलशुं वढ्यो ए ॥
॥ १५ ॥ बोले गद्गद वाणी रे, आंसुं रेकतो ॥ चित्रगति तमे शुं कहो ए
॥ मन चिंते महाराय रे, मागे जूपणां ॥ तेहथी कहो केम सुख लहो ए ॥ १६ ॥
जे परदेशी लोक रे, तेहशुं प्रीतनी ॥ दुःखदायी थाये घणी ए ॥ प्रीति
करीने जाय रे, पठे मळे दोहिला ॥ केवल लहे वात दुःख तणी ए
॥ १७ ॥ आंसु पडते धार रे, एणी पेरे विनवे ॥ मित्रजी चेहला आवजो ए ॥
विद्याधरनी साथे रे, सुखशाता तणी ॥ वात निरंतर कहावजो ए ॥ १८ ॥
बोलाव्या एम जाखी रे, वैताढ्ये गया ॥ मात पितादिकने मळ्या ए ॥ म-
नमां दुःख बहु आणी रे, सुमित्र प्रमुख जे ॥ अनुक्रमे सहु घर जणी व-
ढ्या ए ॥ १९ ॥ जिनवरनी करे पूजा रे, वंदे साधुने ॥ दान दीये अढलक-
पणे ए ॥ जेह सिद्धांतनां शास्त्र रे, सांजले विधि थकी ॥ आवडे ते नित नित
गणे ए ॥ २० ॥ उछव करे नित तेह रे, जिनवर मंदिरे ॥ रथयात्रा करे
राजीयो ए ॥ साधर्मिक वाछव्य रे, संग तेहनो करे ॥ एम जग मांझि

गाजीयो ए ॥ २१ ॥ अति अद्भुत चरित्र रे, यौवन जर मांहि ॥ देखीने
 हर्षित थया ए ॥ स्वजन कुटुंब परिवार रे, परजा जन मली ॥ सवि परशंस
 करे सया ए ॥ २२ ॥ चोथी ढाल रसाल रे, चाखी एणी परे ॥ ए वीजा
 अधिकारमां ए ॥ पद्मविजय कहे एम रे, धर्म करो तुम्हे ॥ धर्म सार
 संसारमां ए ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ १६२ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एहवे सुमित्र रायनी, वेहेन रूपाधिक तेह ॥ देश कलिंगनो अधिपति,
 तस परणावी जेह ॥ १ ॥ अनंगसिंह खेचर तणो, नामे कमलकुमार ॥
 बांधव रतनवती तणो, देखे तास किवार ॥ २ ॥ अपहरीने ते लक्षगयो,
 सांजले सुमित्र राय ॥ बहालपणुं ते वहेननुं, शोकसमुद्रे ठाय ॥ ३ ॥
 राजकाज सवि परिहसुं, आमण झूमण तेह ॥ विगतसत्त्व ते थइ रह्यो,
 न गमे धन ने गेह ॥ ४ ॥ वात सुणे ते चित्रगति, विद्याधर तस मित्र
 ॥ कहेवरावे तिहां चित्रगति, खेद म करो सुमित्र ॥ ५ ॥ थोमा दिनमां
 जाणजे, शुक्रि करीने तास ॥ लेइ ताहरी वहेनने, आवुं तुं तुज
 पास ॥ ६ ॥ एम आश्वासन देइने, करे गवेपणा जाम ॥ सुकूट नगना
 शिखरमां, लाधी शुक्रि तिणे ताम ॥ ७ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ करेलडां घनी दे रे ॥ ए देशी ॥ चित्रगति चाढ्यो हवे, लेवा सुमित्रनी
 वहेन ॥ हांक्यो कमलकुमारने, आव्यो ते अजिबेण ॥ १ ॥ सुगुण नर सु-
 णजो रे ॥ परस्त्री गमनथी एह, अनर्थ तुम्हे सुणजो रे ॥ ए आंकणी ॥
 युद्ध लाग्युं वेहुने तिहां, सांजले कमलनो तात ॥ अनंग सैन्य लइ आ-
 वीयो, खेचरसेननो वात ॥ सु० ॥ २ ॥ पुत्र पराजव जाणीने, अमर्य धर-
 तो राय ॥ चित्रगति साथे तदा, रण करवा सज्जा थाय ॥ सु० ॥ ३ ॥ सैन्य
 परस्पर विहुं मढ्यां, मूके ऊडोऊन वाण ॥ खंमे केइ वेरी तणां, वाण
 आवे तिण वाण ॥ सु० ॥ ४ ॥ कोइ आकाशे उठली, करे प्रहार अ-
 नेक ॥ शब्द कुंत तरवारना, घा करता अतिठेक ॥ सु० ॥ ५ ॥ केइ वंचावे
 घातने, केइक प्रवृत्त थाय ॥ केइ प्रगट थइ युद्धता, घात करी केइ जाय
 ॥ सु० ॥ ६ ॥ विद्याधर विद्यावले, करे अंधारुं घोर ॥ नासी जाये हा-
 यथी, करता महारण शोर ॥ सु० ॥ ७ ॥ बली जेला मली उत्तरे, बली

करे तेह प्रहार ॥ मूर्छाए आंख्यो मले, जूये पडे केइ वार ॥ सु० ॥
 ॥ ८ ॥ चेतना लही उठे वली, पडे उठले त्यांहि ॥ हांके वैरी सैन्यने, ज-
 मता थाके न ज्यांहि ॥ सु० ॥ ए ॥ कटपांत काल घननी परे, गाजे विहुं
 दल तेह ॥ चमके वीजलीपुंज ज्युं, धमके फाल करेह ॥ सु० ॥ १० ॥ वा-
 हुयुद्धे युद्धता, कोइ सुजट बलवंत ॥ मुष्टि घाये घायता, शस्त्रे करे केइ
 अंत ॥ सु० ॥ ११ ॥ विद्याए विद्या हणी, हणीयां शस्त्रे शस्त्र ॥ चित्रगति
 कुमरे तदा, खुट्यां वैरीनां अस्त्र ॥ सु० ॥ १२ ॥ अनंगसिंह मन चिंत-
 वे, दुर्जय दीसे एह ॥ कुलक्रमागत खड्गने, लेउं देवे दीधुं जेह ॥ सु० ॥ १३ ॥
 संचाखुं ते खड्गने, आव्युं पण ततकाल ॥ देखी शकीये दोहिली, नीकले
 संहसगमे जाल ॥ सु० ॥ १४ ॥ तरुयड रव करतुं थकुं, जुवन सकल लहे
 जीक ॥ आवी रखुं तस हाथमां, चित्रगति निर्वाक ॥ सु० ॥ १५ ॥ कहे
 अनंगसिंह कुमरने, कुलदेवी संचार ॥ नासी जा मुज मुख थकी, किम रह्यो
 हजी इण उार ॥ सु० ॥ १६ ॥ चित्रगति हसीने कहे, हवे उगखुं तुम
 सैन्य ॥ लोढाना कटका थकी, रही मुज मित्रनी वहेन ॥ सु० ॥ १७ ॥
 जेहने हैये बल नहीं, शस्त्र करे तस कांइ ॥ निज शस्त्रे करीने लहे, नि-
 र्वल घात ते प्राइ ॥ सु० ॥ १८ ॥ एम कहीने विद्याबले, कखुं अंधारुं
 तेम ॥ हाथे हाथ सुजे नहीं, दृष्टिए दृष्टि न जेम ॥ सु० ॥ १९ ॥ वैरी
 कांइ न देखता, नवि जाणे को क्यांहि ॥ चित्रामण पुतली परे, थिर रह्या
 जे हता ज्यांहि ॥ सु० ॥ २० ॥ लीधुं करथी खड्गने, वली सुमित्रनी व-
 हेन ॥ जयतसीरी साथे वरी, जागी गयुं तस सेन ॥ सु० ॥ २१ ॥ कण
 अंतर जब देखतो, देखे न हाथमां खग ॥ जगिनी तेम सुमित्रनी, तेम
 वैरीनो वग ॥ सु० ॥ २२ ॥ अनंगसिंह मन चिंतवे, स्वप्न के ए इंडजाल ॥
 खड्ग माहरुं लेइ जायतां, नवि लख्यो कोण केहोनो बाल ॥ सु० ॥ २३ ॥
 सहसगमे संग्राममां, देखी न शक्यो कोय ॥ ते लीलाए लइ गयो, जेम ग-
 जवर कज होय ॥ सु० ॥ २४ ॥ अथवा दैवयोगे करी, असंचाव्य पण होय
 ॥ नासे केहने हाथथी, नवि होय ते लहे जोय ॥ सु० ॥ २५ ॥ यतः ॥
 अघटितघटितानि घटयति, सुघटितघटितानि जर्जरीकुरुते ॥ विधिरेव
 तानि घटयति, यानि पुमानैव चिंतयति ॥ १ ॥ पहेलां नैमित्तिए कखुं,
 ए अनिष्ठ पण इछ ॥ मुज पुत्री वर थायशे, पण नवि नजरे दीछ ॥

वेदबुं, ते थोडे काळे क्षय करबुं रे ॥ स० ॥ १३ ॥ सर्व जीवजुं मैत्री राखे,
 खामजे सहजने जिनसाखे रे ॥ स० ॥ मत करजे कोइ उपर रोप, वली प-
 दमकुमर विशेष रे ॥ स० ॥ १४ ॥ एम शुज जावे पचखे आहार, तत्पर
 वली ते नमुकार रे ॥ स० ॥ तेह काल करीने समाधि, पंचम कदपे निरा-
 वाध रे ॥ स० ॥ १५ ॥ सामानिक सुर तेह उत्पन्न, रिझि महा तास
 निष्पन्न रे ॥ स० ॥ वीजो पण वीहीतो तिहां नाठो, जाणो पुण्य तस हवे
 घाठो रे ॥ स० ॥ १६ ॥ राते काळे सापे रुंक्वो, वेदन समुद्घाते शंक्यो
 रे ॥ क्रोधान्नल वलीउं ॥ सातमी नरके नारकी जायो, मुनि आशातन फल
 पायो रे ॥ क्रो० ॥ १७ ॥ सुमित्र रुपितुं मरण सुणीने, शुं थयुं एइ गुणी-
 ने रे ॥ उत्सुकता जागी ॥ शोक बहु थयो चित्रगतिने, विरह थयो महाम-
 तिने रे ॥ उ० ॥ १८ ॥ शोक मूकीने एक दिन जावे, सिद्धायतने मन जा-
 वे रे ॥ उत्सुकता जागी ॥ विद्याधर तिण समे बहु मलीया, जिन ज्ञानध्यानमां
 जलीयारे ॥ उ० ॥ १९ ॥ न्हवण विलेपण जूपण पूजा, उंडुहि तिहां वाजे वाजां
 रे ॥ उ० ॥ विद्याधर विद्याधरी गावे, मधुर अति गीत सुहवे रे ॥ उ० ॥
 ॥ २० ॥ हर्ष जरे तिहां नाटक करता, एम यात्रा महोछव मन थिरता रे
 ॥ उ० ॥ तिहां किणे मलीयो बहु समुदाय, सह जीवने हर्ष ते थाय रे ॥
 ॥ उ० ॥ २१ ॥ वीजे अधिकारे ए जाली, गुरु उत्तमविजय ते साखी रे ॥ उ० ॥
 पद्मविजय कहे ठही ढाळे, पूजा करवा उजमाळे रे ॥ उ० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥

॥ दोहा ॥

॥ देव सुमित्र जे उपनो, यात्रां आवे त्यांहि ॥ देव बहु तिहां परि-
 वस्या, धरी मन अधिक उठांहि ॥ १ ॥ अनंगसिंह मन चिंतवे, बहु खेचर
 मल्या आज ॥ रतनवती वर जाणीये, आवे जो जात्राने वाज ॥ २ ॥
 इणी अवसरे पूजा रची, जिननी विचित्र प्रकार ॥ जोवा योग्य तिहां थयुं,
 जकिथी अतिहि उदार ॥ ३ ॥ चैत्यवंदन तिहां चित्रगति, करे कोलाहल
 रोध ॥ रोमांचित स्तवना करे, जिणथी ज्वि लहे बोध ॥ ४ ॥

॥ ढाख सातमी ॥

॥ थारे माथे पचरंगी पाय, सोनारो ठोगलो मारुजी ॥ ए देशी ॥ तुं
 जग परमेसर, अर्चित केसर, विश्वनो तारु जी ॥ सोहे मन मोहे, जवि प-
 डिवोहे, वयणथी वारु जी ॥ जगतारक स्वामी, शिवगति गामी ॥ वि० ॥

तुज दर्शन पामी, निज गुण कामी, निस्तस्या ॥ वा० ॥ १ ॥ जवजलनिधि तरतां,
 पार उतरता ॥ वि० ॥ निर्यामक कहीये, पार न लहीये, गुण तणो ॥ वा० ॥
 खट जीउ रखवालो, महा गोपालो ॥ वि० ॥ जातां शिवनगरे, सार्थपनी
 परे, तुं जयो ॥ वा० ॥ २ ॥ महा ब्राह्मण रुडो, नहीं कांय कूमो ॥ वि० ॥
 करी खय चउ घाती, कर्म अघाती, मूलथी ॥ वा० ॥ तव तुज अनुकरमे, अं-
 तर हम्मै ॥ वि० ॥ गुण प्रगट अनंता, कार्य करंता, निज तणुं ॥ वा० ॥ ३ ॥
 राग छेप उठेदी, तुंही अवेदी ॥ वि० ॥ हास्यादिक जोहा, गय कोह लोहा,
 मोहना ॥ वा० ॥ तेम खय अंतराया, वीरज पाया ॥ वि० ॥ खायकने
 जावे, अज्ञान अजावे, केवली ॥ वा० ॥ ४ ॥ तिम वली अक्षय स्थित, तुंही
 अमूरत ॥ वि० ॥ अशुरु लहु अग्या, बाध पमुह बहु, गुणधरा ॥ वा० ॥
 नाकबृक्ष चिंतामणि, रत्न ने दिनमणि ॥ वि० ॥ काम कुंजकाम गवी, सुख ते
 अणमवी, आदिये ॥ वा० ॥ ५ ॥ पण पुद्गल पूरे, नवि दुःख चूरे ॥
 वि० ॥ मूल कर्म अजावे, महा सुख पावे, तुजथी ॥ वा० ॥ तुं अज अवि-
 नाशी, सहज विलासी ॥ वि० ॥ अजरामर वेदी, तुंज अखेदी, सर्वथा ॥
 वा० ॥ ६ ॥ सुर गुरु सम शक्ते, चित्त बहु जक्ते ॥ वि० ॥ जो सहस
 वदन होय, उदधि आयु तोय, नवि कहे ॥ वा० ॥ तुज गुण अनंता, केम
 कहंता ॥ वि० ॥ तो हुं मतिमंदो, तुं गुण कंदो, केम स्तवुं ॥ वा० ॥ ७ ॥
 तिणै एटलुं मायुं, तुम पाय लायुं ॥ वि० ॥ जवसायर तारो, पार उतारो,
 मुज जणी ॥ वा० ॥ गंजीर खरे एम, स्तवना करे तेम ॥ वि० ॥ देखी सुमि-
 त्र सुर, आणंद पूरे, मोहीयो ॥ वा० ॥ ८ ॥ कहे तुज चतुराइ, महा गिरुआइ
 ॥ वि० ॥ नव बीजे दीसे, अम मन हीसे, एम कही ॥ वा० ॥ करे कुसु-
 मनी बुद्धि, सहुए दीठी ॥ वि० ॥ बीजे अधिकारे, जय जयकारे, ए कही ॥
 वा० ॥ ९ ॥ जली सातमी ढाखे, रंग रसाले ॥ वि० ॥ उत्तम गुण आ-
 गर, प्रणमत नागर, नियमथी ॥ वा० ॥ कहे पद्मविजय जिन, वरनुं
 दर्शन ॥ वि० ॥ वली प्रजुजी पूज्या, कुमति ते भूज्या, देखीने ॥ वारु
 जी ॥ १० ॥ सर्व गाथा ॥ १४६ ॥ श्लोक तथा गाथा ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुमति नवि माने किमे, देखी आगम पाठ ॥ रायपसेणी सूत्रमां ह
 जाना बहु पाठ ॥ १ ॥ तेम ज्ञातामां औपदी, पूजे अति विस्तार ॥ जीवाहिं

कोइ हाण ॥ पु० ॥ १७ ॥ जूपतिए तस मानी वातनी, तेहने दीधुं सन्मान ।
 पु० ॥ तेह जइ अनंगसिंहने कहे, हरख्यो नृप तिणे थान ॥ पु० ॥ १८ ॥ ए.
 दिन रत्नवतीने मोकली, पाणिग्रहणने काज ॥ पु० ॥ महा. आनंदरे प
 रण्यां ते वेहु, शोभे घणुं शुभराज ॥ पु० ॥ ३० ॥ सुख जोगवे ते सं
 सारनां, जेम महर्षिक देव ॥ पु० ॥ पुण्य कस्यां ते कहीं जाये नहीं, करे वली
 धर्मनी सेव ॥ पु० ॥ ३१ ॥ लोक प्रशंसा करता अति घणी, दे आणंद मन
 नयण ॥ पु० ॥ वंदीवृंद पढे गुण जेहना, संतोपे बहु सयण ॥ पु० ॥ ३२ ॥
 रत्नवतीशुं करे जिनचकिने, वंदे नित्य गुरुपाय ॥ पु० ॥ शास्त्र सुणे
 ते अति सोहामणां, दानी ज्ञानी ते थाय ॥ ३३ ॥ बीजे अधिकारे
 सोहामणी, ज्ञाखी आठमी ढाल ॥ पु० ॥ पद्मविजय कहे पुण्यसंचय
 थकी, नित्य होय मंगलमाल ॥ पु० ॥ ३४ ॥ सर्व गाथा ॥ १७७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ धनदेव ने धनदत्त वेहु, लघु ज्ञाता थया तास ॥ देवलोकमांथी
 चवी, पुण्य प्रवल ठे जास ॥ १ ॥ मनोगति ने चपलगति, नाम अठे सुखकार ॥
 नंदीश्वर प्रमुखे नमै, चैत्य घणां जण चार ॥ २ ॥ विहरमान जिनवर
 कने, सुणे हर्ष उपदेश ॥ पदकज सेवे कृपिं तणां, जमतो देश विदेश
 ॥ ३ ॥ काल एणी घेरे निर्गमे, लही एक दिन संवेग ॥ वय परिपाक
 जाणी करी, धरे नृप मन उद्वेग ॥ ४ ॥ राज्य ठवी तव कुंवरने, आप
 थयो मुनिनूप ॥ घाती अघाती क्य करी, पाम्यो सिद्ध स्वरूप ॥ ५ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ धणरा ढोला ॥ एदेशी ॥ चित्रगति विद्याधर रे, पाले राज्य उदार ॥
 गुणना जोगी ॥ पठित मात्र आवे कला रे, विद्या सिद्ध श्रीकार ॥ गु०
 ॥ १ ॥ आण वहे विद्याधरा रे, पुण्य प्रवल जग जास ॥ गु० ॥ रत्नवती
 करे पाटवी रे, अंतेउरमां खास ॥ गु० ॥ २ ॥ खेचर एक एणी अत्रसरे
 रे, मणिचूरु जस नाम ॥ गु० ॥ एक दिन ते परचव गंयो रे, दोय पुत्र तस ठाम
 ॥ गु० ॥ ३ ॥ शशी सूर नामे अठे रे, राजनिमित्त करे शुद्ध ॥ गु० ॥ चित्रगति
 वहेची दीये रे, राज्य तास अविरुद्ध ॥ गु० ॥ ४ ॥ युक्ति वचने समजावीया रे,
 नवि समजे पण मूढ ॥ गु० ॥ कलह करे अति आकरो रे, वैर थयां अति
 मूढ ॥ गु० ॥ ५ ॥ युद्ध थयां तस आकरां रे, मरण लखां ते दोय ॥

॥ गु० ॥ चित्रगति नृपने कहे रे, वात ते आवी कोय ॥ गु० ॥ ६ ॥ परलोके
 ते वेहु गया रे, राज्य लूटे पर आय ॥ गु० ॥ सुणी वैराग्य ते उपनो रे, म-
 न चिंते महाराय ॥ गु० ॥ ७ ॥ कर्म विचित्र गति देखीये रे, विषयामिपना
 गिऊ ॥ गु० ॥ मूढता जुठ प्राणी तणी रे, मदिरा होय जेम पीध ॥ गु० ॥
 ॥ ८ ॥ इछा करे प्राणी घणी रे, पण इछित नवि थाय ॥ गु० ॥ ज्ञानी नवि
 चिंता करे रे, अज्ञानी खेदाय ॥ गु० ॥ ९ ॥ यतः ॥ अन्नं चिंतियमानं, उद-
 यपठगेण अन्नहा जायं ॥ चिंतोदय विवरीयं, मुणदो नो चिंतए नाणी ॥ १ ॥
 लखमी राखे प्राणीया रे, ठंडे लखमी तास ॥ गु० ॥ दान पुण्य न करे कदा
 रे, पने दुर्गति पास ॥ गु० ॥ १० ॥ केइ पुरुष इछे घणां रे, दानादिक म-
 हा जाग ॥ गु० ॥ पुत्रादिक विघन करे रे, रोगादिक अथ लाग ॥ गु० ॥
 ॥ ११ ॥ लखमीने मूकी गया रे, करे कलहो तस पुत्र ॥ गु० ॥ शुनक परे जग-
 मी मरे रे, होय जे तास कुपुत्र ॥ गु० ॥ १२ ॥ केइ पुरुष पामी करी रे,
 चक्रवर्तीनी कूळ ॥ गु० ॥ ठंकीने पट खंडने रे, तृण परे नवि हुआ गिऊ ॥
 ॥ गु० ॥ १३ ॥ बांठे कोइ अठती सीरी रे, करता क्लेश अनेक ॥ गु० ॥ जाइ
 तुष्ट तणे घरे रे, मूके जेह विवेक ॥ गु० ॥ १४ ॥ यतः ॥ संतेवि केइ उ-
 प्रइ, केइ असंतेवि अहिलसइ जोए ॥ चयइ परच्चए णवि, पजवो दधूण जह
 जंबू ॥ २ ॥ पाप करे जीव अति घणां रे, बांठे लखमी सार ॥ गु० ॥ ते तो धर्म
 आयत्त ठे रे, केम पामे अविकार ॥ गु० ॥ १५ ॥ विपजोगी केणी घेरे करे
 रे, अमृत संजव सुख ॥ गु० ॥ जमता एह संसारमां रे, पामे अनंतां दुःख
 ॥ गु० ॥ १६ ॥ सेव्यां अकार्य एणे घणां रे, राज्य अनंती वार ॥ गु० ॥
 पण नवि तृप्ति कदा लही रे, दुःखदा विषय विकार ॥ गु० ॥ १७ ॥ सिद्धि
 सुख एक शाश्वतुं रे, अमर अजर अकलंक ॥ गु० ॥ पूर्वे कदा नवि जोग-
 व्युं रे, मानो एह निःशंक ॥ गु० ॥ १८ ॥ जेनी उपमा जग नहीं रे, राग द्वेषा-
 दि न यत्र ॥ गु० ॥ ते सुखने नवि उलखे रे, विषया संगे अत्र ॥ गु० ॥ १९ ॥
 ते माटे धन्य तेहने रे, जेणे तज्या विषय विकार ॥ गु० ॥ स्वजन कुटुंब तज्यां
 जेणे रे, तजे लक्ष्मी जे असार ॥ गु० ॥ २० ॥ पाम्या परमाणंदने रे, धन्य
 वही सुमित्र मित्र ॥ गु० ॥ यौवनमां तजी राजने रे, साध्युं कार्य सुचित्त
 ॥ गु० ॥ २१ ॥ वयपरिणत प्राये थयो रे, पण नवि ठंड्युं राज्य ॥ गु० ॥ पण
 अनित्य ए सुख अछे रे, त्यजीये ए हवे आज ॥ गु० ॥ २२ ॥ ठंडे तृण परे

राज्यने रे, थापे निज सुत पाट ॥ गु० ॥ रत्नवती कुखे थयो रे, पुरंदर थयो
 राट ॥ गु० ॥ २३ ॥ दानादिक देइ घणां रे, पूजा अति विस्तार ॥ गु० ॥ सि-
 ऋायतने जइ करे रे, संघपूजा तिम सार ॥ गु० ॥ २४ ॥ अमारीपकइ व-
 जडावीया रे, दमधर सूरिनी पास ॥ गु० ॥ रत्नवती मनोगति वली रे, चपल-
 गति सहवास ॥ गु० ॥ २५ ॥ लेइ दीक्षा शिक्षा धरे रे, तेम केइ मंत्रीनी
 साथ ॥ गु० ॥ तप तपे अति आकरां रे, धर्म करे निज हाथ ॥ गु० ॥ २६ ॥
 पाली चारित्र मनोहर रे, बहु वरसां लगे शुरू ॥ गु० ॥ पादोपगमन अण-
 सण करी रे, शुभ लेख्या अविच्छ ॥ गु० ॥ २७ ॥ काल करीने उपना रे, मा-
 हेंडे ते देव ॥ गु० ॥ रत्नवती दोय बांधवा रे, करी चारित्रनी सेव ॥ गु० ॥
 ॥ २८ ॥ ते पण त्यांहिज उपना रे, प्रीति घणी मांढोमांढ ॥ गु० ॥ सुख
 जोगवतां स्वर्गनां रे, दिन दिन अधिक उत्साह ॥ गु० ॥ २९ ॥ चोथो
 जब पूरण थयो रे, थइ ए नवमी ढाल ॥ गु० ॥ पद्मविजय कहे ए थयो
 रे, वीजो अधिकार रसाल ॥ गु० ॥ ३० ॥ द्वितीयाधिकारे ॥ सर्व गाथा
 ॥ ३१ ॥ सर्व अइने ॥ ७०१ ॥ श्लोक तथा गाथा मली ॥ २५ ॥ इति
 श्रीमन्नेमिराजीमत्वोर्द्वितीयो मनुजजवः सुरजवः समाप्तः ॥ १ ॥ सर्व ढाला ॥ ११ ॥

॥ अथ तृतीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शांति जिणंद समरुं सदा, विप्र करेवा शांत ॥ जब पंचम कहेवा हवे,
 मुक्त मन अधिकी खांत ॥ १ ॥ श्रोता पण सुणजो सहु, चित्त राखी एक
 ठोर ॥ थिर चित्त विणु जे मानवी तेहथी रुडुं ठोर ॥ २ ॥ ठोर उदेशी
 नवि करे, वक्ता कोइ व्यापार ॥ जस अर्थे उद्यम करे, तस पण चित्त विकार
 ॥ ३ ॥ ते माठे थिर थइ सुणो, वात अधिक सुखकार ॥ जब जब अधिकुं
 सुख लहे, जिनवर नेमिकुमार ॥ ४ ॥ नाम गोत्र जस सांजव्यां, होय क-
 नाश ॥ तास चरित्र सुणतां थकां, किम नहीं होय शिदवास ॥ ५ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ २ ॥ दीर्घरेलनी देशी ॥ पश्चिम महाविदेह, पद्मविजय गुणगेह ॥ सुं-
 समजे पणपुर नगर तिहां वसे जी ॥ जुं दरी सिंह अधिष्ठ, अन्य प्र-
 ॥ ५ ॥ रत्नल ॥ छूर गयो कलहो जिसे जी ॥ १ ॥ हरिनंदी

तिहां राय, हरि परे विबुध सुहाय ॥ सुं० ॥ पटराणी प्रियदर्शना जी ॥
 प्रियदर्शन ठे जास, लक्ष्मीनो आवास ॥ सुं० ॥ कोमल तनु सुपर्शना जी
 ॥ २ ॥ तेहनी कुखे आय, चित्रगति शुभ ठाय ॥ सुं० ॥ देवलोकमांथी
 चवी जी ॥ शुभ सुपने सूचित, उपनो पुण्य पवित्त ॥ सुं० ॥ ते दिनथी
 सीरी बहु हवी जी ॥ ३ ॥ शुभ दिवसे ते पुत्र, जो राखे घरसूत्र ॥ सुं० ॥
 प्रसवे तेजस्वी तनु जी ॥ जुवनने करे संतोष, करे वधामणी पोष ॥ सुं० ॥
 प्रजा हर्षित यज्ञ घणुं जी ॥ ४ ॥ अपराजित दीये नाम, खरचे तव
 बहु दाम ॥ सुं० ॥ रत्न पेरे रमावती जी ॥ हाथ थकी लीये हाथ, अं-
 तेजरनो साथ ॥ सुं० ॥ बल्लभ सहने गुणवती जी ॥ ५ ॥ दिन दिन
 तेह बंधंत, कला वेहोतेर पठंत ॥ सुं० ॥ मानुं एणी पेरे मन थकी जी
 ॥ सोल कला संपुत्र, पण एहनाथी न्यून ॥ सुं० ॥ रजनीकर चंद्र
 ऊवकी जी ॥ ६ ॥ पाम्यो यौवन देह, रूप लावण्यनुं गेह ॥ सुं० ॥
 तेणे समे जाण्युं एणी परे जी ॥ सहसनेत्र थयो शक्र, कमलासन चउ
 वक्र ॥ सुं० ॥ सहस जीज फणिपति करे जी ॥ ७ ॥ शक्र ते जोवा
 काज, ब्रह्मा स्तववा वाज ॥ सुं० ॥ फणिधर स्तववा उम्मह्यो जी ॥ रूपे
 अनंग अवतार, कल्पतरु दातार ॥ सुं० ॥ जे देखी मन गहगह्यो जी
 ॥ ८ ॥ मित्रे परिवृत तेह, क्रीडा करे ससनेह ॥ सुं० ॥ ग्रहचक्र परि-
 गत चंद्र ज्युं जी ॥ जननां मन नेनयण, सुखदायक घणुं सयण ॥ सुं० ॥
 चंद्र चकोरा विदितीजं जी ॥ ९ ॥ नीकले कुमर ते बहार, तिणे समे नग-
 रीनी नार ॥ सुं० ॥ जोवा आवे दोमती जी ॥ घरनां काम उवेखी,
 आवे कुमरने देखी ॥ सुं० ॥ सखीजं साथे जोमती जी ॥ १० ॥ एक
 कहे सुण वात, लखमी कृत घनघात ॥ सुं० ॥ उपनी एह तो पं-
 कजे जी ॥ सेवे कुंवर वेण, एक कहे सुण वेन ॥ सुं० ॥ एहनां नेण
 ते देखजे जी ॥ ११ ॥ कर्ण लगी जे पत्त, एक कहे सुण वत्त ॥ सुं० ॥
 मुकुने पण नवि ईश्वरे जी ॥ कीधो एह संयोग, तेणे निर्दयी ए
 लोग ॥ सुं० ॥ एक शान सखीने करे जी ॥ १२ ॥ कंबु उषम कोट,
 बाहु पासे करे चोट ॥ सुं० ॥ अन्य कहे अन्यने हसी जी ॥ ए-
 हनुं हृदय जे पामी, रति क्रीडाने गम ॥ सुं० ॥ निद्रा मुकु मन
 नवि वसी जी ॥ १३ ॥ सखीने कहे सखी एक, सांजली वात विवेक

॥ सुं ॥ प्रायेना हुं ए ए कं जी ॥ एक एकने ठेहो, एक एक
 नाग नेही ॥ सुं ॥ साहने एण जेहें खने जी ॥ २४ ॥ देवर बने
 बांही, कंकण बने उठांही ॥ सुं ॥ आकरण नवि निरीत हो जी ॥
 लोक करे जिहां हांसी, रे बाह लावली ॥ सुं ॥ कहे खने केर-
 परवरे जी ॥ २५ ॥ सुत्र विरति एक, केव नहाने ठेक ॥ सुं ॥ विद्या-
 नीनुं बचावीहुं जी ॥ झू पीरली निज नाच, दास घर विज साध ॥
 सुं ॥ लोक इलावनी दानीयो जी ॥ २६ ॥ सावरयज्ज करे रात,
 नत्रांजलि बरी शान ॥ सुं ॥ दिन प्रते नृप्या नवि नटे जी ॥ लोक
 करे परदांत, उचन रापनो अंश ॥ सुं ॥ झू प्रशंसीवे बहु चटे जी
 ॥ २७ ॥ पंक्ति गुण तस नाच, नारी लावए सुहाय ॥ सुं ॥ विनय
 तपो मानुं हग ययो जी ॥ योगेश्वर जेन तत्व, घावे तेन एकत्व ॥
 सुं ॥ लोक एणी परे सह जयो जी ॥ २८ ॥ ए त्रीजे अधिकार, पहेवी
 दास उदार ॥ सुं ॥ अपराजित कुंवर जखो जी ॥ नेमनाथनो जीव,
 पुण्य अगण्य सदेव ॥ सुं ॥ पद्मविजय कहे सांजखो जी ॥ २९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जे दिन कुमार ते जनमीयो, ते दिन जन्म्यो सोय ॥ विमलबोध मंत्रिसुत-
 न, गुणवंतो बहू होय ॥ १ ॥ पांगुकीना सह करे, जण्या ते साथे शास्त्र ॥ यौवन
 पण साथे लहे, क्रीना करे बली अस्त्र ॥ २ ॥ कुंथर आतम सम गणे, विमल-
 बोधने ताम ॥ विमलबोध पण देव परे, आराधे गुणधाम ॥ ३ ॥ एक दिन तुरग
 रमावता, पढोता नगर उद्यान ॥ तुरग हरीने खेड गया, महा अटवीने धान
 ॥ ४ ॥ आका हरि एणी अक्सरे, अंबवृक्षनी हेठ ॥ विसामो लइने कहे, मंत्रि-
 सुतने जेठ ॥ ५ ॥ पृथ्वी कौतुकथी जरी, जमी न देखे जेह ॥ कृआमानो देव-
 को, जाणो निश्चय तेह ॥ ६ ॥ जापा देशोदेशनी, देशाचार विज्ञान ॥ नवि
 जाणे ते भूतथी, वंचाये अज्ञान ॥ ७ ॥ यतः ॥ देसंतर जासाठ, जाणिजाइ
 सजण छुजाण विससो ॥ भूचेहि न वंचिजाइ, हिमिजाइतेण पुहधी ए ॥ १ ॥
 मृग वायस नेका पुरुष, नवि मूके निज ठाण ॥ हरि गज ने उत्तम पुरुष, ज्यां
 जाय तिहां निज ठाण ॥ ८ ॥ यतः ॥ त्रयः स्थानं न मुंचंति काकाः कापुरुषा
 मृगाः ॥ अपमाने त्रयो यांति, सिंहाः सत्पुरुषा गजाः ॥ २ ॥ जे थयुं ते
 रुहुं थयुं, हमणां न जाइये घेर ॥ देशांतरने देखवा, जाइये हवे एणी

पेर ॥ ९ ॥ माता पिता स्नेहे करी, आपत नवि मुऊ आण ॥ दुःख तो
उपजशे खरुं, शीघ्र आवशुं ठाण ॥ १० ॥ एम चिंतीने चालीया, कोइक
नगर उद्यान ॥ पुष्करिणी तट आवीया, सुणो वात झण थान ॥ ११ ॥

॥ ढाल ॥ बीजी ॥

॥ कुंकणनी देशी ॥ झण अवसर एक आवीयो रे ॥ सूरिजन ॥ कोइक पुरुष
अनाथ ॥ पुण्य प्रगट थयो ॥ थयो थयो रे परगट पुण्य, कुंअरनो जित जयो
॥ ए आंकणी ॥ तास शरीर अति कंपतुं रे ॥ सून ॥ दीननो नहीं कोइ
साथ ॥ पु० ॥ १ ॥ जीत थयो थको एम कहे रे ॥ सून ॥ राख राख मुऊ राख
॥ पु० ॥ ताहरे शरणे आवीयो रे ॥ सून ॥ कहे एणी पेरे मुख जाख ॥ पु० ॥ २ ॥
कुंवर कहे तुं बीहीश मां रे ॥ सून ॥ शक्र थकी एणी वार ॥ पु० ॥ मुऊ जी-
वतां कोइ थकी रे ॥ सून ॥ मंत्री कहे रे तिवार ॥ पु० ॥ ३ ॥ जो ए होशे अन्या-
धीउ रे ॥ सून ॥ ॥ तो पकशे महा कष्ट ॥ पु० ॥ राजकुंअर कहे सांजलो रे ॥ सून ॥
नहीं थइये इहां खट ॥ पु० ॥ ४ ॥ कृत्रीनो ए धर्म ठे रे ॥ सून ॥ राखे प्रहा-
रशी तेह ॥ पु० ॥ गुणवंता ते निज गुणे रे ॥ सून ॥ त्राण होय न संदेह
॥ पु० ॥ ५ ॥ शरणागत बली याचका रे ॥ सून ॥ होय पराङ्मुख जेह
॥ पु० ॥ ते नवि जीवता जाणीये रे ॥ सून ॥ जीवता मृत सम तेह ॥
॥ पु० ॥ ६ ॥ ते कारण सुणी मंत्रवी रे ॥ सून ॥ जीवतो राखो एह ॥ पु० ॥
जेह होय ते राखीये रे ॥ सून ॥ आपीये आपणो देह ॥ पु० ॥ ७ ॥ इणी
अवसरे तिहां आवीयुं रे ॥ सून ॥ कोटवालनुं सैन ॥ पु० ॥ मार मार
करतुं थकुं रे ॥ सून ॥ पकनो पकनो कहे वेण ॥ पु० ॥ ८ ॥ आवी कुंवरने
वींटीयो रे ॥ सून ॥ कहे आपो ए चोर ॥ पु० ॥ नगर अमारुं मूपीयुं
रे ॥ सून ॥ मारशुं अमे एने ठोर ॥ पु० ॥ ९ ॥ कुंवर कहे आरक्षका रे ॥
॥ सून ॥ सांजलो महारी वाण ॥ पु० ॥ शरणे आव्यो मांहे रे ॥ सून ॥ अमे
वेठा एणे ठाम ॥ पु० ॥ १० ॥ शक्र आवी मागे कदा रे ॥ सून ॥ पण नवि
आपुं कोय ॥ पु० ॥ क्रोध चढ्यो कोटवालने रे ॥ सून ॥ करे संग्राम ते सोय
॥ पु० ॥ ११ ॥ खेड खड्ग निज हाथमां रे ॥ सून ॥ त्रास पमाड्यो तास ॥ पु० ॥
झीपी जिम मृगने त्रासवे रे ॥ सून ॥ गया कोसलनृप पास ॥ पु० ॥ १२ ॥
जइ पोकार कढ्यो तेणे रे ॥ सून ॥ क्रोध चढ्यो तव राय ॥ पु० ॥ सैन्य घणुं
तिहां मोकले रे ॥ सून ॥ ते पण नातुं जाय ॥ पु० ॥ १३ ॥ वनजैसो सर जेणी

पेरे रे ॥ सू० ॥ कोली नाख्युं तेम ॥ पु० ॥ तव राजा क्रोधे चढ्यो रे ॥
 ॥ सू० ॥ एह करे जुलं केम ॥ पु० ॥ १४ ॥ हय गय जम कोली करी रे ॥ सू० ॥
 परवरीयो महाराय ॥ पु० ॥ मंत्रिसुतने चोर सोंपीने रे ॥ सू० ॥ कुंवर ते
 साहामो थाय ॥ पु० ॥ १५ ॥ पाय ठवी दंतोशले रे ॥ सू० ॥ चढ्यो गजशि-
 र निर्वीक ॥ पु० ॥ तिहां हणीयो महावत प्रत्ये रे ॥ सू० ॥ आव्यो तेह
 नजीक ॥ पु० ॥ १६ ॥ युद्ध करे तिहां एकलो रे ॥ सू० ॥ वेसी गजवर
 खंध ॥ पु० ॥ एक मंत्री एणे अवसरे रे ॥ सू० ॥ रायने कहे निर्वंध ॥
 ॥ पु० ॥ १७ ॥ तुम्ह आदेशे हुं गयो रे ॥ सू० ॥ सिंहपुरे बहु वार ॥ पु० ॥
 हरिनंदी राजा तणो रे ॥ सू० ॥ दीगो ए पुत्र तिवार ॥ पु० ॥ १८ ॥ तव क-
 हेवराव्युं सैन्यमां रे ॥ सू० ॥ युद्ध न करशो कोय ॥ पु० ॥ राजा तव आलिंगी-
 यो रे ॥ सू० ॥ एणी पेरे जाखे सोय ॥ पु० ॥ १९ ॥ तुं मुज मित्र तणो अठे रे
 ॥ सू० ॥ पुत्र अनूप स्वरूप ॥ पु० ॥ कोइ कारणे तुं आवीयो रे ॥ सू० ॥ नवि
 जाण्यो सुत जूप ॥ पु० ॥ २० ॥ कुंवर कहे अविनय कस्यो रे ॥ सू० ॥ में तु-
 मचो महाराय ॥ पु० ॥ तव राजा कहे ते बिना रे ॥ सू० ॥ नहीं बल वीजे
 ठाय ॥ पु० ॥ २१ ॥ में तुजने संकट कस्युं रे ॥ सू० ॥ ते खमजो अपराध
 ॥ पु० ॥ कुंवर कहे खमजो तुम्हे रे ॥ सू० ॥ मुज अपराध अगाध ॥ पु० ॥
 ॥ २२ ॥ निज हाथणी ए वेसामीयो रे ॥ सू० ॥ आवे नगर मजार ॥ पु० ॥
 ॥ चोरने अजय देइ करी रे ॥ सू० ॥ बोलाव्यो तेणी वार ॥ पु० ॥ २३ ॥
 कुंवर पासे आवीयो रे ॥ सू० ॥ मंत्रिसुतशुं सार ॥ पु० ॥ नृप दीधा आ-
 वासमां रे ॥ सू० ॥ जोगवे जोग श्रीकार ॥ पु० ॥ २४ ॥ कौसलनृपनो मंत्रवी रे
 ॥ सू० ॥ आवी कहे एम वाण ॥ पु० ॥ राजाने अनुग्रह करो रे ॥ सू० ॥
 कुंवर कहे तिण ठाण ॥ पु० ॥ २५ ॥ सीमाना राजा जणी रे ॥ सू० ॥
 वश करी आणुं आंहि ॥ पु० ॥ जुग सांधुं कहो तेहवा रे ॥ सू० ॥ जातं
 वली कहे ज्यांहि ॥ पु० ॥ २६ ॥ जेह असाध्य ते साधशुं रे ॥ सू० ॥ देवप्रसादे
 हेव ॥ पु० ॥ तव मंत्री कहे कुंवरने रे ॥ सू० ॥ विनय करी घणुं सेव ॥
 ॥ पु० ॥ २७ ॥ गुणरत्नाकर तुं जलो रे ॥ सू० ॥ पट्टोतो अम्ह घर थाय ॥
 ॥ पु० ॥ गुणखाणी नृपनी धुआ रे ॥ सू० ॥ अवधारो इण ठाय ॥ पु० ॥
 ॥ २८ ॥ कमलमाला नामे अठे रे ॥ सू० ॥ रूप लावण्य निधान ॥ पु० ॥
 ॥ मोन करी मंत्रिसुत जणी रे ॥ सू० ॥ अवलोकी करे शान ॥ पु० ॥ २९ ॥

॥ मंत्रिसुत कहे सांजलो रे ॥ सू० ॥ ठे तुम तातनो मित्र ॥ पु० ॥ वचन ते किम उल्लंघीये रे ॥ सू० ॥ तव हरख्यो मंत्री तत्र ॥ पु० ॥ ३० ॥ पाणग्रहण तिहां करे रे ॥ सू० ॥ शुच लगने शुच दिन्न ॥ पु० ॥ दान घणुं दीये दायजे रे ॥ सू० ॥ राजा हर्षित मन्न ॥ पु० ॥ ३१ ॥ नृप कहे देश जोवा तणी रे ॥ सू० ॥ ठे इछा मन मांहि ॥ पु० ॥ तोपण सुखमां इहां रहो रे ॥ सू० ॥ रहे कुंवर उठांहि ॥ पु० ॥ ३२ ॥ त्रीजा ए अधि-कारनी रे ॥ सू० ॥ बीजी ढाल रसाल ॥ पु० ॥ पद्मविजय कहे पुण्यथी रे ॥ सू० ॥ होवे मंगलमाल ॥ पु० ॥ ३३ ॥ सर्व गाथा ॥ ६० ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन अणपूठे थके, अपराजित कुमार ॥ नीकलीयो रयणी समे, मंत्रिसुत आधार ॥ १ ॥ मारग जातां तिण समे, कालिका देवी नाम ॥ तेहना चैत्यनी डुकडुं, रुदन सुणयुं तेणे ताम ॥ २ ॥ शब्दने अनुसारे गयो, तव सुणे एहडुं वेण ॥ मूकावे मुऊ एहवो, नहीं कोइ पृथ्वी सेण ॥ ३ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ सोनानी जारी हे ॥ सुंदर महारा साहेवाने हाथ ॥ कबको राणो अल-जो करे जी ॥ ए देशी ॥ अवला बोले हे ॥ सांझिवा जी मारा ॥ वेण रसाल ॥ आ अवसर कोइ नाथ, मुऊ उपर करुणा करे जी ॥ १ ॥ नहीं एहवो हे ॥ सा० ॥ पुरुपरतन्न ॥ आ पापिष्ठथी मुऊ, ठोरुवीने थानक धरे जी ॥ २ ॥ करुणा खर एम हे ॥ सा० ॥ सांजले तेह ॥ शब्दवेधी परे जेह, चाढ्यो नृपनंदन ति-सैं जी ॥ ३ ॥ मंत्री जाखे हे ॥ सा० ॥ ए नारीनुं वेण ॥ हाथ लेइ तरवार, मुख आगे कोइ नर अठे जी ॥ ४ ॥ एहनी पासे हे ॥ सा० ॥ अग्निनो कुंर ॥ दीसे जाज्वड्यमान, जीपण अति अनरथकरु जी ॥ ५ ॥ पोकारे तव हे ॥ सा० ॥ गाढ खरे सा नारी ॥ विद्याधर ए अधम, कोइ मूकावे एहथी जी ॥ ६ ॥ कुंवर तव कहे हे ॥ सा० ॥ रे पापिष्ठ पुरुष ॥ मुऊ देखे पण तोही, खेपवे खड्ड ते केणी परे जी ॥ ७ ॥ पुरुषातनपणुं हे ॥ सा० ॥ बीजे नहीं को ठार ॥ नारी विणु तुऊ छुष्ट, फोरववानुं शुच अठे जी ॥ ८ ॥ तव कहे खेवर हे ॥ सा० ॥ तुंहीज पुरुष ॥ देखीशुं हवे तुऊ, पुरुषपणे पराक्रमे जी ॥ ९ ॥ तव तिहां वेहुने हे ॥ सा० ॥ लायुं अतिही युऊ ॥ खड्डे खड्डे ते दोय, लरुता पण क्युं नवि होवे जी ॥ १० ॥ मूकी खड्डने हे ॥ सा० ॥

કરતા વાહુ યુદ્ધ ॥ વિવિધ જંગે કરે ત્યાંહિ, અંગ ડપાંગ મરુદે વેહુ જી ॥
 ॥ ૧૨ ॥ ડુર્જય જાણી હે ॥ સાળ ॥ સ્વેચરે દીધ ॥ સ્નેહવંધન પરે વંધ, નાગપા-
 શનો કુમરને જી ॥ ૧૨ ॥ કુંવર તોડે હે ॥ સાળ ॥ ડ્યું ડુર્જનનો નેહ ॥
 કરીય પ્રયત્ન કુમાર, ગજવર ડ્યું રજ્જુ પ્રતે જી ॥ ૧૩ ॥ તવ વિદ્યાધર હે ॥
 સાળ ॥ વરસે ઘાળ અસ્ત્ર ॥ કુંવર સ્વંને તેમ, સજ્ઞાએ તપે પાપ ડ્યું જી ॥ ૧૪ ॥
 છોહના ગોલા હે ॥ સાળ ॥ તાતી શિલા યુદ્ધ ॥ સ્વંડે તેમ, નાલે
 શસ્ત્ર વિકુર્વીને જી ॥ ૧૫ ॥ ક્રોધમાં આવ્યો હે ॥ સાળ ॥ અસુરકુમારની પેરે
 ॥ તેમ ઇ સ્વેચર ડુષ્ટ, કરે પ્રહાર કુંવર જાણી જી ॥ ૧૬ ॥ વાલા ધિંતે હે ॥ સાળ ॥
 પુરુષરતન આવ્યો આંહી ॥ મુજ પાપિણીને કાજ, આપદ માંહિ ઇ પડ્યો
 જી ॥ ૧૭ ॥ પુણ્ય પ્રજાવે હો ॥ સાળ ॥ શસ્ત્ર ન કોઈ અંગ ॥ લાગું કુંવ-
 રને તામ, તેહની વિદ્યા સહુ હણી જી ॥ ૧૮ ॥ માનું સૂરજ હે ॥ સાળ
 ॥ જોવા સંગ્રામ વિશાલ ॥ તમજર ટાલતો તેહ, ડડયાચલ ડપર ચડ્યો
 જી ॥ ૧૯ ॥ તવ તિહાં સ્વંને હે ॥ સાળ ॥ કીધો ઘાવ અંતીવ ॥ વિ-
 દ્યાધરને સ્વંધ, આંસ મીચી ધરણી ઢલ્યો જી ॥ ૨૦ ॥ તવ તિહાં
 મદને હે ॥ સાળ ॥ કીધો પ્રહાર તે તાક ॥ વાલા હૃદયે જોઈ, સમ-
 કાલે વેહુ વેધીયાં જી ॥ ૨૧ ॥ વિદ્યાધરને હે ॥ સાળ ॥ કરે ડપચાર કુ-
 માર ॥ ચેતના લાધી તામ, વિદ્યાધરને કુંવર કહે જી ॥ ૨૨ ॥ ડઠ મ-
 હાજસ હે ॥ સાળ ॥ શસ્ત્ર લડને હાથ ॥ ચાઈ વલી રણસજ્જ, હાર જીત
 હોય પુરુષને જી ॥ ૨૩ ॥ કહે વિદ્યાધર હે ॥ સાળ ॥ જીત્યો મુજને આજ ॥
 તાહરું ચરિત્ર ડદાર, દેહીને હું ગહગહ્યો જી ॥ ૨૪ ॥ હું ઇ નારીને હે
 ॥ સાળ ॥ લાવ્યો હણવા કાજ ॥ તું રાખણને હેત, લીધો વિક્રીત તે ગુણ
 ચકી જી ॥ ૨૫ ॥ હવે હું તાહરે હે ॥ સાળ ॥ જાણજે નિત આયત્ત ॥
 જેમ મનમાં લુગ હોય, તેમ કરો સાહિવ ગુણધરુ જી ॥ ૨૬ ॥ ત્રીજી
 ઢાલે હે ॥ સાળ ॥ ત્રીજે ઇ અધિકાર ॥ ડત્તમવિજય ગુરુ સાહ્ય, પદ્મ-
 વિજય જાણી ઇસી જી ॥ ૨૭ ॥ સર્વ ગાથા ॥ ૨૮ ॥

॥ દોહા ॥

॥ કુમર પ્રશંસા સાંજલી, લજ્જાવંત મહંત ॥ અવનત મુખ કરીને કહે,
 જડ ધુણો ગુણવંત ॥ ૧ ॥ કામ જે હોવે તાહરે, તે મુજને હવે જાણ ॥
 કહે તે રિપુને વંશ કરું, આણું તાહરી શાણ ॥ ૨ ॥ તવ કહે સ્વેચર

तैं कखुं, माहरुं सघलुं काम ॥ स्त्रीहत्याना पापयी, वास्यो मुऊ झण
ठाम ॥ ३ ॥ पण सांजल एक वातनी, माहरे ठेहडे एक ॥ मणि
तया संरोहिणी, मूलिका ठे सुविवेक ॥ ४ ॥ मणि उली घसी मूलिका,
पाणी मांहि तेह ॥ चोपरु मुऊ वण उपरे, कुमर करे तेम नेह ॥ ५ ॥
विद्याधर ते सज्ज थयो, कुंअर पूठे ताम ॥ कहे योग्य जो होय तुम्ह,
कहो व्यतिकर ए ठाम ॥ ६ ॥ विद्याधर कहे सांजलो, माहरो सवि
अवदात ॥ कुंअर निसुणे हर्षशुं, विद्याधर कहे वात ॥ ७ ॥

॥ ढाल चोयी ॥

॥ गढ बुंदीरा हो राया ॥ ए देशी ॥ वर बैताल्य गिरिनी उपर, कांइ रथने-
उरपुर ठाण हो ॥ प्रभु सुणो मुऊ वाणी, मन करुणा ते आणी ॥ ए आंकणी
॥ अमृतसेन नृप तेहनो रे राणो, कांइ कीर्तिमती राणी जाणी हो ॥ प्र०
॥ १ ॥ रत्नमाळा तेहने ठे वेटी, कांइ निमित्तिए एम जाखुं हो ॥ प्र०
॥ अपराजित एहनो वर थाशे, कांइ रत्नमाळाए चित्त राखुं हो ॥ प्र०
॥ २ ॥ तुऊ सरिखा गुण तेहना जाख्या, कांइ रत्नमाळा वणुं रागी हो ॥
प्र० ॥ ध्याये नित्य पण ते नवि मलीयो, कांइ गुणवंतो वरजागी हो ॥
प्र० ॥ ३ ॥ सूरसेन नंदन सूरकंते, कांइ देखीने मन मोखुं हो ॥ प्र०
॥ प्रार्थना करी विवाह कारण, कांइ मनमां नवि आरोखुं हो ॥ प्र०
॥ ४ ॥ तेणे प्रतिज्ञा एणी पेरे कीधी, कांइ अपराजित विना परणुं हो ॥
प्र० ॥ बीजो नवि कोइ एम धाखुं, अग्नि करुं वली शरणुं हो ॥ प्र० ॥ ५ ॥
सूरकंत पण करे अजिग्रह, कांइ परणुं एह हुं नारी हो ॥ प्र० ॥ एम
कहीने वेहु साधे विद्या, कांइ बहु उपाय मन धारी हो ॥ प्र० ॥ ६ ॥
तेहना रूपाधिकगुणबुद्धो, कांइ एणी पेरे बलखां मारे हो ॥ प्र० ॥ पण
नवि जाणे सहजे गुण ए, नारी अंगे धारे हो ॥ प्र० ॥ ७ ॥ यतः ॥ लीला-
वतीनां सहजा विदासा, स्तत्र त्रमत्येव मुधा पन्धिः ॥ स्वजावलोळो
वृषणौ वृषस्य, तत्र त्रमत्येव मुधा शृगालः ॥ १ ॥ दोहा ॥ एकपखी
जे प्रीतनी, ते जाणे दुःखदाय ॥ एकण मन जूरी मरे, एक तणे मन
वाय ॥ २ ॥ अणगमतो अणप्रीततो, कहो केम आवे दाय ॥ परणवा वात
तो वेगली, पण वाते मिले वलाय ॥ ३ ॥ स्त्री देखी कोण नवि चले
प्राणी, कांइ स्त्री तो सहने वाहाली हो ॥ योगीश्वर पण जेहने

देखी, कांइ जुए मनहुं चाली हो ॥ ७ ॥ दोहा ॥ सरोवर जल तंवोल
मणि, वृद्ध निशा ने नार ॥ जोजन मेघ वाहन प्रमुख, ए सवि वल्लभ
सार ॥ ३ ॥ स्त्री तो पाकी चोरनी, हौंस सहुने थाय ॥ सहुने लागे
वल्लुहा, मूढ्य विना विकाय ॥ ४ ॥ सूरकंत हवे हरी गयो तेहने, आणी
इणहीज ठाणे हो ॥ प्र० ॥ एहनी प्रतिज्ञा पूरण करवा, अग्निरची ए टाणे
हो ॥ प्र० ॥ ॥ ॥ हुं सूरकंत ते जाणो कुंअरजी, कांइ नाम ग्रहण नवि
योग्य हो ॥ प्र० ॥ रत्नमाला ए नारी जाणो, कांइ नवि आवी मुऊ जोग हो
॥ प्र० ॥ १० ॥ उत्तम पुरुषने योग्य न सुणवुं, कांइ ज्ञाखुं में तुम्ह आगे
हो ॥ प्र० ॥ माहरुं पाप गयुं सवि विलये, कांइ तुम्ह दरिसणने रागे हो
॥ प्र० ॥ ११ ॥ विद्याधर कहे चरित्र कहो तुम्ह, कांइ मंत्रिसुत सवि ज्ञाखे
हो ॥ प्र० ॥ ते सवि वात रत्नमाला तिहां, सांजली चित्तमां राखे हो ॥
प्र० ॥ १२ ॥ मन चिंते वरशे के नाहीं, कांइ गुणवंतो उपगारी हो ॥
प्र० ॥ केस आव्यो ए एणे थानक, चितवे एम विचारी हो ॥ प्र० ॥ १३ ॥
कामदृष्टि थइ एहनी उपर, कांइ ए जरतार ते माहरो हो ॥ प्र० ॥
मानुं मूकावणना निपधी, कांइ आव्यो परणवा त्यारो हो ॥ प्र० ॥ १४ ॥
नारीनां मात पिता त्यां आव्यां, कांइ वात कही सवि तेहने हो ॥ प्र० ॥ पूर्वे
पण झूपति ए दीठो, कांइ आवी प्रतीत सहु केहने हो ॥ प्र० ॥ १५ ॥
रत्नमाला परणावी तेहने, कांइ अपराजित तिण वारे हो ॥ प्र० ॥ सूर-
कंतने मूकाव्यो तिहां, कांइ रायने ज्ञाखे ते वारे हो ॥ प्र० ॥ १६ ॥ तुम्ह
पुत्री पहाँचावज्यो त्यारे, कांइ अम्हे घेर जइये ज्यारे हो ॥ प्र० ॥ एम
कही सहु निज थानके पढोतां, कांइ सूरकंत हवे पारे हो ॥ प्र० ॥ १७ ॥
मूलिका मणि आपे मंत्रिसुतने, कांइ वेश फेरवानी गोली हो ॥ प्र० ॥
नवि वंठे पण आपे पराणे, कांइ घर जाये बहु गुण बोली हो ॥ प्र० ॥ १८ ॥
कुंवर पण आगल हवे विचख्या, कांइ त्रीजे ए अधिकारे हो ॥ प्र० ॥ पद्म-
विजय कहे चोधी ढाखे, कांइ पुण्ये कष्ट विदारे हो ॥ प्र० ॥ १९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तिरपा लागी वाटमां, वेग अंबनी ठाय ॥ उदक गवेपणने गयो,
मंत्रिसुत तिण ठाय ॥ १ ॥ जल लेइने आवीयो, तिणहीज थानक तेह ॥
नवि देखे ते कुमरने, ए आश्चर्य अठेह ॥ २ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ राग मारु ॥ जगत्गुरु हीरजी रे ॥ ए देशी ॥ मंत्रिसुत मन चिंतवे
रे, थानक चूको आज ॥ करे गवेषणा कुमरनी रे, किहां गया तुमे महारा-
ज ॥ १ ॥ जुं गति कर्मनी रे ॥ कर्म करे ते होय, चाले नहीं केहनुं रे ॥
ए आंकणी ॥ देश विदेशे दोडे घणुं रे, जुवे रखनां मूख ॥ नव दीगो कोइ
स्थानके रे ॥ तव उपनुं चित्त शूल ॥ २ ॥ जुं ॥ मूर्छा लही धरणी ढल्यो
रे, उठी करे विलाप ॥ शून्य दिश सहु देखतो रे, मन चिंते मुज पाप ॥ ३ ॥
॥ जुं ॥ देव अकाले शुं कसुं रे, तें दीधी दुःख पोठ ॥ तें विठडावी मा-
हरा रे, मित्रनी साथे गोठ ॥ ४ ॥ जुं ॥ खेचर नर सुर को नहीं रे,
एहने वंची जाय ॥ देवविलास विना नहीं रे, दुःख देवाने ठाय ॥ ५ ॥
॥ जुं ॥ किहां जाउं हवे केहने रे, पूतुं मुज दुःख वात ॥ अटवीमां नर को
नहीं रे, मुजने दीये सुखशात ॥ ६ ॥ जुं ॥ डमणो थइने ते रहे रे, न
गमे कांइ लगार ॥ कोइ विचार सूके नहीं रे, चिंता मगन अपार ॥ ७ ॥
॥ जुं ॥ बाहालो लागे मुज घणुं रे, जेम मुख देखुं तुज ॥ नयण वयण
मन उल्लसे रे, गति मति यिति तुं मुज ॥ ८ ॥ जुं ॥ तें साहरुं मन
खेंचीयुं रे, जेम चमके करी लोह ॥ घणुं घणुं कहीये किस्सुं रे, कोइ ज-
वांतर मोह ॥ ९ ॥ जुं ॥ जूरीने जांखरहुं रे, जेम पीपलनुं पान ॥ अवर
न कांइ मुजने गमे रे, निशिदिन ताहरुं ध्यान ॥ १० ॥ जुं ॥ एक हानि
हांसुं वली रे, ए उखाणो थाय ॥ अणगमतुं मुज ए थयुं रे, हवे शुं करुं
उपाय ॥ ११ ॥ जुं ॥ ते कारण तुम्हे कुमरजी रे, आपो दरिसण मुज ॥
हांसीनी बेला नहीं रे, नव घटे एहनुं तुज ॥ १२ ॥ जुं ॥ एम विलाप
करी घणुं रे, वली जोवाने लग्न ॥ आमादिक जमतो थको रे, कुंथर पूठे
मग्न ॥ १३ ॥ जुं ॥ नंदीपुर नगरे गयो रे, चिंते दुःख अथाह ॥ एकलडो
मूकी गयो रे, हा हा मुज अनाह ॥ १४ ॥ जुं ॥ केमज जीवे हजीय
तुं रे, वहालो न मढ्यो मित्र ॥ चिंतातुर उद्यानमां रे, वेगो तव होय चित्र
॥ १५ ॥ जुं ॥ ए त्रीजा अधिकारनी रे, पंचमी ढाल कहाय ॥ राग जेह-
शुं होय ते विना रे, पन्न कहे न रहाय ॥ १६ ॥ जुं ॥

॥ दोहा ॥

॥ एम चिंतातुर थइ रह्यो, विमलबोध तेणी वार ॥ तेहनुं दुःख तेहज

लहे, मुखे न कहाय लगार ॥ १ ॥ सज्जन गुण नव विसरे, जो केलवीया
होय ॥ इंटालो ने अजाण नर, फेर न लहीये कोय ॥ २ ॥ शव ने अण-
जलखीत वली, सरखां जाख्यां दोय ॥ अणजाण्याथी शव जलुं, जल आपे
सहु कोय ॥ ३ ॥ ते माट जाणो कुंवर, गुणपरीक्षा जेणे कीध ॥ ते विण
ते नवि रही शके, तेणे निसासा लीध ॥ ४ ॥

॥ ढाल ठढी ॥

॥ मनमोहन मनमोहन पावन देहमी जी ॥ ए देशी ॥ एणी अवसरे
एणी अवसरे दोय विद्याधर जी, तिहां आवे तिहां आवे आकाशथी
ताम हो ॥ स्वामी अरज स्वामी अरज सुणो एक अम तणी जी ॥ ए आं-
कणी ॥ करे विनति करे विनति वे कर जोमीने जी, मीठे वचने मीठे
वचने करो अम्ह काम हो ॥ १ ॥ स्वा० ॥ अपराजित अपराजित कुमरे मो-
कल्या जी, तुम्ह पासे तुम्ह पासे तेम्वा आज हो ॥ स्वा० ॥ प्रजु चालो
प्रजु चालो शीघ्र थइ हवे जी, तुम्ह विरह तुम्ह विरहनां दुःख करे राज हो
॥ २ ॥ स्वा० ॥ ते सांजली ते सांजली अमीअ सिंच्या परे जी, मृत जी-
व्या मृत जीव्यानी परे तेह हो ॥ स्वा० ॥ हर्षित थयो हर्षित थयो पुलकित
तनु तदा जी, नवि माये नवि माये अंगे जेह हो ॥ ३ ॥ स्वा० ॥ पूठे तेहने
पूठे तेहने कुशलनी वारता जी, वली वातमी वली वातमी तेह वियोग हो
॥ स्वा० ॥ तव जाखे तव जाखे तेह विद्याधरा जी, तस अतिशें तस अ-
तिशें वात ते जोग हो ॥ ४ ॥ स्वा० ॥ सुणी वातमी सुणी वातमी हवे वि-
योगनी जी, तुं पाणी तुं पाणी लेवाने जाय हो ॥ स्वा० ॥ अपराजित अ-
पराजितने अम्हे अपहृखो जी, तेहने तुज तेहने तुज विरह ते थाय हो
॥ ५ ॥ स्वा० ॥ अम्ह स्वामी अम्ह स्वामी जवनजानु अठे जी, विद्याधर
विद्याधरनो ते नाथ हो ॥ स्वा० ॥ अटवीमां अटवीमां मोहोल विकुर्वी-
ने जी, रहे कुमरने रहे कुमरने करे साहमो हाय हो ॥ ६ ॥ स्वा० ॥ सा-
हमो जइ साहमो जइ कुमर आलिंगीयो जी, हरखी दीये हरखी दीये रत-
न आसन्न हो ॥ स्वा० ॥ वेसाकी वेसाकी कहे तुज गुण घणा जी, देखी
नवि देखी नवि माये मन्न हो ॥ ७ ॥ स्वा० ॥ हवे दीगो हवे दीगो प्रत्यक्ष
तुजने जी, नवि माये नवि माये त्रण पुवन्न हो ॥ स्वा० ॥ हरिनंदी हरि-
नंदी राजा धन्य ठे जी, तुज माता तुज माताने पण धन्य हो ॥ ८ ॥ स्वा० ॥

जेहना घरमां जेहना घरमां देशमां नयरमां जी, तुं वसतो तुं वसतो तिणे
सवि धन्य हो ॥ स्वा० ॥ इहां तेढ्या इहां तेढ्या तुम्ह ए कारणे जी, मुज
घरमां मुज घरमां धन तो अगण्य हो ॥ ए ॥ स्वा० ॥ मुज पुत्री मुज पुत्री
दोय सोहामणी जी, एक कमलिनी एक कमलिनी कुमुदिनी नारी हो
॥ स्वा० ॥ नैमित्तिए नैमित्तिए मुजने एम कछुं जी, तुज पुत्री तुज पुत्री-
नो जरतार हो ॥ १० ॥ स्वा० ॥ अपराजित अपराजित नियमे थायशे
जी, में मूक्या में मूक्या खेचर ताम हो ॥ स्वा० ॥ तुम्ह पासे तुम्ह पासे
तेणे इहां आणीया जी, नवि गणजो नवि गणजो वीजुं काम हो ॥ ११ ॥
॥ स्वा० ॥ ते कारण ते कारण परणो कुंवरी जी, अम्ह उपर अम्ह उपर अनु-
ग्रह आणी हो ॥ स्वा० ॥ एम जाखुं एम जाखुं पण तस नवि रुचे जी, तुज
विरहो तुज विरहो मनमां जाणी हो ॥ १२ ॥ स्वा० ॥ तुज ध्यावे तुज ध्यावे
निशिदिन कुंवरजी जी, जली रीते जली रीते जोजन नवि थाय हो ॥ स्वा० ॥
नवि सोवे नवि सोवे नवि बोले किमे जी, तुज विरहो तुज विरहो तस न
खमाय हो ॥ १३ ॥ स्वा० ॥ ते माटे ते माटे तुजने खोलवा जी, अम्हे आव्या
अम्हे आव्या दीठा आंही हो ॥ स्वा० ॥ हवे वार न हवे वार न लावो अध
घनी जी, तुम्हे चालो तुम्हे चालो अपराजित ज्यांहि हो ॥ १४ ॥ स्वा० ॥
अम्ह स्वामी अम्ह स्वामी कुमर हरख लहे जी, एम सांजली एस सांजली
साथे जाय हो ॥ स्वा० ॥ तस देखी तस देखी जुवनजानु सवे जी, कुंअर
पण कुंअर पण हर्षित थाय हो ॥ १५ ॥ स्वा० ॥ तिहां परण्या तिहां पर-
ण्या कमलिनी कुमुदिनी जी, तिहां रहेतां तिहां रहेतां एक दिन जाय हो
॥ स्वा० ॥ अणपूठे अणपूठे तिहांथी वेहु जणा जी, सघले ते सघले ते सु-
खीया थाय हो ॥ १६ ॥ स्वा० ॥ सिरिमंदिर सिरिमंदिर नगरे आवीया जी,
मणि आप्यो मणि आप्यो खेचर जेह हो ॥ स्वा० ॥ ते इछित ते इछित पूरे कु-
मरनां जी, पुण्यवंतने पुण्यवंतने दुःख नवि रेह हो ॥ १७ ॥ स्वा० ॥ करे क्रीमा
करे क्रीमा सुखमां तिहां रहे जी, हवे एक दिन हवे एक दिन नगरमां
थाय हो ॥ स्वा० ॥ कोलाहल कोलाहल समऊण नवि पडे जी, सवि नग-
रमां सवि नगरमां लोक उजाय हो ॥ १८ ॥ स्वा० ॥ तिहां धनुपे तिहां
धनुपे तीर चढावीयां जी, पहेस्यां वकतर पहेस्यां वकतर कर तरवार हो
॥ स्वा० ॥ तुरंगे चढी तुरंगे चढी धावे केटला जी, कोइ दोडे कोइ दोडे

निज पगेत्यार हो ॥ १९ ॥ स्वा० ॥ होकारव होकारव करे केइ वलगता जी,
 देखी जे देखी जे मन जय होय हो ॥ स्वा० ॥ एहवा जट एहवा जट सज्ज यश्ने
 जले जी, जयत्रांत जयत्रांत थइ रह्या जोय हो ॥ २० ॥ स्वा० ॥ रथ ज-
 रीया रथ जरीया शस्त्रे करी घणुं जी, हेपारव हेपारव करता सार हो ॥
 ॥ स्वा० ॥ पाखस्या तिहां पाखस्या तिहां अश्व दोमावता जी, दीये हाटे
 दीये हाटे ताळां तिवार हो ॥ २१ ॥ स्वा० ॥ गृह्छार गृह्छार ते देवे जन
 सवे जी, कोलाहल कोलाहल एणी पेरे थाय हो ॥ स्वा० ॥ परमारथ प-
 रमारथ नवि लह्यो तेहनो जी, मंत्रिसुत मंत्रिसुत मोकले धाय हो ॥ २२ ॥
 ॥ स्वा० ॥ करी खवर करी खवर आव्यो कुमर-कने जी, कहे सांजलो कहे सां-
 जलो नगरनो राय हो ॥ स्वा० ॥ सुप्रज नृप सुप्रज नृप आस्थाने हतो जी,
 जस महिमा जस महिमा जगमां गवाय हो ॥ २३ ॥ स्वा० ॥ प्रतिहार प्र-
 तिहार ते सुतो प्रमादथी जी, कोइ वेरी कोइ वेरी पुरुष ते आवी हो ॥ स्वा० ॥
 ठल करीने ठल करीने रायने घा कख्यो जी, नव सुत कोइ नव सुत कोइ
 तेने जावी हो ॥ २४ ॥ स्वा० ॥ प्रतिहारनी प्रतिहारनी निंदथी दुःख लह्यो
 जी, निद्राथी निद्राथी दुःख होय नियम हो ॥ स्वा० ॥ मही सुंघे मही सुंघे
 उंघे जे नरा जी, तेणे टालो तेणे टालो निद्राप्रेम हो ॥ २५ ॥ स्वा० ॥
 जो करशो जो करशो निद्रा तो जशे जी, रसखाद रसखाद तो तुम्ह
 तणो मूख हो ॥ स्वा० ॥ पठे पूठशो पठे पूठशो कांय कखुं नहीं जी,
 अमे तो कखुं अमे तो कखुं तुम अनुकूल हो ॥ २६ ॥ स्वा० ॥ एह राजा
 एह राजा प्रमादथी दुःख लह्यो जी, तेणे करीये तेणे करीये प्रमाद ते
 केम हो ॥ स्वा० ॥ अधिकारे अधिकारे जीजे ठठी ढालमां जी, कहे पद्म
 कहे पद्मविजय धरी प्रेम हो ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ १७८ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कहे नृपसुत सुण मंत्रिसुत, जुठ ज्वितव्यता वात ॥ एकाकी परि
 इठीये, पण आपण सुखशात ॥ १ ॥ सुजटसमूहे परवख्यो, रहे नित निज आ-
 वास ॥ नीति सहित पण देखीये, नृपने दुःखनो राशि ॥ २ ॥ ते कारण
 ज्वितव्यता, करे ते जगमां होय ॥ कारजसिद्धिमां करे, उद्यम निष्फल
 होय ॥ ३ ॥ विमलबोध तव एम कहे, निश्चय नय प्रभु एम ॥ पण उद्यम
 व्यवहार ठे, तेह तजाये केम ॥ ४ ॥ न्याय अन्याय करो सवे, पण थानां-

तर ते थाय ॥ पण अपजस अन्यायथी, जस होय करतां न्याय ॥ ५ ॥ नि-
 श्रय नयथी जोइये, तो सघलो व्यवहार ॥ उठी जाये तेदृशी, उठे घणा
 विकार ॥ ६ ॥ वेप पहेरो तो वंदीये, जरतने कहे शकेंद्र ॥ ते व्यवहारनी
 मुख्यता, देखाडे जिनचंद्र ॥ ७ ॥ उद्यम करतां उपजे, सवि कारजनी
 सिद्धि ॥ उद्यम करतां मानवी, पामेरिद्धिनी वृद्धि ॥ ८ ॥ जिनवर दीक्षा
 लेइ करी, करेकष्ट अघोर ॥ ते उद्यमना साह्यथी, नासे कर्म कठोर ॥ ९ ॥
 न्याय उद्यम ते मुख्य ठे, कार्यसिद्धि होय तास ॥ काकतालीय न्याये करी,
 फले अन्याये आश ॥ १० ॥ लोक अनुयायीपणुं, नवि होय ते लहे दुःख
 ॥ लोक अनुजाइ वरततां, ते लहे लक्ष्मी सुख ॥ ११ ॥ धर्म विशुद्ध वली
 न्याय तेम, अनुजाइ होय लोक ॥ वरते ए रीते तदा, पामे शुभ फल रोक
 ॥ १२ ॥ आ जव पर जव साधतो, पामे कीर्त्ति अमान ॥ ते कारण पण
 कारणे, साधे कार्य समान ॥ १३ ॥ कुंवर कहे सुण मित्र तुं, तें कही
 साची वाण ॥ में उल्लंघणे कळुं, वात अयुक्त अजाण ॥ १४ ॥ तें स्याद्वादपणे
 कळुं, में जाखुं एकांत ॥ तुज परीक्षा कारणे, जाखुं ए एणी जात ॥ १५ ॥
 ॥ ढाल सातमी ॥

॥ बाहु जिणेसर विनवुं ॥ ए देशी ॥ सुंदर ॥ मंत्री सामंत प्रमुख तदा, करे
 उपचार अनैक हो ॥ सुंदर ॥ नवि असमाधिकांइ टली, मुंजाइ रह्या ठेक
 हो ॥ सुं० ॥ १ ॥ पुण्य तणां फल देखजो ॥ ए आंकणी ॥ कामलता गणि-
 का वसें, तेह नगरमां सार हो ॥ सुं० ॥ आवी कहे मंत्री प्रमुखने, सुणो
 एक वात श्रीकार हो ॥ सुं० ॥ २ ॥ पुं० ॥ दोय पुरुष इण नयरमां, नवि करे कांइ
 वेपार हो ॥ सुं० ॥ विलसे डव्य धनी परे, त्यागी तेह अपार हो ॥ सुं० ॥
 ॥ ३ ॥ पुं० ॥ धर्म तणो ते रागीयो, उत्तम सवि आचार हो ॥ सुं० ॥ सिद्ध पुरुष
 सरिखो अठे, पुण्य तणो जंमार हो ॥ सुं० ॥ ४ ॥ पुं० ॥ कोइ उपचार हशे
 खरो, सांजली सहु हरखंत हो ॥ सुं० ॥ संजलावे सवि नृप प्रत्ये, नृप
 पण एम वोळंत हो ॥ सुं० ॥ ५ ॥ पुं० ॥ तेनी आवो ते पुरुषने, ते पण जाय
 तस पास हो ॥ सुं० ॥ बहु प्रणिपत्य करी तदा, आव्या नृपनी सकाश
 हो ॥ सुं० ॥ ६ ॥ पुं० ॥ पूठे किहां थकी आवीया, नगर कळुं सुपवित्त
 हो ॥ सुं० ॥ कोण कुलमां तुम्हे उपना, जाखो स्थिर करी चित्त हो ॥
 ॥ सुं० ॥ ७ ॥ पुं० ॥ मंत्रिसुत सवि वारना, संजलावे आणंद हो ॥ सुं० ॥

विमलबोध ए मंत्रिसुत, गणधर याशे तुज ॥ वेहुं अति रोमांचित यथा,
सांजली एहुं गुज ॥ ७ ॥ केवलीनी सेवा करे, तिहां केताएक दिन्न ॥
जव रहीया केवली प्रभु, तिहां हर्षित मन्न ॥ ८ ॥ मुनिवर विचरे विच-
रीया, वंदे चैत्य अनेक ॥ सेवे साधु पयकमल, धरी बहुमान विवेक ॥
॥ ९ ॥ सांजले जिनवर धर्मने, विचरे महीयल मांहि ॥ उत्पत्ति रत्न-
वती तणी, सांजलो हवे उत्साही ॥ १० ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ साहिवा मोती धोने हमारो ॥ ए देशी ॥ जनानंद नामे नयरीनो वासी,
जितशत्रु शत्रु करे दासी ॥ गुणवंती, नारी ॥ सुसारी, शीलवंती नारी ॥ ए आं-
कणी ॥ धारणी नाम अठे तस देवी, रूपे हारी रंजा जेहवी ॥ गुण ॥ १ ॥ तेहनी
कुखे उपनी वेटी, प्रीतिमती नामे गुणपेटी ॥ गुण ॥ रत्नवतीनो जीव ए
जाणो, पुत्र परे मोछव करे राणो ॥ गुण ॥ २ ॥ रत्नमाला परे लागे वाहाली,
हृदयची नवि मूके कोइ टाळी ॥ गुण ॥ अनुक्रमे यौवनवयमां आवी, चोस-
व कला तस चित्तमां जावी ॥ गुण ॥ ३ ॥ चारती पण जाणुं ए पासे, इछे
करवा कला अच्युसे ॥ गुण ॥ सवि जन जाणे देवी ए साची, लोक तणी
मति तेहमां माची ॥ गुण ॥ ४ ॥ पण तेहनी मति न रमे क्यांहि,
गुणवंतो न दीगो तेह मांहि ॥ गुण ॥ नरपति चिते महारी वेटी, रूप गुणे
रतिने करी चेटी ॥ गुण ॥ ५ ॥ एहने योग्य हुं गुरूप न देखुं, परणावीने
जेम सुख लेखुं ॥ गुण ॥ जो जेम तेम परणावुं एह, तो प्राण घात करी
तजे वेह ॥ गुण ॥ ६ ॥ एम चिंती पूठे एकांते, तुज धिवाह करुं किणी
जाते ॥ गुण ॥ अमुक अमुक राजानो कुमार, कहो तो करीये तुम्ह जरतार
गुण ॥ ७ ॥ सा कहे तात सुणो मुज वयणां, जोग न वांछे मुनिवर सय-
णां ॥ गुण ॥ जाण्या ठे परमारथ जेणे, जोग न मान्या मनमां तेणे ॥ गुण ॥
॥ ८ ॥ एहवा जोगने मूरख साथ; सेववा ते वाजलनी वाथ ॥ गुण ॥ मू-
रख जाख्यो गर्दज सरिखो, देह विनवन दुर्गति परखो ॥ गुण ॥ ९ ॥ दा-
धारिंगा पति एक जाणो, गुणिगणनो स्वामी मूर्ख पीठाणो ॥ गुण ॥
दानी होय दरिद्री जेह, त्रणे दुःख जाख्यां जग एह ॥ गुण ॥ १० ॥ में तो
प्रतिहा कीधी एम, कला करतां मुज जीते जेम ॥ गुण ॥ ते परणु स्वा-
मी धरी जेम, वीजो घर वरवा मुज नेम ॥ गुण ॥ ११ ॥ वात अइ दश दिशे

प्रसिद्ध, बहु नृप तिहां मिले कन्या गिरु ॥ गुण ॥ करे कला अन्यथास अने-
 क, वाद विवाद करे अति ठेक ॥ गुण ॥ १२ ॥ मांहीमांहे पूठे वात, जाणे
 हुं हवे जीती जात ॥ गुण ॥ नगर वाहिर एक दिन हवे राय, मांचा मंभावे
 सुखदाय ॥ गुण ॥ १३ ॥ विविध प्रकारना मांभा रुमा, दश दिशि झूत घ-
 णा तिहां दोड्या ॥ गुण ॥ सहु निज पुत्रने तेनीने आवे, कौतुक जोवाने
 मत्त जावे ॥ गुण ॥ १४ ॥ रूप विज्ञान लक्षण सुणी आवे, विद्याधर तेह-
 ना गुण गावे ॥ गुण ॥ प्रद्युम्न रूप करी बहु देव, आवे कौतुक लीधा हेव ॥
 गुण ॥ १५ ॥ तेह स्वयंवरमंरुपे मलीया, बहु राजा बहुवलथी वलीया
 ॥ गुण ॥ हरिनंदी राजा नवि आव्यो, पुत्रवियोगथी दुःख बहु पाव्यो ॥
 गुण ॥ १६ ॥ जितशत्रु राजाए कीधां, बहु सन्मान वेसण तस दीधां ॥
 गुण ॥ एहवे अपराजित कुमार, फरता आव्या तिणही वार ॥ गुण ॥ १७ ॥
 कोइक जावी तणे संयोग, वात सुणी आव्या तिहां लोग ॥ गुण ॥ मंत्रि-
 सुतने कहे कुमार, जळे आव्या इहां एणी वार ॥ गुण ॥ १८ ॥ बहु कौतुक ने
 कला विचार, देखीशुं आपण निरधार ॥ गुण ॥ वली कन्या पण रूप निधा-
 न, देखीशुं गुणथी असमान ॥ गुण ॥ १९ ॥ सुजन घणा इहां आव्या
 हशे, ते आपणने सहु उलखशे ॥ गुण ॥ २० ॥ विद्याधरदत्त गुटिका जेह, रूप
 परावर्त करता तेह ॥ गुण ॥ २१ ॥ पामर पुरुषनुं रूप करीने, आव्या
 गुटिका पास धरीने ॥ गुण ॥ प्रीतिमती एणे अवसर आवी, साथे दासी
 प्रमुख तेह लावी ॥ गुण ॥ २२ ॥ हरिणलंठन हास्यो निज वदने, दामिमकली
 हारी जस रदने ॥ गुण ॥ हारलता शोजे घणुं तास, कामी जनने
 नाखण पास ॥ गुण ॥ २३ ॥ मणि वलयाकर अग्रे शोजे, जस रव सुणी
 सवि जन मन दोजे ॥ गुण ॥ रक्त अशोक प्रजापद जाणो, तिणे रंजे जन
 हृदय पीठाणो ॥ गुण ॥ २४ ॥ रणऊण करता नेजर पाद, मानुं करे इंद्रा-
 णीशुं वाद ॥ गुण ॥ जेह डुकूल धाखुं निज अंगे, सुरलोके पण नवि लहे
 रंगे ॥ गुण ॥ २५ ॥ करे शृंगार विशिष्ट प्रकारे, आचूषण बहु अंगे धारे ॥
 गुण ॥ परिमल बहुल अठे तस आसे, अंगरक्षक प्रतिहारी पासे ॥ गुण
 ॥ २६ ॥ सुजटसमूहे परवरी आवे, देखी सहु मन अचरिज आवे ॥ गुण
 ॥ २७ ॥ प्रेक्षक लोक करंती दूरे, प्रिय सखी तस आणंद पूरे ॥ गुण ॥ २८ ॥ मा-
 लती नाम अठे तस साच, एणी परे जाखे मधुरी वाच ॥ गुण ॥ चूचर राजा

सवि मली आच्या, ताहरा गुणमन मांहि जाव्या ॥ गुण ॥ १९ ॥ देश कदं-
वनो स्वामी एह, सुवनचंद नामे गुणगेह ॥ गुण ॥ पुत्रादिकथी ए परिव-
रीयो, पूर्ववधू तिलक ज एह करीयो ॥ गुण ॥ २० ॥ सुजटचरित्रे करीने छूर,
रिपुदलने जस दीसे गयो छूर ॥ गुण ॥ दक्षिण देशपति एह राय, समरकेतु
प्रणमे सहु पाय ॥ गुण ॥ २१ ॥ वरुण नाम पश्चिम दिशि राय, जेहना
गुण दश दिशिमां गवाय ॥ गुण ॥ सुजट गुणी दानी मानी होवे, जस
नामे रिपुदल सवि रोवे ॥ गुण ॥ २२ ॥ उत्तर दिशिनी नाथ कुवेर, नृप-
गुण मांहि अनुत्तर मेर ॥ गुण ॥ सौमप्रज नामे पण दीपे, सूरतेजथी रिपु-
वल जीपे ॥ गुण ॥ २३ ॥ नाम धवल ए राजा रुडो, कृष्ण करे रिपुवल
तिहां जूंगो ॥ गुण ॥ शूर जीम आदि बहु राजा, देखावे वेहु पद्म मांहे
ताजा ॥ गुण ॥ २४ ॥ एह धनंजय सुजस ठे सार, कलिंग शूरसेन मंगल
धार ॥ गुण ॥ खेचरपति मणिचूर ए राय, विद्या सिद्ध धणी जस
थाय ॥ गुण ॥ २५ ॥ रत्नचूर मणिप्रज वली जाण, सुमनस विद्याधरमां
प्रमाण ॥ गुण ॥ शूरसेन सुसेन राजान, अमर्तप्रजने दीये बहु मान ॥
॥ गुण ॥ २६ ॥ रूप सौजाग्य ने तेज वखाणे, वर कुमरी जो तुज मन
जाणे ॥ गुण ॥ एह राजाना पुत्र युवान, कला बहोतेर वली रूपनिधान
॥ गुण ॥ २७ ॥ ग्रीजे ए अधिकारे जाखी, नृप वर्णव कथा बहु जन
साखी ॥ गुण ॥ आठमी ढाल अधिक उल्लासे, पद्मविजय कहे शुज अ-
न्यासे ॥ गुण ॥ २८ ॥ सर्व गाथा ॥ २९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुमरी दृष्टि करे यदा, जालां परे अति तिह ॥ कुमर हृदय जेम कमल-
दल, शल्य सहित थयां विह ॥ १ ॥ अचला थया अचलालये, सचला
सबला राय ॥ पण वामा वामांग जस, जूषे ते वर थाय ॥ २ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ थारा मोहला उपर मेह, ऊबूके बीजली हो लाल ॥ ऊबूके बीजली ॥
ए देशी ॥ एणी अवसर तिहां ग्रीति, मती कला वरसती हो लाल ॥ मण ॥
गीत विचार करंती, पूर्व पदे सती हो लाल ॥ पूण ॥ तिहां कोइ कुमरना
मुखथी, वचन नवि नीकड्युं हो लाल ॥ वण ॥ आवी गले ग्रहे तेम, मन
सयेंतुं संकड्युं हो लाल ॥ मण ॥ १ ॥ कोइक, स्वलना बोलतां, पामे प्रा-

णीया हो लाल ॥ पा० ॥ कोइक मौन धरी रह्या, मानुं अजाणीया हो
लाल ॥ मा० ॥ कोइक बोले असंवद्ध, लोक हसावता हो लाल ॥ लो० ॥
पण कोइ उत्तर पढ़, करण नवि पावता हो लाल ॥ क० ॥ १ ॥ सर्व
निहीन थया जब, प्राणी वक परे हो लाल ॥ प्रा० ॥ तव हसता देख तादी,
कहे केइ इणी परे हो लाल ॥ क० ॥ जो जो सरस्वती नारी; तेणे स्त्री
पढ़ करे हो लाल ॥ ते० ॥ कोइ कहे जीत्या नारी, तोहि जीवित धरे
हो लाल ॥ तो० ॥ ३ ॥ कोइ कहे त्रीया राज्य, ए कारण जाणीये हो
लाल ॥ ए० ॥ इणी परे थयो कोलाहल, ते जनवाणीए हो लाल ॥ ते० ॥
एम असंवद्ध देखी, जूपति मन चिंतवे हो लाल ॥ जू० ॥ कृष्ण करी
मुख दृष्टि, जूजाग समी ठवे हो लाल ॥ जू० ॥ ४ ॥ गुण सवि जगमां
आय, रह्या शुं षटला हो लाल ॥ र० ॥ राजकुमार मलीया ठे, बहोत ते
केटला हो लाल ॥ व० ॥ विधि पण जूढ्यो वात, ए करतां शुज परे हो
लाल ॥ ए० ॥ प्रीतिमती पति नवि, निपजाव्यो कोइ धरे हो लाल ॥
॥ नि० ॥ ५ ॥ अथवा खिन्न थयो विधि, तिणे यह सारिखो हो लाल ॥
॥ ति० ॥ नवि निपजावी शक्यो एम, करुं मन पारखो हो लाल ॥ क० ॥
मंत्री कहे सुण स्वामी, विपाद न कीजीये हो लाल ॥ वि० ॥ उद्यम करतां
इछित, फल सवि लीजीये हो लाल ॥ फ० ॥ ६ ॥ राजकुमार असं-
ख्य, मढ्या इहां तुम धरे हो लाल ॥ म० ॥ नवि लहीये कोइ जीत्यो, न
जीत्यो नही परे हो लाल ॥ न० ॥ एम कही करे उद्घोषणा, सुणो सवि
राजीया हो लाल ॥ सु० ॥ खेचर कुमार प्राकृत नर, जे गुण गाजीया
हो लाल ॥ जे० ॥ ७ ॥ मुज पुत्री जे जीतशे, तस परणावशुं हो लाल ॥
॥ त० ॥ युक्तिसंगत उद्घोषणा, सांजली जावशुं हो लाल ॥ सां० ॥ मन
चिंते अपराजित, कुंवर ए स्त्री अठे हो लाल ॥ कुं० ॥ एहनी साथे
जीत, थये परणशुं पठे हो लाल ॥ थ० ॥ ८ ॥ नवि घेटानी साथे के, गजने
रण घटे हो लाल ॥ ग० ॥ नारी खजावे दोष, संयुत ते नवि मटे हो लाल
॥ सं० ॥ जो न करुं विवाद तो, ए पण मद धरे हो लाल ॥ ए० ॥ शास्त्र
अदीक होय नरपढ़, हारे इणी परे हो लाल ॥ हा० ॥ ९ ॥ एम चिंत-
वीने आवे, सहु मुख आगले हो लाल ॥ स० ॥ रूपांतर रह्यो तोहि,
शोने लावण्यवले हो लाल ॥ शो० ॥ अत्रपटल अंतरित, शशी पण उरु

थकी हो लाल ॥ श० ॥ अधिक विराजे एह, ते जाणे सहु वकी हो लाल ॥
 ॥ ते० ॥ १० ॥ मारगधूलिथी लिस, शरीर ठे यद्यपि हो लाल ॥ श० ॥
 तोपण काचथी मरकत, ठाया नवि ठपी हो लाल ॥ ठा० ॥ तेम सवि
 राजकुमारमां, कुमर राजे घणुं हो लाल ॥ कु० ॥ देखी कुंश्चरने हृदय,
 विंधाणुं कुमरी तणुं हो लाल ॥ विं० ॥ ११ ॥ पूर्व जन्मना खेह, थकी
 तस जावती हो लाल ॥ थ० ॥ हरख तणो उत्कर्ष, घणो मन पावती हो
 लाल ॥ घ० ॥ पूर्व पद करे दूर, ते उत्तर पदथी हो लाल ॥ ते० ॥ जेम
 कोइ देव संक्रांत, होय तेम दक्षथी हो लाल ॥ हो० ॥ १२ ॥ ग्रंथांतरथी
 तेह, लगारेक दाखीये हो लाल ॥ ल० ॥ पूरव पद कहे, कुंवरी अम्हे जा-
 खीये हो लाल ॥ कुं० ॥ आदि मध्य अंत अक्षर, विणु बह्वज होय हो
 लाल ॥ वि० ॥ निशालीया बली नारी ने, योगीसर जोये हो लाल ॥
 ॥ यो० ॥ १३ ॥ दिवस बलेवने दिन, बांधुं हाये कुंश्चर कहे हो लाल ॥
 ॥ बां० ॥ सांजली मनमां कुमरी, हर्षे घणो लहे हो लाल ॥ ह० ॥ कहे
 बली कोण न चाले, इष्टी बह्वज किस्सुं हो लाल ॥ इष्टी० ॥ नरपति विजय
 करे कहो, केहनो हर्षसुं हो लाल ॥ क० ॥ १४ ॥ तस्कर बह्वज कांय, ना-
 टकंजूमि केहवी हो लाल ॥ ना० ॥ वर्षाकालमां होय, नदी किण जेहवी
 हो लाल ॥ न० ॥ देवो उत्तर एह, साथे वच एकसुं हो लाल ॥ सा० ॥
 अगाध बारि पूर जनित, तरंग विवेकसुं हो लाल ॥ त० ॥ १५ ॥ एणी परे
 कुमरीनी वाणी, सायर लहेर उठली हो लाल ॥ सा० ॥ कुमरी वचन
 कचवर तव, बह्यो सवि खलजली हो लाल ॥ व० ॥ कुसुममाल महकंती,
 कुंश्चर कंठे ठवे हो लाल ॥ कुं० ॥ तव खेचर नर जूपति, क्रोधथी श्म लवे
 हो लाल ॥ क्रो० ॥ १६ ॥ जुठ जुठ सर्व राजान, मेली विगोवीया हो
 लाल ॥ मे० ॥ उत्तम वंश उत्पन्न, समग्र गुण जावीया हो लाल ॥ स० ॥
 मूकी तेहने प्राकृत, नर अंगीकथ्यो हो लाल ॥ न० ॥ नवि लहीये कुल जाति,
 वंश तेहने बख्यो हो लाल ॥ वं० ॥ १७ ॥ नीचगामीपणुं शास्त्र, मांहि
 नदी नारीने हो लाल ॥ मां० ॥ तेम नीपनुं कही उब्बा, धरती आस्फाली-
 ने हो लाल ॥ ध० ॥ पण नवि सहीये एह, पराजव आकरो हो लाल ॥
 ॥ प० ॥ अम सवि चेठां परणे, कापमी पामरो हो लाल ॥ का० ॥ १८ ॥
 जोवा चहाये कीत, लही पण नवि सहु हो लाल ॥ ल० ॥ एहने

हणीने नारी ने, माला अम्हे ग्रहुं हो लाल ॥ मा० ॥ एम कहेतां सविरण,
संग्राममां सज्ज यया हो लाल ॥ सं० ॥ तव कोइ मीठ हणी गज, शिर कुंअर
र गया हो लाल ॥ शि० ॥ १९ ॥ तेहज शस्त्रे युद्ध, करे वेगो तिहां हो
लाल ॥ क० ॥ कण्ठेक मांहि हणी रथिकने, वेगो रथ जिहां हो लाल ॥ वे० ॥
वली तुरगोपरि चूमि, रहीं जूके घणुं हो लाल ॥ रहीं ॥ वली गज उपरे
एम, करे शूरापणुं हो लाल ॥ करे० ॥ २० ॥ रण आकाशमां बीज, पुंज
परे चमकतो हो लाल ॥ पुं० ॥ गजघंटा मांहि केसरी परे, एक तें दीपतो
हो लाल ॥ ए० ॥ तमचरं मांहि सूरज, उगे जेम सोहतो हो लाल ॥ उ० ॥
अमृतथी जेम रोग, समूह दूरे अतो हो लाल ॥ स० ॥ २१ ॥ जेम द्वीपी-
थी पशुवर्ग, नासे सवि वेगलो हो लाल ॥ ना० ॥ जेम वनमहिपथी तुरंग,
समूह होय पांगलो हो लाल ॥ स० ॥ बाघ थकी मृगयूथ, मातंगे कज
यथा हो लाल ॥ मा० ॥ पर सवि सैन्य विसंस्थल, करे कुंअर तथा हो
लाल ॥ क० ॥ २२ ॥ शास्त्र थकी पराजय थया, नारीथी आपणे हो लाल
॥ ना० ॥ शस्त्र थकी एणे एकले, जीत्या रुहापणे हो लाल ॥ जी० ॥ तव सवि
रणसंग्राम, करण उठ्या वली हो लाल ॥ क० ॥ सोमप्रज नृपहस्ती उपर,
चढे कुंवर वली हो लाल ॥ च० ॥ २३ ॥ लक्षण तिलक चिह्नी, उलख्यो
जेटले हो लाल ॥ उ० ॥ आलिंगन करे हर्ष, धरी नृप तेढले हो लाल ॥
॥ ध० ॥ करय निवारण युद्ध, करण पण तिणे समे हो लाल ॥ क० ॥ कहे
मुज वेननो पुत्र ए, अपराजित रमे हो लाल ॥ अ० ॥ २४ ॥ विमल
करी दशे दिश जेणे, निर्मल निज गुणे हो लाल ॥ नि० ॥ हरिनंदी नृप-
पुत्र, विना कोण एम मुणे हो लाल ॥ वि० ॥ एह अनेक मळ्या, नरपति
रण कारणे हो लाल ॥ न० ॥ अपराजित ए एक, थयो संहारणे हो लाल
॥ थ० ॥ २५ ॥ निज बल मेरुमंथानशुं, पर बल सायरो हो लाल ॥ प० ॥
मथीयो कृष्ण लहरी परे, प्रीतिमती बख्यो हो लाल ॥ प्र० ॥ तव सवि
राजकुमार, मली शंसा करे हो लाल ॥ म० ॥ जितशत्रु सुणी वात, हरख
मनमां धरे हो लाल ॥ ह० ॥ २६ ॥ अइ उपशान्त नृपति, सवि पासे रहीं
करी हो लाल ॥ स० ॥ दिवस प्रशस्ते प्रीति, मती एणी परे बरी हो
लाल ॥ म० ॥ रूप स्वभावतुं देखी, सवि हर्षित थया हो लाल ॥ स० ॥ दइ
सन्मान विसर्ज्या, सह निज घर गया हो लाल ॥ स० ॥ २७ ॥ नगरलोक

सवि वित्रम, पामे निज मने हो लाल ॥ पा० ॥ देवमिश्रुन ए दीसे, दीये सुख
 नेनने हो लाल ॥ दी० ॥ देश घणा करी तुरग, रथादिक पामीया हो लाल
 ॥ रण॥ प्रीतिमतीशुं सुख, जोगवे सुखकामीया हो लाल ॥ जो० ॥ १७॥ जितशत्रु
 नृपमंत्री, सुता परणावता हो लाल ॥ सु०॥ विमलबोध मंत्रिसुतने, तिहां देव-
 रावता हो लाल ॥ ति० ॥ ए त्रीजा अधिकारनी, ढाल नवमी कही हो लाल
 ॥ ढाल० ॥ पद्मविजय कहे पुण्य थकी, नित्य सुख सही हो लाल ॥ नि० ॥
 ॥ १८ ॥ सर्व गाथा ॥ ३०४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हरिनंदी नृप पासथी, एक दिन आव्यो झूत ॥ अमृतवदन नामे
 जलो, जाण्यो तास आकूत ॥ १ ॥ करी आलिंगन कुंवर ते, पूठे एणी परे
 तास ॥ कुशल बात माय तायनी, तब कहे झूत विवास ॥ २ ॥ कुशल शुं पूठे
 तेहनुं, सांजल मारी बात ॥ मात पिता तुज रोवतां, जाये दिन ने रात ॥
 ॥ ३ ॥ अश्रुपात जल आगळे, सायर जल अति स्तोक ॥ नित्य प्रलाप
 करे घणा, धरतां ताहरो शोक ॥ ४ ॥ पोकारे करुण खरे, पामे मूर्छा जाव ॥
 तुज वियोग दुःख आर्त्तथी, देवे देवे सराव ॥ ५ ॥ बहु आनक ताहुरं
 चरित, सांजली हर्षित थाय ॥ पण कोइ जावी जावथी, मिलन न ताहुरं थाय
 ॥ ६ ॥ प्रीतिमती परण्या तणी, सांजली ताहरी बात ॥ तुम तेमणने
 कारणे, मुज मोकळे तुम्ह मात ॥ ७ ॥ बात सुणी मन चिंतवे, अपराजित
 कुमार ॥ माय तायने सुख दीये, सखो ए संसार ॥ ८ ॥ म्हें तो दुःख दीधुं घणुं,
 हुं तो अधम शिरदार ॥ एम कही आंसु रेमतो, मानुं मेघजलधार ॥ ९ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ धन्यो रे कुंवरजीनो सेहरो ॥ ए देशी ॥ जुवनजानु एणी अवसरे, अ-
 मृतसेन नरनाथ रे ॥ विनीत ॥ कुंवर पासे आन्या वही, निज पुत्री लेइ साथ
 रे ॥ वि० ॥ १ ॥ लीलावंत कुंवर जलो ॥ सूरकांत विद्याधर, बीजा खेचर अने-
 क रे ॥ वि० ॥ बहु रिळे करी परवस्था, आवे अति धरीय विवेक रे ॥ वि० ॥
 ॥ २ ॥ ली० ॥ जितशत्रु राजा तणी, आणा लही कीध प्रयाण रे ॥ वि० ॥
 प्रीतिमती थादे देहने, बहु नारी सहित सुप्रमाण रे ॥ वि० ॥ ३ ॥ ली० ॥
 दय गय रद्द जडे परवस्थो, विद्याधर सेन्य संपन्न रे ॥ वि० ॥ अलंन प्र-
 याणे थावीयो, सिंहपुर नगरने आसन्न रे ॥ वि० ॥ ४ ॥ ली० ॥ विद्या-

धर जइ आगले, राजाने तेह कहंत रे ॥ वि० ॥ राजा पण हंषित थइ, साह-
 मो वहुं बलथी आवंत रे ॥ वि० ॥ ५ ॥ ली० ॥ सामंत मंत्रीए परबख्यो,
 तेम नगरलोक सुविशेष रे ॥ वि० ॥ आव्या निज तात जाणी करी, पाय
 प्रणमे सबधू अशेष रे ॥ वि० ॥ ६ ॥ ली० ॥ स्नेहे शिरचुंबन नरपति,
 हवे करे नगरप्रवेश रे ॥ वि० ॥ वर हाथणी उपर सोहीये, पाय प्रणमता
 बहोत नरेश रे ॥ वि० ॥ ७ ॥ ली० ॥ करे लोक प्रशंसा एणी पेरे, जुड
 एकाकी गयो एह रे ॥ वि० ॥ कृष्ण लेइ आव्यो घणी, ए तो पूरव कृत
 शुभ रेह रे ॥ वि० ॥ ८ ॥ ली० ॥ यतः ॥ बच्चंति सुपुरिसा जठ, तठ पिठ
 न मुंचई लछी ॥ निम्मलंगुणपनिबद्धा, सुजगे महीले च अणुरत्ता ॥ १ ॥
 सुकयसहाय एगागिणो, वि जायंति नूण जयपहुणो ॥ सुकयविमुक्तो जिकं,
 एगागी जमइ चक्कीवि ॥ २ ॥ कश्चित्पुनराह ॥ प्रीतिमती धन्य एहने,
 जेणे एहवो वर पत्त रे ॥ वि० ॥ रोहण गिरिनी जूमिका, लहे रत्नसंयोग सु-
 युत्त रे ॥ वि० ॥ ३ ॥ ली० ॥ परस्वाह ॥ कुंवर कृतपुण्य जाणीये, जेणे
 एहवी स्त्री लीध रे ॥ वि० ॥ कृष्ण विना को नविलहे, नारी लक्ष्मी संबंध
 रे ॥ वि० ॥ ४ ॥ ली० ॥ एम शंसा सुणतो थको, आवे निज मंदिर तेह
 रे ॥ वि० ॥ सन्मानी विसर्जीया, पढोता ते निज निज गेह रे ॥ वि० ॥
 ॥ ११ ॥ ली० ॥ कोसल नृपनी पुत्रिका, आवी कनकमाला तिहां नार रे
 ॥ वि० ॥ सुप्रज रायनी बेटकी, आवे रंजा नामे उदार रे ॥ वि० ॥ १२ ॥
 ॥ ली० ॥ एम सवि नारी संघातशुं, सुख जोगवे विषयनां चंग रे ॥ वि० ॥
 मनोगत चपलगति हवे, ठांडे देवलोकनो संग रे ॥ वि० ॥ १३ ॥ ली० ॥
 सूर सोम नामे जला, लघु बांधव थया ते तास रे ॥ वि० ॥ अपराजित राज्ये ठवी,
 राय लीये दीक्षा गुरु पास रे ॥ वि० ॥ १४ ॥ ली० ॥ दीक्षा पाले बहु परे,
 वाढ्यां तेणे कर्म कुकाठ रे ॥ वि० ॥ केवलनाण लही करी, काढ्यां तेणे कर्म
 ते आठ रे ॥ वि० ॥ १५ ॥ ली० ॥ आत्मसत्ता जोगी थयो, गुण प्रकट्या जास
 अनंत रे ॥ वि० ॥ सादिअनंत जांगे करी, सुखीया थया शिववधू कंत रे
 ॥ वि० ॥ १६ ॥ ली० ॥ उचित जनपद जाइने दीये, पहराणी प्रीतिमती
 थाप रे ॥ वि० ॥ विमलबोध मंत्रिपदे, थाये अपराजित थाप रे ॥ वि० ॥
 ॥ १७ ॥ ली० ॥ पाले राज्य ते एणी पेरे, जीते वली राय अनेकरे ॥ वि० ॥
 चैत्य करावे अजिनवां, करे पूजा धरीय विवेकरे ॥ वि० ॥ १८ ॥ ली० ॥

रथयात्रा करे अति घणी, जिनशासन उन्नति चंग रे ॥ वि० ॥ साध-
र्मिक उत्तम तणो, करे राजा नित नित संग रे ॥ वि० ॥ १९ ॥ ली० ॥
साधुजन सेवा करे, धरे निर्मल ध्यान ने ज्ञान रे ॥ वि० ॥ २० ॥ ली० ॥ ए
त्रीजा अधिकारनी, कही दशमी ढाल विशाल रे ॥ वि० ॥ पद्म कहे श्रोता-
घरे, होजो नित्य मंगलमाल रे ॥ वि० ॥ २१ ॥ ली० ॥ सर्व गाथा ॥ ३३४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन रयंवामी चढ्यो, नयरउद्याने राय ॥ दीगो तिहां एक पुरु-
पने, अनंगदेव सुखदाय ॥ १ ॥ अनंगरूप मुख चंद ज्युं, कमलपत्र सम
नयण ॥ कनकशिला परे हृदयस्थल, सेवे बहु तस सयण ॥ २ ॥ पुरजो-
गल परे बाहुनी, रक्तोत्पल पद पाण ॥ तस कनक सम कांति जस, पहेस्थीं
आचरण ठाण ॥ ३ ॥ वय सरखी ने रूप सम, मित्रवर्ग समुदाय ॥
तेम सुंदरी रंजा समी, परिवृत वेगो आय ॥ ४ ॥ जमे पीए दीए दान बहु,
चंदन प्रमुखनो लेप ॥ कुसुमदाम पहेरी घणी, पण नहीं मन आक्षेप
॥ ५ ॥ कपूरयुत तंबोल तस, वीणा वेणु मृदंग ॥ वाजे नाचे नाटिका,
दीले चढतो रंग ॥ ६ ॥ बंदीजन बोले घणा, विरुदावली उदार ॥ अव्य
तिहां खरचे घणुं, तेह अति मनोहार ॥ ७ ॥ देखी अपराजित कहे,
कोण ए. पुरुष कयठ ॥ देव पेरे क्रीना करे, तव कहे नर पासठ ॥ ८ ॥
समुद्रपाल सन्नवाह सुत, अनंगदेव महाराज ॥ सुणी चिंते नृप धन्य हुं,
एहवा राज भुज आज ॥ ९ ॥ थाय प्रतीति ए कृद्धिथी, देवलोकनी वात
॥ देश नयर तिणथी किश्युं, जिहां एहवा न. विख्यात ॥ १० ॥ एणी पेरे शंसा
करी घणी, देखी सीरीउद्यान ॥ राज पहतो निज घरे, चिंतवतो ते थान ॥ ११ ॥

॥ ढाल अग्यारमी ॥

॥ बाहलो मारो वाय ठे बांसली रे ॥ ए देशी ॥ जूपति दिवसनां कृत्य
करी रे, जिनप्रतिमा पूजंत ॥ बाहलो मारो जावे ठे जावना रे ॥ संध्या
समये ते एणी पेरे रे, ध्यान रात्रि ते करंत ॥ वा० ॥ १ ॥ बिहाणे वली
जिन पूजीया रे, वेगो गजवरखंध ॥ वा० ॥ कोकिगमे जटे परवस्यो रे, कृद्धि
तणो रे संबंध ॥ वा० ॥ २ ॥ पुर बाहिर नीकलतां थकारे, शव दीहुं तिहां
एक ॥ वा० ॥ चार जणें ते उपाकीयुं रे, विरुं ते अतिरेक ॥ वा० ॥

॥ ३ ॥ करुण खरे अति देखीने रे, रोवे बहु तिहां लोक ॥ वा० ॥ कमला-
ननी चंपक गोरडी रे, मूके मोटी पोक ॥ वा० ॥ ४ ॥ रति सम वाला ते
कूटती रे, मस्तक देती घाय ॥ वा० ॥ वक्षस्थल घणुं तारुती रे, करती
अति खेदाय ॥ वा० ॥ ५ ॥ उठे पडे ने पोकारती रे, मूके आसोव्हास ॥
वा० ॥ केश तोडे ने जूपण दले रे, मूके महोटा निःश्वास ॥ वा० ॥ ६ ॥
गुण संचारीने विलपती रे, रोवरावे अन्य लोक ॥ वा० ॥ एम असमंजस
देखीने रे, राय पूठे धरी शोक ॥ वा० ॥ ७ ॥ पार्श्ववर्ती तव एम कहे
रे, जे तुम्हे दीगो काल ॥ वा० ॥ समुद्रपालसुत क्रीरुतो रे, ते आज
पाम्यो काल ॥ वा० ॥ ८ ॥ सांजली राय ते वारता रे, पाम्यो अतिहि
विषाद ॥ वा० ॥ इंद्रजाल ए देखीये रे, केम ते मोह विवाद ॥ वा० ॥
॥ ९ ॥ के स्वपनुं एह वही गयुं रे, काले दीगो केणी रीत ॥ वा० ॥ आज
अवस्था ए केहवी रे, धिक् यम ए विपरीत ॥ वा० ॥ १० ॥ अणचितव्यो
ए आवी पडे रे, न गणे रूप कुरूप ॥ वा० ॥ ईश्वर दुर्गति सवि हरे रे,
राय रंक सम रूप ॥ वा० ॥ ११ ॥ बहु प्रयोजनवंता प्राणीया रे, एहुं
प्रयोजन नांही ॥ वा० ॥ एकाकी ए जीवनो रे, बहु सहाय ठे आंही ॥ वा० ॥
॥ १२ ॥ एआदि कांइ नवि मुणे रे, न गणे कोइ बलवंत ॥ वा० ॥ पंक्ति
मूर्ख ते नवि गणे रे, रोगी रोगाकांत ॥ वा० ॥ १३ ॥ देवधी पण शंकाय
नहीं रे, नारक ने तिर्यंच ॥ वा० ॥ मनुष्य पण ऊडपी लीये रे, सवि जनने
ए प्रपंच ॥ वा० ॥ १४ ॥ धन मूकीने जाता रहे रे, दुःखे अर्जित बहु
तेह ॥ वा० ॥ जतन करीने राखीयुं रे, पण नवि जोगवे एह ॥ वा० ॥
॥ १५ ॥ अन्यथा आवीने ते जोगवे रे, तिणे ए सर्व अथिर ॥ वा० ॥
मुआ पठी ए पोकारतां रे, जांगशे कोण ए पीर ॥ वा० ॥ १६ ॥ पुण्य
पातक कछुं ते सवे रे, आवे साथे तास ॥ वा० ॥ लोक मूरख थइ रुदन
करे रे, कोहने केहनी आश ॥ वा० ॥ १७ ॥ जे उपचार मृत्यु तणो
रे, ते नवि जाणे मर्म ॥ वा० ॥ ठे उपचार जिनवर तणो रे, जाख्यो
शुद्धज धर्म ॥ वा० ॥ १८ ॥ जन्म मरण गोंचर नहीं रे, पहाँ-
चावे शिव मांहि ॥ वा० ॥ जिनवर धर्म ठे एहवो रे, नवि आराधे
उछांहि ॥ वा० ॥ १९ ॥ ते कारण कदि आवशे रे, मृत्यु अमारे पास ॥
वा० ॥ दीनपणुं करवुं पडे रे, करुं उपाय कोइ तास ॥ वा० ॥ २० ॥

યતઃ ॥ જસ્તઙ્ગિ સચ્ચણા સરકં, જસ્ત અન્નિય લાયણં ॥ જો જાણઈ ન
મરિસ્સામિ; સોહુ કંકેસુણસિયા ॥ ઘર વલતે સુલે કોણ સુલે રે, શત્રુ
ગણમાં પ્રમાદ ॥ વાળ ॥ કોણ કરે મૂરખ પ્રાણીયા રે, રાય કરે તે વિ-
પ્રાદ ॥ વાળ ॥ ૨૧ ॥ ધાન પહે ચમરાયની રે, ઇમ રાજા ઉદ્દેગ ॥ વાળ
ધર પહોતો તે વૈરાગ્યશ્રી રે, ધર્મ અધિક વિવેક ॥ વાળ ॥ ૨૨ ॥ કુંભપુર
નગરમાં વંદીયા રે, કેવલનાળી મુણીંદ ॥ વાળ ॥ કુમર અવસ્યાઈ તે હુઈ રે,
જાણી જાવ નરિંદ ॥ વાળ ॥ ૨૩ ॥ અનુક્રમે વિચરતાં આવીયા રે, સુર નર
લેચર સાથ ॥ વાળ ॥ સાંજલી રાય વંદન ગયો રે, વંદે મુનિવર નાથ
॥ વાળ ॥ ૨૪ ॥ દેશના સાંજલી હર્પશું રે, પામે વૈરાગ્ય અત્યંત ॥ વાળ ॥
પ્રીતિમતીના કુંવર પ્રત્યે રે, પદ્મને રાજ્ય ઉવંત ॥ વાળ ॥ ૨૫ ॥ જવવન
માંહે અગ્નિ સમી રે, લીધે દીક્ષા મહારાય ॥ વાળ ॥ પ્રીતિમતી ને દોય વાંધવા
રે, વિમલવોધ મુનિ થાય ॥ વાળ ॥ ૨૬ ॥ પાલી ચારિત્રને ઉપના રે, અ-
ગ્યારમે દેવલોક ॥ વાળ ॥ આરણ નામે સોહામણું રે, ચારિત્રનું ફલ રોક
॥ વાળ ॥ ૨૭ ॥ જોગ અનુત્તર જોગવે રે, સામાનિક સુર માંહિ ॥ વાળ ॥
પ્રીતિ પરસ્પર વહુ ધરે રે, હર્પ ઘણો ઝસાહી ॥ વાળ ॥ ૨૮ ॥ કરે અઘાઈ મો-
છવ ઘણા રે, સંમવસરણ માંહિ જાય ॥ વાળ ॥ દેશના સાંજલે મોદશી
રે, સાચે સહુ સમવાય ॥ વાળ ॥ ૨૯ ॥ ઇ ત્રીજા અધિકારની રે, યઈ અ-
ગ્યારમી ઢાલ ॥ વાળ ॥ ઇ અધિકાર પૂરણ થયો રે, જવ ઠહો સુરસાલ ॥ વાળ ॥
૩૦ ॥ ચિમાવિજય જિનવર તણા રે, ઉત્તમ ગુણજ વિશાલ ॥ વાળ ॥ પ-
દ્મત્રિજય કહે ગાવતાં રે, હોવે મંગલમાલ ॥ વાળ ॥ ૩૧ ॥ ઇતિ શ્રીમન્ને-
મિરાજીમત્યોસ્તુતીયો મનુષ્યજવઃ સુરજવસહિતઃ સમાપ્તઃ ॥ પ્રથમખંડસ્ય
તૃતીયોઽધિકારઃ સમાપ્તઃ ॥ ૩૭૬ ॥ સર્વ ગાથા ॥ ૨૦૭૭ ॥

॥ અથ પ્રથમખંડસ્ય ચતુર્થોઽધિકારઃ પ્રારંભ્યતે ॥

॥ દોહા ॥

॥ સંજવ સુલ કર પ્રણમીયે, શ્રુતદેવી શ્રુતદાય ॥ હવે ચોથો અધિકાર
મુજ, કહેવા હંપે ન માય ॥ ૧ ॥ જિમ જિમ આગલ સાંજલો, તિમ તિમ અ-
ધિકો સ્વાદ ॥ શંલકુમર સંવંધ, હવે, સુણો મૂકી પરમાદ ॥ ૨ ॥ તિડા
ધિકથા પરહરી, શુભિ થઈ કર જીરુ ॥ જકિ થકી જે સાંજલે, તે લહે શ્રેયની

कोरु ॥ ३ ॥ आह च ॥ निहा विगहा परिवाज्जएहिं, गुत्तेहिं पंजलि उडेहिं ॥
जत्तिवहु माणपुवं, उवजत्तेहिं सुणेयवं ॥ १ ॥ सातमो जव घणो सुखकरु,
पुण्य अधिक विस्तार ॥ किण नगरी किण देशमां, आवी लीये अव-
तार ॥ ४ ॥ तीर्थकर नाम गोत्र कर्म, करे निकाचित केम ॥ किम थानिक
सेवा करे, सांजलजो धरी प्रेम ॥ ५ ॥

॥ ढाल पहेंली ॥

॥ मुनिमन मानस हंसलो ॥ ए देशी ॥ जंबुद्वीपना जरतमां, कुरु देशे
अजिराम रे ॥ जिनपदथी जनपद कख्यो, पवित्र घणुं गुणधाम रे ॥ १ ॥
सांजलो सुखकर चरित्र ए, थाये जनम पवित्र रे ॥ सां० ॥ ए आंकणी ॥
हृष्टिणाउर नयरी वसे, जनम्या जिहां जिनचंदो रे ॥ शांति प्रमुख चक्री
थया, इण नयरी सुखकंदो रे ॥ २ ॥ सां० ॥ नामे श्रीपेण ठे राजीयो,
जेह प्रतापे ठे युत्तो रे ॥ विकसंत कमल सूरय परे, चंद्र नहीं कर दीप्तो
रे ॥ ३ ॥ सां० ॥ पट्टराणी तस श्रीमती, श्रीसम जेहनुं रूप रे ॥ पण नबि
इछे गोपीपति, एहनुं शील अनूप रे ॥ ४ ॥ सां० ॥ शंख हिम कुंद परे
उजलो, चंद्रमा अति अद्भुतरे ॥ निज वदन मांहि पेसतो, स्वपनामां
देखे पसुत्त रे ॥ ५ ॥ सां० ॥ श्रीमती कदे जरतारने, ते पण पूठे निमित्त
रे ॥ निमित्तिठ जोइ शास्त्रने, जाखे थिर करी चित्त रे ॥ ६ ॥ सां० ॥ चंद्र पेरे
पुत्रज थशे, वयरी तम करे दूर रे ॥ सकल धरा धरापति थशे, जगदानंदनो
पूर रे ॥ ७ ॥ सां० ॥ दान देइ विसर्जियो, निमित्तिठ तिणी वारो रे ॥ अपरा-
जित सुर उपनो, तेहना गर्ज मजारो रे ॥ ८ ॥ सां० ॥ पूरण मासे प्रसवीयो,
पुत्र प्रजा प्रतिपाल रे ॥ दासी नाम हिरण्यका, वधावे नरपाल रे ॥ ९ ॥
सां० ॥ देइ दासीने वधामणी, जनम मोछव करे राय रे ॥ रत्न चूरणना
रे सार्थीया, मांगलिक ते वनाय रे ॥ १० ॥ सां० ॥ हल मुसल उंचां करे,
करे रयणां ते दीपो रे ॥ कनककलश छारे ठवे, पद्म प्रधान समीपो रे ॥
११ ॥ सां० ॥ कर करवाल धरी करी, नृपछारे जट कोरु रे ॥ करे
पताका अजिनवी, घर घर मनने कोरु रे ॥ १२ ॥ सां० ॥ तोरण बांधे
वाहिरे, राजपंथ करे शुरू रे ॥ नीर सुगंधे सिंचता, गुण गाये बहु बुरु
रे ॥ १३ ॥ सां० ॥ सिंघाटक त्रिक चाचरे, राजपंथ जिहां होय रे ॥ करी
कनकराशि तिहां, दान दीये सहु कोय रे ॥ १४ ॥ सां० ॥ चारक

शोधन नृप करे, करे अमारीना घोष रे ॥ दश दिन सघला देशमां, क-
रता बहु जन पोष रे ॥ १५ ॥ सां० ॥ सघले जिनने देहरे, पूजा विरचे जिन-
रायो रे ॥ दंरु निवारे जूपति, दश दिन नवि कर थायो रे ॥ १६ ॥ सां० ॥
कुंअर तणे पुण्ये करी, मणि कनक ने निधानो रे ॥ सुर आवी तस घर जरे,
प्रगट पुण्य अमानो रे ॥ १७ ॥ सां० ॥ दुंदुहि वाजे आकाशमां, नाचे
रमणीउ छारो रे ॥ पहेरे जूपण अति अजिनवां, बहु मूखां बहु नाखो रे ॥
॥ १८ ॥ सां० ॥ पुष्क तंबोल प्रमुख घणां, आपे ने बली लेय रे ॥ जोजन
पान करे सुखे, प्रसुदित नगरनां लोय रे ॥ १९ ॥ सां० ॥ एम दश दिन
सुविज्जुतिथी, हर्षित राय करंत रे ॥ वारमे दिन अजिधा जहुं, शंखकुमार
उवंत रे ॥ २० ॥ सां० ॥ लान मज्जन मंगन बली, क्रीमा ने बली अंक रे ॥
पंच धाव्ये पाली जतो, वधतो कुंअर निःशंक रे ॥ २१ ॥ सां० ॥ वयरी
मित्र घरे नित वधे, उपघात ने बली मोद रे ॥ नृप घर कुंअर वधे धणुं, उ-
पजे सहुने विनोद रे ॥ २२ ॥ सां० ॥ लेखाचारजनी कने, मूके जणवाने
राय रे ॥ बुध पण कुंअर देखीने, मनमां हर्षित थाय रे ॥ २३ ॥ सां० ॥
व्याकरण निमित्त गणित जणयो, आगम मंत्र ने तंत्र रे ॥ विद्या वैदकशास्त्र
ने, अलंकार ठंद यंत्र रे ॥ २४ ॥ सां० ॥ ज्योतिष गारुड काव्य ने, नाटि-
क मदननां शास्त्र रे ॥ महाजारत धनुषकला, हस्ती शिक्षा बली वल्ल रे ॥
॥ २५ ॥ सां० ॥ धातुवादि ने द्यूतनी, लक्षण पुरुष ने नार रे ॥ कागरुतादिक
शकुननां, अंग विद्या मन धार रे ॥ २६ ॥ सां० ॥ नाटक गीतादिक कला,
पुरुषनी कला वहुंतेर रे ॥ दिन थोमामां शीखीयो, थयो बृहस्पति पेर रे ॥
॥ २७ ॥ सां० ॥ ए चोथा अधिकारनी, पहेली ढाल रसाल रे ॥ पद्मविज-
य कहे पुण्यथी, होवे मंगलमाल रे ॥ २८ ॥ सां० ॥ सर्व गाथा ॥ ३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ यौवन प्रारंज्यो हवे, पसरंतो कंदर्प ॥ तरुणी हृदय तपावतो, श्वा
ज्वाल प्रसर्प ॥ १ ॥ विमलबोध पण उपनो, गुणनिधि मंत्रिपुत ॥ मति-
प्रज्ञ नाम ठे जेहुनुं, जे राखे घरसूत्र ॥ २ ॥ पांशुकीना साथे जणा, यौवन
पाम्या साथ ॥ वीजा पण राजपुत्रशुं, रमतो हाथोदाय ॥ ३ ॥ पुर उद्याने
जायतां, नाखो बोले एम ॥ हर्ष धरी उत्साहशुं, दाखे बहुविध प्रेम ॥ ४ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ देशी सजनीनी ॥ अथवा ॥ अविनाशीनी सेजनीए, रंग लागो महारी
सजनी जी ॥ ए देशी ॥ कृष्ण कुटिल ने श्लक्ष्णतापणुं, केश मांदि रखुं एहने
जी ॥ धवल सरल गुरुतापणुं ए त्रिहुं, मनमां दीतुं जेहने ॥ १ ॥ सखीउ सुणजो
जी, शंखकुंवरनुं रूप ॥ स० ॥ ए आंकणी ॥ अष्टमीनो जेम चंद्रमा दीसे, जाल
उपम लहे एहनी जी ॥ जो नवि होत जगतमां चंदो, होत कलंकनी रेह ॥ २ ॥
स० ॥ लोचन मानुं घाण ठे एहनां, जूयुग धनुष आकार जी ॥ तेणे हृदय
हणे नारीनां, रतिपति करे विकार ॥ ३ ॥ स० ॥ कुसुमचाप कहे लोक
अनंगनुं, ते मिथ्या सवि जाणो जी ॥ अणमिचाणां लोचन, एहनां केतकी
फूल पीठाणो ॥ ४ ॥ स० ॥ कमलनी उपम लोचन जेहनां, नालां उपम
नासा जी ॥ कमलनी शोभा सवि हरी लीधी, तिणे कज नीर निवासा
॥ ५ ॥ स० ॥ रक्तोत्पल संस्थित रवि किरणां, पंति परे ते शोहे जी ॥ जास
कपोलने पद्मराग परे, अधर अरुण मन मोहे ॥ ६ ॥ स० ॥ उज्ज्वल
दंत किरणनी श्रेणी, काम हींचोला कान जी ॥ कंबु उपम कोट ठे जेहनी,
हरतो माहरी शान ॥ ७ ॥ स० ॥ घन गर्जारव कींषे एहवो, गंजीर जेहनो
नाद जी ॥ पुरकमारु परे हृदयने देखी, मुळ मन उपजे विपाद ॥ ८ ॥
स० ॥ परिघ परे जुजदंरु देखीने, काम दंरु मुळ देवे जी ॥ आपदपुरी जोग
ल सरिखी, ये सहु जामणां लेवे ॥ ९ ॥ स० ॥ पंचानन सम लंक केडनो,
उदर हरे मुळ चित्त जी ॥ रोमराजिए शोजित दीसे, सुंदर अतिहि विचि-
त्र ॥ १० ॥ स० ॥ पेंरावणशुंढा सम उरुयुग, काम नृपति घरद्वारे जी
॥ कंचन थांजा सरिखी शोजे, जंघा जास विचारे ॥ ११ ॥ स० ॥ करपद
तलीयां पद्मराग वर, पंक्ति हृदयने रंजे जी ॥ नखं राता शोणित परे
दीसे, महारा हृदयने जंजे ॥ १२ ॥ स० ॥ एक अवयव सम वीजे गमे,
दुर्लभ लहीये जवने जी ॥ तो समुदाय सीरी ए देखी, विंधे अनंग मुळ
मनने ॥ १३ ॥ स० ॥ त्रिदश अंगना एम गुण गावे, तेम नगरीनी नारी जी
॥ नित नित एम कुंअरने देखी, पामे आणंद जारी ॥ १४ ॥ स० ॥ पूर्व
पुण्यथी विविध प्रकारे, कुंअर करे विलास जी ॥ एक दिन राय सजामां वेळो,
करतो न्याय तपास ॥ १५ ॥ स० ॥ मंत्री सामंत सहस्रशुं मिलीयो,
तिणे अवसर तिहां द्वारे जी ॥ आकुल लोक बहु मुखदीनां, आवी एम

पुकारे ॥ १६ ॥ साहिव सुणजो जी ॥ पट्टीपतिनुं कूट; साहिव सुणजो
 जी ॥ ए आंकणी ठे ॥ मुधा प्रजाना रक्क थाउं, तव पूठे राय केहने
 जी ॥ तेह कहे तुज देशनी सीमा, पर्यते ठे जेहने ॥ १७ ॥ सा० ॥ विशाल-
 श्रृंग नामे ठे पर्वत, हेठल वहे बहु नदीउं जी ॥ पूर्व अपर विजागनी मांदि-
 म, न पडे तिणे जन खदीयो ॥ १८ ॥ सा० ॥ नामे समरकेतु तिहां पट्टी-
 पति रहे ठे अति बलीयो जी ॥ तेह दुर्गना बलथी सघले, देश देशमां हली-
 यो ॥ १९ ॥ सा० ॥ लूंदे सहु जनने दुःख देवे, अमे पण तेहनी पांते जी
 ॥ धण कण जान सवि हरी लीधां, आव्या तुम्ह उपांते ॥ २० ॥ सा० ॥ ता-
 हरुं शरण करीने आव्या, हवे अम्हने तुम्हे राखो जी ॥ ते शत्रुनी जीत
 करीने, जगमां पाखो साखो ॥ २१ ॥ सा० ॥ ते सांजलीने क्रोध चढ्यो तव,
 देवरावे नृप ढक्का जी ॥ सामंत प्रमुख सवि थया साथे, जेह पराक्रम पक्का
 ॥ २२ ॥ सा० ॥ तव विनये करी पाये प्रणमी, शंखकुमर एम जापे जी ॥
 न घटे स्वामी तुम्हने चढवुं, पट्टीपतिने पासे ॥ २३ ॥ सा० ॥ जंबुक उपर
 सिंह न ठाजे, पंकज उपर हाथी जी ॥ ते कारण परसाद करीने, आपो सु-
 जने साथी ॥ २४ ॥ सा० ॥ दास परे बांधीने खावुं, तुम्ह पसायथी स्वामी जी
 ॥ तव कहे सर्व ए युक्त विनवे, शंखकुमर शिर नामी ॥ २५ ॥ सा० ॥ रवि तणां
 जे किरण अठे ते, अंधकारने टाले जी ॥ नरपति ए जुगतुं ते जाणी, करी
 आणा ततकाळे ॥ २६ ॥ सा० ॥ एम कहीने शंखकुमर तव, नीकलीयो मन-
 रंगे जी ॥ वात सुणी पट्टीपति डाह्ये, कपट कूटने जंगे ॥ २७ ॥ सा० ॥
 दुर्ग शून्य मूकी नीकलीयो, किहांश्क जइ रख्यो ठानो जी ॥ ते वात कुमरे
 पण जाणी, हेरु मुख शुज शानो ॥ २८ ॥ सा० ॥ हेरु कहे सुण स्वामी शूनो,
 म्हेली दुर्ग ते नाठो जी ॥ मांहि पेसीने थाउं बलीया, जेम खेइ कूटे जागो
 ॥ २९ ॥ सा० ॥ औत्पत्तिकी आदि चउ बुद्धि, सागर शंखकुमारो जी ॥
 कहे हसीने एहवी वाणी ए, कूरु कपट आचारो ॥ ३० ॥ सा० ॥ ए कपटे
 बहु देशने लूसे, एहनी वात न जाणो जी ॥ पण सघलुं सारुं निपजशे,
 देखो एह ठगाणो ॥ ३१ ॥ सा० ॥ कोइक ठाकोर नवो निपजावी, आ-
 रंवर बहु कीथो जी ॥ तेहने दुर्ग मांहि मोकलीयो, राजचिह्न सहु दीथो ॥
 ॥ ३२ ॥ सा० ॥ ते पण ध्वज फरकावतो महोटी, तूर वजावतो पेठो जी ॥
 पोखझार देइने मोदे, थिर यइ दुर्गमां वेगो ॥ ३३ ॥ सा० ॥ शंखकुमार

कोइ महोटा बनने, जइ निकुंजे वेगो जी ॥ कोइ न जाणे तिम ते ठाने, बहु
 बुझे करी जेगो ॥ ३४ ॥ सा० ॥ पद्मीपति तव जाणे एहबुं, दुर्गमां पेगो
 राय जी ॥ आवी चिहुं दिशे वींटी लीधो, जाणे हवे कहीं जाय ॥ ३५ ॥
 सा० ॥ मनमां चिते तव ते एहबुं, एटखे आव्यो कुमार जी ॥ सैन्य तणो
 सायर लेइ साथे, बुझि तणो जंकार ॥ ३६ ॥ सा० ॥ जेम महोटा कोइ
 कोट होय तेम, दुर्ग चोरने वींढ्या जी ॥ दुर्गद्वार दीधां मन चिते, कुमरे दीसे
 वींढ्यां ॥ ३७ ॥ सा० ॥ हवे नासीने कहो किहां जाइये, पद्मीपति वि-
 मासे जी ॥ तव कूहाडो खंध धरीने, आवे कुंश्चरनी पासे ॥ ३८ ॥ सा० ॥
 जेम तुजने मन आवे तेम कर, हुं हुं ताहरो दास जी ॥ कूरु कपट
 अम्हे करी जाणुं, पण नहीं राजविन्यास ॥ ३९ ॥ सा० ॥ ते तुम्हे कूरु कप-
 टने जीत्यां, ह्यो सघलुं धन माहरं जी ॥ मुक अपराध खमो तुम्हे सघलो,
 धिरुद बयानुं ताहरं ॥ ४० ॥ सा० ॥ एहवां वचन सुणीने कुमरे, धण कण
 रतन ते लीधां जी ॥ जेहना जे जे माल हुंता ते, संजारीने दीधा ॥ ४१ ॥
 सा० ॥ शेष हतुं ते रहुं जंकारे, पद्मीपति कखो आगे जी ॥ राय तणे प्र-
 णिपातने अर्थे, चाढ्यो नगरने मागे ॥ ४२ ॥ सा० ॥ ए चोथा अधिकारनी
 जाखी, बीजी ढाल रसालो जी ॥ पद्मविजय कहे पुण्य तणे बल, पामे
 मंगलमालो ॥ ४३ ॥ सा० ॥ सर्व गाथा ॥ ८० ॥

॥ दोहा ॥

॥ अटवी मांहि आवीया, अनुक्रमे जेहवे तेह ॥ तव सूरय मन चित-
 वे, आणी अधिको खेह ॥ १ ॥ अजिनव सूरज उगीयो, शंखकुमर
 गुणधाम ॥ नागो वीहीतो वापडो, मानुं छीपांतर ठाम ॥ २ ॥ पथिक
 गमन निवारतो, पसरे अति अंधकार ॥ रजनी जेह अनर्थनी, खाण कही
 निरधार ॥ ३ ॥ आथमते उगे थके, होवे वदने राग ॥ सूरय सत्पुरुषा
 तणो, एहज अधिक सोजाग ॥ ४ ॥ यतः ॥ उदयंमिवि अठमणे, विध-
 रइ रत्तत्तणं दिवसनाहो ॥ रिझिसुआवइसुअ, तुल्लचि अणुण सत्पुरिसा
 ॥ १ ॥ ताप पमानी कर थकी, कुनृपनी परे एह ॥ पापशुद्धि कारण ठवे, प-
 श्विम समुद्रमां देह ॥ ५ ॥ सूर्यराय जव आथम्यो, चोर परे तम ताम ॥ पस-
 खुं कृष्ण त्रमर परे, पंथीजन विश्राम ॥ ६ ॥ कौशिककुलवोढ्यां तदा, पंखी गयां
 निज थान ॥ वेला थइ तस्कर तणी, रात पनी तिणे रान ॥ ७ ॥ पार-

दारिक हरख्या घणुं, रजनी रमणी तत्र ॥ करे विलास तम अंधने, किश्युं
अयुक्त ठे अत्र ॥ ८ ॥ नखिनी स्त्री तव विरहथी, सूरय पतिना तेह ॥
मिचाइ मातुं रोवती, एवो पति सनेह ॥ ९ ॥ शंखकुमार खना करे, तिहां
आवास उत्तंग ॥ पलंगे वेसी कहे, मंत्रिसुत मनरंग ॥ १० ॥ जिन शास-
नमां कुशल तुं, तस अनुसारे जेह ॥ कौतुक सहित सुणाव तुं, कोइ
कथा होय तेह ॥ ११ ॥ कहे मंत्री सुणो स्वामी जी, तुम्ह आगल अम्ह
बुद्धि ॥ शी गणती पण सांजलो, एक कथा सुविशुद्ध ॥ १२ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ राणी कहे राजा प्रते, जरी दीर्घ उसासा ॥ स्वामी तुम्ह सुपसायथी,
संपूरण आशा ॥ १ ॥ देशी ॥ जरत क्षेत्र मांहे अठे, जयपुर नामे नयरी
॥ तेह नगरने राजीये, जीत्या सहु वयरी ॥ २ ॥ सांजलो साहिबा मा-
हरी, एक बात सनूरी ॥ १ ॥ आंकणी ॥ चंद्र जानु शिव कृष्ण ए, चार
मित्र ते रुना ॥ प्रीति घणी लखमी घणी, मनमां नही कूना ॥ २ ॥
॥ सां० ॥ एक दिन चंद्र ते चिंतवे, मनमां एम आणी ॥ वाप तणी लखमी
नवि, जोगववी बखाणी ॥ ३ ॥ सां० ॥ पीवां थण माता तणां, तेम वा-
पनी रुद्धि ॥ जोगववी बाल कालमां, पठे हास्य ते सिद्धि ॥ ४ ॥ सां० ॥
निज बांहे अर्जी करी, रुद्धि विलसे जेह ॥ तेह प्रशंसे सहु जना, सुख
पामे देह ॥ ५ ॥ सां० ॥ एम चिंतो कहे मित्रने, तस मन पण आव्युं ॥
संजलावे निज तातने, तस मन नवि आव्युं ॥ ६ ॥ सां० ॥ संपदा बहु
घरमां अठे, जोगवो तुम्हे सार ॥ देशांतरमां आपदा, लक्ष्मीये निरधार
॥ ७ ॥ सां० ॥ जलव्यापार न तुम्हे लहो, सुखमां नित्य रहिता ॥ इत्या-
दिक ताते कहुं, पण साहसुं कहेता ॥ ८ ॥ सां० ॥ थाके नविकोइ वच-
नथी, तव तेहना तात ॥ ऊहाज एकेकुं करी दीये, चारेनां चार जात
॥ ९ ॥ सां० ॥ करियाणां तिहां बहु परे, जरीयां उल्लासे ॥ चढवानो
दिन नवि गणे, बढी मुहूरते खास ॥ १० ॥ सां० ॥ तव सांजले तिहां
अति घुरा, रासजरव तेह ॥ वामण ने नागा मळे, जगुथां वस्त्र जेह ॥
॥ ११ ॥ सां० ॥ लूला हाथ पगे करी, काणा ने अंध ॥ काष्ठजार तिहां
आवता, बली आवे दुर्गंध ॥ १२ ॥ सां० ॥ वाय वाये अति आ-
करा, कांकरा वहु नडे ॥ थइ अकाळे वृष्टि ते, सहु घोळे जूडे

॥ १३ ॥ सां० ॥ लाशुं पलेवडुं एहवे, वढे बहु मांजार ॥ सवि अप-
 शुकन एणी परे, थाये तिण वार ॥ १४ ॥ सां० ॥ तव तस सज्जन
 कुटुंब मढी, मित्र मात ने तात ॥ तुम्हे प्रवहणमां नवि चढो, एम कहे
 सहु वात ॥ १५ ॥ सां० ॥ चंड्र कहे तवं ब्रटकीने, शुं काम तुम्हा-
 रे ॥ सुख दुःख जेहवुं आवशे, ते सहेवुं अमारे ॥ १६ ॥ सां० ॥ सुख
 दुःख घर पण पामीये; कस्यां कर्म न जाय ॥ शकुनाशकुन विचारणा,
 शी करवी ताय ॥ १७ ॥ सां० ॥ चिंता करतां मानवी, पामे दुःख
 अपार ॥ जनमारो चिंता करे, पण नवि लहे पार ॥ १८ ॥ सां० ॥
 चिंता न करो तात जी, थाणहार ते याशे ॥ तिणे अम्हे चढशुं वाप जी,
 कुण अम्ह लेइ जाशे ॥ १९ ॥ सां० ॥ जो उपसर्ग थशे घणो, तो अम्हे
 पण लरुशुं ॥ वयरीनां वाहण हणी, अम्हे आगल चढशुं ॥ २० ॥ सां० ॥
 एम चोथा अधिकारनी, त्रीजी ढाल ते सारी ॥ पद्मविजय कहे पापथी,
 थाये कष्ट ते ज़ारी ॥ २१ ॥ सां० ॥ सर्व गाथा ॥ ११३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सज्जन शकुन दोय वारता, पण ते चंड्रकुमार ॥ नवि रहे कोइ प्रका-
 रशुं, दीये आणा तिण वार ॥ १ ॥ वासुं न करे प्राणीया, आपमतिजे होय ॥
 मंदोदरी वारे घणुं, पण रावण मस्तक खोय ॥ २ ॥ चंड्र वास्यो पण नवि
 रहे, आव्यो उदधि उपकंठ ॥ चार मित्रशुं परवस्यो, धरतो मन उत्कंठ ॥ ३ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ हारे ढोला रहो तो हुं रांशुं खीचनी, ढोला रहो तो कढीयां छूथ ॥
 ढोला मारु हे, आज हजारी ढोलो प्राहुणो ॥ १ ॥ देशी ॥ वेठा प्रवहण उप-
 रे, साये चार मित्र संयुक्त ॥ सुणो स्वामी रे, सुगुण कामी रे ॥ वात सुणो
 तुम्हे कर्मेनी, कांइ कीधां कर्म न जाय ॥ सु० ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ जल कल्लो-
 लने देखतां, बहु जलजंतु करे उत्त ॥ सु० ॥ २ ॥ वा० ॥ वाहण चलावे
 वेगशुं, कांइ वायु वेगे चलाय ॥ सु० ॥ जर सायरमां आवीया, कांइ
 अनुक्रमे चार ते जाय ॥ सु० ॥ ३ ॥ वा० ॥ एकाएक तिणे समे, कांइ गाजे
 जे मेघ अकाल ॥ सु० ॥ जलनिधि पण गाजे घणो, कांइ थयो उपडव
 तिण ताल ॥ सु० ॥ ४ ॥ वा० ॥ तिहां प्रतिकूल वाये वायरो, कांइ जलधि
 लहेर पण तेम ॥ सु० ॥ बीजलीपुंज पडे घणा, चिहुं दिश अंधकार ते

एम ॥ सु० ॥ ४ ॥ वा० ॥ प्रवहण ने जनचित्तवली, कांइ मोलवा लाग्यां
 साथ ॥ सु० ॥ मेघघटा चढी तेणीं परे, नवि सूजे हाथोहाथ ॥ सु० ॥
 ॥ ५ ॥ वा० ॥ अशुच उदय तिहां उठव्यो, साथे आक्रंद समग ॥ सु० ॥
 सढ सघला उनी गया, नवि सूजे कोइने मग ॥ सु० ॥ ६ ॥ वा० ॥ जां-
 ग्यां प्रवहण चार ते, कांइ बूढ्यां सघलां लोक ॥ सु० ॥ जां ग्यां सवि
 सायरे, कांइ उपनो सहने शोक ॥ सु० ॥ ७ ॥ वा० ॥ अपजशथी वीहीना
 घणुं, मानुं फलक ग्रह्यां तिणे चार ॥ सु० ॥ अन्य अन्य द्वीपे तदा, खेप-
 व्या तेसमुद्रे तिवार ॥ सु० ॥ ८ ॥ वा० ॥ सार्थवाह सुत चंद्र जे, पामी कांठो
 करे विलाप ॥ सु० ॥ देववशे लही आपदा, मुक्त आवी पहुंतुं पाप ॥
 सु० ॥ ९ ॥ वा० ॥ इव्य गयुं सवि माहरुं, में वचन न मान्युं कोय ॥ सु० ॥
 मिथ्या आग्रहवंतने, सघला उपसर्ग ते होय ॥ सु० ॥ १० ॥ वा० ॥ स्वजन
 शकुन निमित्ति, हुं वास्यो न रह्यो तास ॥ सु० ॥ इव्यपिपासा अति
 करी, फल तेहुंतुं ए दुःखराश ॥ सु० ॥ ११ ॥ वा० ॥ मुख हवे केहने देखा-
 डशुं, एम करी मनमां अजिप्राय ॥ सु० ॥ वस्त्रपाश बांधी गले, मरवाने ते सज्ज
 थाय ॥ सु० ॥ १२ ॥ वा० ॥ एणी अवसरे कोइ ब्राह्मणे, ठुरीए करी ठेयो
 पाश ॥ सु० ॥ कहे ते अकार्य तुं शुं करे, एम मरतां किम सुखवास ॥ सु० ॥
 ॥ १३ ॥ वा० ॥ जो नवि जीवुं ताहरे, तो सांचल माहरी वात ॥ सु० ॥
 हुकडो एक गिरि अठे, बांठित आपे सुखशात ॥ सु० ॥ १४ ॥ वा० ॥ तिहां
 जइने प्राण ठंडजे, जेम पामे इच्छित ठाम ॥ सु० ॥ एम सुणी चंद्र तिहां
 गयो, दीये फांसो मरवा काम ॥ सु० ॥ १५ ॥ वा० ॥ मा साहस कर
 एम कहे, त्रण वार सुणे ते कान ॥ सु० ॥ चोय फेर जोयुं खरुं, पण दीतुं
 नहीं को थान ॥ सु० ॥ १६ ॥ वा० ॥ फरी फांसी दीधी तेणे, वली तिम-
 हीज कहे वीजी वार ॥ सु० ॥ वली जोयुं तिणे खांतशुं, पण नवि लखो
 को किये ठार ॥ सु० ॥ १७ ॥ वा० ॥ त्रीजी वार निपेधीयो, तव जोयुं मन
 करी चूप ॥ सु० ॥ वृक्ष अंतर रह्या साधुजी, दीतुं तिहां अद्भुत रूप ॥
 सु० ॥ १८ ॥ वा० ॥ तिहां जइकहे सुणो स्वामी जी, हुं मंदजाग्य जगवंत
 ॥ सु० ॥ मरण न आवे किणी परे, तव जाखे करुणावंत ॥ सु० ॥ १९ ॥
 ॥ वा० ॥ अविधिमरणथी शुं निपजे, जीवतो देखे जइ ॥ सु० ॥ अविधिमरण
 उज देखीने, कीधो एणी परे में सह ॥ सु० ॥ २० ॥ वा० ॥ ए चोथा

अधिकारनी, कही चोथी ढाल रसाल ॥ सु० ॥ पद्य कहे मुनिसंगथी,
लहेरो ए मंगलमाल ॥ सु० ॥ २१ ॥ वा० ॥ सर्व गाथा ॥ १३७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अविधिमरण नवि कीजीये, अविधिमरण दुःखदाय ॥ अविधिमरण
कीधां घणां, पण नवि लहे शिवनाथ ॥ १ ॥ नगर निगोद मांहे जम्यो,
काल अनंतानंत ॥ पण विधिमरण न को लखुं, जिणथी लहीये अंत ॥
॥ २ ॥ विधिमरणे पाम्या घणा, स्वर्ग तथा अपवर्ग ॥ स्त्रीजन उचित
अविधिमरण, तेहथी केम होय सर्ग ॥ ३ ॥ जो जीवतो होय प्राणीयो,
तो लहे कोन्नि कळ्याण ॥ इहां दृष्टांत ते माहरो, निश्चय करीने जाण
॥ ४ ॥ चंड पूठे तव मुनि प्रते, ते कहो तुमची वात ॥ सावधान थड,
सांजलो, मुनि कहे निज अवदात ॥ ५ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ शीरोहीरो शास्त्र हो, के उपर जोधपुरी ॥ ए देशी ॥ मंगलपुर नयरे
हो, के चंडसेन राजा ॥ जानुनाम अमात्य ते हो, के गुणथी अति ताजा ॥
तस नाम सरस्वती ही, के नारी विख्याता ॥ रूपवंती अतिहि हो, के
शास्त्रे व्याख्याता ॥ १ ॥ चक्रवाक तणी परे हो, के प्रीति ते जोर बनी
॥ देश देश प्रसिद्धि हो, के थड ते अति घणी ॥ एक एक विना विहुं हो,
के रही ते नवि शके ॥ एकनी वात विरुड हो, के सुणी प्राण नवि टके
॥ २ ॥ एक दिन सरस्वती स्त्री हो, के सूती खाट मांहि ॥ रोती स-
हसा तव हो, के उठी दुःख त्यांहि ॥ पूठे तव जानु हो, के ए थुं तुज
थयुं ॥ तव जाखे नारी हो, के ए तो सहज जयुं ॥ ३ ॥ पूठे वली हठथी हो,
के कहे हवे नारी खरुं ॥ में सुपनमां दीतुं हो, के एहं दुःखकरु ॥ र-
मतो में दीठो हो, के बीजी नारी समो ॥ तुजने ते कारण हो, के मुज-
ने नवि गम्यो ॥ ४ ॥ चिंते मन जानु हो, के सुपने खेद लखो ॥ तो प्रत्यह
देखे हो, के प्राण विद्योह कहो ॥ ते कारण बीजी हो, के नारी ते नवि
परणुं ॥ जो परणुं तो पामे हो, के सरस्वती दुःख वणुं ॥ ५ ॥ एम नि-
यम कस्यो तिणे हो, के चाळो नवि चले ॥ कहे चहु जन परणो हो,
के पण नवि मन मखे ॥ ए थड प्रसिद्धि हो, के राजाने द्वारे ॥ ते सां-
जली राजा हो, के कटके जाय त्यारे ॥ ६ ॥ जानुने मूकी हो, के नग-

रमां अति वेगे ॥ झूरे जइ राजा हो, के चिंते अति वेगे ॥ जानु सरस्व-
 तीनी हो, के प्रीति ते परखवा ॥ कांय कारज जूतुं हो, के कहावे निरखवा
 ॥ ७ ॥ आवो तुम्हे जानु हो, के कारज अम्ह घणुं ॥ जानु तव आवे
 हो, के करी ते शीघ्रपणुं ॥ कूडो लखी पत्रज हो, के राजा मोकले ॥
 मांहि लख्युं एवुं हो, के जानुने यम गले ॥ ८ ॥ ते सुणी सरस्वतीना
 हो, के हृदयनो स्फोट थयो ॥ ततकाल नारीनो हो, के प्राणवियोग
 जयो ॥ तेणे समे राजा हो, के वात ते शीघ्र सुणे ॥ निज आतम निंदे
 हो, के मुखयी एम जणे ॥ ९ ॥ में कीध अकारज हो, के स्त्रीहत्या
 आवी ॥ याइश किहां जइने हो, के हवे हुं निष्पावी ॥ सुणी पीयुनुं
 मरण ते हो ॥ के नारीए प्राण तज्या ॥ नरके जावाने हो, के हवे अम्हे
 शीघ्र सज्या ॥ १० ॥ जानु पण सुणीने हो, के जीवशे केणी परे ॥
 राजा आवे तव हो, के जानु कने सुपरे ॥ साहामा किम आव्या हो,
 के सेवकने स्वामी ॥ ए अनुचित दीसे हो, के एम कहे शिर नामी ॥
 ॥ ११ ॥ कांइ कारणे आव्या हो, के अम्हे ताहरी पासे ॥ वस्तु एक मागण
 हो, के आव्या उल्लासे ॥ तव जाखे जानु हो, के एम केम कीजीये ॥
 तुज काजे जीवित हो, के स्वामी दीजीये ॥ १२ ॥ जाखो तुम्हे जेवुं हो, के
 काम ते मुज जणी ॥ तस वात कहे तव हो, के जे यइ नारी तणी ॥ अम्हे
 कहीये तुजने हो, के तें मरवुं नाहीं ॥ ए पातक कीधुं हो, के अम्हे महोदुं
 साही ॥ १३ ॥ ते सांजली मनमां हो, के खेद अपार लहे ॥ ते जानु एणी
 परे हो, के जूपतिने कहे ॥ मुज प्राण नितुरठे हो, के केम नंदि देह जहे ॥
 मुज प्राणप्रिया ते हो, के एणी परे मरण लहे ॥ १४ ॥ स्वामी थो आणा
 हो, के जाउं मुज घरे ॥ तव दीधी आणा हो, के आव्यो शीघ्र परे ॥ घर मा-
 णसे राख्यां हो के, पहेलां अस्थि ग्रही ॥ जइ तेहने पूजे हो, के मनमां
 उम्मही ॥ १५ ॥ तस गुण संजारी हो के, नित नित रुदन करे ॥ नित
 करे विखापा हो, के नारीनुं ध्यान धरे ॥ कृण कृण करे इछा हो, के ए मरवा
 तणी ॥ पण रायनुं वचन ते हो, के नवि शके अवगणी ॥ १६ ॥ एम बहु
 संवत्सर हो, के तेहने बही गया ॥ हवे एक दिन चिंते हो, के नारीना मरण
 थया ॥ जब मरण थशे मुज हो, के तव ए अस्थि प्रते ॥ कृण नाखशे गंगा
 हो, के माहरे प्राण जते ॥ १७ ॥ तो हुं जीवतां हो, के नाखुं गंग मांहि ॥

नृप पूठ्या विणु ते हो, के नीकदयो उछांहि ॥ गंगाने कांठे हो, के पहेतो
अनुकरमे ॥ वाणारसी नगरी हो, के आब्यो तेह समे ॥ १७ ॥ सुर सरिता
कांठे हो, के विप्रने दान दीये ॥ तिहां करे बिलापा हो, के गुण संजारी हिये
॥ हवे नारीनां हारकां हो, के ते पण जाय खरां ॥ एहने आधारे हो, के
हजी लगी. प्राण धर्या ॥ १८ ॥ न खमाये विरहो हो, के म्हेँ ए कांता तणो ॥
दण दणमां सांजरे हो, के प्रेम ते अतिहि घणो ॥ केम मलशे नारी
हो, के ए मुजने हवे ॥ मुज प्राणआधारा हो, के जस गुण कुण मवे ॥ १९ ॥
मुज हृदय ते फाटे हो, के ए गुण संजारी ॥ अवगुण न समाइ हो, के
एहवी मुज नारी ॥ चोथे अधिकारे हो, के पांचमी ढाल जली ॥ कहे पद्म-
विजय सुणो हो, के आगल बात बली ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ २६३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एम बिलाप करतां थका, इण अवसर तिहां एक ॥ आवी राय तणी
धुआ, सरस्वती नाम विवेक ॥ १ ॥ तिहां कुतूहल जोती थकी, आवी
तेहनी पास ॥ पूठे तेह कुमारिका, दुःख जर देखी तास ॥ २ ॥ तुज सरिखुं
दुःख केहने, में नवि दीतुं क्यांहि ॥ केम तुं रुदन करे घणुं, तेह कहे मुज
आंही ॥ ३ ॥ पुण्यहीन हुं पापीयो, शुं पूठे मुज बात ॥ बली आग्रहे पूठे थके,
कहे सघलो अवदात ॥ ४ ॥ ते सुणी ऊहापोह थयो, जातिसमरण पाम
॥ आवरण खस्यां ते जातिनां, गंगातीरने ठाम ॥ ५ ॥

॥ ढाल ठही ॥

॥ नानो के नानो नाहलो रे ॥ ए देशी ॥ मूर्छा लइ धरणी ढली रे,
'सखीउं बीहीनी ताम ॥ लागी मोहनी रे ॥ आवी रायने तब कलुं रे, नृप
आवे तिणे ठाम ॥ ला० ॥ १ ॥ शीतल विंजे वायरा रे, चंदन चर्चे अंग ॥
॥ ला० ॥ तब चेतन बढ्युं तेहने रे, बेठी थइ मनरंग ॥ ला० ॥ २ ॥
राय पूठे पुत्री जणी रे, मूर्छानो विरतंत ॥ ला० ॥ कहे पुत्री सुणो तात जी
रे, कहीये ए जिम हुंत ॥ ला० ॥ ३ ॥ पूरव जवनो मुज पति रे, हुं हती सर-
स्वती नाम ॥ ला० ॥ ए घणो मुजने वालहो रे, हुं पण जीवित ठाम ॥
॥ ला० ॥ ४ ॥ बात कही बहु प्रत्ययी रे, मानी जूपति तेह ॥ ला० ॥ बहु
हरखे परणावतो रे, निज पुत्री गुणगेह ॥ ला० ॥ ५ ॥ निज पंचत्वथी
पूठीयुं रे, कहे सघलो विरतंत ॥ ला० ॥ मनमां चिते सरस्वती रे, जुड ए

महारो कंत ॥ ला० ॥ ६ ॥ मुज अर्थे दुःख बहु सहुं रे; जुजै ए कर्म विचित्त ॥ ला० ॥ पूरवशी वली, प्रीतमी रे, अधिकी हुं सुविदित्त ॥ ला० ॥ ७ ॥ सुख-जोगवे तिहां दंपती रे, दिन दिन अधिके नेह ॥ ला० ॥ राज्य देह हवे जानुने रे, पाम्यो पंचत्व तेह ॥ ला० ॥ ८ ॥ जानु ने हवे सरस्वती रे, जोगवे जोगरसाल ॥ ला० ॥ एक दिन सरस्वती अंगमां रे, उपनो गढ़ असराल ॥ ला० ॥ ९ ॥ बाघज्वर अति आकरो रे, देखाडे बहु वैद्य ॥ ला० ॥ नरपति डव्य आपे घणुं रे, पण नवि टाले सद्य ॥ ला० ॥ १० ॥ वैद्ये तजी ते नारीने रे, नृप मन चिंता थाय ॥ ला० ॥ चिंतवे जीवतां एहने रे, मरण जो महारं थाय ॥ ला० ॥ ११ ॥ तो दुःख देखुं हुं नहीं रे, विरह ते दुःख दातार ॥ ला० ॥ कण एक हुं नवि रही शकुं रे, ए मुज प्राणआधार ॥ ला० ॥ १२ ॥ हवे मुज कंफा रुयनो रे, हवे जीवे शुं होय ॥ ला० ॥ प्राणप्रिया मरवा पमी रे, ए सम अवर न कोय ॥ ला० ॥ १३ ॥ सातमे साले ते चढ्यो रे, करवा जीवितत्याग ॥ ला० ॥ चारण मुनिवर तिणे समे रे, दीठो ते महाजाग ॥ ला० ॥ १४ ॥ मुनि कहे तुं शुं करे रे, आप तणो वध एम ॥ ला० ॥ बालजने जे आचछुं रे, ते करीये कहो केम ॥ ला० ॥ १५ ॥ अविधि मुद्याने सुख नहीं रे, परजव पण होय दुःख ॥ ला० ॥ तब कहे मुनिवर सांजलो रे, मुकने नहीं इहां सुख ॥ ला० ॥ १६ ॥ शुं कर्हं स्वामी जी ते कहो रे, नवि सहेवाये वियोग ॥ ला० ॥ प्राण धरी हुं नवि शकुं रे, उपनो सरस्वती रोग ॥ ला० ॥ १७ ॥ तब कहे मुनिवर एणी परे रे, धर्म करो तुम्हे राय ॥ ला० ॥ धर्म सकल दुःख प्रायको रे, बाल युवा वृद्ध थाय ॥ ला० ॥ १८ ॥ देव ते अरिहा आदरो रे, रागेष्टपादिक मुत्त ॥ ला० ॥ पंच महाव्रत पालतां रे, गुरु सुसाधु उत्त ॥ ला० ॥ १९ ॥ यतः ॥ रागाइ दोस रहिजं, चउत्तीसाइसय संजुजं धीरो ॥ परजवगारं मिरजं, देवो महएरि सो हवइ ॥ १ ॥ अवयमुके पथि यः प्रवर्त्तते, प्रवर्त्तयत्यन्यजनं च निःस्पृहः ॥ स एव सेव्यः स्वहितैषिणा गुरुः, स्वयं तरन्तारयितुं क्षमः परम् ॥ २ ॥ तत्त्व ग्रहो जिन जाखीयो रे, पापनां गण अढार ॥ ला० ॥ विरति करो तुम्हे तेहनी रे, एणी परे धर्म उदार ॥ ला० ॥ २० ॥ धर्म ते सार संसार ठे रे, जग आधार ए धर्म ॥ ला० ॥ सद्गति पढोचाडे जखी रे, बांधे नवि ते कर्म ॥ ला० ॥ २१ ॥ एणी परे

उपदेश सांजली रे, अंगीकरे तेह राय ॥ ला० ॥ सरस्वती पासे लावीयो रे,
 रूपति ते कृपिराय ॥ ला० ॥ २१ ॥ वंदना करी ते जावणी रे, देशविरति करे
 अंग ॥ ला० ॥ पाप विलय गयां तेहनां रे, रोग गयो मुनिसंग ॥ ला० ॥
 ॥ २२ ॥ राज्यसीरी एम जोगवे रे, ब्रह्म थया जानु राय ॥ ला० ॥ राय राणी
 मन चिंतवे रे, दीक्षा लीजं जिनराय ॥ ला० ॥ २३ ॥ पुत्रने राज्य थापी
 करी रे, सुगुरु तणे पायमूल ॥ ला० ॥ दीक्षा आदरे राजीयो रे, पावे व्रत
 अनुकूल ॥ ला० ॥ २४ ॥ साधवी पासे सरस्वती रे, लीये दीक्षा शुभ योग ॥
 ला० ॥ गीतारथ जानु थयो रे, देह गुरु उपयोग ॥ ला० ॥ २५ ॥ आणा
 एकाकी तणी रे, यद्यपि शास्त्रे निषिद्ध ॥ ला० ॥ तोपण शास्त्र जाणी करी रे,
 तेहने आणा दीध ॥ ला० ॥ २६ ॥ ते जानु हुं जाणजे रे, आ वेगो तुज
 पास ॥ ला० ॥ मरण लहंत नृपवच सुणी रे, तो किम जिन धर्म वास ॥
 ला० ॥ २७ ॥ राज्य पावत कुण एणी परे रे, श्रेय परंपरा एम ॥ ला० ॥
 ते कारण तुं धर्मेने रे, कर वली कांश्क नेम ॥ ला० ॥ २८ ॥ बाल मरण
 करी वेगलुं रे, पामे जेहूरी श्रेय ॥ ला० ॥ चंद्र कहे तव मुनि प्रते रे, यो
 मुजं जेहू आदेय ॥ ला० ॥ २९ ॥ ए चोथा अधिकारनी रे, जाखी ठही
 ढाल ॥ ला० ॥ पद्मविजय कहे जिन तणा रे, धर्मथी मंगलमाल ॥ ला० ॥ ३० ॥

॥ दोहा ॥

॥ चंद्र कहे सुणो स्वामी जी, अनवस्थित चित्त मुज ॥ मित्र वियोगी
 धन विरहो, जाखुं विनये तुज ॥ १ ॥ ते कारण किरपा घणी, करी आपो-मुज
 तेह ॥ स्वस्थ चित्त जेम माहरुं, थाये धर्म सनेह ॥ २ ॥ वली विशेष अवसर
 लही, आदरशुं व्रतजार ॥ मुनिवर एणी परे कहे, शीखो तुम्हे नवकार ॥ ३ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ देशी चोपाइ ॥ सांजल तुं हवे चंद्रकुमार, जाखुं फल हुं श्रीनवकार ॥
 एहनां पद नव संपद आठ, जपतां नासे कर्म कुकाठ ॥ १ ॥ लघु अक्षर
 एकसठ्ठी वखाण, एहमां सात अक्षर गुरु जाण ॥ सर्व मलीने अरुसठ थाय,
 सरुसठ पण कोश्क कहेवाय ॥ २ ॥ होइ मंगल माने ठे जेह, पण अयुक्त
 जाखुं ठे एह ॥ निशीथचूर्णि मांहि ए कछुं, प्रवचनसारज्झारे लछुं
 ॥ ३ ॥ कोइ कारण एहनी चूलिका, आराधे शिवतर मूलिका ॥ कमल
 वत्रीश पांखडीनुं करे, एक-एक तिहां अक्षर जरे ॥ ४ ॥ ते जरतां वत्रीश

લોજી રે ॥ ઝીંપતા પાલે ધારિત્રધર્મને જી, શ્રી મુનિવરજી થઈ ચિર ચોજ
 રે ॥ ૩ ॥ ઇળીં ॥ પિંડવિશુદ્ધિ ચલ જેદથી જી, પંચ સમિતિના ધાર રે ॥
 ઘણે ગુણે ગુણ રહે જી, જાવના જાવતા વાર રે ॥ ૪ ॥ ઇળીં ॥ પ્રતિમા
 વારે યથાશક્તિ કરી જી, પાલે કરે વલી ઇંદ્રિયરોધ રે ॥ પન્થિલેહણ પળ-
 વિસ તે જાવશું જી, અગ્નિગ્રહ ચાર તળો કરે શોધ રે ॥ ૫ ॥ ઇળીં ॥
 મલિન શરીર પણ જેહનું જી, ધ્યાન અતિ સુવિશુદ્ધ રે ॥ યુગ પ્રમાણે દૃષ્ટિ
 થરી કરી જી, ચાલે મુનિવર ધરમે વુદ્ધ રે ॥ ૬ ॥ ઇળીં ॥ ઉપશમ સારે
 શોજિત દેહની જી, માસલમણે મુનિરાય રે ॥ પારણ દિન તિહાં આઘ્યા
 ગોચરી જી, હરખેસહુ સમવાય રે ॥ ૭ ॥ ઇળીં ॥ સુંદર નામે ચાંકર તે-
 હનો જી, જાણે સહુ મન આણી ધાંત રે ॥ આપો તુમ્હે જાત પાણી મુનિ-
 વર પ્રતે જી, શુદ્ધ માન થયું સવિ તંત રે ॥ ૮ ॥ ઇળીં ॥ તવ કર્મકર સુંદર
 મન ચિંતવે જી, અહો અહો માહરું જાગ્ય વિશાલ રે ॥ તપ તાપિત મુનિ-
 વરની દેહની જી, એ પાંસુ વલી અશન રસાલ રે ॥ ૯ ॥ ઇળીં ॥ તે પણ
 સહુ દેવરાવે તુજ કને જી, કેમ નથી નાચતો પ્રાણી આજ રે ॥ આપ
 સંવંધી તુજ કિહાંથી હોવે જી, તુજ પાસે દેવરાવે કુણ કાજ રે ॥ ૧૦ ॥
 ॥ ઇળીં ॥ તે કારણ નિજ ઇચ્છાએ આપશું જી, આજ જાગ્યાં મુજ પૂરવ
 પુણ્ય રે ॥ વલી પરજવનું પુણ્ય ઉપાર્જીયે જી, જેમ નવિ થાઈ પુણ્યે શૂન્ય
 રે ॥ ૧૧ ॥ ઇળીં ॥ મુનિવર પ્રતિલાજ્યા તિણે જાવથી જી, હરિપિત વિપુલ
 અશન જે પાન રે ॥ રોમરાજી વિકલ્પ થઈ જી, પ્રગટ્યાં પુણ્ય અમાન રે
 ॥ ૧૨ ॥ ઇળીં ॥ જોગ કરમ અર્ચ્યુ ઘણું જી, તે વારે મિત્ર વધતે જાવ
 રે ॥ સુંદરે વલી અ વિશેષે જાણજો જી, એ તો જાણો જાવ વિશેષનો દાંવ
 રે ॥ ૧૩ ॥ ઇળીં ॥ અનુક્રમે જયપુર નગરે આવીયા જી, મિલીયો તે
 સ્વજન કુટુંબનો વગ રે ॥ કરે વધામણાં અતિ પ્રમોદશું જી, સુલ જોગ-
 વતાં જેમ સુરસંગ રે ॥ ૧૪ ॥ ઇળીં ॥ જ્યોતિષ દેવમાં પાંચે ઉપના જી,
 તિહાંથી ધવીને વંદ્યકુમાર રે ॥ નાશિકપુરમાં સારથવાહ ઘરે જી, સમુદ્ર
 તળી લલમી ઠે નાર રે ॥ ૧૫ ॥ ઇળીં ॥ રૂઢિ ઘણી ઠે તેહને ઘરે જી,
 ઉપનો રતિવર્દન તસ નામ રે ॥ બ્રહ્મસ્યલમાં સારથવાહ ધનંજયો જી,
 શ્રી નામે નારી અતિ ગુણધામ રે ॥ ૧૬ ॥ ઇળીં ॥ જાનુ તે તેહની કુલે
 ઉપનો જી, અનંગદેવ ધણું અગ્નિધાન રે ॥ રાજગ્રહે સાગરની સ્ત્રી

सुंदरी जी, शिव चवी रतिसुंदरी थइ जाण रे ॥ १७ ॥ एणी० ॥ विजयपुरे
दत्तघरणी रूपिणी जी, रतिमाळा कृष्ण तणो थयो जीव रे ॥ हवे वि-
श्वपुर नयरीमां उपनो जी, सुंदर जिणे दान दीधुं अतीव रे ॥ १८ ॥
एणी० ॥ जास प्रताप जग विस्तस्यो जी, एहवो थयो महोटो कोइ नरिंद
रे ॥ सहुए हवे रहे सुखमां निज निज घरे जी, फल पाम्युं दीधुं दान मु-
र्णीद रे ॥ १९ ॥ एणी० ॥ राजशुही नगरे रतिवर्द्धन गयो जी, मांड्यो तिणे
तिहां अतिहि व्यापार रे ॥ बहु दिन अंते एक दिन वाहरे जी, नंदन
वन उद्यानमां सार रे ॥ २० ॥ एणी० ॥ दक्षिण लोचन फुरके चिंतवे
जी, मन बल्लज कोइक मलशे आज रे ॥ चोथा अधिकारे आठमी ढालमां
जी, पद्मविजय कहे पुण्यने काज रे ॥ २१ ॥ एणी० ॥ सर्व गाथा ॥ २५६ ॥
॥ दोहा ॥

॥ जमणुं लोचन फुरकीयुं, बल्लज इछे तेह ॥ इण अवसर कुलवालिका,
देखे अति सनेह ॥ १ ॥ ब्रह्म तणी पूजा करे, रूपे रति अवतार ॥ स्त्री
पण देखे तेहनुं, रूप मनोहर सार ॥ २ ॥ रूप अतिशय बेहुनां, पूरव जव
अज्यास ॥ देखत प्रीति थइ तिसी, जाखी न शकीये जास ॥ ३ ॥ नयन पदा-
रथ नयन रस, नयने नयन मिलंत ॥ अणजाण्याशुं प्रीतकी, पहेली नयन क-
रंत ॥ ४ ॥ नयन तणी गति अलक हे, किणथी कली न जाय ॥ लाख लोककुं जेद
कर, ससनेहीपें जाय ॥ ५ ॥ नयण ते सयण वजीर ठे, प्रेमजंजीर परगट ॥
हीर हैयानुं जिहां मढ्युं, तस निरखे गहगट ॥ ६ ॥ चित्तशुं चित्त मिली
गयां, नेहे मलीयां नयण ॥ हइयुं विकस्युं पंकज परे, मुखे न कहाये व-
यण ॥ ७ ॥ नयण मिलाप एणी परे करी, पढोती वाला गेह ॥ मन मूकी
सा तस कने, लागो अतिहि सनेह ॥ ८ ॥ रतिवर्द्धन कोइ पुरुषने, पूठे तास
विरतंत ॥ ते कहे सागरदत्त सुत, अनुजा विमलनी संत ॥ ९ ॥ रतिसुंदरी ए
नामथी, ठे मेना अवतार ॥ रतिवर्द्धन ते सांजली, पारंगो हर्ष अपार ॥ १० ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ सरोवर पाणी हुं गइ ॥ मोरारी रे ॥ मलीयो गोपीनाथ ॥ साथे गोरी रे ॥
ए देशी ॥ रतिवर्द्धन एणी अवसरे ॥ मन मोछुं रे ॥ करे विमलशुं व्यापार ॥
चित्त आरोछुं रे ॥ मित्राइ करी विमलशुं ॥ म० ॥ प्रीति बधी ते अपार ॥
॥ चि० ॥ १ ॥ रागी होये जे जेहनो ॥ म० ॥ करे उपाय अनेक ॥

मदमत्त धायो, तव सघलो लोक पलायो हो ॥ ४ ॥ सा० ॥ ते कन्या
 उपर आयो, तव ते तस सन्मुख धायो हो ॥ सा० ॥ हणीयो तस पश्चि-
 म पाद, लकुटे करी महोटे नाद हो ॥ ५ ॥ सा० ॥ हाथी तस सन्मुख
 चाढ्यो, कोपे करी नजरे जाढ्यो हो ॥ सा० ॥ ते पुरुषे तास बोलावी,
 कन्या ठानी घणुं भावी हो ॥ ६ ॥ सा० ॥ तस निर्जय स्थानक मूके,
 तस तात तुष्ट सुविवेके हो ॥ सा० ॥ इण अवसरे वर्षा आयो, मुसल-
 धाराए धायो हो ॥ ७ ॥ सा० ॥ तिहां लोक गयां सहु नासी, हुइ
 लोक तणी तिहां हांसी हो ॥ सा० ॥ तिहां अनंगदेवे नवि जाण्युं, शुं
 नाम क्यां गइ शुं ठाणुं हो ॥ ८ ॥ सा० ॥ बहु काल लगे तिहां जोइ, पण
 नवि लाधी ते कोइ हो ॥ सा० ॥ तव ते विरहानले बलतो, ते उपाय विना
 बलबलतो हो ॥ ९ ॥ सा० ॥ फरतो फरतो इहां आव्यो, ते अनंगदेव हुं
 पायो हो ॥ सा० ॥ तोपण हजी जीवुं जाइ, कही वात जे महारी जाइ
 हो ॥ १० ॥ सा० ॥ तिणे तुं धीरज धरजे, चिंता चित्तमां मत कर-
 जे हो ॥ सा० ॥ जयम चिंतवी कोइ सारो, सत्त्वरहितने सुखनो बारो
 हो ॥ ११ ॥ सा० ॥ यतः॥ तण सरिसं पि न विप्रइ, कथं पुरिसस्त सत्त-
 रद्वियस्त ॥ आरुह सत्तयस्तउ, वसंमि वंदंति देवावि ॥ १ ॥ रतिवर्द्धन
 कहे सुणी वात, तें साधु कह्यो अवदात हो ॥ सा० ॥ पण जाखो उपा-
 य तुम्हारो, जेम होवे दुःख निवारो हो ॥ १२ ॥ सा० ॥ कहे अनंगदेव
 उपाय, जेह्णी ए कारज थाय हो ॥ सा० ॥ आ देशमां एह आचार,
 परणवा दिन पूरवे सार हो ॥ १३ ॥ सा० ॥ जाय कामने देहरे कन्या,
 देइ छार पूजा करेधन्या हो ॥ सा० ॥ ए रात्रि समे करे काम, जे कामे ते
 दीये काम हो ॥ १४ ॥ सा० ॥ ते कारण हुं तुं दोय, आगल पेसीने जोय
 ॥ सा० ॥ पठे सर्व काम ते थाशे, ताहरं दुःख ते सघलुं जाशे हो
 ॥ १५ ॥ सा० ॥ रतिवर्द्धनने आवासे, आव्या दोय रहे सुखवासे
 हो ॥ सा० ॥ थइ प्रीति ते अति घणी तेहने, न खमाय विरह ए केहने
 हो ॥ १६ ॥ सा० ॥ विश्वपुरे सवि सांथ मोकलीयो, हवे लगन दिवसने
 कलीयो हो ॥ सा० ॥ तस पूर्व दिने आवी वाला, तव ते पण गया उज-
 माळा हो ॥ १७ ॥ सा० ॥ करी वे जण तेह शणगार, पणिमा पूठे तिण
 वार हो ॥ सा० ॥ तेह असख रखा तिणे ठामे, वाला हवे पूजणकामे

हो ॥ १७ ॥ सा० ॥ सवि लोकने छारे मूके, दीये छार विवेक न चूके
हो ॥ सा० ॥ पूजानां उपगरण लेइ, एकाकी पूज करेइ हो ॥ १८ ॥
सा० ॥ करी पूजाने एणी परे पजणे, लज्जा केहनी तिहां न गणे हो ॥
सा० ॥ सांजल तुज नाम अनंग, मुज उपर केम फख्यो रंग हो ॥ २० ॥
सा० ॥ केम अंग विना करे काम, मातुं तिणे सफलुं ठे नाम हो ॥ सा० ॥
पण एक विसंभ्रम आवे, केम काम नामे तुज ठावे हो ॥ २१ ॥ सा० ॥
केम सांकडे मुजने नाखी, शुं कहुं तुज फिरी फिरी जाखी हो ॥ सा० ॥ रति-
वर्द्धनने दीयो बोल, केम फरे हवे माहरो कोल हो ॥ २२ ॥ सा० ॥ बीजा-
ने मुजने देतां, केम उवेखी सुख सहेता ॥ जन्मांतर होय जे कन्या, विहुंने
न देवाये धन्या हो ॥ २३ ॥ सा० ॥ यतः ॥ सकृत् जट्पंति राजानः,
सकृत् जट्पंति पंकिताः ॥ सकृत् कन्याः प्रदीयंते, त्रिण्येतानि सकृत् सकृत्
॥ २ ॥ मुज जीव तो माहरे हाथे, हत्या देइश तुज माथे हो ॥ सा० ॥
॥ 'एम कही तस प्रतिमा सरिसो, दीयो फांसो अति विरसो हो ॥ २४ ॥
सा० ॥ रतिवर्द्धन सहसा आवी, कहे मां साहस मुज जावी हो ॥
सा० ॥ एम कहीने ठेयो पाश, पाम्या सहस्र उद्वास हो ॥ २५ ॥ सा० ॥
चोथे अधिकारे जाणी, ए दशमी ढाल गवाणी हो ॥ सा० ॥ सज्जन मली-
या सुख आवे, पद्मविजय एण दावे हो ॥ २६ ॥ सा० ॥ सर्व गाथा ॥ २७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हर्ष धरीने पूठती, तुं कुण ठे महानाग किहांथी आव्यो तव कहे,
सघलो कर्म विवाग ॥ १ ॥ अनंगदेव ते वेहुने, करी अनंगनी शाख ॥
पाणिग्रहण करावीयुं, मंगल मुखथी जाख ॥ २ ॥ हवे रतिसुंदरी वेप जे,
पहेरे देव अनंग ॥ रतिसुंदरी पहेरे तदा, पुरुष वेप मनरंग ॥ ३ ॥ कहे
अनंगदेव इणी परे, रतिसुंदरीने ठाण ॥ जाइश हुं घर एहने, एहमां
नहीं को काण ॥ ४ ॥ तुमे तो नासीने जशो, हुं पण आवी मलेश ॥ रति-
वर्द्धन कहे तेहने, सांजल तुं मित्रेश ॥ ५ ॥ नवि मोकलीये तुज प्रति,
थाय अनर्थ इण वात ॥ तव को पुरुष ठीक्यो तिसे, ते कहे अनंगदेव
त्रात ॥ ६ ॥ ठीक शकुनथी जाणीये, थाशे मुज कल्याण ॥ अनर्थ तो
झरे जाणजे, लाज कहे सुख ठाण ॥ ७ ॥

सपणार्थी मानुं, आकाशने जीपती ॥ ते नगरीनो वर्णन, केटलो कीजीये ॥
 वासुपूज्यनां पंच, कल्याणक लीजीये ॥ १ ॥ नाम जितारि ते, नगरीनो
 राजीयो ॥ तेज प्रताप महिमाथी, जे जग गाजीयो ॥ चोर चरुने नवि,
 सहेवाये तेजथी ॥ मित्र प्रजा सहु लोक, बोलावे हेजथी ॥ २ ॥ जे अहंकारी
 शत्रु, सुजटने देखवा ॥ माया विनीत गुण, आछादन लेखवा ॥ जस लेवाने
 सोजी, परधने पांगलो ॥ परस्त्री देखण जेह, कह्यो ठें आंधलो ॥ ३ ॥ कीर्ति-
 मती तस राणी, गुणखाणी कही ॥ शुभ सुपने सूचित, गर्जे पुत्री रही ॥
 रोहणाचल परवतमां, रतन शुचि जीसी ॥ तनुकांते अजुआल, करे जे दश
 दिशी ॥ ४ ॥ जनम समय वधामणुं, महा मोछव करी ॥ जितारि नृप जस-
 मती, तस अजिधा धरी ॥ गिरुआ लोकने पर, उपगारनी बुद्धि परे ॥ सज्ज-
 ननी सुखदायक, गोठनी ज्युं धरे ॥ ५ ॥ तिण परे दिन दिन वधती, नागर-
 वेलनी ॥ अण अज्यसित तस आवी, कला सुखवेलनी ॥ अनुक्रमे यौवन
 आव्युं, ते नारी तणुं ॥ महिमा मात्र ते यौवन हुं, किणी परे जणुं ॥ ६ ॥ तोपण
 सांजल हुं, तुजने कांयक कहुं ॥ मानुं जस पद अंगुली, अलतापणे लहुं
 ॥ नहमणि किरण परे नह, किरण ते जाणीये ॥ नाद मधुर कल-
 हंस, परे बखाणीये ॥ ७ ॥ कमलिनीनाखा उपम, जंघा जेहनी ॥ चालती
 थल कमलिनी परे, सोहे मोहनी ॥ नाजिमंरुल विपुल, मृदु अति
 सोहती ॥ मदन तणी मानुं शय्या, जनमन मोहती ॥ ८ ॥ मुक्ताफलना
 हार, थकी विराजती ॥ कुचफल कठिण विशाल, कलश परे ब्राजती ॥
 कर पदनां तल जेहनां, कमल समां कहां ॥ आसोह्यास सुरजि घणुं,
 चंदन परे लक्षा ॥ ९ ॥ बोले वचन ते वीणा, वेणुनी परे ॥ अधर
 अरुण जिम कुंकुम, राग वदन धरे ॥ अणमानुं मानुं सरलपणुं, जस हृदये
 वसे ॥ आवी रज्जुं नासिकाए, सरलपणे नवि वचे ॥ १० ॥ नेत्र कमल-
 नां पत्र, वन्यां शुभ श्रवण ते ॥ जास कपोल ज्योत्स्नाए, पखाळे वयण
 ते ॥ पंचमी चंद्र परे शुभ, जाल ते धारती ॥ बाहुलता मानुं
 कुटिल, पणाने धारती ॥ ११ ॥ मावती कुसुम ने केतकी, सहित वेणी
 जखी ॥ मृदु स्निग्ध कुटिल, कृष्णपणुं जिहां वली ॥ कनक कांति
 जस देह, घणुं जोवा जिसी ॥ जो सुरगुरु आवी वर्णवे, पण नवि कहे
 तिसी ॥ १२ ॥ पण अनुरूप पुरुष कोइ, जगमां नवि जह्यो ॥ जाणे

विधाताए कोइ, घड्यो के नवि घड्यो ॥ एक दिन-तेह श्रीपेण, नरें-
 डना सुत तणा ॥ गुणे सांजले शंखकुमारना, श्रवणे अति घणा ॥ १३ ॥
 ते दिनथी शंखकुमारना, ध्यानने ध्यावती ॥ नित नित ध्यावे तेहने, तत्त्व-
 ने जिम जति ॥ राय जितारि तेहनो, जाव जाण्यो हवे ॥ युक्त जाणी
 कहेवरावे, श्रीपेणने एहवे ॥ १४ ॥ मणिशेखर विद्याधरे, दीठी तेहने ॥
 विवाह अर्थे रायने, कहे यो एहने ॥ तव कहे राय इणे शंख, कुमार
 अंगीकख्यो ॥ ते बिना अन्य इछे नहीं, अग्नि शरण धख्यो ॥ १५ ॥ बीजा
 पण बहु राज, कुमर तस प्रार्थता ॥ तेह वात सहु जूपतिने, संजला-
 वता ॥ हवे एक दिन मणिशेखर, तास हरी गयो ॥ हुं तेहनी धावमात,
 अहुं मुऊ दुःख थयो ॥ १६ ॥ हाथे हुं तिहां बलगी, बिलपती कुंअरी ॥
 इहां ते दुःख विद्याधरे, नाखी मुऊ परी ॥ कुण जाणे किहां लइ गयो, तेह
 खबर नहीं ॥ तिणे हुं करुं तुं बिलाप, सांजल कुंअर सही ॥ १७ ॥
 तव कुंअर कहे सांजलो, मातजी माहरी ॥ चहात खोलीने लावुं, पुत्री हुं
 ताहरी ॥ तिहां लगे तुम्हे इहां रहेजो, मन थिरता करी ॥ इम चाढ्यो
 शंखकुमार, घणुं मन संवरी ॥ १८ ॥ खोले अटवी मांहि, बहु उद्यम करे
 ॥ धन्य कुमरना धैर्यने, किणी परे विसरे ॥ विद्याधरनी खबर, नहीं ते
 किहां गयो ॥ पण शंखकुमार एकाकी, खोलन सज्जा थयो ॥ १९ ॥ रात
 रही अवशेष, थोनी हवे थाकती ॥ तिमिर धम्मिल्ल कसंत, तारा चम-
 कावती ॥ कोलाहल करे पंखी, चिहुं दिशे अति घणो ॥ मानुं रुदन करे शोक,
 धरे जसमती तणो ॥ २० ॥ मानुं हवे विधि तिहांथी, तमने संहरे ॥ शंख-
 कुमारने अटवी, मार्ग प्रगट करे ॥ हवे दश दिश तिहां कांयक, विक-
 सित थइ रहे ॥ मानुं जसमती लाज, आसन जाणी गहगहे ॥ २१ ॥ सूर-
 जानुए तिमिर, सवि झूरे कख्यो ॥ कायर सैन्य हतो ते पण; मन थर-
 हख्यो ॥ एणी परे रात गइने, परजातज थयो ॥ पूरव दिशि पासे रवि, आवण
 सज्जा जयो ॥ २२ ॥ संध्याराग परे सिंझूर, तिलक कख्यो ॥ अति शोभे शण-
 गार, मानुं अंगे धख्यो ॥ तव जानु पण अरुण, कुंकुम सम तनु करी ॥ चंद्र
 प्रदीप उलवतो, आवे संचरी ॥ २३ ॥ ते पूरव दिश पण अजि, नव नारी
 वनी ॥ तमलज्जा उसारती, दीसे ज्युं कनी ॥ इणी अवसर तिहां सूर,
 नरेंड जव उगीयो ॥ निज करे करी तव कमल, कोश लगे पूगीयो ॥ २४ ॥

तमशत्रु ने तारा, रेणुकण टालतो ॥ गगणांगणे मंगल कल, शा परे म्हाल-
तो ॥ कुमुदिनी ठंकी कमलिनी, पासे त्रमर गया ॥ सवि निज स्वार्थे प्राणी,
मट्या तिणे इम थया ॥ १५ ॥ चक्रवाक तिहां कूजित, शब्द करी रक्षा
॥ विरह विमुक्त थया तिणे, मनमां गहगह्या ॥ विरह ते दावानलनी,
ज्वालार्थी कही ॥ अधिकी सांजरे फरसे, इम निश्चय सही ॥ १६ ॥ जुवन
सरव आणंदने, पाम्युं तिणे समे ॥ पण एक कौशिक कुलना, मनमां
नवि गमे ॥ ए चोथा अधिकारंनी, ढाल ते वारमी ॥ पद्मविजय कहे वात,
नहीं कोइ कारमी ॥ १७ ॥ सर्व गाथा ॥ ३९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अनुक्रमे शंखकुमर हवे, विशालशृंग गिरिराज ॥ उपर चढीयो
एकलो, ज्युं वनमां मृगराज ॥ १ ॥ वनगहरमां देखतो, विद्याधर ते नार ॥
विद्याधरने इम कहे, जसमती स्त्री तेणी वार ॥ २ ॥ मुज प्रतिज्ञा नवि
खसे, आ जव ने जव उर ॥ शंखकुमर विनु माहरे, जर्ता नवि कोइ गोर
॥ ३ ॥ करे विवाहनी प्रार्थना, खेचर अनेक प्रकार ॥ जसमती आंसु
रेरुती, कहे न करूं जरतार ॥ ४ ॥ ते वेहु जणे दीगो तिहां, शंखकुमरने
ताम ॥ शंखे पण दीगां तिहां, चिंते सखुं हवे काम ॥ ५ ॥ तव विद्याधर
इम कहे, जसमतीने सुण नार ॥ काल आकर्ष्यो आवीयो, ए ताहरो जर-
तार ॥ ६ ॥ पूरव परिचित माहरो, तुज देखतां एह ॥ हणीने परणुं
तुजने, लेइ जाशुं निज गेह ॥ ७ ॥

॥ ढाल वारमी ॥

॥ जीहो जाण्युं अवधि प्रयुंजीने ॥ ए देशी ॥ जीहो एम करतां खेचर प्रते,
जीहो हाके शंखकुमार ॥ जीहो परनारीना पातकी, जीहो मूक तुं अवला
नार ॥ १ ॥ सुगुण नर, जूठ जूठ वीर्य विशेष ॥ जीहो विद्याधरशुं बोलतां,
जीहो शंका नवि धरे रेख ॥ २ ॥ सुण ॥ जीहो नीच लोक जे आंदरे, जीहो तुं
केम आदरे तेह ॥ जीहो निज नारी मूकाववा, जीहो मानुं कहे वच एह ॥ ३ ॥
॥ सुण ॥ जीहो विद्याधर हसीने कहे, जीहो एह ते ताहरी नार ॥ जीहो परस्त्री
ते अमने कही, जीहो कर हवे सार संजाल ॥ ४ ॥ सुण ॥ जीहो एम करतां
ते वेहुने, जीहो लाशुं युद्ध अपार ॥ जीहो कर आस्फालन विहुं करे, जीहो ज-
मता करे प्रहार ॥ ५ ॥ सुण ॥ जीहो खड्गयुद्ध करतां थका, जीहो वेदे खड्ग तिवार ॥

जीहो गुणवंता ते विहुं नदया, जीहो मूके खड्ड व्यवहार ॥ ६ ॥ सु० ॥ जीहो वाहुयुद्धथी जूफता, जीहो बली खड्डे व्यवहार ॥ जीहो बली वाहुयुद्ध करे, जीहो थाके नहीं किवार ॥ ७ ॥ सु० ॥ जीहो तव रूठो विद्याधर, जीहो करी भृकुटि निज जाल ॥ जीहो विद्याना सामर्थ्यथी, जीहो रखे शिवा बिकराल ॥ ८ ॥ सु० ॥ जीहो वृद्ध विकूर्वी नवनवां, जीहो गोलानी कइ कोर ॥ जीहो वींठी सांपनां शर घणां, जीहो नाखे मनने कोर ॥ ९ ॥ सु० ॥ जीहो शंखकुमार वचावतो, जीहो पुण्यप्रबल महावीर ॥ जीहो जाय विफल कइ खंरतो, जीहो वरसे ते ज्युं नीर ॥ १० ॥ सु० ॥ जीहो तेहनां शस्त्र तेहने मुखे, जीहो नाखे शंखकुमार ॥ जीहो तव खेचर बिलखो थइ, जीहो उजो रखो तिण वार ॥ ११ ॥ सु० ॥ जीहो चाप ने बाण अहे तदा, जीहो विद्याधरथी कुमार ॥ जीहो बाणे जेयो हृदयमां, जीहो मूर्छा पामे अपार ॥ १२ ॥ सु० ॥ जीहो विद्याधर धरणी ढढयो, जीहो तव तिहां आव्यो कुमार ॥ जीहो वातादिक उपचारथी, जीहो कुंअर करे उपगार ॥ १३ ॥ सु० ॥ जीहो स्वस्थ करी कुंअर कहे, जीहो हाथमां ले तरवार ॥ जीहो धीरज अवलंबी मने, जीहो मूक न निज व्यवहार ॥ १४ ॥ सु० ॥ जीहो तव ज्ञाखे विद्याधर, जीहो तुज साथे किसी होड ॥ जीहो ग्रण सुवनमां तुज समो, जीहो न मखे बीजी जोर ॥ १५ ॥ सु० ॥ जीहो जास विद्याउ माहरी, जीहो विफल थइ सवि सार ॥ जीहो पुण्य रहितहुं प्राणीयो, जीहो तुं पुण्यवंत शिरदार ॥ १६ ॥ सु० ॥ जीहो तुं गंजीर सोहामणो, जीहो ताहरो वचन विन्यास ॥ जीहो धीरवंत तुं अति घणो, जीहो तुज उदारता खास ॥ १७ ॥ सु० ॥ जीहो रूपवंत महिमानिलो, जीहो गुणगणथी जरी देह ॥ जीहो बालानो प्रतिबंध जे, जीहो थानक दीसे पह ॥ १८ ॥ सु० ॥ जीहो नारीरतन जे एहवी, जीहो नधि जुगति अन्य ठाण ॥ जीहो काकने अंवनी मंजरी, जीहो योग्य नहीं केणे काण ॥ १९ ॥ सु० ॥ जीहो राजहंसने योग्य ते, जीहो दर्डुर नखिनी न योग ॥ जीहो योग्य नहीं ते जीवीया, जीहो ए नारीशुं जोग ॥ २० ॥ सु० ॥ जीहो तेह तुम्हे फल पामीया, जीहो हुं थयो रागे रे अंध ॥ जीहो रागअंधने दुःख होये, जीहो अंध अधिक कामांध ॥ २१ ॥ सु० ॥ यतः ॥ दिवा पश्यति नो घूकः, काको नक्तं न पश्यति ॥ अपूर्वः कोऽपि कामांधो, दिवा नक्तं न पश्यति ॥ १ ॥ जीहो तुज गुणे मुज मन

खंचीयुं, जीहो जेम चमके करी लोह ॥ जीहो ताहरो सेवक हुं सदा, जीहो देखी गुण संदोह ॥ २१ ॥ सु० ॥ जीहो निर्गुण होय प्रसिद्ध घणा, जीहो जिम मकराकर रीत ॥ जीहो एह कुमर परे गुण घणा, जीहो जगमां नहीं परतीत ॥ २२ ॥ सु० ॥ जीहो जसमती मनमां एणी परे, जीहो चिंतवे हुं पुण्यवंत ॥ जीहो एहना गुण नवि धरी शकुं, जीहो एक हृदये करी तंत ॥ २३ ॥ सु० ॥ जीहो एक वाचाथी नवि शके, जीहो एहना गुण कही कोय ॥ जीहो अंगीकरशे के नहीं, जीहो मुऊ मन थाय ए सोय ॥ २४ ॥ सु० ॥ जीहो हाथे न पामे कूबमो, जीहो कटपवृक्षफल जेह ॥ जीहो मरुपंथी पामे किमु, जीहो मानस सरजल तेह ॥ २५ ॥ सु० ॥ जीहो रत्ननिधान दुःखीया घरे, जीहो लहीये दुर्लभ एह ॥ जीहो अमह हाथे केम आवशे, जीहो एह पुरुष गुणगेह ॥ २६ ॥ सु० ॥ जीहो पण जाणुं हुं मन थकी, जीहो दृष्टि एहनी देख ॥ जीहो आदरशे मुऊने सही, जीहो संशय नहीं इहां रेख ॥ २७ ॥ सु० ॥ जीहो कहे खेचर कुंअर सुणो, जीहो खमजो मुऊ अपराध ॥ जीहो लज्जित तब कुंअर कहे, जीहो तुं गुणवंत अगाध ॥ २८ ॥ सु० ॥ जीहो कहे विद्याधर जे कहे, जीहो ते करुं ताहरुं काम ॥ जीहो कहे कुंअर सुणो जाइये, जीहो गिरिवैता-
द्वने ठाम ॥ २९ ॥ सु० ॥ जीहो तेरमी ढाल एणी परे, जीहो चोथे ए अ-
धिकार ॥ जीहो पद्मविजय कहे पुण्यथी, जीहो होवे जय जयकार ॥ ३० ॥ सु० ॥

॥ दोहा ॥

॥ शाश्वत प्रतिमा वंदीये, सिद्धायतने सार ॥ जाखे कुंवर एणी परे,
एहज जग हितकार ॥ १ ॥ इणी अवसर तिहां आवीयो, विद्याधर परिवार ॥
मणिशेखर सेवक सहु, तास गवेपणहार ॥ २ ॥ सहु प्रणमे कुंअर प्रति,
जाणी तस उपगार ॥ वे विद्याधर मोकले, निज सैन्यमां कुमार ॥ ३ ॥
वात सुणावी सैन्यने, निज पुरमोकले सैन्य ॥ तेरावे धावमातने, कहेव-
रावी शुभ वेण ॥ ४ ॥ हवे कुंअरनां वचनधी, वैताद्वे लेइ जाय ॥ जस-
मती धावमाता वली, साथ लीये तिणे ठाय ॥ ५ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥

॥ अब लीलां रंगावो वरनां मोलीयां ॥ ए देशी ॥ शाश्वत जिनप्रतिमा
वंदीये, जेम वंदे शंखकुमारो रे ॥ पूजा रचे अष्ट प्रकारनी, आणंद उल्लास

अपांरो रे ॥ शा० ॥ १ ॥ जावे जिनवर स्तवना करे, जाणी तस लाज अपा-
 रो रे ॥ श्रीउत्तराध्ययने जाखीयो, उगणत्रीशमे अधिकारो रे ॥ शा० ॥ २ ॥
 यष्टुक्तं ॥ थय थूइ मंगलेणं, जंते जीवे किं जणइ ॥ थय थुइ मंगलेणं, नाण
 दंसण चरित्त वोहिलाजं जणइ ॥ १ ॥ नाण दंसण चरित्त, वोहिलाजं संपत्तेय
 जीवे ॥ अंतकिरियं कप्पविमाणो वित्तियं, आराहणं आराहेइ ॥ २ ॥ श्रीज-
 गवती सूत्र मांहे नमे, चारण मुनि जिनवरचैल्य रे ॥ तिम वैताढ्ये जिनवर
 नमे, ते शंखकुमर तिहां निल्य रे ॥ शा० ॥ ३ ॥ श्रीरूपज प्रभु पहेला कह्या,
 चंडानन बीजा धारी रे ॥ वारिपेण प्रभु त्रीजा लह्या, वर्द्धमान नामे गुण-
 धारी रे ॥ शा० ॥ ४ ॥ ए चार नामे जिन शाश्वता, प्रणमे मणिशेखर साथ
 रे ॥ अनुक्रमे कनकपुरे तिहां, तेनी आवे निज पुर साथ रे ॥ शा० ॥
 ॥ ५ ॥ बहु जक्ति करे मनरंगथी, निज घर मांहे लेइ आवे रे ॥ विद्याधर देखी
 जसमती, अंग अन्नंग न मावे रे ॥ शा० ॥ ६ ॥ विद्याधर शंखकुमारनुं, रूप
 देखी मन घणुं मोहे रे ॥ वैताढ्यवासी सवि खेचरा, सांजली यश कीर-
 ति सोहे रे ॥ शा० ॥ ७ ॥ सवि आवी तस पासे रह्ये, कृण एक पासुं नवि
 मूके रे ॥ सह्य रायना शत्रु वश करे, ते पण कोइ विनय न चुके रे ॥
 शा० ॥ ८ ॥ तेरी ते सवि रागी हुवा, जेम भृत्य जाव धरे सरवे रे ॥ निज
 निज घर तेनी हर्षणुं, याचे धुया विवाहने करवे रे ॥ शा० ॥ ९ ॥ पण
 ते परणे नहीं एम कहे, जसमती परण्या पठी वातो रे ॥ केताइक दिन
 तिहां रही करी, हवे करे प्रयाणनी वातो रे ॥ शा० ॥ १० ॥ मणिशेखर
 कुमर विमानमां, वली ले निज पुत्री साथे रे ॥ विद्याधर सहस्र गमे तिहां,
 आवे लेइ निज धूया हाथे रे ॥ शा० ॥ ११ ॥ जसमती पण साथे
 लेइ वढ्यो, चंपा नयरीए पहतो रे ॥ विद्याधर तव एक मोकले, मणि-
 शेखर नृप सम होतो रे ॥ शा० ॥ १२ ॥ जितारि नृप आनंदीयो, नवि माये
 देहे न गेहे रे ॥ सामंत मंत्री पुरजन वली, परवरीयो नृप घणुं रेहे रे ॥
 शा० ॥ १३ ॥ शंखकुमरनी साहमो आवीयो, हरखे करी कुमर आलिंगे
 रे ॥ सह्य खेचरने सन्मानीया, पाय पडे जसमती रंगे रे ॥ शा० ॥ १४ ॥
 रूपति पण मस्तक चुंबतो, सवि लोकने हर्ष न माय रे ॥ पुरलोक अंते-
 उर सह्य करे, प्रशंसा मली समुदाय रे ॥ शा० ॥ १५ ॥ ए कुमर ते जय-
 वंतो रह्यो, राज्य देश वृत्तो राख्यो रे ॥ पुत्रीविरहे राय जीवत नहीं,

नृपनो उपगारी ए जाख्यो रे ॥ शा० ॥ १६ ॥ सांजलतो श्लाघा एणी परे,
 बहु रिद्धि थकी परवरीयो रे ॥ कामिनीनां कटाक्ष कमल थकी, पूजाने
 ठामे ते धरीयो रे ॥ शा० ॥ १७ ॥ प्रवेश करे चंपापुरी, पहीतो राज्यजवने
 तेह रे ॥ देश नयरमां करे वधामणां, नरपति तिहां अति ससनेह रे ॥ शा० ॥
 ॥ १८ ॥ श्रीवासुपूज्य जिनराजनी, प्रतिमा वंदे बहु जावे रे ॥ चारण जिम
 अत्रनां चैत्यने, वंदे जगवती कहे चावे रे ॥ शा० ॥ १९ ॥ जेम झोपदी
 ठाठा अंगमां, कल्पसूत्रमां सिद्ध रायो रे ॥ जिनवरपूजा जाखी जली,
 नवि माने ते दुर्गति जायो रे ॥ शा० ॥ २० ॥ जिनवरनी पूजा शास्त्रमां,
 जाखी ठे अनेक प्रकारो रे ॥ खट दर्शन मांहे नहीं किहां, पूजानो कीध
 निवारो रे ॥ शा० ॥ २१ ॥ सूरियाज सुरें पूजा करी, ते समकितवंत महं-
 त रे ॥ मिथ्या करणी ते नवि करे, बखाणे वीर जगवंत रे ॥ शा० ॥ २२ ॥ यतः
 ॥ पापं क्षुंप्ति दुर्गतिं दलयति, व्यापादयत्यापदं ॥ पुण्यं संचिनुते श्रियं
 वितनुते, पुष्पाति नीरोगताम् ॥ सौजाग्यं विदधाति पल्लवयति, प्रीतिं प्रसूते
 यशः ॥ स्वर्गं यच्छति निर्वृतिं रचय, त्यर्चाहितां निर्मिता ॥ ३ ॥ निज आत्म
 कृतार्थने मानतो, तिहां पूजे जिनवर पायो रे ॥ शुज दिवसे शुज लगे हवे,
 महा रिद्धि थकी ते रायो रे ॥ शा० ॥ २३ ॥ जसमती परणावे प्रेमशुं, विद्या-
 धरनी बहु कुमरी रे ॥ परणे तिहां अति हरखे करी, जिनवचन पूर्वनुं
 समरी रे ॥ शा० ॥ २४ ॥ विद्याधर निज थानक गया, सुख जोग-
 वे शंखकुमारो रे ॥ जसमती अन्य नारी साथे जला, जोगजोगवे अति
 श्रीकारो रे ॥ शा० ॥ २५ ॥ जसमती ने शंखकुमर तणे, अति आकरी
 प्रीति बंधाणी रे ॥ दण एक वियोग न सही शके, एमलोक कहे ते वाणी
 रे ॥ शा० ॥ २६ ॥ विधि कुटिल प्रकृति खल जाणीये, नित्य चाले अयुक्ते
 पंथे रे ॥ जसमती शंखकुमर संयोगथी, अपयश मानुं निज मंथे रे ॥ शा०
 ॥ २७ ॥ जुड कुमरीने कोण हरी गयो, एह तो मूकावी लाव्यो रे ॥ ए
 रचना विधि विनु नवि होय, शंख परे उज्ज्वल गुण जाव्यो रे ॥ शा० ॥
 ॥ २८ ॥ चोथे अधिकारे चौदमी, ढाल जाखी छव्व केरी रे ॥ कहे पद्मविजय
 आगल सुणो, करणी शंखकुमार अनेरी रे ॥ शा० ॥ २९ ॥ सर्व गाथा ॥ ४६६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सुख जोगवतां तिण समे, आव्यो एक तिहां छूत ॥ श्रीपेण राये मो-

कट्यो, तेरुणने निज पुत ॥ १ ॥ स्वस्तिश्री गंजपुर थकी, लखे श्रीपेण नरिंद
॥ चंपापुरी विपे राजनो, शंखकुमर मुखचंद ॥ २ ॥ स्नेहोत्कंठ थकी कहे,
केम कुशल ठे मुऊ ॥ बांतुं नित अम्हे पत्रने, केम कुशलना तुऊ ॥ ३ ॥
अंतुं वियोगी ताहंरां, दर्शन बांतुं नित्य ॥ ते कारण वहेला तुमे, आवो धरी
मन प्रीत ॥ ४ ॥ बांची कुमर ते पत्रने, आणा मागे राय ॥ हय गयरह
जट सैन्यशुं, हठिणाउर जणी जाय ॥ ५ ॥ जसमती प्रमुख अंतेउरी,
साये पहेतो त्यांह ॥ मात पितादिक सहु मंद्यां, बाध्या हर्ष उठाह ॥
॥ ६ ॥ सूर सोम वंधव विहुं, आरणकदपथी आय ॥ जसधर गुणधर ना-
मथी, उपन्या निज लघु जाय ॥ ७ ॥ मतिप्रज जसधर गुणधरा, अन्य मित्र
वहु साथ ॥ क्रीडा करे नित हर्षशुं, जसमती पण लेइ हाथ ॥ ८ ॥ रा-
जकुंवर पण नित रहे, जोगवे जोग विलास ॥ तव नरपति मन चिंतवे,
जाणी राज्य जंजाल ॥ ९ ॥

॥ ढाल पन्नरमी ॥

॥ घरे आवोजी आंवा मोरीयो ॥ ए देशी ॥ नरपति मनमां इम चिंतवे,
मुऊ पुत्र अति गुणवंत ॥ ए राज्यने योग्य थयो हवे, शंखकुमर गंजीर म-
हंत ॥ १ ॥ न० ॥ युक्ता जोगी थयो वये परिणम्यो, हवे राज्य जोगवुं जेह
॥ तेह मूढपणुं असंगत वली, धीर पुरुषने नवि घटे एह ॥ २ ॥ न० ॥
शिरवाल मालती माला समा, होशे तव नवि उलखाशे ॥ तो फूल तणी झळा
कीसी, ए मूढपणुं कहेवाशे ॥ ३ ॥ न० ॥ लोहउखले खांब्युं तंबोल जे,
ते पण विसंस्थूल थाय ॥ चुवे घणुं लाला मुख थकी, ए तो विबुध विटंबणा
प्राय ॥ ४ ॥ न० ॥ वली वली विरसित थइ देहडी, पवने कंपे जस अंग ॥
तिहां चंदनरस विलेपन करे, केम लोक हसे नहीं रंग ॥ ५ ॥ न० ॥ वली
रुधिर मांस सूकी रखां, अस्थि रखां थाकतां शेष ॥ तस आजरणे वि-
जूषा करे, ए तो लघुता पामे विशेष ॥ ६ ॥ न० ॥ हितवचन न माने तेहनो,
कोइ खजन कुटुंब परिवार ॥ तव धर्म साधवो दोहिलो, वृद्धपणुं जव
थाशे अंसार ॥ ७ ॥ न० ॥ निज पुत्र योग्य जाणी करी, वहु राजा लेवे
दीख ॥ हुं पुत्र ठते पण नवि ग्रहुं, श्रीजिनवर केरी शीख ॥ ८ ॥ न० ॥
हजी वृद्ध अवस्था न पामीयो, साधुं निज आत्मं काज ॥ एम चिंती शंख-
कुमारने, शुज दिवसे थापे राज ॥ ९ ॥ न० ॥ सवि नगरलोक हर्षित थयां,

तेम मंत्री सामंत प्रमोद ॥ गुणधर गणधर पासे लीये, दीक्षा विधिथी.
 लही मोद ॥ १० ॥ न० ॥ जणी सूत्रने गीतारथ थया, करे उग्र तपस्या
 साथ ॥ निरतिचार चारित्र पालता, नवि करता कोइ अपराध ॥ ११ ॥
 ॥ न० ॥ ह्वे शंख राय पाखे राज्यने, वश करी वयरीनो ब्रात ॥ पढदेवी
 जसमतीने करे, मतिप्रज्ञ मंत्रिपदे थात ॥ १२ ॥ न० ॥ आणा वहे सह
 परजा तिहां, सीधां सघलां नृपकाज ॥ पूरवे जे दुःसाध्यने साधीयां, पाले
 अखंरु एम राज ॥ १३ ॥ न० ॥ देश मांहे सघले करावतो, जिनवरनां
 चैत्य विशाल ॥ करे खर्गशुं तेह विवादने, वली करतो तास संजाल ॥
 ॥ १४ ॥ न० ॥ करे रथयात्राउं तेहवी, देखीने थाय आह्लाद ॥ करे दा-
 नशालाउं पगपगे, नवि स्वपर विशेष विवाद ॥ १५ ॥ न० ॥ पन्हु वजावे
 अमारीना, करे साहमीबल राय ॥ जे निर्धन ते धनवंत कल्या, त्रण जु-
 वनने आनंद थाय ॥ १६ ॥ न० ॥ श्रीपेण मुनीश्वर विचरता, करे कर्म तणो
 नित्य घात ॥ तपरूप अग्नि पेदा करी, घातिकर्म इंधण करे पात ॥ १७ ॥
 ॥ न० ॥ एम सकल घातिकर्म क्षय करी, रुपि पाम्या केवलज्ञान ॥ प्रति-
 घोष करे सूरज परे, जवि लोककमल अज्ञान ॥ १८ ॥ न० ॥ एक दिन
 हठिणाजरे आवीया, अनुक्रमे विहार करंत ॥ रचे कनककमल सुरवर
 तिहां, गंधोदक फूल वरसंत ॥ १९ ॥ न० ॥ सहसंबवन उद्यानमां, आवी
 समवस्तव्य शुद्ध ठाय ॥ उद्यानपाल जूपाखने, बधामणी दीये तिहुं आय
 ॥ २० ॥ न० ॥ तस दान देइ संतोपीयो, हरख्यो मन राय अपार ॥ ह्वे के-
 वलीने वंदन जणी, सज्ज थाय करी शणगार ॥ २१ ॥ न० ॥ एम ए चोथा
 अधिकारनी, जाली पन्नरमी ढाल ॥ गुरु उत्तमविजय कृपा थकी, होय
 पन्नने मंगलमाल ॥ २२ ॥ न० ॥ सर्व गाथा ॥ ४९७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गज तुरंगम अति जला, रथ जटनो नही पार ॥ सामंत मंत्रीसर स-
 हित, पुरजन लोक अपार ॥ १ ॥ जसमती प्रमुख अंतेउरी, लेइ सघलो
 परिवार ॥ पढोतो राय उद्यानमां, उतरे गजथी तिहार ॥ २ ॥ पंच अग्नि-
 गम साचवी, करे प्रदक्षिणा तीन ॥ विनये केवलीने नमी, वेठो थाणंद
 पीन ॥ ३ ॥ शंख जूपति जाखे इश्युं, करी कृपा मुक्त स्वाम ॥ जे मुक्त करवा
 योग्य ते, जाखे तां शिर नाम ॥ ४ ॥ एक पिता ने मुनिवर, वली लणुं

केवलज्ञान ॥ तुम बिना कहो केहनुं करुं, स्वामी जी बहु मान ॥ ५ ॥

॥ ढाल सोलमी ॥

॥ वैरागी थयो ॥ ए देशी ॥ केवली कहे सुण जूपति रे, प्रणय जुवनमां
सार ॥ मूकी एक शुद्ध धर्मने, अवर न को आधारो रे ॥ १ ॥ जविजन
सांजलो ॥ धारो धर्मनी बुद्धि रे, मूकी आमलो ॥ ए आंकणी ॥ आदि नहीं
संसारनी रे, तेहमां जमतो जीव ॥ बहु थानक धन अर्जीयो रे, कीधां
पाप अतीव रे ॥ २ ॥ ज० ॥ धन अर्थे दुःख बहु सखां रे, कहेतां नावे
पार ॥ कर्मबंधन तेह्यी थयां रे, जोगवे अन्य धूनारो रे ॥ ३ ॥ ज० ॥
जर यौवनमां आवीयो रे, रूप प्रवर बहु नार ॥ ते पण राखी नवि रही
रे, मूकी अनंती वारो रे ॥ ४ ॥ ज० ॥ जीव एकेके जोगव्यां रे, राज्य
अनंती वार ॥ नवमा ग्रैवेयक लगे गयो रे, पण नवि लह्यो जवपारो
रे ॥ ५ ॥ ज० ॥ जीवाजिगमे जाखीयो रे, वली कहे जगवती अंग ॥
दास रंकपणुं पामीयो रे, तमस्तमा दुःख लह्यां अंगो रे ॥ ६ ॥ ज० ॥ मात
पिता पुत्रजपणे रे, ज्ञात कलत्र ने वहेन ॥ शत्रु मित्रपणे वली रे, वार
अनंत लह्युं एण रे ॥ ७ ॥ ज० ॥ यतः ॥ न सा जाइ न सा जोणी, न
तं वाणं न तं कुळं ॥ न जाया न मुया जव, सब जीवा अणंतसो ॥ १ ॥
पण संतोष न सुख थकी रे, दुःखथी नहीं निवेद ॥ मोह विषे धारितपणे
रे, नष्ट विवेक लहे खेदो रे ॥ ८ ॥ ज० ॥ लखमी विषय शरीर ए रे, सयण
यौवन वली राज्य ॥ पंचेंद्रिय सुख पामीया रे, आ जवमां पण आजो
रे ॥ ९ ॥ ज० ॥ करिकर्ण चंचलनी परे रे, लखमी अथिर बछ जाण ॥
फल किंपाकनी सारिखां रे, विषय विनाश बखाणो रे ॥ १० ॥ ज० ॥
यतः ॥ अथिरा उ लछिउं, अथिरा विसया ॥ इति वचनात् ॥ पाप करे ए प्रा-
णीयो रे, जेह शरीरने काज ॥ ते पण परमारथ थकी रे, अथिर अशुचि तणी
पाजो रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ यतः ॥ सकण परण विरुंसण, धम्मे इति सबेई
उदेहउं ॥ इंद्रवज्राठंद ॥ अचेतन प्रेत, दरीर जरेत, जरी मन खेत, की हे यह
क्यारी ॥ व्याधिकी पोट, आराधिकी उंट, उपाधिकी जोट, समाधिसुं न्यारी ॥
रे जीउ देह, करे सुखहाणि, इत्तो परतो तुंहि, लागत प्यारी ॥ देही तो तोही,
तजेगि निदानपें, तुंहि तजे न क्युं, देहकी यारी ॥ १ ॥ संध्या समये बृद्धमां
रे, पंखी मिले बहु त्याहि ॥ प्रातः समय जाइ दह दिशे रे, को किहां ने को

क्यांहि रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ तिम सवि सज्जन आवी मदयो रे, कर्मवशे इहां
 आय ॥ आयुक्षये सहु थानके रे, कर्म कस्यां तिहां जाय रे ॥ १३ ॥ ज० ॥
 हास्य लीला मद जेहथी रे, वली ममकार ते थाय, ॥ जरा राखसी यो-
 वन हरे रे, समय समय घटे आयो रे ॥ १४ ॥ ज० ॥ राज्य मांहे सुख
 नहीं कदी रे, सुख अजिमान ते जाण ॥ दीरघ जवफल पामतो रे, आ जव
 पण दुःख वाणो रे ॥ १५ ॥ ज० ॥ खरज खनननी उंपमा रे, जवसुख जाण
 नरिंद ॥ तुठ अने दुःखमूल ठे रे, कटु फलनां दीये वुंदो रे ॥ १६ ॥
 ॥ ज० ॥ ते कारण आधार ठे रे, धर्म जगत हितकार ॥ सार शाश्वत सुख-
 दायको रे, जाणी अपूर्व उदारो रे ॥ १७ ॥ ज० ॥ पामी मनुजनो जव
 जलो रे, सांजलो धर्म विशेष ॥ करीये पण ए धर्मेने रे, चिंतवीये शुज रेख
 रे ॥ १८ ॥ ज० ॥ सुख दुःख अर्थ ने काममां रे, चित्तयुद्ध नर जेह ॥ न
 करे ए जिनधर्मेने रे, बहु हारे नर तेह रे ॥ १९ ॥ ज० ॥ अनंत पुजल-
 परिश्रष्टे रे, अंते पाम्यो ए धर्म ॥ ते पण फोकट हारीयो रे, दुर्लज फरी ए
 मर्म रे ॥ २० ॥ ज० ॥ संवेगे पुलकित थइ रे, आंसु जरीयां रे नयण ॥ जू-
 पति कर जोनी कहे रे, जेम कहो ठो तेम वयण रे ॥ २१ ॥ ज० ॥ जेम
 जाखुं स्वामी तुमे रे, तेम करशुं मुनिराय ॥ थापी जसमती पुत्रने रे, पुंरु-
 रीक निज ठाय रे ॥ २२ ॥ ज० ॥ पण स्वामी किरपा करी रे, जाखो
 मुकने रे एह ॥ कारण शुं स्वामी कहो रे, जसमती उपर नेह रे ॥ २३ ॥
 ॥ ज० ॥ चोथा ए अधिकारमां रे, जाखी सोलमी ढाल ॥ पद्मविजय कहे के-
 वली रे, जाखे प्रेम विशाल रे ॥ २४ ॥ ज० ॥ सर्व गाथा ॥ ५२५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूरव जवना नेहथी, वांघ्यो अविहू प्रेम ॥ धनकुमार ने धनवती,
 प्रथम जवे तुम्हे एम ॥ १ ॥ ते जवमां समकित लखुं, पाली प्रवज्या सार
 ॥ सौधमें सुर उपना, मित्रपणे श्रीकार ॥ २ ॥ चित्रगति ने रयणवई, ली
 जरतारनो योग ॥ विद्याधर जवमां लखा, महाव्रतनी उपजोग ॥ ३ ॥ मा-
 हिंद देवलोके मित्र दो, चोथा जवमां जाण ॥ अपराजित ने प्रीतिमती,
 पति जार्या मन थाण ॥ ४ ॥ आरणकट्ये उपना, मित्रपणे तिहां देव ॥
 सातमे जव शंखकुमार तुं, जसमती नारी हेव ॥ ५ ॥ अपराजित विमा-
 नमां, उपजशो बहु प्रेम ॥ तिहांथी जारहकेत्रमां, याइश अरिहा नेम ॥ ६ ॥

राजिमती नामे धुया, उग्रसेननी सार ॥ तुऊ पासे संयम ग्रही, शिव
लहेशे निर्धार ॥ ७ ॥ गुणधर जसधर बांधवा, मतिप्रज्ञ मंत्री खास ॥
गणधरपदवी पामशे, एषण ताहरी पास ॥ ८ ॥

॥ ढाल सत्तरमी ॥

॥ टूक अने टोका वच्चे रे, मेंदीनां दोय रूख ॥ मेंदी रंग लागो ॥ ए देशी ॥
शंखकुमर एम सांजली रे, उल्लसित अंग अपार ॥ संयमरंग लागो ॥ ए
आंकणी ॥ पुंरुकी निज पुत्रने रे, थापे राज्य उदार ॥ १ ॥ सं० ॥ तृण
परे रमणी रमा तजी रे ॥ शंख राय दोय बंधु ॥ सं० ॥ जसमती ने मति-
प्रज्ञ वली रे, तजी संसार संबंध ॥ २ ॥ सं० ॥ केवली पासे आदरे रे, अति
महोटे मंमाण ॥ सं० ॥ दीक्षा जिनवरनी कही रे, जेहूथी थाय कल्याण
॥ ३ ॥ सं० ॥ शंख मुनि जणतां थका रे, गीतारथपद थाय ॥ सं० ॥
संयम पाखे निर्मलुं रे, नखि अतिचार लगाय ॥ ४ ॥ सं० ॥ तीर्थकरपद
अर्जीयुं रे, सेवी थानक वीश ॥ सं० ॥ जक्ति करे मुनि एणी परे रे, बाधे
जगत जगीश ॥ ५ ॥ सं० ॥ अरिहंत तस प्रतिमा वली रे, स्तवे पूजे
मनरंग ॥ सं० ॥ अवर्णवाद बोले नहीं रे, अरिहंतपद श्म चंग ॥ ६ ॥ सं० ॥
सिद्ध तणी स्तवना करे रे, सिद्ध स्थानकने देख ॥ सं० ॥ रात्रि जागरण
उठव करे रे, ज्ञानादिक गुण पेख ॥ ७ ॥ सं० ॥ बालक ग्लान मुनि तणी
रे, करे वेयावच्च सार ॥ सं० ॥ प्रवचननुं वात्सल्य करे रे, ग्रीजे पदे श्म
धार ॥ ८ ॥ सं० ॥ वस्त्र आहार औपध वली रे, आपे करी अति जक्त
॥ सं० ॥ चोथुं थानक इणी परे रे, आराधे निज शक्त ॥ ९ ॥ सं० ॥ वीश
वरष पर्यायथी रे, साठ वरष बये वृद्ध ॥ सं० ॥ जघन्यथी समबायांग
जण्या रे, धिविर जक्ति एम सिद्ध ॥ १० ॥ सं० ॥ बहुश्रुत अर्थ अपेक्षथी रे,
तेहनी करे नित सेव ॥ सं० ॥ अन्न वस्त्रादिक आपनुं रे, पद ठहुं एम हेव
॥ ११ ॥ सं० ॥ तप उत्कृष्ट करे घणां रे, जेह तपस्वी लोक ॥ सं० ॥ उगंजो
दीये तेहने रे, सप्तम पद श्म रोक ॥ १२ ॥ सं० ॥ प्रश्न करे लीये
वाचना रे, द्वादशांगीनी जेह ॥ सं० ॥ सूत्र अरथ उपयोगथी रे, अष्टम पद
थाये एह ॥ १३ ॥ सं० ॥ शंकादिक छूण नहीं रे, धैर्यादिक गुण युक्त ॥ सं० ॥
सम संवेगादिक थकी रे, दर्शन पद एम उत्त ॥ १४ ॥ सं० ॥ रत्नत्रयी उपचा-
रथी रे, विनय करे गुणगेह ॥ सं० ॥ प्रथमाध्ययन विनय कह्यो रे, उत्तराध्ययने

एह ॥ १५ ॥ सं० ॥ इष्टामिष्टादिक थकी रे, आवश्यक करे नित ॥ सं० ॥ अति-
 चारने परिहरे रे, एकादशमे रीत ॥ १६ ॥ सं० ॥ ईर्यासमिति आदि थकी
 रे, मूल उत्तर गुण सार ॥ सं० ॥ वारसुं पद आराधतो रे, करे सफलो अवतार
 ॥ १७ ॥ सं० ॥ करतो ते शुज, ध्यानने रे, कृण कृण लव लव जेह ॥ सं० ॥
 करे परिहार प्रमादनो रे, तेरसुं पद शुज रेह ॥ १८ ॥ सं० ॥ बाधारहितपणे
 करे रे, निरवांठकता युक्त ॥ सं० ॥ चौदमे पद तपनी करे रे, जुक्तजोगी
 एम जुक्त ॥ १९ ॥ सं० ॥ संविज्ञाग तपसी विपे रे, अन्नादिकनो होय ॥ सं० ॥
 त्रिकरण शुद्धे ते करे रे, पन्तरसुं पद जोय ॥ २० ॥ सं० ॥ आचार्यादिक
 दश तणे रे, वेयावच्चना कार ॥ सं० ॥ जक्त पानं आणी दीये रे, सोलमे
 पद निर्धार ॥ २१ ॥ सं० ॥ साधु ने बली साधवी रे, श्रावक श्राविका
 सार ॥ सं० ॥ सर्व अपाय निपेधतो रे, सत्तरसुं पद धार ॥ २२ ॥ सं० ॥
 सूत्र अर्थ अपूर्वतुं रे, ग्रहण करे कृपिराय ॥ सं० ॥ एम अढारसुं
 पदं जलुं रे, नित्य आराधन थाय ॥ २३ ॥ सं० ॥ श्रद्धाने दीपावतुं रे,
 अवर्णवादनो रोक ॥ इम श्रुतज्ञाननी जक्तिथी रे, उंगणीशसुं गतशोक
 ॥ २४ ॥ सं० ॥ विद्या निमित्त कविपणे रे, वाद कहे बली धर्म
 ॥ सं० ॥ शासननी उन्नति करे रे, विशमा पदनो ए मर्म ॥ २५ ॥ सं० ॥
 तीर्थंकर नाम गोत्रने रे, अर्जे शंखकुमार ॥ सं० ॥ दीर्घ काल पाढ्युं
 जलुं रे, संयम निरतिचार ॥ २६ ॥ सं० ॥ अंते अणसण आदरे रे,
 पादोपगमन विशाल ॥ सं० ॥ वृक्षकाल परे थिर थइ रे, करे समाधिमां
 काल ॥ २७ ॥ सं० ॥ अपराजित विमानमां रे, शंख ने जसमती दोय
 ॥ सं० ॥ तिम मतिप्रज दोय बांधवा रे, देवपणे स्रहु होय ॥ २८ ॥ सं० ॥
 तेत्रीश सागर आउखे रे, कटपमां वत्रीश जाल ॥ सं० ॥ आठमा जवमां
 एणी परे रे, जोगवे जोग विशाल ॥ २९ ॥ सं० ॥ चोथे अधिकारे कही
 रे, ए सत्तरमी ढाल ॥ सं० ॥ ए अधिकार पूरण थयो रे, आठमो
 जव सुविशाल ॥ ३० ॥ सं० ॥ पहेले अधिकारे कही रे, ढालो वार उदार
 ॥ सं० ॥ नव जाली बीजा तणी रे, बीजानी अग्यार ॥ ३१ ॥ सं० ॥
 ॥ चोथानी सत्तर कही रे, सवि उंगणपचास ॥ सं० ॥ प्रथम खंरू पूरण
 थयो रे, हर्ष अधिक उल्लास ॥ ३२ ॥ सं० ॥ सत्यविजय गुरु राजीया रे,
 फूरविजय तस शिष्य ॥ सं० ॥ दमाविजय तस पाटवी रे, अधिकी

जास जगीश ॥ ३३ ॥ सं० ॥ तस पट्टोदय उगीयो रे, मानुं अजिनव जा ॥
 ॥ सं० ॥ जिनविजयो जगमां जयो रे, जस नामे सुखखाण ॥ ३४ ॥ सं० ॥
 श्रुतउदधि पारंगमी रे, उत्तमविजय गुरु नाम ॥ सं० ॥ रत्नविजय गणि
 कहेणथी रे, उद्यम कीध उद्दाम ॥ ३५ ॥ सं० ॥ पद्मविजय कहे जिन तणा
 रे, पूरव जव विस्तार ॥ सं० ॥ जाख्या अति हपें करी रे, सुणतां जय जयकार
 ॥ ३६ ॥ सं० ॥ सर्व गाथा ॥ ५६९ ॥ इति चतुर्थोऽधिकारः ॥ ४ ॥ खंरु खंरु सरसाइ
 घणी, जिम साकर जेली पय जणी ॥ गुरु श्रीउत्तमविजयथी लह्यो, प्रथम
 खंरु एम पद्मे कह्यो ॥ ५७० ॥ प्रथमाधिकारे सर्व गाथा ॥ ३७९ ॥ द्विती-
 याधिकारे ॥ ३१२ ॥ तृतीयाधिकारे ॥ ३७६ ॥ चतुर्थाधिकारे ॥ ५७० ॥
 सर्व गाथा ॥ १६४७ ॥ इति प्रथमः खंरुः समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ नेमिनाथचरित्रे द्वितीयखंडस्य प्रथमोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ प्रणमी सरसती गुणवती, जे मुखकज मंकाण ॥ बीजो खंड हवे
 वर्णबुं, श्रोता सुणो सुजाण ॥ १ ॥ सूरजमंडन पास वली, प्रणमुं धर्म
 जिणंद ॥ जे जव पास निवारीने, आपे धर्म अमंद ॥ २ ॥ श्रीमलधार गछे
 नमुं, हेमसूरि जस नाम ॥ जास वचनरस खव लही, लहीये ए कवि
 ठाम ॥ ३ ॥ कुमारपाल जूपावनो, जे गुरु हेम सूरिंद ॥ तस प्रणमी तस
 वचनथी, जाखुं चरित्र जिणंद ॥ ४ ॥ दीक्षा विद्यागुरु नमुं, उत्तम सुविधि
 जास ॥ शुद्ध प्ररूपक ने वली, बहु किरिया अज्यास ॥ ५ ॥ जिम जिम
 जाखुं आगले, तिम रस अधिको थाय ॥ तिणे श्रोता सुणजो सवे, आलस
 झूर उनाय ॥ ६ ॥ एक हेम जो कर चढे, तो दुःखीयो नवि थाय ॥
 दोय हेम जस हाथमां, तस वच किम न पूजाय ॥ ७ ॥ जविजन जक्ति
 धरी घणी, करो निद्रा तुमे झूर ॥ वांघेकांक्षा मोहनी, एह प्रमादथी झूर
 ॥ ८ ॥ आठ दोष प्रमादथी, होवे परगट जाव ॥ होय अण्णाण संशय वली,
 मिथ्याज्ञान स्वजाव ॥ ९ ॥ राग द्वेष मतित्रंश तिम, धर्म अनादर थाय
 ॥ दुःप्रणिधाने योगनो, एम अवगुण कहेवाय ॥ १० ॥ यतः ॥ जगवती-
 सूत्रे ॥ कहणं जंते जीवा कंखा मोहणिधं, कम्मं वंधंति ॥ गोयमा दपच्चयं

॥ इत्यादौ, तद्भूतौ ॥ गाथा ॥ पमाजय मुण्डिदेहिं, जणित अछ जेएउं ॥ अन्नाणं
संसर्ज चैव, सिद्धानाणं तदेव य ॥ १ ॥ रागो दोसो मद्दयासो, धम्मंमि
अणायरो ॥ जोगाण दुप्पणीहाणं, अछहा वज्जिअवउं ॥ २ ॥ ते कारण
तुम्हे जविजना, मत करजो परमादं ॥ मुणशे जे सुणशे कथा, रसउ-
त्कर्ष आह्वाद ॥ ११ ॥ आठे जव एम वर्णवी, नवमो जाखुं सार ॥ हरि-
वंशे प्रजु उपना, जिनवर नेमकुमार ॥ १२ ॥ ते कारण हरिवंशनी, कहुं
उत्पत्ति उदार ॥ जे सांजलतां जव तणा, जाये पापविकार ॥ १३ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ अरज अरज सुणोने रुना राजीया हो जी ॥ ए देशी ॥ कृपज कृपज
जिनेश्वरना थया हो जी, चक्री जरत नरिंद ॥ पाट पाट असंख्याता वही
गया हो जी, उपना सीयल जिणंद ॥ कृ० ॥ १ ॥ तेहना तेहना तीर्थमां
उपनो हो जी, सुमुख नामे नरिंद ॥ आव्यो आव्यो कोसंबी वाहिरे हो
जी, रयवानीने आणंद ॥ कृ० ॥ २ ॥ वीर वीर कुविंदनी चारजा हो जी, व-
नमाला तिहां दीठ ॥ अतिशय अतिशय रूपवती जली हो जी, देखी
जगमां उक्किष्ठ ॥ कृ० ॥ ३ ॥ नारीने नारीने अंतेउरे ठवे हो जी, तव ते वीर
कुविंद ॥ तेहना तेहना वियोगथी आकलो हो जी, करतो बहुत आक्रंद ॥
॥ कृ० ॥ ४ ॥ फाटां फाटां वस्त्र पहेछ्यां तिणे हो जी, धूखे खरमी देह ॥ व-
नमाला वनमाला करतो थको हो जी, सिंहे परवख्यो तेह ॥ कृ० ॥ ५ ॥
पुरमां पुरमां जमतां एक दिने हो जी, देखे ते नरनांह ॥ नारीए नारीए
पण गौखथी हो जी, दीगो हींफतो राह ॥ कृ० ॥ ६ ॥ पामी पामी विपाद
ते वेहु जणां हो जी, निंदे आतम आप ॥ इण समे इण समे बीजली
तिहां पडी हो जी, मानुं छागो शाप ॥ कृ० ॥ ७ ॥ काल काल करीने उपना
हो जी, युगल हरिवर्ष खेत ॥ वीर पण वीर पण तप अज्ञानथी हो जी,
सोहम देव संकेत ॥ कृ० ॥ ८ ॥ अवधि अवधिथी वेर संचारतो हो जी,
चंपा नयरीनो राय ॥ पुत्र पुत्र नहीं चंद्रकीर्त्तिने हो जी, ऊरुपे तस जम-
राय ॥ कृ० ॥ ९ ॥ जेला जेला नगरना जन थया हो जी, खोले रायने
तेह ॥ चिंते चिंते देवता युगलने हो जी, मारी तो नवि शकुं रेह ॥ कृ० ॥
॥ १० ॥ जिम दुःख जिम दुःख पामे ए घहु हो जी, तिम कहहुं निर्धार ॥ धनु-
शव धनुशतनी करी देहमी हो जी, खावे चंपानी वार ॥ कृ० ॥ ११ ॥ न-

गर नगरनां लोकने एम कहे हो जी, तुमचो एह राजान ॥ लक्षण लक्षण
सहित आण्यो अठे हो जी, हरिवर्षथी एह थान ॥ ३० ॥ ११ ॥ हरि नाम
हरि नाम राजा ए रुक्मिणी हो जी, हरणी नामे ए नार ॥ कटपवृक्ष कटप-
वृक्ष खावे वली हो जी, जाखे वली तिणी वार ॥ ३० ॥ १२ ॥ मछ ने मछ
ने मृग आदे देह हो जी, जल थल खेचर जीव ॥ आमिप आमिप एहने
आपजो हो जी, कटपवृक्ष फलथी अतीव ॥ ३० ॥ १३ ॥ एणी परे
एणी परे देज्यो तिहां लगे हो जी, जिहां मांस निःकेवल खाय ॥ मदिरा
मदिरा प्रमुख देजो तुमे हो जी, जिणी पेरे दुर्गति जाय ॥ ३० ॥ १४ ॥
हाथ हाथ जोमी सहु सांचले हो जी, वचन करे ते प्रमाण ॥ रथवर रथवर-
मां वेसानीने हो जी, करता वहोत मंमाण ॥ ३० ॥ १५ ॥ मस्तक मस्तक
तत्र धरावतो हो जी, हरिणी देवी ते साथ ॥ वाजती वाजती अतीव
डुंडुहि हो जी, विरुदचोले सहु साथ ॥ ३० ॥ १६ ॥ इणी परे इणी
परे घर उद्यानथी हो जी, आणी हर्ष अत्यंत ॥ अनुक्रमे अनुक्रमे नयवि-
क्रम थकी हो जी, नाथ समुद्र पर्यंत ॥ ३० ॥ १७ ॥ जगमां जगमां ते परगट
थयो हो जी, आयु पण थयुं दास ॥ हरिवर्ष हरिवर्षथी आयुं युगधीयुं
हो जी, तिणे हरिवंश विलास ॥ ३० ॥ १८ ॥ अथवा अथवा नाम हरि हतुं
हो जी, तिणे ए थयो हरिवंश ॥ काल काल अनंते उपजे हो जी, एह
अठेह असंश ॥ ३० ॥ १९ ॥ एहवां एहवां ए चोवीशीए हो जी, दश
आश्चर्य ते थाय ॥ ग्रंथ ग्रंथ विस्तारना जय थकी हो जी, नवि जाखुं इण
ठाय ॥ ३० ॥ २० ॥ यतः ॥ उवसग्ग गप्रहरणं, इष्टी तिष्ठं अजाबिया पुरि-
सा ॥ कण्हस्स अवरकंका, अवरयणं चंदसूरेणं ॥ १ ॥ हरिवंसकुलुप्पत्ति,
चमरुप्पाठं अ अष्ठसय सिद्धा ॥ असंजयाण पूया, दसविअणं तेण काले-
ण ॥ २ ॥ हरिन्टप हरिन्टप पुत्र ते उपनो हो जी, पृथिवीपति नामे राय ॥
तेहनो तेहनो महगिरि सुत थयो हो जी, हिमगिरि नृप सुत सार ॥ ३० ॥
॥ २१ ॥ तेहनो तेहनो वस्तुगिरि सुत थयो हो जी, मित्रगिरि सुत सार ॥
एणी परे एणी परे पाट असंख्य थया हो जी, उत्तम जस अवतार ॥ ३० ॥
॥ २२ ॥ पुत्र पुत्र थइ लीये दीक्षाने हो जी, पाळे संयम चार ॥ अनुक्रमे
अनुक्रमे मुनिसुव्रत थयो हो जी, तीर्थकरपद धार ॥ ३० ॥ २३ ॥ तेहुने
तेहुने पाटे बहु नरपति हो जी, हुआ ते अतिक्रान्त ॥ जिनवर जिनवर

नमि एकवीशमा हो जी, तेहनो तीरथ तंत ॥ ३० ॥ ३१ ॥ मथुरा मथुरा
 नगरी दीपती हो जी, जिहां जिनदेउल पास ॥ सुपास सुपास जिनथुन
 जिहां जलो हो जी, जांबुनदनी ते खास ॥ ३० ॥ ३६ ॥ हरिवंश हरिवंशमां
 यछ नृप हुआ हो जी, तेहने शूर ते पुत ॥ शूरने शूरने शौरि सुवीर
 थया हो जी, सुत दो राखे घरसूत ॥ ३० ॥ ३७ ॥ शौरि शौरिने राज्य
 थापी करी हो जी, युवराजे ते सुवीर ॥ पामी पामी वैराग्य ते आदरे हो
 जी, दीक्षा ते महाधीर ॥ ३० ॥ ३८ ॥ मथुरा मथुरातुं राज सुवीरने हो
 जी, शौरि दीये लघु ज्ञात ॥ जइने जइने कुशार्त्त देशे करे हो जी, शौर्यपुरी
 सुविख्यात ॥ ३० ॥ ३९ ॥ अंधक अंधकवृष्णि आदि जला हो जी, शौरि
 रायने जात ॥ नोज नोजवृष्ण्यादि सुवीरने हो जी, तस बल पार न थात
 ॥ ३० ॥ ४० ॥ राज्य राज्य थापी नोजवृष्णिने हो जी, सिंधु देशे ते जाय
 ॥ सौवीर सौवीर नगर थापे तिहां हो जी, सुवीर ते महाराय ॥ ३० ॥ ४१ ॥
 शौरि शौरि राजा अंधकवृष्णिने हो जी, थापी राज्य उदार ॥ मुनिवर
 मुनिवर सुप्रतिष्ठ कने हो जी, आदरे ते व्रतजार ॥ ३० ॥ ४२ ॥ पाली
 पाली प्रवज्या आकरी हो जी, पामी केवलज्ञान ॥ जविजन जविजनने
 प्रतिबोधीने हो जी, पाम्या शिवपुर थान ॥ ३० ॥ ४३ ॥ नोज नोजवृष्णि
 मथुरा धणी हो जी, तेहने पुत्र ते थाय ॥ उग्रसेन उग्रसेन ते महा
 विक्रमी हो जी, जेहना जग गुण गाय ॥ ३० ॥ ४४ ॥ अंधक अंधकवृष्णिने
 नारया हो जी, सुजडा एणी नाम ॥ पुत्र पुत्र थया दश तेहने हो जी, उत्तम
 गुणना धाम ॥ ३० ॥ ४५ ॥ समुद्र समुद्रविजय अक्षोज वली हो जी, स्ति-
 मित ने सागर नाम ॥ हिमवंतं हिमवंत अचल धरण जला हो जी, पूर्ण
 आठमे ठाम ॥ ३० ॥ ४६ ॥ अजिचंद्र अजिचंद्र वसुदेव जाणीये हो जी,
 दश दशार्ह कहेवाय ॥ कुंती कुंती ने माझी दो ठे बनी हो जी, ए संतान
 सहाय ॥ ३० ॥ ४७ ॥ कुंती कुंती परणावे पांरु प्रते हो जी, दमघोष नृपने
 देअन्य ॥ एणी परे एणी परे राज्यकारज चले हो जी, पामी परगट पुण्य
 ॥ ३० ॥ ४८ ॥ वीजे वीजे खंडे पहेली कही हो जी, ढाल प्रथम अधिकार ॥
 पंक्ति पंक्ति उत्तमविजयनो हो जी, पद्य कहे सुखकार ॥ ३० ॥ ४९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अंधकवृष्णि एक दिने, सुप्रतिष्ठ अणगर ॥ अवधिज्ञानी मुनिवर

प्रते, पूठे प्रश्न उदार ॥ १ ॥ पुत्र अठे दश माहरे, दशमो ठे वसुदेव ॥ रूप-
श्री मानुं अनंग पण, आवी करतो सेव ॥ २ ॥ सद्गुने लागे वाहलो, वहाँतेर
कला निधान ॥ मानुं जस विक्रमे गयो, शक्र ते ऊर्ध्व विमान ॥ ३ ॥ शुं
इणे पुण्य कछुं घणुं, जाखो करुणावंत ॥ पूरव जव तव उपदिशे, मुनि-
वर तेह महंत ॥ ४ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ देशी नराणानी ॥ मगधमंरुले नंदियाम ठे रे, रोर विप्रनी नारी रे ॥
राजनीया ॥ कर्म कख्यां वृटे नहीं रे ॥ ए आंकणी ॥ सोमिला नाम सोहा-
मणी रे, सुत नंदिपेण कुमार रे ॥ रा० ॥ १ ॥ क० ॥ बालपणे माय तायने रे,
हरी गयो यम महीपाल रे ॥ रा० ॥ क० ॥ मंदजाग्य शिरोमणि रे, नंदिपेण
ते बाल रे ॥ रा० ॥ २ ॥ क० ॥ अनुक्रमे ते महोटी थयो रे, गागर परे वधुं
पेट रे ॥ रा० ॥ क० ॥ दंत दंतोशलनी परे रे, मानुं गजवरे करी जेट रे ॥
रा० ॥ ३ ॥ क० ॥ वामणो ने वल्लज नहीं रे, शिरना खूणा चार रे ॥ रा० ॥ क०
॥ कान ते ठींकर शोजता रे, वदन तुंगड अनुहार रे ॥ रा० ॥ ४ ॥ क० ॥ हाथ
हुंकना तेहना रे, आंख पीया नित थाय रे ॥ रा० ॥ क० ॥ मुख उपर
माखी वणवणे रे, नाक ते वेसी जाय रे ॥ रा० ॥ ५ ॥ क० ॥ केरु उदर मढ्यां
हुकमां रे, पग पण अतिहि खुवार रे ॥ रा० ॥ क० ॥ करज परे सम को नहीं
रे, माने नवि कोइ कार रे ॥ रा० ॥ ६ ॥ क० ॥ स्वजनने पण ते नवि गमे रे,
मूले जीवे नित्य रे ॥ रा० ॥ क० ॥ एक दिन माउल निज घरे रे, तेनी आवे
धरी प्रीति रे ॥ रा० ॥ ७ ॥ क० ॥ पुत्री सात ठे तेहने रे, अणपरणी रूपवंत रे
॥ रा० ॥ क० ॥ मामो कहे जाणेजने रे, कन्या देखुं एक तंत रे ॥ रा० ॥ ८ ॥
॥ क० ॥ तेह लोजथी नित करे रे, माउल घर सहु काम रे ॥ रा० ॥ क० ॥
जाणे बात पहेली धुया रे, कहे एणी परे तिणे ठाम रे ॥ रा० ॥ ९ ॥ क०
जो मुजने परणावशे रे, नंदिपेणने तात रे ॥ रा० ॥ क० ॥ तो मरशुं निश्चे
सही रे, नंदिपेणे सुणी बात रे ॥ रा० ॥ १० ॥ क० ॥ मनमां खेद लह्यो
घणो रे, माउल बोले ताम रे ॥ रा० ॥ क० ॥ देखं पुत्री बीजी तुने रे,
खेद म कर इण काम रे ॥ रा० ॥ ११ ॥ क० ॥ बात सुणी बीजी कहे
रे, खाउं विष इण वार रे ॥ रा० ॥ क० ॥ नवि परणुं नंदिपेणने रे, मामो
जाखे तिवार रे ॥ रा० ॥ १२ ॥ क० ॥ अनुक्रमे साते निपेधती रे, मामो

कहे सुण वाल रे ॥ रा० ॥ क० ॥ पुत्री कोइक परणावसुं रे, जाचीने तत-
 काल रे ॥ रा० ॥ १३ ॥ क० ॥ धीरो याजे वालका रे, तव चिंते नंदिपेण रे,
 ॥ रा० ॥ क० ॥ माउलपुत्री इछे नहीं रे, अन्य वांटे कहो केण रे ॥ रा०
 ॥ १४ ॥ क० ॥ हुं तो दुःखित रूपथी रे, इम मन धरी वैराग्य रे ॥ रा०
 ॥ क० ॥ नीकदयो माउल घर थकी रे, कीधो नंदिपुर त्याग रे ॥ रा० ॥ १५ ॥
 ॥ क० ॥ रत्नपुरे पहोतो वही रे, क्रीडा करतां जाम रे ॥ रा० ॥ क० ॥ दंप-
 तीने देखी तिहां रे, निज निंदा करे ताम रे ॥ रा० ॥ १६ ॥ क० ॥ मर-
 वानी इछा करी रे, कोइ वनांतरे जाय रे ॥ रा० ॥ क० ॥ देखीने प्रणमे
 तिहां रे, सुस्थित मुनि रुपिराय रे ॥ रा० ॥ १७ ॥ क० ॥ जाणी ज्ञानथी
 मुनिवरु रे, जखे एणी परे वाण रे ॥ रा० ॥ क० ॥ मरण न कर महा-
 जाग तुं रे, पामीश दुःखनी खाण रे ॥ रा० ॥ १८ ॥ क० ॥ धर्म न कीधो
 परजवे रे, दुःख पामे तिणे आज रे ॥ रा० ॥ क० ॥ सुख अर्थी करो
 धर्मने रे, धर्मथी लहो शिवराज रे ॥ रा० ॥ १९ ॥ क० ॥ आत्मघात कीधा
 थका रे, सुख नवि होवे कोय रे ॥ रा० ॥ क० ॥ धर्म दीक्षाथी पामीये रे,
 जव जव सुख लहे सोय रे ॥ रा० ॥ २० ॥ क० ॥ सुणी प्रतिबोध ते पा-
 मीयो रे, लीये महाव्रत मुनि पास रे ॥ रा० ॥ क० ॥ गीतारथ अजिग्रह
 करे रे, साधु वैयावच्च खास रे ॥ रा० ॥ २१ ॥ क० ॥ वाल ग्लानादिक सा-
 धुनी रे, वैयावच्च करे तेह रे ॥ रा० ॥ क० ॥ अजिग्रह ते पूरो करे रे,
 गुणगणनो मुनि गेह रे ॥ रा० ॥ २२ ॥ क० ॥ एक दिन इंद्र प्रशंसता रे,
 देवसजा मांहि सार रे ॥ रा० ॥ क० ॥ नंदिपेण समो नहीं रे, वैयावच्च
 करनार रे ॥ रा० ॥ २३ ॥ क० ॥ शक्रवचन अणमानतो रे, देव एक कहे
 एम रे ॥ रा० ॥ क० ॥ पूणीथी नगर चंपाइयुं रे, तेमानुं कहो केम रे ॥
 रा० ॥ २४ ॥ क० ॥ रूप धरी ग्लान साधुनुं रे, रतनपुर उद्यान रे ॥
 रा० ॥ क० ॥ वेसारी ते साधुने रे, कूट धरी मन ध्यान रे ॥ रा० ॥ २५ ॥
 ॥ क० ॥ रूप वीजुं बली साधुनुं रे, करी जाये पुर मांह रे ॥ रा० ॥ क० ॥
 मुनि वसति ए आवतो रे, मनमां धरी उत्साह रे ॥ रा० ॥ २६ ॥ क० ॥ बीजे
 खंडे बीजी थइ रे, ढाख प्रथम अधिकार रे ॥ रा० ॥ क० ॥ पद्मविजय कहे
 सांजलो रे, मुनिदृढता अधिकार रे ॥ रा० ॥ २७ ॥ क० ॥ सर्व गाथा ॥ ७३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तपतपता अति आकरां, नंदिपेण मुनिराज ॥ पारणदिन तेहज
अठे, करता आतम काज ॥ १ ॥ करवा वेठा आहार ते, कवल उपाडे
जाम ॥ तव सुरसाधुवेपथी, बोले वचन उदाम ॥ २ ॥ करी प्रतिज्ञा ए-
ह्वी, वेयावच्च करुं सर्व ॥ पण तुं बोले एटलुं, नविकरतो धरे गर्व ॥ ३ ॥
अतिसार रोगे करी, पीडे मुनिवर अंग ॥ तृपाकांत मुनिवर जला,
वनमां वेठा चंग ॥ ४ ॥ तेहनी खवर लीधा विना, जोजन करतो तुंही ॥
पेटजरा थातां थका, होय प्रतिज्ञा खुंदी ॥ ५ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ अरुणिक मुनिवर चाट्या गोचरी ॥ ए देशी ॥ समतासागर मुनि-
वर चालीया, मूकी कवल ते ठामो जी ॥ पाणी लेवा रे मुनि घर घर
जमे, लब्धि तणा गुरु धामो जी ॥ १ ॥ स० ॥ कल्प होय ते सुर अक-
ल्प करे, पण मुनि लब्धिप्रज्ञावे जी ॥ पाणी शुरू मट्युं तव लेइ वळ्या,
वन अजिमुख ते जावे जी ॥ २ ॥ स० ॥ दुकना आवे रे तव माया
मुनि, जाखे वचन कठोर जी ॥ रे मूरख हुं अवस्था एह्वी, पाम्यो
वेठो कुठोर जी ॥ ३ ॥ स० ॥ जोजनलोळुप तुं तो थइ रह्यो, शीघ्र न
आव्यो केम जी ॥ वेयावच्चनी प्रतिज्ञा ताहरे, कहे केम रद्देशे एम जी
॥ ४ ॥ स० ॥ कहे नंदिपेण स्वामी माहारो, खमजो तुम्हे अपराधो जी ॥
सज्ज करुं तुम्ह थोडे दिन हवे, यद्यपि रोग अगाधो जी ॥ ५ ॥ स० ॥
पाणी एह उचित ठे मुनिवरु, एम कही पाये नीरो जी ॥ कहे चालो
स्वामी जी उपाशरे, नंदिपेण मुनि धीरो जी ॥ ६ ॥ स० ॥ ग्लान मुनि
कहे धिगू तुज मुंमने, चालणने असमर्थो जी ॥ देखीने बली मुजने
शुं कहे, तुज प्रतिज्ञा व्यर्थो जी ॥ ७ ॥ स० ॥ खंध वेसारीने नंदिपेण
जी, चाल्या मारग जामो जी ॥ पगे पगे क्रोध करे माया मुनि, जाखे
एणी परे तामो जी ॥ ८ ॥ स० ॥ शीघ्र तुं केम चाले रे पापीया, मुजने
उपजे खेदो जी ॥ हलवे हलवे चाल तुं शुच परे, उपजे मुज प्रस्वेदो
जी ॥ ९ ॥ स० ॥ तव मुनि चाले मंद गते करी, देव अमर्ष धरंत
जी ॥ करे वमीनीति मुनिनी उपरे, वली इणी परे जाखंत जी ॥ १० ॥
स० ॥ वेगनो जंग करे तुं किणी परे, तव चिते रुपिरायो जी ॥ रोग

याणुं ते करे, तप तणुं फल जो होय ॥ तो जवांतर नृपवध जणी, थाज
 कही तप खोय ॥ ९ ॥ मु० ॥ तिहां आउखुं पूरुं करी, उग्रसेन नृपनी
 नार ॥ धारणी तणे उदरे थयो, करतो अतिहि विकार ॥ १० ॥ मु० ॥ दोहद
 ते एहवो उपजे, पतिमांस जक्षण काज ॥ दिन दिन ते कृशता लहे,
 धरती ते मनमां लाज ॥ ११ ॥ मु० ॥ घणे कष्टथी दोहला तणी, कही
 वात सघली जाम ॥ राखी अंधारे उरडे, उग्रसेन नृपने ताम ॥ १२ ॥ मु० ॥
 शशला तणुं आमिष ग्रही, वांधे ते नृपने पेट ॥ मंत्री ते कापी कापीने,
 आपे राणीने नेट ॥ १३ ॥ मु० ॥ दोहला ते राणीना थया, संपूर्ण जावे
 त्यांह ॥ मन मांहे राणी चिंतवे, जावुं हवे कहो क्यांह ॥ १४ ॥ मु० ॥
 जरतार विना पुत्रे किस्थुं, हवे जीववुं नहीं युक्त ॥ मरवा जणी ते सज्ज
 थइ, तब मंत्री कहे श्म उक्त ॥ १५ ॥ मु० ॥ साते दिने देखावशुं, जीवतो
 स्वामी तुज ॥ एम स्वस्य करी राणी प्रते, पण नवि कछुं ते गुह्य ॥ १६ ॥
 ॥ मु० ॥ देखावता दिन सातमे, उग्रसेन नृपने जाम ॥ करे महोत्सव हर्षशुं,
 धारणी राणी ताम ॥ १७ ॥ मु० ॥ पोष वदि चौदश दिने, विष्टि ने मूल
 नक्षत्र ॥ प्रसवे ते राणी यामिनी, विप वृद्ध परे कुपुत्र ॥ १८ ॥ मु० ॥ राणी
 ते वीहीनी तेहथी, दोहला तणे अनुसार ॥ पूर्वे करावी कांसनी, पेटी
 ते अति मनोहार ॥ १९ ॥ मु० ॥ पुत्रने तेहमां खेपवी, रतने करी ते पूर
 ॥ नृपनाम अंकित मुद्रिका, वली पत्रिका लखी तूर ॥ २० ॥ मु० ॥ आपी
 ते दासी हाथमां, वेवरावी जमुना मांहि ॥ रायने राणी कहे तदा, मृत
 पुत्र प्रसव्यो त्यांहि ॥ २१ ॥ मु० ॥ शौरी ते पुरनी बाहिरे, मंजूपा आवी
 जाम ॥ शौचने अर्थे आवीयो, सुजड देखे ताम ॥ २२ ॥ मु० ॥ काढे न-
 दीना पूरथी, परजात समये तेह ॥ पत्रिका रत्ननी मुद्रिका, देखे शिशु गु-
 णगेह ॥ २३ ॥ मु० ॥ पाम्यो ते विस्मय आकरो, आपे सुखे निज गेह
 ॥ निज नारीने दीये सुत जणी, लहे हर्ष अति ससनेह ॥ २४ ॥ मु० ॥ पेटी
 तणे नामे करे, दंपती अजिधा कंस ॥ दिन दिन ते हवे बाधतो, जणवे
 पोतानो वंश ॥ २५ ॥ मु० ॥ बालक तणा ते वृंदमां, क्रीमतो करे कल्लोल
 ॥ थाय ते राजा सहू तणो, कोड न करे तस तोल ॥ २६ ॥ मु० ॥ बीजे
 ते खंमे ढाल ए, चौथी प्रथम अधिकार ॥ कहे पद्म नवि जाये कही,
 फळां पुण्य ते निर्धार ॥ २७ ॥ मु० ॥ सर्व गाथा ॥ १५२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ रमतां ते बालक प्रते, मारे कूटे नित्य ॥ लोक उलंछा तस करे, मात
पिता शुच रीत ॥ १ ॥ ते पण दंपती कंसने, आपे जइ वसुदेव ॥ मर्यादा
दश वर्षनी, कंस करे तस सेव ॥ २ ॥ ॥ प्रीति बधी ते वेहुने, सकल
कला ज्ञे दोय ॥ क्रीडा पण साथे करे, यौवन पण तस होय ॥ ३ ॥
पाम्या तेह प्रसिद्धि एम, ते वसुदेव ने कंस ॥ चंद्र अने अंगार जेम, लोक
करे परशंस ॥ ४ ॥ शुक्तिमती नयरी थकी, सुवसु वसुनो नंद ॥ नासी नाग-
पुरे गयो, जाणी क्लेश आकंद ॥ ५ ॥ पुत्र बृहज्ज तेहनो, राजगृहे ते
जाय ॥ तेहना वंशमां उपनो, नाम बृहज्ज राय ॥ ६ ॥ पुत्र जरासंध तेह-
नो, प्रतिवासुदेव महंत ॥ ज्ञे खंरुनो अधिपति, आण प्रचंड दुरंत ॥ ७ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ घोनी तो आइ थारा देशमां मारुजी ॥ ए देशी ॥ एक दिन दूत ते
मोकले ॥ राजनजी ॥ समुद्रविजयने पास हो ॥ करो काम अमारुं पटहुं
॥ ए आंकणी ॥ गिरि बैताह्य पासे वसे ॥ राण ॥ सिंहपुरी सुखवास हो
॥ १ ॥ कण ॥ सिंह परे अति आकरो ॥ राण ॥ सिंहस्थ नामे राय हो ॥
॥ कण ॥ बांधीने आपो इहां ॥ राण ॥ तो करशुं हुं पसाय हो ॥ २ ॥ कण ॥
तेहने निज पुत्री आपशुं ॥ राण ॥ बली मनबल्लज शुच गाम हो ॥ कण ॥ एम
जरासंधे कहावीयो ॥ राण ॥ बलवंत सुणी तुज नाम हो ॥ ३ ॥ कण ॥
समुद्रविजय जव सज्ज होये ॥ राण ॥ तव वसुदेव ने कंस हो ॥ कण ॥ करी
प्रणामने विनवे ॥ राण ॥ हुं सिंहस्थ करुं ध्वंस हो ॥ ४ ॥ कण ॥
समुद्रविजय कहे सांजलो ॥ राण ॥ तुम्हे अति बालकुमार हो ॥ कण ॥
युद्धनो अवसर तुज नहीं ॥ राण ॥ तुमे रहो इहां करो सार हो ॥ ५ ॥
कण ॥ आग्रह्यी बली याचीयो ॥ राण ॥ तव दीये सेना साथ हो
॥ कण ॥ शीघ्र आवे वसुदेवने ॥ राण ॥ सन्मुख ते सिंहनाथ हो ॥ ६ ॥
॥ कण ॥ युद्ध लाशुं वेहुने तिहां ॥ राण ॥ हारे वसुदेव सैन्य हो ॥ कण ॥
कंस थयो तव सारथी ॥ राण ॥ युद्ध करे अति अदैन्य हो ॥ ७ ॥ कण ॥
सुर असुर परे अमर्षे ॥ राण ॥ विविध शस्त्रे करे युद्ध हो ॥ कण ॥
परिध-लेइ एक हाथमां ॥ राण ॥ कंस ते उठ्यो बुद्ध हो ॥ ८ ॥ कण ॥
जांज्यो सिंहस्थ रथ प्रते ॥ राण ॥ चूर्ण थइ गयो तेह हो ॥ कण ॥ तव

सिंहस्थ क्रोधे चढ्यो ॥ रा० ॥ देख करवाल कर तेह हो ॥ ए ॥ क० ॥
 मारवा धावे कंसने ॥ रा० ॥ तव छुरप्रे वसुदेव हो ॥ क० ॥ ठेदी अस्तिने
 बांधीयो ॥ रा० ॥ वृक जिम ठागने हेव हो ॥ १० ॥ क० ॥ कंस नाखे
 वसुदेवना ॥ रा० ॥ रथमां ठल बल जाण हो ॥ क० ॥ सैन्य सवि जागी
 गयुं ॥ रा० ॥ सिंहस्थनुं सपराण हो ॥ ११ ॥ क० ॥ जय पाभ्या वसुदे-
 व जी ॥ रा० ॥ शौरीपुरमां जाय हो ॥ क० ॥ समुद्रविजय हरक्या घणुं
 ॥ रा० ॥ करे प्रशंसा ते राय हो ॥ १२ ॥ क० ॥ समुद्रविजय वसुदेवने ॥
 रा० ॥ नाखे एकांते एम हो ॥ क० ॥ कौष्टिक निमित्ति ए जाखीयुं ॥ रा० ॥
 मुऊने धरी अति प्रेम हो ॥ १३ ॥ क० ॥ जीवयशा जरासंधने ॥ रा० ॥
 पुत्री लक्षण हीन हो ॥ क० ॥ पति पितृकुल कय करी ॥ रा० ॥ एह बात
 अति दीन हो ॥ १४ ॥ क० ॥ सिंहस्थ राय आण्या थकी ॥ रा० ॥ पुत्री देशे
 तास हो ॥ क० ॥ तास निवारण चिंतवो ॥ रा० ॥ कहे वसुदेव ते खास
 हो ॥ १५ ॥ क० ॥ कंसे सिंहस्थ बांधीयो ॥ रा० ॥ आपो कन्या एण हो ॥
 ॥ क० ॥ वणिकपुत्र राजा कहे ॥ रा० ॥ नहीं आपे कोइ वयण हो ॥ १६ ॥
 ॥ क० ॥ विक्रम क्षत्रिय सारिखुं ॥ रा० ॥ देखी इछे निर्धार हो ॥ क० ॥ तेडे
 वणिकने जूपति ॥ रा० ॥ पूठे हवे वारंवार हो ॥ १७ ॥ क० ॥ बात कही सवि
 कंसनी ॥ रा० ॥ आपे मुडिका जेह हो ॥ क० ॥ पत्रिका पण आपे तदा ॥ रा० ॥
 पत्रिका बांचे तेह हो ॥ १८ ॥ क० ॥ बांची चिंते जूपति ॥ रा० ॥ उग्रसेन सुत
 सार हो ॥ क० ॥ ते विना वीर्य न एहबुं ॥ रा० ॥ जगमां कोइ निर्धार हो ॥ १९ ॥
 क० ॥ समुद्रविजय देख कंसने ॥ रा० ॥ जाए जरासंध पास हो ॥ क० ॥ सोंपे
 सिंहस्थ राजीयो ॥ रा० ॥ कंस पराक्रम वास हो ॥ २० ॥ क० ॥ जीवयशा आपी
 तिणे ॥ रा० ॥ हवे कहे नगरी माग हो ॥ क० ॥ मथुरा नगरी मागतो ॥ रा० ॥
 तोत वैरनो लाग हो ॥ २१ ॥ क० ॥ मथुरा आपी कंसने ॥ रा० ॥ आव्यो मथुरा
 ताम हो ॥ क० ॥ काष्ठपंजरमां खेपवे ॥ रा० ॥ उग्रसेन तिणे ताम हो
 ॥ २२ ॥ क० ॥ पूर्वे बात सुणी हती ॥ रा० ॥ वणिके जाखी तिवार हो
 ॥ क० ॥ तेहथी क्रोधे धमधम्यो ॥ रा० ॥ मागी मथुरा प्यार हो ॥ २३ ॥
 क० ॥ पुत्र घणा उग्रसेनने ॥ रा० ॥ अयमत्तादिक नाम हो ॥ क० ॥ अस-
 भंजस देखी तातने ॥ रा० ॥ होय वैराग्यनुं धाम हो ॥ २४ ॥ क० ॥
 बात आदरे ॥ रा० ॥ तात दुःखे तिणी वार हो ॥ क० ॥ राज्य

तणां सुख जोगवे ॥ रा० ॥ माने सहु तस कार हो ॥ १५ ॥ क० ॥ जा-
माता जरासंधनो ॥ रा० ॥ वली विक्रम निज देख हो ॥ क० ॥ तृण सम
जाणे सहु प्रते ॥ रा० ॥ त्रण जुवन सुविशेष हो ॥ १६ ॥ क० ॥ बीजे
खंडे पांचमी ॥ रा० ॥ ढाल प्रथम अधिकार हो ॥ क० ॥ पद्मविजय कहे
सांजलो ॥ रा० ॥ सुणतां जय जयकार हो ॥ १७ ॥ क० ॥ सर्व गाथा ॥ १७६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ शौरीपुरथी तेनीयो, सुजड वाणियो जेह ॥ बहु सुवर्णादिक दानथी,
सत्कारे धरी नेह ॥ १ ॥ तव धारणी बहु विलपती, करे अनेक पोकार ॥
पण ते दुष्ट मूकें नहीं, यमराजा अनुहार ॥ २ ॥ कंस मंजूषामां ठकी, मूक्यो
जमुना मांहि ॥ उग्रसेन जाणे नहीं, मुज अपराध ये यांही ॥ ३ ॥ तिणे
मुज जर्ता मूक तुं, नित नित जाखे एम ॥ पण मूके नहीं तेहने, पूर्व निदा-
नथी तेम ॥ ४ ॥ समुद्रविजय राजा प्रते, दीधो अति सत्कार ॥ राज-
गृही नगरी थकी, आवे निज पुर सार ॥ ५ ॥

॥ ढाल ठठी ॥

॥ धुर समरी सरसती माय, वली प्रणमी सद्गुरुपाय ॥ शुणशुं अर्बुद
गिरिराय, जविजन जेटीये जळे जावे ॥ ए देशी ॥ वसुदेव शौरीपुर मांहि,
करे कीना अति उठांहि ॥ ठाम ठाम जमे सुख ज्यांहि ॥ १ ॥ सहु तिहां
साजन मली आवे, वसुदेव तणा गुण गावे ॥ ए आंकणी ॥ वसुदेव हींमीथी
जाणो, विस्तार थकी मन आणो ॥ संक्षेप कहुं इण ठाणो ॥ २ ॥ स० ॥
जिम मंत्र आकर्षी आवे, तिम नगरनारी सहु धावे ॥ वसुदेवने मनमां ध्यावे
॥ ३ ॥ स० ॥ जिम कामण कीधुं होवे, फरी फरी वसुदेवने जोवे ॥ घरे
सुखमां को नवि सोवे ॥ ४ ॥ स० ॥ मधुपुना पुठे जेम साखी, घरमां जाये
चित्त राखी ॥ जाइ शीघ्र आहुं इम जाखी ॥ ५ ॥ स० ॥ घरमां नवि
दीसे नारी, नवि जोजन करे दुःख वारी ॥ तरसी रहे ते निर्धारी ॥ ६ ॥
स० ॥ एक एकने ठेली जावे, पति जमतो मूकी आवे ॥ निशिदिन ध्यान
तेहनुं ध्यावे ॥ ७ ॥ स० ॥ खंडण पीसण व्यापार, रंघण करणी तेती वार ॥
नवि करती नारी ए वार ॥ ८ ॥ स० ॥ न जणाये वरणावरण, करे नागरी
तेहनुं शरण ॥ एहने पाह्युं पूर्वे चरण ॥ ९ ॥ स० ॥ घरकाम सद्धि
उवेखी, जाये वसुदेवने पेखी ॥ एम नगरलोक सहु देखी ॥ १० ॥ स० ॥

असमंजस बात ए थाय, नित नित एह तो न खमाय ॥ सहु राजद्वारे
 मली जाय ॥ ११ ॥ स० ॥ कहे समुद्रविजयने एम, कहो प्रभु करीये अमे
 केम ॥ कहे समुद्रविजय धरी प्रेम ॥ १२ ॥ स० ॥ शुं दुःख ठे तुमने दाखो,
 तुमे स्पष्टपणे मुऊ जाखो ॥ तस उत्तर चित्तमां राखो ॥ १३ ॥ स० ॥ सुणो
 स्वामी बात हमारी, वसुदेव पुठे सहु नारी ॥ ध्यावे चित्तमां सहु तस
 धारी ॥ १४ ॥ स० ॥ कोइ नासे खान करंती, आज्ञापण अंगे धरंती ॥
 विपरीत तेनासे फरंती ॥ १५ ॥ स० ॥ म्हेली वूटी वेण्यो चाले, व्यंतरीनी
 परे पडे टाले, कामीजननां चित्त ते हाले ॥ १६ ॥ स० ॥ एम नगरमां थयुं
 विपरीत, अमने उपजे अप्रीत ॥ पण न घटे तुम ए रीत ॥ १७ ॥ स० ॥
 ए कुमरने राखो वाली, के अमने मूको उचाली ॥ तुमने कहीये खाली
 खाली ॥ १८ ॥ स० ॥ एम सांजली राय ते बोले, तुमे शे कारण थया
 टोले ॥ शुं बात करो हल्लोले ॥ १९ ॥ स० ॥ तुम्ह इछित करशुं काज, नवि
 कहेजो वसुदेव राज ॥ एम कहुं वारंवार हुं आज ॥ २० ॥ स० ॥ विसर्जे
 सहुने राय, नमवा वसुदेव ते जाय ॥ वेसारे अंके जाय ॥ २१ ॥ स० ॥
 कहे समुद्रविजय सुणो बात, कुश दीसे तुम्हारुं गात ॥ अम मनमां
 चिंता थात ॥ २२ ॥ स० ॥ मत जाजो क्रीना करवा, बाहिर जावो शे फरवा
 ॥ देखीजे एक दिन मरवा ॥ २३ ॥ स० ॥ नवनवी कला घरमां वेठा,
 जणो बुद्धि तणा तुम्हे जेठा ॥ अपूर्व ग्रहो उक्किठा ॥ २४ ॥ स० ॥ बैरी
 दोपी बहु दीसे, कोइ घात करे आवी रीपे ॥ तिणे कहीये विशवावीशे
 ॥ २५ ॥ स० ॥ वसुदेव विनीतमां वारु, आज्ञा मानी सुखकारु ॥ जेम
 कहुं तेम करे अति चारु ॥ २६ ॥ स० ॥ नाटक ने गीत विनोद, करता पामे
 परमोद ॥ दाने जेम तेह पयोद ॥ २७ ॥ स० ॥ एक दिन तिहां आवती
 देखे, कुजा दासी शुभ वेपे ॥ गंध डव्य तेसाथे पेखे ॥ २८ ॥ स० ॥ पूठे
 कुण काजे एह, गंध लेइ जाये ससनेह ॥ कुजा बोली सुणी तेह ॥ २९ ॥
 ॥ स० ॥ शिवादेवी राणीए कीधुं, समुद्रविजयने दीधुं ॥ म्हें पण आद-
 रणी लीधुं ॥ ३० ॥ स० ॥ वसुदेव कहे सुणो दासी, माहरे अंगे ए थासी
 ॥ इम जोटी लीये सुविवासी ॥ ३१ ॥ स० ॥ तव रोपे चढी अति कुजा, चूका
 तुं शुं करे जा जा ॥ सुख जोगवो वेठा ताजां ॥ ३२ ॥ स० ॥ जो एहवां
 चरित्र तुम्ह दीसे, तो यंत्री राख्या रीपे ॥ नीकलवा न दीये तीसे ॥ ३३ ॥

स० ॥ तव पूठे तास विचार, वीहीनी कहे तेणी वार ॥ जे नयरवात निर्धार ॥ ३४ ॥ स० ॥ वीजे खंडे सुविशाल, पहिले अधिकारे रसाल ॥ कहे पद्मविजय ठठी ढाल ॥ ३५ ॥ स० ॥ सर्व गाथा ॥ ३६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ न ठरे वात नारी हृदय, श्रान उदर जिम खीर ॥ जिहां लगे नवि कोइने कहे, तिहां लगे करे तस पीर ॥ १ ॥ मुंज राय नारी थकी, खोयुं शिर ततकाल ॥ नारी चरित्रना अंतनो, नवि पामे कोइ पार ॥ २ ॥ तिहां चिंते वसुदेवजी, मनमां होशे एम ॥ समुद्रविजय राजा तणा, नहींतर इम करे केम ॥ ३ ॥ नगरनारी इच्छक घणो, फरे पुरमां वसुदेव ॥ यंत्रयो इम चिंती करी, वृद्ध जाइजी हेव ॥ ४ ॥ एम चिंती दासी प्रते, विसरजी ततकाल ॥ क्षेत्रांतर सूरय गयो, थयो ते संध्याकाल ॥ ५ ॥ लज्जा ने अजिमानथी, देश जोवाने काज ॥ वेप परावर्तन करी, चाढ्यो वसुदेव राज ॥ ६ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ हरणी जब चरे लालना ॥ ए देशी ॥ वसुदेव चाढ्यो वेगशुं लालना ॥ लाल हो पुर बाहिर ते जाय ॥ कुमर कलानिलो लालना ॥ काष्ठ ग्रही तिहां डुकडां ॥ ला० ॥ ला० ॥ चय रचे तिहां एक ठाय ॥ १ ॥ कु० ॥ नाथ रहित एक शव तिहां ॥ ला० ॥ ला० ॥ बाळे ते चय मांहि ॥ कु० ॥ जोजपत्रमां एणी परे ॥ ला० ॥ ला० ॥ इम लखे धरी उठांहि ॥ २ ॥ कु० ॥ जेहना दोष कहे जना ॥ ला० ॥ ला० ॥ बहु गुणवंत पण जेह ॥ कु० ॥ केम जीवे दुःख देइने ॥ ला० ॥ ला० ॥ पितरादिकने तेह ॥ ३ ॥ कु० ॥ शीलवंत पण शुं होवे ॥ ला० ॥ ला० ॥ गुणवंतो पण कांय ॥ कु० ॥ जेहथी होय प्रजा दुःखी ॥ ला० ॥ ला० ॥ दुःख पितरादिक थाय ॥ ४ ॥ कु० ॥ एम चिंती चयमां वढ्यो ॥ ला० ॥ ला० ॥ पंचत्व लह्यो वसुदेव ॥ कु० ॥ मृतकारज करजो तुमे ॥ ला० ॥ ला० ॥ चीठी लखी एम हेव ॥ ५ ॥ कु० ॥ बांधी गोपुरथंजशुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ देवलमां रह्या रात ॥ कु० ॥ नयरी वार रयणी गमी ॥ ला० ॥ ला० ॥ थयो उद्योत प्रजात ॥ ६ ॥ कु० ॥ नीकलीयो वसुदेवजी ॥ ला० ॥ ला० ॥ ब्राह्मणनो करी वेप ॥ कु० ॥ इणी अवसर कोइ अंगना ॥ ला० ॥ ला० ॥ रथ बेठी सुविशेष ॥ ७ ॥ कु० ॥ पीयर जातां चालिका ॥ ला० ॥ ला० ॥ देखी ब्राह्मण तेह ॥ कु० ॥ चालिका कहे

माता प्रते ॥ ला० ॥ ला० ॥ ब्राह्मण थाको एह ॥ ८ ॥ कु० ॥ वेसारो रथ
 उपरे ॥ ला० ॥ ला० ॥ सुणी वेसारे नार ॥ कु० ॥ अनुक्रमे पहोता ते
 गाममां ॥ ला० ॥ ला० ॥ खान करे वली आहार ॥ ९ ॥ कु० ॥ यद्द
 तणे देउख जइ ॥ ला० ॥ ला० ॥ सूतो संध्याकाल ॥ कु० ॥ पांनव पुठे
 आवीया ॥ ला० ॥ ला० ॥ जाण्यो वसुदेव काल ॥ १० ॥ कु० ॥ खेद
 लहे सहु यादवा ॥ ला० ॥ ला० ॥ करे आक्रंद पोकार ॥ कु० ॥ हावसु-
 देव तुं किहां गयो ॥ ला० ॥ ला ॥ तुं अमचो आधार ॥ ११ ॥ कु० ॥
 समुद्रविजय बहु विलपता ॥ ला० ॥ ला० ॥ किहां मुऊ लायुं पाप ॥ कु० ॥
 लोकवचनथी राखीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ घरमां कहीने आप ॥ १२ ॥ कु० ॥
 तुम मुख क्यारे देखुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ करे मृत्युनां काम ॥ कु० ॥ वात
 सुणी वसुदेवजी ॥ ला० ॥ ला० ॥ थिर मन थाये ताम ॥ १३ ॥ कु० ॥ वि-
 जयखेटकपुरे आवीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तिहां सुग्रीव ठे राय ॥ कु० ॥
 श्यामा विजयसेना धुवा ॥ ला० ॥ ला० ॥ रूप, कलानो ठाय ॥ १४ ॥ कु० ॥
 तेह कलाथी जीतीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ परणे तिहां दोय नार ॥ कु० ॥
 सुख जोगवतां तेहसुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ देव परेअति सार ॥ १५ ॥ कु० ॥
 नामे अकूर नंदन थयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ विजयसेनाने तेह ॥ कु० ॥ ते पण
 वसुदेव सारिखो ॥ ला० ॥ ला० ॥ मूके प्रवृद्ध गेह ॥ १६ ॥ कु० ॥ घोर
 अटवी मांहि गयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तरपा लागी तास ॥ कु० ॥ पोहतो
 सरतीरे जिते ॥ ला० ॥ ला० ॥ आव्यो गज तस पास ॥ १७ ॥ कु० ॥
 विंध्याचल पर्वत समो ॥ ला० ॥ ला० ॥ चढीयो तस शिर तेह ॥ कु० ॥ खेद
 पमासी गज प्रते ॥ ला० ॥ ला० ॥ बेगो शिर करी देह ॥ १८ ॥ कु० ॥
 अर्चिमाढी पवनंजयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ विद्याधर ए दोय ॥ कु० ॥ देखी वसु-
 देव क्रीरतो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तेह हरी गया सोय ॥ १९ ॥ कु० ॥ कुंजरा-
 वर्त उद्यानमां ॥ ला० ॥ ला० ॥ मूक्यो आणी त्यांहि ॥ कु० ॥ विद्याधर
 नरपति जलो ॥ ला० ॥ ला० ॥ अशनिवेग वसे ज्यांहि ॥ २० ॥ कु० ॥ श्या-
 मा नामे कन्या जली ॥ ला० ॥ ला० ॥ परणावे तेह राय ॥ कु० ॥ सुख
 जोगवे संसारनां ॥ ला० ॥ ला० ॥ दंपती काल गमाय ॥ २१ ॥ कु० ॥ एक दिन
 थीण वजावतां ॥ ला० ॥ ला० ॥ तूठो वसुदेव तास ॥ कु० ॥ माग तुं
 वर मुऊ पासथी ॥ ला० ॥ ला० ॥ तव कहे ते सुविखास ॥ २२ ॥ कु० ॥

तुम्ह विरह मुऊ मत होजो ॥ ला० ॥ ला० ॥ पूठे कारण तास ॥ कु० ॥ तव
 श्यामा कहे एणी परे ॥ ला० ॥ ला० ॥ सांजलो धरी उद्वास ॥ २३ ॥ कु० ॥
 किन्नरगीतपुरी जली ॥ ला० ॥ ला० ॥ गिरि वैताढ्यमां सार ॥ कु० ॥
 अर्चिमाली तिहां राजीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ तेहने दोय कुमार ॥ २४ ॥ कु० ॥
 ज्वलन अशनिवेग नामथी ॥ ला० ॥ ला० ॥ ज्वलनवेग ठवे राज्य ॥ कु० ॥
 अर्चिमाली व्रत आदखुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ साधे आतमकाज ॥ कु० ॥ २५ ॥
 अंगारक तस सुत उपनो ॥ ला० ॥ ला० ॥ ज्वलननी विमला नारी ॥ कु० ॥
 अशनिवेगनी हुं धुवा ॥ ला० ॥ ला० ॥ सुप्रजा मात मलार ॥ कु० ॥ २६ ॥
 अशनिवेग जाइ प्रते ॥ ला० ॥ ला० ॥ ज्वलनवेग ठवे राज ॥ कु० ॥
 देवलोक ते पामीया ॥ ला० ॥ ला० ॥ जूपति थयो मुऊ ताय ॥ २७ ॥ कु० ॥
 राज्य ग्रहे विद्यावले ॥ ला० ॥ ला० ॥ अंगारक जत्रीज ॥ कु० ॥ अशनिवेग
 अष्टापदे ॥ ला० ॥ ला० ॥ आवे मन धरी खीज ॥ २८ ॥ कु० ॥ चार-
 णमुनि तिहां पेखीयो ॥ ला० ॥ ला० ॥ पूठे प्रश्न उदार ॥ कु० ॥ राज्य यशो
 मुऊ के नहीं ॥ ला० ॥ ला० ॥ मुनि वोले तिणी वार ॥ २९ ॥ कु० ॥
 तुऊ पुत्री श्यामापति ॥ ला० ॥ ला० ॥ गज जीलाथी जाण ॥ कु० ॥ तास
 प्रजाव थकी होशे ॥ ला० ॥ ला० ॥ हरख्यो मुनिवर वाण ॥ ३० ॥
 ॥ कु० ॥ नगर वसावी मुऊ पिता ॥ ला० ॥ ला० ॥ मुनिवचने इहां ठाय ॥
 ॥ कु० ॥ विद्याधर दोय मोकले ॥ ला० ॥ ला० ॥ जलावर्त्ते नित राय ॥ ३१ ॥
 ॥ कु० ॥ देखी गज उपर चढ्यो ॥ ला० ॥ ला० ॥ आख्या तुम इण वार
 ॥ कु० ॥ मुऊ परणावी वेगशुं ॥ ला० ॥ ला० ॥ श्यामा नामे नार ॥ ३२ ॥
 ॥ कु० ॥ बीजे खंडे सातमी ॥ ला० ॥ ला० ॥ ढाल प्रथम अधिकार ॥ कु० ॥
 पद्मविजय कहे पुण्यथी ॥ ला० ॥ ला० ॥ होवे जय जयकार ॥ ३३ ॥ कु० ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ श्यामा कहे सुण स्वामी जी, पुण्यवंत शिरदार ॥ तुम्हने घात करे रखे,
 ते अंगार कुमार ॥ १ ॥ धरणेंडे विद्याधरे, कीधो ठे आचार ॥ अतीत
 काल बहु उपरे, सांजलजो निर्धार ॥ २ ॥ जिनवर चैत्यनी डुकमा, नारी तथा
 मुनि पास ॥ मारे विद्या तेहनी, होवे सर्व निराश ॥ ३ ॥ ते कारण तुम्ह
 विनवुं, विरह म थाजो स्वाम ॥ एकाकी तुम्ह पापीयो, रखे हणें कोश
 ठाम ॥ ४ ॥ वाणी तेहनी सांजली, अंगीकरे वसुदेव ॥ काल विनोद

गमावतो, एक दिन सुतां हेव ॥ ५ ॥ अंगारक खेचर तिहां, हरी जाय आकाश ॥ बलीयो पण ठलजेदथी, नवि पूगे कोइ तास ॥ ६ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ जीरे मारे जाग्यो कुंवर जाम ॥ ए देशी ॥ जीरे मारे जाग्यो वसुदेव जाम, चिंते कुणे मुऊ अपहस्यो ॥ जीरे जी ॥ जी० ॥ देखे अंगार ते ताम, श्यामा खड्ग करे धस्यो ॥ जी० ॥ १ ॥ जी० ॥ युद्ध ते करता दोय, श्यामाने खंनित करी ॥ जी० ॥ जी० ॥ वे श्यामा जब थाय, तब जाणे माया खरी ॥ जी० ॥ २ ॥ जी० ॥ करे मुष्टिप्रहार, अंगारक शिर उपरे ॥ जी० ॥ जी० ॥ वजे करी सुरेंद्रनाथ, जेदे पर्वत जिणी परे ॥ जी० ॥ ३ ॥ जी० ॥ अतिविस्तर सर मांहि, तरतो तरतो आवतो ॥ जी० ॥ जी० ॥ वासुपूज्य चैत्य मांहि, आवे धन्य निज जावतो ॥ जी० ॥ ४ ॥ जी० ॥ पीड्यो तेह प्रकार, नाखी दीधो वसुदेवने ॥ जी० ॥ जी० ॥ पढ्या सरोवर मांहि, चंपा नयरीने उपवने ॥ जी० ॥ ५ ॥ जी० ॥ पुण्यवंत नर जेह, ते नवि दुःख पामे कदा ॥ जी० ॥ जी० ॥ सर्प होय फूलमाल, पुण्य पूरव कृत होय यदा ॥ जी० ॥ ६ ॥ जी० ॥ जलमांथल होय तास, जेहने पुण्य होये सदा ॥ जी० ॥ जी० ॥ पग पग प्रगटे निधान, पुण्य होये पासे तदा ॥ जी० ॥ ७ ॥ जी० ॥ वैरी होये मित्र, विष अमृत थाय तेहने ॥ जी० ॥ ८ ॥ जी० ॥ वन होवे आराम, पुण्य प्रगट होये जेहने ॥ जी० ॥ ९ ॥ जी० ॥ पूरव पुण्यशी एह, पनीयो सरोवर लहेरमां ॥ जी० ॥ जी० ॥ पाम्यो प्रजु दीदार, ते वसुदेव निज लहेरमां ॥ जी० ॥ १० ॥ जी० ॥ वंदना करे निज जाव, राति थाकती तिहां रक्षा ॥ जी० ॥ जी० ॥ चंपा नयरमां जाय, मदयो विप्र मन गहगह्या ॥ जी० ॥ ११ ॥ जी० ॥ पुरुष युवान ते त्यांहि, वीणा हाये सहु कने ॥ जी० ॥ जी० ॥ देखे ठामो ठाम, तब पूठे छिज नमीने ॥ जी० ॥ १२ ॥ जी० ॥ कहो कारण ए विप्र, छिज वसुदेवने एम कहे ॥ जी० ॥ जी० ॥ चारुदत्त इहां शेठ, पुत्री एक पुण्ये लहे ॥ जी० ॥ १३ ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना नाम, रूपवती कला आगली ॥ जी० ॥ १४ ॥ जी० ॥ कीधी प्रतिज्ञा एमं, जत्तांते करणुं कली ॥ जी० ॥ १५ ॥ जी० ॥ मुजने जीते तेह, वीणावादे हर्षणुं ॥ जी० ॥ जी० ॥ सहु जाणे मन एम, थमे पण तिहां कला बर्षणुं ॥ जी० ॥ १६ ॥ जी० ॥ तिणे सवि

नगरना लोक, वीण वजावे घर वारणे ॥ जी० ॥ जी० ॥ मास मास
 प्रते अत्र, मले परीक्षा कारणे ॥ जी० ॥ १५ ॥ जी० ॥ सुग्रीव ने यश-
 ग्रीव, गंधर्व आचारिज कने ॥ जी० ॥ जी० ॥ तिहां सुग्रीव अति सार, कहे
 ब्राह्मण इम शुच मने ॥ जी० ॥ १६ ॥ जी० ॥ जाये सुग्रीवनी पास, ब्राह्मण
 रूपे नीपनो ॥ जी० ॥ जी ॥ स्कंदिल महारुं नाम, गौतम गोत्रनो
 उपनो ॥ जी० ॥ १७ ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना नारी, परणवानी इष्टा करुं
 ॥ जी० ॥ जी० ॥ तुम्ह पासे थड शिष्य, वीणा शीखवा हर्ष करुं ॥ जी० ॥
 ॥ १८ ॥ जी० ॥ मूर्छा ने गुण दोष, थानक नवि जाणे किमे ॥ जी० ॥ जी० ॥
 ताडे जीणी तांति, वीण वजावे ते नवि खमे ॥ जी० ॥ १९ ॥ जी० ॥
 सुग्रीव ज्ञाणी मूर्ख, नवि आदर तेहने करे ॥ जी० ॥ जी० ॥ लोक हसे बहु
 तास, ए पण जुळें होंशज करे ॥ जी० ॥ २० ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना नारी,
 निश्चय ए नर परणशे ॥ जी० ॥ जी० ॥ बोले ग्रामनी वाणी, गोपन आत्म-
 करण वशे ॥ जी० ॥ २१ ॥ जी० ॥ रहे सुग्रीव घर नित्य, वाद दिवस
 थयो अन्यदा ॥ जी० ॥ जी० ॥ सुग्रीवनी तिहां नारी, आपे वल्ल युगल
 तदा ॥ जी० ॥ २२ ॥ जी० ॥ श्यामा संवंधी वल्ल, पहेरे ते खांते करा ॥
 जी० ॥ जी० ॥ पहेरी चाढ्यो ताम, सवि जनने कौतुक करी ॥ जी० ॥ २३
 ॥ जी० ॥ कहे सहु राजकुमार, उंरा आवो राजीया ॥ जी० ॥ जी० ॥
 जाग्यवंत शिरदार, तुम्हो गुणगणधी गाजीया ॥ जी० ॥ २४ ॥ जी० ॥ अम्ह-
 ने निश्चय एह, परणशो ए तुम्हे कामिनी ॥ जी० ॥ जी० ॥ जीतशो
 तुम्हे निर्धार, सफल थशे तुम्ह यामिनी ॥ जी० ॥ २५ ॥ जी० ॥ गंधर्वकला
 बहु हाथ, एम खमखड हसता सवे ॥ जी० ॥ जी० ॥ उंचे आसन तास,
 विचमं सहु मिलीने ठवे ॥ जी० ॥ २६ ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना आवी, मानुं
 रंजा अवतरी ॥ जी० ॥ जी० ॥ स्वपरदेशी लोक, जीते गांधर्वे करी ॥
 जी० ॥ २७ ॥ जी० ॥ रूप करे ते स्वजाव, समुद्रविजय अनुज तलो ॥
 जी० ॥ जी० ॥ देव परे कामरूप, श्रीवसुदेवजी गुणनिलो ॥ जी० ॥ २८ ॥
 जी० ॥ देखी कुमरुं रूप, चित्त चमकी ते कुंवरी ॥ जी० ॥ जी० ॥ विसय
 लहे सवि लोक, कुण ए चिते फरी फरी ॥ जी० ॥ २९ ॥ जी० ॥ आपे
 सहु तस वीण, कुंवर झूण दाखवे ॥ जी० ॥ जी० ॥ गंधर्वसेना तास,
 आपे वीण वजाववे ॥ जी० ॥ ३० ॥ जी० ॥ वीणा सज्ज करी सार, कहे

वसुदेव सुणो तुम्हे ॥ जी० ॥ जी० ॥ एह वीणाए आंज, कहो ते गाइ-
जे अम्हे ॥ जी० ॥ ३१ ॥ जी० ॥ वीजे खंडे ढाल, आठमी एह सोहामणी
॥ जी० ॥ जी० ॥ एम प्रथम अधिकार, पद्मविजय जावे जणी ॥ जी० ॥ ३२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गंधर्वसेना तव कहे, विष्णुकुमार चरित्र ॥ सुर खेचर नर गावतां,
करतुं जुवन पवित्र ॥ १ ॥ ते श्रीविष्णुकुमारनुं, गावो चरित्र रसाल ॥ पद्म
चक्री अग्रज मुनि, जगमां अति हे रसाल ॥ २ ॥ कहे वसुदेव सुणो तुम्हे,
मन करी एकण ठाम ॥ सुणतां होय पवित्र जव, लहीये शिवपुर ठाम ॥ ३ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ चंडाजलानी देशी ॥ हथिणाजुर नगरे वसे रे, नाम पद्मरथ राय ॥
लखमीमती तस चारया रे, तेहने सुत दोय थाय ॥ तेहने सुत दोय थाय
कुमार, एक विष्णु महापद्म ते सार ॥ एक दिन सुव्रत नामे अणगर,
पाठ धास्या ते नगरी मजार ॥ १ ॥ जी साजनजी जी रे ॥ ए आंकणी ॥
तेहनी पासे व्रत ग्रहे रे, विष्णुकुमार ने राय ॥ महापद्म राज्ये ठवी रे, संय-
म सन्मुख थाय ॥ संयम सन्मुख थाय महाराज, आणे कर्म शत्रुने वाज ॥
साधे नित नित आतमकाज, पाम्या ते अनुक्रमे शिवराज ॥ जी० ॥ २ ॥
विष्णुकुमार पण साधुजी रे, पाळे संयम सार ॥ साठ सयां वरसां लगे रे,
तप डुकर करनार ॥ तप डुकर करनार ते पाया, लब्धि उपनी बहु सुखदाया ॥
सूक्ष्म वादर रूप सुहाया, वैक्रिय लब्धि तणी करे काया ॥ जी० ॥ ३ ॥
गगनगामिनी तिम लही रे, कहेतां न आवे पार ॥ महापद्म चक्रीने
अठे रे, नमुचि पुरोहित सार ॥ नमुचि पुरोहित सार करे ते, साधु संघाते
वाद धरे ते ॥ सजां समझ तस हारी परे ते, लोक मांहे वात सह पसरे
ते ॥ जी० ॥ ४ ॥ एक दिन राजा रीजवी रे, वर माग्यो राय पास ॥
राज्य बेगे नमुचि तदा रे, आव्युं वासावास ॥ आव्युं वासावास
तिवारे, साधु रखा गजपुर शुज वारे ॥ सवि परजा आणा शिर धारे, न-
मुचि साधु सहने हंकारे ॥ जी० ॥ ५ ॥ कहे मुनिने सुणो साधुजी रे, महा-
रे नहीं तुम्ह काम ॥ तुम्हे मुकरे नवि आवीया रे, तव साधु कहे आम ॥
तव साधु कहे आम नमुचि, अम्ह मुकरे तुक कीर्ति शी उंची ॥ अम्ह
नवि जाणुं ए ताहरी कुंची, नमुचि कहे तव वाणी ते नीची ॥ जी० ॥ ६ ॥

माहुरा राज्यमां नवि रहो रे, शुं कहुं जाहुं तुम्ह ॥ जो रहेशो तो
जाणशो रे, नवि सहेशुं कोइ अम्ह ॥ नवि सहेशुं कोइ अम्हे तुमारो,
वांक कहे मुनिवर तिण वारो ॥ वर्षाए वाख्यो ठे विहारो, शरद कालमां
गमन विचारो ॥ जी० ॥ ७ ॥ तव नमुचि एणी परे कहे रे, सात दिवस
मांहे जाउं ॥ तव आचारज चिंतवे रे, जेला सघला थाउं ॥ जेला सघ-
ला थाउं रे जाइ, पूठे एणी परे चित्तमां लाइ ॥ जेहने जेहवी रिझि ते पाइ,
तेह दाखो प्रगटपणे आइ ॥ जी० ॥ ८ ॥ संघ तणुं ए काम ठे रे, लाज
कह्या ठे महोटा ॥ एह वात तुमे सांजली रे, कोइ मथाजो खोटा ॥ कोइ
मथाजो खोटा ए वात, साधु सुणीने बोले उजात ॥ गगनगामिनी लब्धि
आयान, कारज कहो मुऊने सुखदात ॥ जी० ॥ ९ ॥ संघ साधु मली एम
कहे रे, मंदिरथी तेनी आवो ॥ विष्णुकुमार मुनि प्रते रे, तव ते आणंद
पावो ॥ तव ते आणंद पावीने जावे, कण मांहे मेरुचूला पावे ॥ संघ तणी
आणा कहे जावे, तव विष्णु मुनि कहे इण रावे ॥ जी० ॥ १० ॥ चालो
हमणां जाइये रे, करो तुमे विश्राम ॥ सूता तव देख चढ्या रे, गजपुर
नयरने ठाम ॥ गजपुर नयरने ठाम ते आवे, संघ सहु तव वात सुणावे ॥
विष्णु कहे तुम्हे रहो थिर जावे, एह चार मुऊ शिर सोहावे ॥ जी० ॥
॥ ११ ॥ जइ नमुचि बोलावीयो रे, ते पण उचो थाय ॥ कहे विष्णु
सुणो वातनी रे, द्यो मुनि रहेवा ठाय ॥ द्यो मुनि रहेवा ठाय ते जापे,
तुम्हे चक्रीना जाइ सुवासे ॥ तुमे मुऊने किम मान्य न थाशे, श्रमण
को नवि रहे माहरी पासे ॥ जी० ॥ १२ ॥ विष्णुकुमार कहे सुणो रे, जीव
बहुल थया आज ॥ श्रमणलोकने वारीयुं रे, आज विहारनुं काज ॥ आज
विहारनुं काज न थाय, ताहरी आणा जो कदी थाय ॥ तो नयरी उद्यान
रहाय, वर्षाकाल अंते सहु जाय ॥ जी० ॥ १३ ॥ तोपण हुं एम जाणशुं
रे, माहरं वचन तैं कीध ॥ तव नमुचि कहे सांजलो रे, ए पण वात
न सिऊ ॥ ए पण वात न सिऊ ते कोय, ते मुऊने वधयोग्य ते होय ॥
किम रहे ते उद्यान पलोय, विष्णुकुमार कहे तव जोय ॥ जी० ॥ १४ ॥
चरतादिक राजा थया रे, रक्षा करी तेणे साध ॥ पूजा मान्या इष्टीया रे,
जक्ति करीने अगाध ॥ जक्ति करीने अगाध ते नमीया, ताहुरा मनमां किम
नवि गमीया ॥ एह महा मुनिवर उपशमीया, तव ते कहे मुऊ मननवि

रमीया ॥ जी० ॥ १५ ॥ वली नमुचि कहे विष्णुने रे, तें कही साची वात ॥
 वाप दादा जेहना राजवी रे, ते तो इणी परे थात ॥ ते तो इणी परे थात ते
 न्याय, जेहना कुलमां होय मुनिराय ॥ हुं-तो हुं सुण पहेलो राय, परनी
 वात मने न सुहाय ॥ जी० ॥ १६ ॥ मुज्जे दीठा नवि गमे रे, सात दिवस
 पठी एह ॥ देखीशुं जो चावतो रे, मारीशुं अम्हे तेह ॥ मारीशुं अम्हे
 तेहने जाणो, तुम विना जीवतो नहीं पीठाणो ॥ एह वात साची मन
 आणो, मन चिंते मुज्ज न मळे टाणो ॥ जी० ॥ १७ ॥ वीजे खंडे ए
 कही रे, नवमी ढाल रसाल ॥ पहेले अधिकारे जली रे, सुणतां मंगल-
 माल ॥ सुणतां मंगलमाल ते थाय, पंकित उत्तमविजय कहेवाय ॥ तेहना
 शिष्यपणे सोहाय, नामे पद्मविजय गुण गाय ॥ जी० ॥ १८ ॥ गाथा ॥ ३१४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वचन सुणी नमुचि तणां, चिंते विष्णुकुमार ॥ एह छुष्ट नमुचि
 थयो, मुनिवध उद्यमकार ॥ १ ॥ मुज्जे पण युगलुं नहीं, संघ पीठा जिणे
 थाय ॥ ते उवेखी मूकलुं, महोदुं पाप कहाय ॥ २ ॥ संघनुं वैयावच्च करत,
 पामे खाज्ज अपार ॥ जो ए अवसर नवि करुं, तोपण किम होय पार
 ॥ ३ ॥ शक्ति शे लेखे होय, संघ तणे नहीं काम ॥ शीखामण देउं एहने,
 राखुं शासन माम ॥ ४ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ देवमां नगीनो महारो, ध्यानमां लीनो महारो, केसर जीनो महारो,
 साहिबो ॥ प्रभु मोरा रति एक-रूप देखारु हो ॥ ए देशी ॥ विष्णुकृपि
 कहे नमुचिने ॥ साजन महारा ॥ सांजल माहरी बाण हो ॥ ग्रण पग मूकुं
 तेटलुं ॥ सा० ॥ आप लुं मुज्जे ठाण हो ॥ १ ॥ क्रोधे जराणो महारो,
 नवि माने राणो महारो, हठनो ए टाणो महारो, साहिबो ॥ साहिब महारा
 मधुर वचन समजाय हो ॥ ए आंकणी ॥ प्राण त्याग करे मुनिवरा ॥
 ॥ सा० ॥ पण नवि करे बिहार हो ॥ महारुं वचन इणी परे सुणो ॥ सा० ॥
 ॥ रदेशे पण निर्धार हो ॥ २ ॥ क्रो० ॥ ग्रण क्रम दीधी जूमिका ॥ सा० ॥
 पण नवि वीजो पार हो ॥ जो देखीश अन्य थानके ॥ सा० ॥ जाणो
 जम अनुहार हो ॥ ३ ॥ क्रो० ॥ रोप चढ्यो तेह सांजली ॥ सा० ॥
 वधवा लागो तेह हो ॥ ४ ॥ क्रिय शरीर प्रजावधी ॥ सा० ॥ साख योजन

होय देह हो ॥ ४ ॥ क्रो० ॥ पूर्व पश्चिम दोय पद ध्या ॥ सा० ॥ विश्व
 कंपावे तेण हो ॥ बीजो पद मूके तदा ॥ सा० ॥ नमुचि पुठे दुःख देण
 हो ॥ ५ ॥ क्रो० ॥ धाढ्यो रसातल नमुचिने ॥ सा० ॥ अचला ते चल
 आय हो ॥ पर्वत कंपे तिहां कणे ॥ सा० ॥ हालकलोल थइ जाय हो ॥
 ॥ ६ ॥ क्रो० ॥ मर्यादा मूकी करी ॥ सा० ॥ समुद्र कोजाणा त्यांहि हो
 ॥ जय बहु लोकने उपजे ॥ सा० ॥ नवि धरे कोइ उठांहि हो ॥ ७ ॥
 ॥ क्रो० ॥ देवने पण त्रम उपनो ॥ सा० ॥ शुं थयुं एह अकाल हो ॥
 शक्रने पण शंका थइ ॥ सा० ॥ जाणी ते विकराल हो ॥ ८ ॥ क्रो० ॥
 अवधिज्ञानथी जाणीयुं ॥ सा० ॥ कोपनुं कारण तत्र हो ॥ गंधर्व देवने
 मोकळे ॥ सा० ॥ विष्णुकुमार ठे यत्र हो ॥ ९ ॥ क्रो० ॥ गीत नाटक
 करे तेहवां ॥ सा० ॥ जेहथी थाय उपशांत हो ॥ कोपथी दुर्गति पामीये
 ॥ सा० ॥ तुम्हो मुनिवर महांत हो ॥ १० ॥ क्रो० ॥ समतासागर मुनि
 थया ॥ सा० ॥ महापद्म प्रणमे पाय हो ॥ उलंजो देइ चक्रीने ॥ सा० ॥
 आवे जिहां गुरुराय हो ॥ ११ ॥ क्रो० ॥ आलोइने पन्किमी ॥ सा० ॥
 पाली शुरु चारित्त हो ॥ सा० ॥ मोक्ष गया मुनिराजीया ॥ सा० ॥
 परमानंदे सिक्त हो ॥ १२ ॥ क्रो० ॥ शांति थइ सहु जीवने ॥ सा० ॥
 वरल्यो जय जयकार हो ॥ जनम थया सहुना नवा ॥ सा० ॥ विघन गथां
 झूर पार हो ॥ १३ ॥ क्रो० ॥ श्री वसुदेवजी इणी परे ॥ सा० ॥ वीण व-
 जावी सार हो ॥ देखी सहु अजरिज लह्या ॥ सा० ॥ पाम्या अति चमत्कार
 हो ॥ १४ ॥ क्रो० ॥ बीजे खंडे इणी परे ॥ सा० ॥ दशमी ढाल विशाल हो ॥
 पहेले अधिकारे कही ॥ सा० ॥ पद्मने मंगलमाल हो ॥ १५ ॥ क्रो० ॥

॥ दोहा ॥

॥ वीण वजावी तिणी परे, गंधर्वसेना नार ॥ जाति मानुं नरवेष ध-
 री, आवी सरस्वती सार ॥ १ ॥ चारुदत्त ते देखी करी, सहु विसर्जे ताम
 ॥ श्री वसुदेवने तेनीने, आवे ते निज धाम ॥ २ ॥ सांजल कुंअरतुं वात-
 नी, तुळ मनमां ठे एम ॥ वणिकसुता मात्रज तणुं, पाणिग्रहण करुं केम
 ॥ ३ ॥ पण ए वात. कहेशुं सवि, अवसर पामी स्वाम ॥ पण हमणां परणो
 तुम्हे, अम कहुं तुं शिर नाम ॥ ४ ॥ इम करी परणावी तिणे, विद्याचारय
 दोय ॥ श्यामा विजया कन्यका, रूप मनोहर जोय ॥ ५ ॥ सुग्रीव यश-

प्रवहण चांगुं त्यांदि ॥ १ ॥ पुण्यसंयोगे आवीशुं, फलक एक मुज हाथ
॥ सात दिवस सायर जम्यो, पण ते फलकनी साथ ॥ २ ॥ पाम्यो पार
सायर तणो, राजपुरे वली जाय ॥ तेह नगर उद्यानमां, आश्रम एक शुज
ठाय ॥ ३ ॥ दिनकरप्रज नामे वसे, परित्राजक अत्रिराम ॥ शांत दांत
घणुं देखीये, धर्म तणुं मानुं धाम ॥ ४ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ किसके चेले किसके पूत ॥ ए देशी ॥ तेह त्रिदंभी देखी मुज्जा, कहे
सांजल कहुं वात हुं तुज ॥ वावू मान ले ॥ ए आंकणी ॥ तुं केम दुःखीयो
एवढो आज, तुं आश्रम महोदो महाराज ॥ १ ॥ वा० ॥ तेरा दुःख
में खम्यां न जाय, मेरा मनमें आरति थाय ॥ वा० ॥ गुरुकी हम हे
ऐसी शीख, जपो अलख लर जावकी जीख ॥ २ ॥ वा० ॥ कंधा पहेरुं
लगावुं विभूति, परदुःखीये दुःखीयो सुण पुत ॥ वा० ॥ जगकुं सुख तव
हमकुं सुख, जग दुःखीयो तव हमकुं दुःख ॥ ३ ॥ वा० ॥ मायामें सह
जग लपटाय, हम तो नित्य निरंजन ध्याय ॥ वा० ॥ वात कहे वे तेरी
जेह, तुज देखी मुज थरहरे देह ॥ ४ ॥ वा० ॥ तव प्रणमी कहे चारुदत्त,
पावली जेटली थइ निज वत्त ॥ वा० ॥ चारुदत्तनां सांजली वयण, अव-
धूत आंसु जरीयां नयण ॥ ५ ॥ वा० ॥ रे वत्त तुं हवे धीरो थाय, धीरजे
सबि दोलत भले आय ॥ वा० ॥ तें धन अर्थी हे सुण बहोत, धन देव-
रावुं आव तुं प्होत ॥ ६ ॥ वा० ॥ तेरे घरकी दासी होय, लखमी तेम
करीये तुं जोय ॥ वा० ॥ ते सुणी चाढ्यो चारुदत्त, लोचनीने होय बहुलुं
सत्त ॥ ७ ॥ वा० ॥ बीजे दिन एक अटवी मांदि, प्होतो मन धरतो उ-
छांदि ॥ वा० ॥ तिहां एक पर्वत मांदि जाय, निवस शिला उघाडे पाय
॥ ८ ॥ वा० ॥ दुर्गपाताल नामे विल तेह, तेहमां पेगो त्रिदंभी जेह ॥
॥ वा० ॥ जमतां जमतां दीगो कूप, रस थानक महा दारुण रूप ॥ ९ ॥ वा० ॥
चार हाथनो ते विस्तार, मानुं नरक तणुं ए द्वार ॥ वा० ॥ तुंवहुं आपी
कहे मुज एम, सुण कहुं वत्त धरी तुज प्रेम ॥ १० ॥ वा० ॥ एहमां रस
जरीने तुं आव, एम कही मंचिका मांदि ठाव ॥ वा० ॥ रज्जु जाली मोकद्वयो
त्यांदि, मेखला दीठी में तेह मांदि ॥ ११ ॥ वा० ॥ तिहां रस जरीयो
दीगो जोर, लेतां वारे कोइ तिणे गोर ॥ वा० ॥ चारुदत्त ठे माहरुं नाम,

मोकद्वयो जगवंते ए ठाम ॥ ११ ॥ वा० ॥ शे मुऊने तुं करे निपेध, महारे
 ए रसशुं ठे वेध ॥ वा० ॥ ते पण कहे सुण महारी वात, वणिक ने धन-
 वांठक हुं थात ॥ १३ ॥ वा० ॥ एह त्रिदंकी ए नाख्यो मुऊ, सुण वली आगल
 जाखुं तुऊ ॥ वा० ॥ रसमां मत तुं बोले हाथ, कोहीने थाशे ते काथ
 ॥ १४ ॥ वा० ॥ जरीने आंणुं तुऊने एह, पण मत बोळजे ताहरी देह
 ॥ वा० ॥ तव में तुंवहुं आप्युं तास, रस जरी आप्यो मुऊने खास ॥ १५ ॥
 वा० ॥ मांची हेठे ते वांध्युं तुंव, रज्जु हलावी पामी वुंव ॥ वा० ॥ खेंची
 काढे तापस ताम, कूपने तडे आव्यो हुं जाम ॥ १६ ॥ वा० ॥ मागे तुंव-
 हुं माहरी पास, तव डोही लोळी लह्यो तास ॥ वा० ॥ में रस ढोली
 नाख्यो सार, नाखी दीधो मुऊ तिवार ॥ १७ ॥ वा० ॥ तेह अकारण
 बंधु ताम, कहे मत कर तुं खेद ए ठाम ॥ वा० ॥ रसमां तो नथी पनीयो
 अत्र, रोगनी उत्पत्ति थाये यत्र ॥ १८ ॥ वा० ॥ वीजो नहीं उपाय ते कोय,
 नीकलवानो सुण कहुं तोय ॥ वा० ॥ गोधा जब आवे झण ठाम, तेहने
 पूंठडे बलगजे ताम ॥ १९ ॥ वा० ॥ तव लग तुं इहां रहे शुज ध्यान,
 करी पंच परमेष्टीनुं ज्ञान ॥ वा० ॥ तास वचने हुं लह्यो आनंद, तेह
 पंचत्व लह्यो सुखकंद ॥ २० ॥ वा० ॥ जीपण शब्द सुण्यो एक दिन, तव वीहीनो
 आकुल थयो मन्न ॥ वा० ॥ संचारी ते पुरुषनुं वयण, गोधा जाणी
 निश्चय नयण ॥ २१ ॥ वा० ॥ पान करीने पाठी जाय, पूंठडे बलग्यो हुं तिण
 ठाय ॥ वा० ॥ गाय पूंठडे बलगे गोवाल, तेम बलग्यो हुं अति सुकुमाल
 ॥ २२ ॥ वा० ॥ नरक मांहिथी नीकले जेम, अथवा गर्जावासथी तेम ॥
 वा० ॥ देखी जीवलोकने वहार, नवो जनम एणे अवतार ॥ २३ ॥ वा० ॥
 मूकी दीधुं पूंठहुं जाम, मूर्खा आवी मुऊने ताम ॥ वा० ॥ पनीयो जूमि
 वली लाधुं चेत, जेंसो एक धायो दुःख देत ॥ २४ ॥ वा० ॥ एक शिला
 उपर चढ्यो रंग, तेह शिला चाले निज श्रृंग ॥ वा० ॥ अजगर वनजेंसाने
 खाय, तव नासी गयो तिहांथी पलाय ॥ २५ ॥ वा० ॥ अटवी अंते पाम्यो
 गाम, तिहां मुऊ माळलमित्रनुं धाम ॥ वा० ॥ दुःखनी श्रेणि लही
 में तत्र, किम कही शकीयें ते दुःख अत्र ॥ २६ ॥ वा० ॥ वीजे खंडे वारमी
 ढाल, पहेले अधिकारे ए रसाल ॥ वा० ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो शिष्य,
 पद्मविजय कहे पुण्ये जगीश ॥ २७ ॥ वा० ॥ सर्व गाथा ॥ ४१० ॥

॥ दोहा ॥

॥ रुद्रदत्त नामे भट्टयो, माउलमित्र सुजाण ॥ तिण लाट्यो पाट्यो घणुं,
 करुणा मनसां आण ॥ १ ॥ अंग सज्ज माहरुं थयुं, जानु ग्रह्यां तिहां तुछ
 ॥ रुद्रदत्त साथे गयो, मनमां हर्ष अतुछ ॥ २ ॥ एक नदी तिहां मोट-
 की, इरकुगवती तस नाम ॥ उतरी गिरिकूटे गया, वेत्रवने अजिराम ॥ ३ ॥
 अनुक्रमे पहोता अम्हे, टंकण देश मजार ॥ दोय ग्रह्या तिहां वोक्का; तिण
 अजपथ लह्या पार ॥ ४ ॥ रुद्रदत्त बोढ्यो तिहां, हवे न चलाये पाय ॥
 पयचारीनो आशरो, नहीं को इणे ठाय ॥ ५ ॥ तिणे ए मारी वोक्का,
 मांस करीने वार ॥ रोम करी अंतर वली, करीये इस्यो प्रकार ॥ ६ ॥
 मांहि आपण पेसीये, जारंरु पंखी आय ॥ मांसनी त्रांति ए लेइ जशे, स्वर्ण-
 जूमिने ठाय ॥ ७ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ हो पियु पंखीयना नारी गुणावली ताम जो, पंजरीयुं कर लीधुं जरते
 लोयणे रे लो ॥ ए देशी ॥ हो सुण प्राणीयना चारुदत्त कहे ताम जो,
 आपणने ए अज दोय उपगारी थया रे लो ॥ हो सु० ॥ दुर्ग उताखा,
 एण जो, तेहने केम हणीये करी वंधु परे मया रे लो ॥ १ ॥ हो० ॥ एहनो
 कुण इहां नाथ जो, दीन हृदय पशु मुखथी नवि बोली शके रे लो
 ॥ हो० ॥ जीवनो वध दुःखदाय जो, जीव तणा वधथी सुकृत कोइ नवि
 टके रे लो ॥ २ ॥ हो० ॥ नरग तणां फल थाय जो, जीवघातथी कहुआं
 फल प्राणी लहे रे लो ॥ हो० ॥ ठाम ठाम कहे सूत्र जो, श्री दशवेका-
 लिख आचार प्रमुख कहे रे लो ॥ ३ ॥ हो० ॥ पुण्य क्रीनानी जूमि जो,
 पापरेणु विखेरणने वायु समी रे लो ॥ हो० ॥ जवसमुझमां नाव जो,
 आपद अग्नि उपर मानुं मेघघटा रमी रे लो ॥ ४ ॥ हो० ॥ हूती श्री
 संकेत जो, देवलोकनी नीसरणी जाखी दया रे लो ॥ हो० ॥ प्रिय
 सखी मुक्तिनी एह जो, दुर्गति द्वार जोगल सम ए दया सया रे लो ॥
 ५ ॥ यतः ॥ क्रीमाजूः सुकृतस्य दुःकृतरजःसंहारवात्या जघो, दन्वन्नो-
 र्व्यसनाग्निमेघपटली संकेतहूती श्रियाम् ॥ निःश्रेणिस्त्रिदिवीकसः, प्रियस-
 री मुक्तेः कुगल्यर्गला, सत्त्वेषु क्रियतां कृपेव जवतु क्लेशैरशेषैः परैः ॥ १ ॥
 हो० ॥ आचककुले उत्पन्ने जो, कोइ प्रकारे मुक्कने एह घटे नहीं रे लो ॥

हो० ॥ नहीं अपराधी एह जो, तुजने पण नवि मारवो मित्र घटे अहीं रे लो
 ॥ ६ ॥ हो० ॥ रुद्रदत्त सुणी ताम जो, क्रोध थकी चारुदत्तने एणी परे रे
 लो ॥ हो० ॥ तुज आयत्त न एह जो, किम मुज करे निषेध तुं मुज मन
 नवि सहे रे लो ॥ ७ ॥ हो० ॥ निर्दयपणे हणयो एक जो, वीजो रे मारणने
 धायो पापीयो रे लो ॥ हो० ॥ चारुदत्तनुं मुख जो, जोवे रे ते अज
 मन मांहि कांपीयो रे लो ॥ ८ ॥ हो० ॥ कहे चारुदत्त ताम जो, माहरो
 जोरो नहीं ए आगल को हवे रे लो ॥ हो० ॥ पण सुण माहरी बात
 जो, एह अवस्था मांहि सखाइ जे थवे रे लो ॥ ९ ॥ हो० ॥ धर्म जिणं-
 दनो धार जो, धीरज धरी सुण अज तुं माहरी वाणीने रे लो ॥ हो० ॥
 बीतराग करी देव जो, गुरु ते जाणजे जे देवनी धरे आणने रे लो
 ॥ १० ॥ हो० ॥ जीवघात बली जूठ जो, दूर थकी अदत्तने पञ्चके तुं बली
 रे लो ॥ हो० ॥ ब्रह्मचर्य धरी शुद्ध जो, परिग्रह ममत्व तजो इणी परे
 कहे केवली रे लो ॥ ११ ॥ हो० ॥ तज चउविह तुं आहार जो, सर्व जीवशुं
 मैत्रीजावो चित्तथी रे लो ॥ हो० ॥ बली विशेष रुद्रदत्त जो, मैत्रीजावे
 धरजे तुं शुज रीतथी रे लो ॥ १२ ॥ हो० ॥ ए नथी हणतो तुज जो,
 पूर्वजपार्जित कर्म तुने आवी मदयां रे लो ॥ हो० ॥ निमित्त मात्र ए
 जाण जो, पण विण कीधां कर्म कोइने नवि फट्यां रे लो ॥ १३ ॥ हो०
 ॥ ते मात्था बहु जीव जो, पूर्व जवे ते कर्म अति तुजने दुःख दीये रे लो
 ॥ हो० ॥ ते तुं कर्मशुं रोप जो, करीने दूर करे एणी परे निजामीये रे
 लो ॥ १४ ॥ हो० ॥ सांजली वचन रसाल जो, अमृतनी परे तेहना हृद-
 यमां परिणम्यां रे लो ॥ हो० ॥ देतो तिहां नवकार जो, चारुदत्तनां वयण
 ते अज मनमां रम्यां रे लो ॥ १५ ॥ हो० ॥ रुद्रदत्ते हणयो ताम जो, वीजो
 रे ते बोकनो तिणे निर्दयपणे रे लो ॥ हो० ॥ तेहनी खोलमां दोय
 जो, हाथ मांहे तुरी लेइने वेठा मद घणे रे लो ॥ १६ ॥ हो० ॥ जारंरु
 पंखी ताम जो, लेइ चाट्यो अम्ह वे जणने आमिष गणी रे लो ॥ हो० ॥
 अन्य जारंरु तिहां आय जो, जुळु करण लागो आमिष इछा घणी रे लो
 ॥ १७ ॥ हो० ॥ चारुदत्त सुणी ताम जो, चंचूपुटथी कर्मवशे सरमां पड्यो
 रे लो ॥ हो० ॥ तुरीए ठेदी बंध जो, तेह सरोवर तरीयो कर्म थकी
 जख्यो रे लो ॥ १८ ॥ हो० ॥ जातां अटवी मांहि जो, दीवो रे पर्व-

त ते उपर हुं चढ्यो रे लो ॥ हो० ॥ दीठा तिहां मुनिराय जो, काउ-
 स्सगध्याने ते कर्म थकी वढ्यो रे लो ॥ १९ ॥ हो० ॥ कर्म तणी गति
 जोय जो, कर्म करे शुं शुं नवि पामे प्राणीयो रे लो ॥ हो० ॥ कर्म रामजी
 राण जो, वसीया रे सीताने कलंक ते आणीयो रे लो ॥ २० ॥ हो० ॥
 वरस लगे नवि लरू जो, जिह्वा रे श्री कृपञ्ज जिनेसर राजीयो रे लो
 ॥ हो० ॥ मद्धि तीर्थकर नारी जो, कर्म थकी जश जेहनो जगमां गाजीयो
 रे लो ॥ २१ ॥ हो० ॥ दश मस्तक जुठं खोय जो, रावण कर्म करीने बहु
 दुःख पामीयो रे लो ॥ हो० ॥ कलावती गया हाथ जो, कर्म रे ब्रह्म-
 दत्त निज चक्रु वामीयो रे लो ॥ २२ ॥ हो० ॥ सुजूम चक्री देखी जो,
 सायरमां ते वूनो अणखूटे मुठं रे लो ॥ हो० ॥ सुर करता जस सेव जो,
 पण कोइ कर्म तणी गति नवि जावे जुठं रे लो ॥ २३ ॥ हो० ॥ कर्म
 चारुदत्त जो, रिद्धि लही वली कर्म ते सविहारीयो रे लो ॥ हो० ॥ कर्म
 करे ते होय जो, कर्म रे चारुदत्तने एम करावीयो रे लो ॥ २४ ॥ हो० ॥
 कर्म खेती थाय जो, कर्म विना ते सूकी जाय ततकणे रे लो ॥ हो० ॥ अथवा
 वृषज मरी जाय जो, कर्म विना ते पंच मांहि कोइ नवि गणे रे लो ॥ २५ ॥
 हो० ॥ प्राणी जमवा जाय जो, कर्म जोजन देनारी कृपण होवे रे
 लो ॥ हो० ॥ अथवा माखी आवी जो, जो जोगवाइ मखे तो पातुं ते जवे
 रे लो ॥ २६ ॥ हो० ॥ कर्म मुनिवर पामजो, बीजे रे खंडे पहेला अधि-
 कारमां रे लो ॥ हो० ॥ पद्मविजय कहे एम जो, तेरमी ढाल सुणो नवि
 जय जयकारमां रे लो ॥ २७ ॥ हो० ॥ सर्व गाथा ॥ ४४४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मुनि देखीने प्रणमीयो, पारे मुनि काउस्सग ॥ धर्मलाज देइ कहे,
 साधंता शिवमग ॥ १ ॥ रे चारुदत्त शेठजी, केम आव्यो तुं आंही ॥ मनु-
 प्य मात्र चारो नहीं, संजवीये कोइ प्राही ॥ २ ॥ खग विद्याधर सुर वली,
 आवे आणे ठाम ॥ तुं मुऊने नवि उलखे, पण सांजख कहुं आम ॥ ३ ॥
 अमितगति विद्याधर, चंपा नयरी वार ॥ मूलाव्यो बंधन थकी, तं मुऊने
 थवधार ॥ ४ ॥ अष्टापदनी दुकनो, दीठो वयरी तेह ॥ नासी अष्टापदे
 गयो, चेत्यशरण करे जेह ॥ ५ ॥ तव हुं महारी नारीने, खेइ चाढ्यो निज
 धाम ॥ मुऊने तव महारे पिता, थापे राज्यने ठाम ॥ ६ ॥ हिरण्यकुंज

सुवर्णकुंज, मुनिवर दोय सुजाण ॥ चारण मुनि पासे ग्रहे, मुज पिता व्रत
 गाण ॥ ७ ॥ मनोरमा स्त्री माहरे, तेहना पुत्र तेदोय ॥ सिंहयशा वराह-
 ग्रीव, लक्षणवंता सोय ॥ ८ ॥ विजयसेना नारी वली, तेहनी कूखे एक ॥
 गंधर्वसेना नामथी, अतिशय कला विवेक ॥ ९ ॥ राज देश सिंहजस प्रते,
 वराहग्रीव युवराज ॥ विद्या आपी दोयने, साधुं आतम काज ॥ १० ॥ तात
 गुरु पासे ग्रही, दीक्षा पुण्यप्रजाव ॥ विचरंतो इहां आवीयो, यावाने निःपाव
 ॥ ११ ॥ लवणसमुद्र मांहे रह्यो, कुंजकंठ ए छीप ॥ कर्कोटक नामे गिरि,
 तपीये तप जिहां खिप्प ॥ १२ ॥ तुं किम आव्यो इस कहे, में कही
 सघली बात ॥ इण अवसर अचरिज थयुं, ते सुणजो अवदात ॥ १३ ॥
 मुनिवर पासे आवीया, विद्याधर दोय जाय ॥ मुनि प्रणमी जव उपविशे,
 तव जाखे मुनिराय ॥ १४ ॥ चारुदत्त ए जाणजो, जे कहेतो तुम्ह नित ॥
 तव मुज ताय ताय करी, प्रणमे मन धरी प्रीत ॥ १५ ॥ वेठा जव ते वेहु
 जणा, तव आयो एक देव ॥ दिव्य रूप धरतो थको, प्रणमी करी मुज सेव
 ॥ १६ ॥ देश प्रदक्षिणा मुनि प्रते, वंदे ते रुपिराय ॥ तव पूठे विद्याधरा,
 देव प्रते चित्त लाय ॥ १७ ॥ चूक्या देव थइ तुम्हे, एम वंदन किम जोय ॥
 धर्माचारय माहरो, देव कहे ए होय ॥ १८ ॥ ते कारण नवि चूकीयो, देव
 कहे सुणो बात ॥ धर्माचारज माहरो, इणी परे ए कहे बात ॥ १९ ॥

॥ ढाल चौदमी ॥

॥ तुं कुल मांहे उपनी, उपजीने पायो हो परियागतनुं पाणी ॥ हो
 राज ॥ अलगी रहे मुज नयणथी, फट पापिणी हत्यारी हो मुखडुं कांइ
 देखाडे ॥ हो राज ॥ ए देशी ॥ वाणारसी नगरी जली, दोय परिव्राजिका
 निवसे हो निज दर्शन घणुं कुशला ॥ हो राज ॥ सुजडां सुलसा अठे,
 नामे ते न जीताये हो पंक्ति जो मखे बहुला ॥ हो राज ॥ १ ॥ याज्ञ-
 वल्क्य परिव्राजको, अति पंक्ति ते फिरतो हो विरुद्ध ते एहं धरावे
 ॥ हो ॥ मुजने जे जीते इहां, तेहनो हुं थाउं शिष्य हो वली करुं जेह
 करावे ॥ हो ॥ २ ॥ याज्ञवल्क्य जीत्यो तिहां, थइ परिव्राजिका सु-
 लसा हो दासी तस करे सेवा ॥ हो ॥ यौवनवये ते वेहु मल्यां, कर्म
 तणा परवशथी हो नित थइ जोगनी हेवा ॥ हो ॥ ३ ॥ एम करतां
 एक सुत थयो, लोकना हास्यथी वीहीतां हो सुत ठवे पिप्पल हेठे ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ इण अवसर तिहां हूंचनुं रे, आव्युं टोळुं एक रे ॥ चतुर नर ॥ उजा
 उलंगनी करे हो लाल ॥ ए देशी ॥ ते मातंगना यूथशी रे, आवी मातंगी
 एक रे ॥ चतुर नर ॥ दीये आशीप ते अति जंली हो लाल ॥ वेसी
 पासे तेहने रे, कहे वसुदेवने वात रे ॥ च० ॥ उत्तरयो मुऊ सांजली हो
 लाल ॥ १ ॥ रूपज जिनेश्वर आपीयां रे, पुत्रने वहेवी राज्य रे ॥ च० ॥
 नमि विनमि पासे नहीं हो लाल ॥ प्रभु दीक्षा लेइ अनुक्रमे रे, अष्टापद
 गिरि जाय रे ॥ च० ॥ आत्मस्वरूप मांहे रही हो लाल ॥ २ ॥ नमि
 विनमि पण आवीया रे, राज्यना अर्थी जीव रे ॥ च० ॥ नित ठटकाव
 करी तिहां हो लाल ॥ ढिंचण सम करे फूलना रे, ढगला प्रभु मुख आय
 रे ॥ च० ॥ उलंग करे उजा जिहां हो लाल ॥ ३ ॥ तिहां धरणेंद्र नुगे घणुं
 रे, देखी प्रभु पर जत्ति रे ॥ च० ॥ आप्युं राज हरखे करी हो लाल ॥ दक्षिण
 उत्तर श्रेणिनुं रे, सुतने देइ निज राज्य रे ॥ च० ॥ लेइ चारित्र सिद्धि वरी हो
 लाल ॥ ४ ॥ नमिनो सुत मातंग थयो रे, लेइ दीक्षा गयो संग रे ॥ च० ॥
 तेहना वंशमां शोजतो हो लाल ॥ प्रहसित नामे खेचर थयो रे, तेहनी हुं
 हुं नारी रे ॥ च० ॥ नाम हिरण्यवती थतो हो लाल ॥ ५ ॥ सिंहवंश सुत
 माहरे रे, नीलजशा धुया सार रे ॥ च० ॥ ते दीठी मारग जतो हो लाल
 ॥ तेह मारे करी पीमती रे, परणो धरी मन राग रे ॥ च० ॥ दिवस ते आज
 सोहावतो हो लाल ॥ ६ ॥ तव वसुदेव कहे इश्युं रे, कहीशुं वात विचारी
 रे ॥ च० ॥ एम सुणी ते थानक गइ हो लाल ॥ अन्य दिवस ग्रीपम
 समे रे, जलक्रीमा करी राय रे ॥ च० ॥ सूतो नारी सह जइ हो लाल
 ॥ ७ ॥ तिहां एक आवी चूतमो रे, गाली तेहनो पाण रे ॥ च० ॥ उठ
 उठ मुख बोलतो हो लाल ॥ पूठे बुक्की मारतो रे, लेइ चाट्यो आकाश
 रे ॥ च० ॥ चूत ते चारथी डोलतो हो लाल ॥ ८ ॥ जइ चय पासे मूकीयो
 रे, धगधगती जस ज्वाल रे ॥ च० ॥ पासे हिरण्यवती खेचरी हो लाल ॥
 आपी हिरण्यवती प्रते रे, श्रीवसुदेव कुमार रे ॥ च० ॥ चूत अट्ट थयो
 ते करी हो लाल ॥ ९ ॥ तव कहे हसीने खेचरी रे, कस्यो विचार के नाहीं
 रे ॥ च० ॥ करो विचार हवे थिर थइ हो लाल ॥ तिणे अवसर आवी
 तिहां रे, नीलजशा नामे नारी रे ॥ च० ॥ देवी परे सखीमां गइ हो लाल

॥ १० ॥ हिरण्यवती कहे तेहने रे, ले ताहरो जरतार रे ॥ च० ॥ सुणी
 लेइ आकाशे गइ हो लाल ॥ हिरण्यवती वसुदेवने रे, आवी कहे एम वात
 रे ॥ च० ॥ मेघप्रज्ञ वने सुणी सज्ज थइ हो लाल ॥ ११ ॥ नाम हिरिमंत
 तिहां अठे रे, विद्याधर अंगार रे ॥ च० ॥ विद्या साधतां तेहने हो लाल ॥
 निःफल थायं ठे स्वामी जी रे, साधे ठे वली तेह रे ॥ च० ॥ बहु काले
 सिद्धि जेहने हो लाल ॥ १२ ॥ तुम नजरे सिद्ध थायशे रे, करो स्वामी उप-
 गार रे ॥ च० ॥ कुंवर कहे सखुं एहने हो लाल ॥ सुणी शिवमंदिर लेइ गइ
 रे, सिंहदंष्ट्र जिहां राय रे ॥ च० ॥ घर तेनी आवे तेहने हो लाल ॥ १३ ॥
 नीलजशा निज पुत्रिका रे, परणावे धंरी हेज रे ॥ च० ॥ कोलाहल एणी
 अवसरे हो लाल ॥ सांजली पूठे वातमी रे, तेनी तिहां प्रतिहार रे ॥ च० ॥
 कहे वसुदेव एणी परे हो लाल ॥ १४ ॥ शे कारण एम थइ रखुं रे, तब
 कहे ते प्रतिहार रे ॥ च० ॥ नयर शकटमुख जाणीये हो लाल ॥ नीलवंत
 राजा जलो रे, नीलवती तस नारी रे ॥ च० ॥ फरजन दोय वखाणीये हो
 लाल ॥ १५ ॥ नील नामे नंदन जलो रे, नीलांजना धुया तास रे ॥ च० ॥ रीति
 पहेलां तिहां इम हती हो लाल ॥ जाइ जगिनी हुए दंपति रे, तेहमां नहीं
 कोइ निंध रे ॥ च० ॥ पंचे मान्युं ते वती हो लाल ॥ १६ ॥ नीलकुमार ने
 नीलांजना रे, जोगवतां सुख जोग रे ॥ च० ॥ नीलकंठ सुत उपनो हो
 लाल ॥ नीलयशा संकेतथी रे, आवी मागे तेह रे ॥ च० ॥ इणी अवसर
 इहां नीपनो हो लाल ॥ १७ ॥ नाम बृहस्पति पूठीयुं रे, निलयशानो तात
 रे ॥ च० ॥ कोण पति मुऊ धुयानो थशे हो लाल ॥ ते कहे वसुदेव राजीयो
 रे, इम सुणी आणयो तुऊ रे ॥ च० ॥ परणाठयो शुभ दिन वशे हो लाल ॥
 ॥ १८ ॥ तेह सुणीने आवीयो रे, लाग्युं युऊ महांत रे ॥ च० ॥ हारीने गयो खे-
 चरो हो लाल ॥ वीजे खंडे पहेली कही रे, वीजे अधिकारे ढाल रे ॥ च० ॥
 पद्म कहे ए मन धरो हो लाल ॥ १९ ॥ सर्व गाथा ॥ २६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ ते सांजली हर्षित थया, श्रीवसुदेव कुमार ॥ नीलयशा साथे करे,
 क्रीमा अतिहि उदार ॥ १ ॥ श्रीहिरिमंत गिरे गयां, एक दिन दंपती तेह ॥
 पति इछा क्रीमा तणी, जाणी ते ससनेह ॥ २ ॥ कदलीघर नारी रचे, र-
 मतां तिहां आनंद ॥ देखे मोर प्रते तिहां, नयण तणे सुखकंद ॥ ४ ॥

कला कलापी पूर्ण ए, देखी विस्मित थाय ॥ तेह लेवा गइ जेटले, अच-
रिज होय तिण थाय ॥ ३ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ मालीकेरे वागमां दो नारिंग पक्के रे लो, अहो दो नारिंग पक्के रे लो ॥
ए देशी ॥ जाये तेहने जालवा, तव तेह कलापी रे लो ॥ अहो तव ॥
गरु परे उनी गयो, निज खंध आरोपी रे लो ॥ अहो निज ॥ १ ॥ केने
वसुदेव दोडीया, पण नारी न लही रे लो ॥ अहो प ॥ रात रही कोइ
थानके, चाह्यो ते सबही रे लो ॥ अ ॥ २ ॥ दक्षिण दिशि जातां थका,
गिरितट नामे नयरी रे लो ॥ अ ॥ वेदध्वनि महोटी सुणी, पूठे तिहां
शौरि रे लो ॥ अ ॥ ३ ॥ वेदपाठ किये कारणे, करे लोक ए हरखे रे
लो ॥ अ ॥ तव दशग्रीव ब्राह्मण कहे, इण नयरीए निरखे रे लो ॥
॥ अ ॥ ४ ॥ सुरदेव ब्राह्मण अठे, एह ग्रामनो स्वामी रे लो ॥ अ ॥ कृत्रि-
याणी तस चारजा, जेहने सुता पामी रे लो ॥ अ ॥ ५ ॥ वेदनी जाण
ते कन्यका, देखी तस तात जी रे लो ॥ अ ॥ ज्ञानीने पूठे तव कहे,
इणी परे सुणो बात जी रे लो ॥ अ ॥ ६ ॥ वेदथी जीतशे एहने, ते पर-
णशे नारी रे लो ॥ अ ॥ तेहने जीतवा कारणे, बीजां काम निवारी रे
लो ॥ अ ॥ ७ ॥ वेद अज्यास करे सहु, ब्रह्मदत्तनी पासे रे लो ॥ अ ॥
तेह सुणी हर्षित थयो, करतो सुविवासे रे लो ॥ अ ॥ ८ ॥ ब्राह्मण
रूप धरी करी, गया ब्रह्मदत्त पासे रे लो ॥ अ ॥ स्कंदिल नामे ब्राह्मणो,
गौतम गोत्रवासे रे लो ॥ अ ॥ ९ ॥ वेद जणावो मुजने, तव ब्रह्मदत्त
जाखे रे लो ॥ अ ॥ आर्य अनार्य वे जेदथी, आचारिज दाखे रे लो
॥ अ ॥ १० ॥ तेहनी उत्पत्ति सांजलो, आर्य वेद तो कीधा रे लो
॥ अ ॥ जरत चक्रीए जाणजो, तेह जग प्रसिद्धा रे लो ॥ अ ॥ ११ ॥
वेद अनारज उपना, तेहनी सुणो बात रे लो ॥ अ ॥ चारणयुगल-
पुरे वसे, अयोधन नृप ख्यात रे लो ॥ अ ॥ १२ ॥ सुलसा नामे वर
सुता, मांढे स्वयंवरा मंरुप रे लो ॥ अ ॥ तव तस माता रोवती, देखी
ते अजंप रे लो ॥ अ ॥ १३ ॥ पूठे बात ते मातने, तव कहे तस कामे
रे लो ॥ अ ॥ तहारा तातनो जाणेजो, मधुपिंगल नामे रे लो
अ ॥ १४ ॥ वरवो लुजने ते घटे, बीजाने वरतां रे लो ॥ अ ॥ मुजने

दुःख बहु उपजे, तिणे रुदन ते करतां रे लो ॥ अ० ॥ १५ ॥ तव कहे
 सांजलो मात जी, बीजो नहीं परणुं रे लो ॥ अ० ॥ एह वात करतां
 थका, थयुं एम तस हरणुं रे लो ॥ अ० ॥ १६ ॥ चेटी सगर राजा
 तणी, ठानी वात ते जाणी रे लो ॥ अ० ॥ सगर रायनी आगले, मंदो-
 दरीए बखाणी रे लो ॥ अ० ॥ १७ ॥ सगर राय पण तिणे समे,
 उत्कट महा बलीयो रे लो ॥ अ० ॥ काढी मूकाव्यो तिहां थकी, मनमां
 खलजलीयो रे लो ॥ अ० ॥ १८ ॥ बलीया आदमी जे करे, ते सधलुं
 ठाजे रे लो ॥ अ० ॥ जय जयकार सहु कहे, उपर तूर बाजे रे लो ॥ अ० ॥
 ॥ १९ ॥ गलीया आदमी जे करे, ते सधलुं बाय रे लो ॥ अ० ॥ कोइ व-
 चन माने नहीं, गरुदा पाहू खाय रे लो ॥ अ० ॥ २० ॥ बलीयो जानु नरपति,
 काढी मूक्यो तेह रे लो ॥ अ० ॥ मधुपिंगल मन चिंतवे, जुठं शुं करे एह
 रे लो ॥ अ० ॥ २१ ॥ विष्णु राय सुत हुं जलो, अजोधननो जाणेज रे
 लो ॥ अ० ॥ सोम वंशमां उपनो, दीपतो ठे तेज रे लो ॥ अ० ॥ २२ ॥
 सूर्यवंशी ए नारी ठे, मुऊने घटे देवी रे लो ॥ अ० ॥ तोपण मुऊ अप-
 मानीयो, ए वात ते केहवी रे लो ॥ अ० ॥ २३ ॥ एणी परे छेप धरी
 करी, थयो तपसी बाल रे लो ॥ अ० ॥ काल करीने उपनो, देवता महा-
 काल रे लो ॥ अ० ॥ २४ ॥ परमाधामी उपनो, अति ते विकराल रे लो
 ॥ अ० ॥ साठ सहस्र सुर अधिपति, महापापनो ढाल रे लो ॥ अ० ॥ २५ ॥
 चित्ते मनमां देवता, सगरादिक राजा रे लो ॥ अ० ॥ दुःख पामे तिम हुं
 करुं, नवि रहे जेम ताजा रे लो ॥ अ० ॥ २६ ॥ शुक्तिमती नयरी जली,
 तिहां हुठं विवाद रे लो ॥ अ० ॥ यज्ञ पशुना जाखीया, पर्वते ते विपाद रे
 लो ॥ अ० ॥ २७ ॥ लोके काढी मूकीयो, तस पासे आवे रे लो ॥ अ० ॥
 तेह देवता इम कहे, एक वात सुहावे रे लो ॥ अ० ॥ २८ ॥ खीरकदंबक
 ताहरो, अध्यापक रुनो रे लो ॥ अ० ॥ हुं पण तेहनो शिष्य हुं, लोके
 कह्यो तुज कूडो रे लो ॥ अ० ॥ २९ ॥ ते सांजलीने आवीयो, ताहरो पक्ष
 थापुं रे लो ॥ अ० ॥ तेहवो उपाय करुं हवे, तुज जश आरोपुं रे लो
 ॥ अ० ॥ ३० ॥ एम कहीने देवता, विकुर्वे मारी रे लो ॥ अ० ॥ विविध
 रोग करे लोकने, एणी परे मन धारी रे लो ॥ अ० ॥ ३१ ॥ पर्वत यज्ञ
 करावतो, सहु लोकने त्यारे रे लो ॥ अ० ॥ रोग विखय जाये तिहां, देव

माया धारे रे लो ॥ अ० ॥ ३२ ॥ पर्वत पासे आवी करी, करे यज्ञ ते राजा
 रे लो ॥ अ० ॥ थलचर खेचर जीवना, वधथी थाये साजा रे लो ॥
 ॥ अ० ॥ ३३ ॥ सगर रायनो पण करे, परिवार ते मांदो रे लो ॥ अ० ॥
 अंतैर परिजन सवे, बहु रोगे फांदो रे लो ॥ अ० ॥ ३४ ॥ एक हजार
 ने आठ ते, करे यज्ञ उदारा रे लो ॥ अ० ॥ बहु धन तिहां खरचावीयुं,
 जेम मेघनी धारा रे लो ॥ अ० ॥ ३५ ॥ जीवनो वध तिहां बहु थयो, क-
 हेतां नावे पार रे लो ॥ अ० ॥ ब्राह्मणने संतोपीया, देइ दान उदार रे
 लो ॥ अ० ॥ ३६ ॥ ब्राह्मण पण सहु लोचिया, प्रशंसा करे तेहनी रे लो
 ॥ अ० ॥ नाम दिवाकर राजीयो, करे यज्ञनी श्रेणी रे लो ॥ अ० ॥ ३७ ॥
 तिण अवसर नारद ऋषि, लेइ जाये ते पशुआ रे लो ॥ अ० ॥ जाणे देव
 ते वातनी, देखी वात विसुआ रे लो ॥ अ० ॥ ३८ ॥ पकिमा ऋषज जि-
 नंदनी, थाये मनोहारी रे लो ॥ अ० ॥ विघन विघातने कारणे, मंगल सु-
 खकारी रे लो ॥ अ० ॥ ३९ ॥ देखाडे ते विमानने, एणी परे कहे सुण-
 जो रे लो ॥ अ० ॥ मरण लहे जे यज्ञमां, देवता थाये मुणजो रे लो ॥
 ॥ अ० ॥ ४० ॥ लोक प्रवाद थयो तिहां, यज्ञथी सुर थाये रे लो ॥ अ० ॥ ते दि-
 नथी मांमी करी, गोमेधादि कराय रे लो ॥ अ० ॥ ४१ ॥ स्वर्गहेतु
 जाणी करी, सगर ने सुलसा रे लो ॥ अ० ॥ होमाणं ते यज्ञमां, पामे
 दुःख विलसा रे लो ॥ अ० ॥ ४२ ॥ एणी परे पर्वतथी बली, मधुपिंगल
 बीजो रे लो ॥ अ० ॥ तेम पिप्पलाद ते जाणीये, अनारय खीज्यो रे लो
 ॥ अ० ॥ ४३ ॥ इणी परे वेद अनार्यनी, उत्पत्ति मन आणो रे लो ॥ अ० ॥
 परणयो विद्याधर सुता, नारद तेणे ठाणो रे लो ॥ अ० ॥ ४४ ॥ तेहना
 वंशमां ए थइ, सोमश्री अजिरामा रे लो ॥ अ० ॥ ते कारण सहु अन्यसे,
 जीत्याना जामा रे लो ॥ अ० ॥ ४५ ॥ आर्य अनार्य दोये जणुं, तव
 तेह जणावे रे लो ॥ अ० ॥ अनुक्रमे जीती कुमरीने, तस पियु परणावे
 रे लो ॥ अ० ॥ ४६ ॥ तिहां सुख जर लीला करे, बीजे खंडे रंसाळ रे
 लो ॥ अ० ॥ बीजे अधिकारे कही, पझे बीजी ढाल रे लो ॥ अ० ॥ ४७ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ एक दिन रमवाने गयो, ते उद्यान मजार ॥ इंद्रमां नामे तिहां, देखे
 त्यां इंद्रजाल ॥ १ ॥ कहे वसुदेवजी तेहने, विद्या थाप तुं मुऊ ॥ ते कहे

विद्या आपशुं, पण सुण विधि कहुं तुज ॥ १ ॥ सांजे मांडे साधवा, पूरी
थाय संवार ॥ पण विघन थाये घणां, कोइ सखाइ धार ॥ ३ ॥ ते कहे हुं
परदेशीउं, माहरे नहीं सखाइ ॥ तव कहे ते इंद्रजालीउं, सांजल रे तुं जाइ
॥ ४ ॥ थाउं सखाइ ताहरो, म करो खेद लगार ॥ विद्या मांडे साधवा,
ते वसुदेव कुमार ॥ ५ ॥ तिण समे ते इंद्रजालीयो, शिविकाए हरी जाय
॥ जाण्यो उपसर्ग तेहमां, वसुदेवजी थिर थाय ॥ ६ ॥ वहाणुं वाये जा-
णीयो, ए माया सद्भाव ॥ उतख्यो ते शिविका थकी, नाठो तिहांथी ताव
॥ ७ ॥ रात शेष रही थोळी, तृणशोपकपुर जाय ॥ देउलमां सूतो जइ,
तिहां एक अचरिजं थाय ॥ ८ ॥ राक्षस आव्यो तिहां कणे, श्रीवसुदेव
उगाय ॥ हरवा मांड्यो जेटले, तव करे मुष्टि घाय ॥ ९ ॥ बाहुयुद्ध करी
तेह सम, करी युद्ध ते अन्न ॥ शिला तले पठानतो, धोधी धुवे जिम वन्न
॥ १० ॥ माख्यो ते राक्षस प्रते, वहाणुं वहायुं जाम ॥ लोक ते देखी
तेहने, आदरमान करे ताम ॥ ११ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ वाडी फूली अति जली ॥ मन जमरा रे ॥ ए देशी ॥ लोक हरख पामी
करी ॥ सुणो सयणा रे ॥ रथ आरोपी कुमार ॥ ढाल सुणो वयणां रे ॥ तूर
वजावतां बहु परे ॥ सुणो ॥ जाये नगर मजार ॥ १ ॥ लाण ॥ मानुं पर-
णवाने चढ्यो ॥ सुण ॥ श्रीवसुदेव कुमार ॥ लाण ॥ पांचसैं कन्या सह
मली ॥ सुण ॥ देवा मांडे तिवार ॥ २ ॥ लाण ॥ कहे वसुदेव हुं नहीं करुं ॥ सुण ॥
पाणिग्रहण ए वार ॥ लाण ॥ पण एक वात मुजने कहो ॥ सुण ॥ कुण
हतो पुरुष असार ॥ ३ ॥ लाण ॥ तव कोइ नर कहे सांजलो ॥ सुण ॥
श्रीकंचनपुर सार ॥ लाण ॥ देश कलिगमां जाणीये ॥ सुण ॥ जितशत्रु
राय ते वार ॥ ४ ॥ लाण ॥ सुदाम नाम ते सुत थयो ॥ सुण ॥ तेह राजाने
खाम ॥ लाण ॥ पण ते सहज खजावथी ॥ सुण ॥ मांसलोपुष दुःख
गम ॥ ५ ॥ लाण ॥ जेहनो जेह खजाव जे ॥ सुण ॥ टाढ्यो न टले
तेह ॥ लाण ॥ श्वान ते पग उंचो करी ॥ सुण ॥ मुतरे कारण केह ॥ ६ ॥
लाण ॥ सोइ चाटे शृंगुली ॥ सुण ॥ श्वानपुछ रहे वक्र ॥ लाण ॥ कुंज
विटाळे कागनो ॥ सुण ॥ शिर हरे चक्रीनुं वक्र ॥ ७ ॥ लाण ॥ लींव ते
कनवो सहजथी ॥ सुण ॥ झूध उज्ज्वल नित होय ॥ लाण ॥ शुंठ हरे ते

वायने ॥ सु० ॥ अमृत मिष्ट ते जोय ॥ ८ ॥ ला० ॥ जडक विनीत रुजु कहा
 ॥ सु० ॥ क्रोधादिक तनु जास ॥ ला० ॥ मुनिवर जाख्या एहवा ॥ सु० ॥
 सहज स्वभाव विदास ॥ ए ॥ ला० ॥ नवि मटे ते केमे कखुं ॥ सु० ॥ जेह-
 नो जेह स्वभाव ॥ ला० ॥ ते कारण सुदामने ॥ सु० ॥ मांस खाधानो
 भाव ॥ १० ॥ ला० ॥ राय तो उपकारी घणो ॥ सु० ॥ पण वृद्धुं नवि
 जाय ॥ ला० ॥ दिन दिन मोर एकेकनुं ॥ सु० ॥ मांस अपावे राय ॥ ११ ॥
 ला० ॥ चंशगिरिथी आणता ॥ सु० ॥ नित एकेको मोर ॥ ला० ॥ एक
 दिन तेहने जडवा ॥ सु० ॥ मलीयो मार्जार ते चोर ॥ १२ ॥ ला० ॥ तव
 तिहां सूपकारक जलो ॥ सु० ॥ बालक मांसने रांध ॥ ला० ॥ दीधुं ते स्वादी
 घणुं ॥ सु० ॥ पूठे तव तेह साध ॥ १३ ॥ ला० ॥ ते पण सहु संजला-
 वतो ॥ सु० ॥ कहे तव इणी परे तेह ॥ ला० ॥ मोरने थानके रांधजो
 ॥ सु० ॥ मांस मनुष्यनुं जेह ॥ १४ ॥ ला० ॥ नित नित लोकना बालका
 ॥ सु० ॥ लेइ जाये ते डुष्ट ॥ ला० ॥ एक दिन जाणे नरपति ॥ सु० ॥
 कोपे थयो ते पुष्ट ॥ १५ ॥ ला० ॥ काढी मूक्यो नयरथी ॥ सु० ॥ बाप
 थकी ते जीत ॥ ला० ॥ वसतो पर्वत मांहे ते ॥ सु० ॥ पुरमांथी नर नित
 ॥ १६ ॥ ला० ॥ ते कारण तुम्हे कुमरजी ॥ सु० ॥ रुहुं कखुं एह काम
 ॥ ला० ॥ बहु नरइत्या उत्तरी ॥ सु० ॥ तुम्हे प्रभु गुणना धाम ॥ १७ ॥
 ला० ॥ तेह सुणी मन हरखीया ॥ सु० ॥ श्रीवसुदेव कुमार ॥ ला० ॥
 पांचसैं कन्यानुं करे ॥ सु० ॥ पाणिग्रहण ते सार ॥ १८ ॥ ला० ॥ रात
 वसी ते गाममां ॥ सु० ॥ चाट्यो अचलपुर ठाम ॥ ला० ॥ तिहां एक
 सारथवाह ठे ॥ सु० ॥ मित्रश्री पुत्री नाम ॥ १९ ॥ ला० ॥ तेहने झानीए
 कह्यो ॥ सु० ॥ कन्यापति वसुदेव ॥ ला० ॥ तेह परणावे तस पिता
 ॥ सु० ॥ करतां बहु परे सेव ॥ २० ॥ ला० ॥ वेदसामपुरे तिहां थकी
 ॥ सु० ॥ जातां मली एक नार ॥ ला० ॥ वनमाला तेह नामथी ॥ सु० ॥
 देवर कही वारंवार ॥ २१ ॥ ला० ॥ तेनी जाये निज घरे ॥ सु० ॥ देखामे
 निज ताय ॥ ला० ॥ ए वसुदेव ते आवीयो ॥ सु० ॥ तव पूठे सुख
 साय ॥ २२ ॥ ला० ॥ कहे वसुदेवजी सांजलो ॥ सु० ॥ एह नगरनो
 राय ॥ ला० ॥ नामे कपिल ते जाणीये ॥ सु० ॥ कपिला कन्या याय ॥
 ॥ २३ ॥ ला० ॥ झानीए कह्यो एकदा ॥ सु० ॥ कन्यानो जरतार ॥ ला० ॥

नामे वसुदेव थायशे ॥ सु० ॥ ठे गिरितटपुर गर ॥ १४ ॥ ला० ॥ फुलिंगवदन
नामे जलो ॥ सु० ॥ घोमो दमशे जेह ॥ ला० ॥ ते अहिनाणे जाणजो
॥ सु० ॥ देजो कुंअरी नेह ॥ १५ ॥ ला० ॥ ते सांजली तुक्तैरुवा ॥ सु० ॥
मुक्त जमाइ नाम ॥ ला० ॥ इंद्रशर्मा इंद्रजालीउ ॥ सु० ॥ मूक्यो. राये
ताम ॥ १६ ॥ ला० ॥ तिणे आवीने इम कहुं ॥ सु० ॥ नासी गयो वसु-
देव ॥ ला० ॥ ते कारण तुम्हे वश करो ॥ सु० ॥ घोटकने थइ हेव ॥ १७ ॥
॥ ला० ॥ तेह सुणीने वश कख्यो ॥ सु० ॥ परणयो राजकुमारी ॥ ला० ॥
कपिल नामे सुत तिहां थयो ॥ सु० ॥ जोग जोगवतां सार ॥ १८ ॥ ला० ॥
त्रीजी बीजा खंनमां ॥ सु० ॥ बीजे अधिकारे ढाल ॥ ला० ॥ पद्मविजय
कहे सांजलो ॥ सु० ॥ आगल वातरसाल ॥ १९ ॥ ला० ॥ सर्व गाथा ॥ २० ॥

॥ दोहा सोरठी ॥

॥ हस्तिशालाए इकं दिन्न, वेगो हस्ती उपरे ॥ उमी गयो गगन्न, मुठे
हंणे तस जली परे ॥ १ ॥ मूकी गयो सरतीर, नीलकंठ ते खेचरो ॥ आव्यो
करवा पीर, नीलयशा विवाहमें ॥ २ ॥ हवे वसुदेव कुमार, शाखिगुहा-
पुरे आवीयो ॥ जाग्यसेन तिहां सार, राज्य करे महाराजीउ ॥ ३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तेह रायने शीखवे, धनुर्वेद अन्यास ॥ अग्रज ते राजा तणो, मेघ-
सेन सुबिलास ॥ १ ॥ अनुज साथे अग्रज तिहां, करवा युद्ध ते आय ॥
तिहां वसुदेवे जीतीयो, जाग्यसेन जय थाय ॥ २ ॥ पद्मावती तेहनी
सुता, परणावी धरी प्रेम ॥ मेघसेन पण निज सुता, अश्वसेना दीये एम
॥ ३ ॥ पुण्यवंतने पाधरुं, वांङ्कुं ते पण थाय ॥ रण करवाने नीकट्या,
परण्या कुमरी जाय ॥ ४ ॥ वे नारी साथे जला, जोगवी जोग रसाल ॥
जदिलपुर नगरे गया, तिहां अपुत्र नृप काल ॥ ५ ॥ तेह पुंडू राजा तणी,
कन्या पुंडू नाम ॥ पण नररूपे पावती, राज्य अतिहि उदाम ॥ ६ ॥
श्रीवसुदेवे जाणीयो, रागी थइ ततकाल ॥ परण्या तेहने सुत थयो, शूद्र
नाम सुकुमाल ॥ ७ ॥ ते सुत तिहां राजा थयो, हवे खेचर अंगार ॥
रूप करी कलहंसनुं, ठल करतो तिण वार ॥ ८ ॥ हरी जाये वसुदेवने,
नाखे गंगा मांदि ॥ प्रातःसमे ते आवीयो, इलावर्कनपुर ज्यांदि ॥ ९ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ माहारा वाड्हाजी हो, हवे नहीं जाउं मइ वेचवा रे लो ॥ ए देशी ॥
 तिहां एक सारथवाहनी रे लो, आझा मागे एम ॥ माहारा वाड्हाजी हो ॥
 पुण्य तणां फल जोयजो रे लो ॥ पुण्य तणी गति केहनी रे लो, कली जाये
 कहो केम ॥ माहारा ॥ १ ॥ पुण्य ॥ तेहने हाटे उपविशे रे लो, हवे
 जुर्ज पुण्यप्रज्ञाव ॥ मा ॥ पु ॥ हेम लक्ष्मिने लहो रे लो, मनमां
 चिंते ताव ॥ मा ॥ २ ॥ पु ॥ एह पुरुष महिमा थकी रे लो, पाम्यो
 धन हुं आप ॥ मा ॥ पु ॥ बहु माने बोलावीयो रे लो, कनकरथे तसु
 थाप ॥ मा ॥ ३ ॥ पु ॥ घर तेकी परणावतो रे लो, रत्नवती सुता
 नाम ॥ मा ॥ पु ॥ इंड मोछव जोवा एकदा रे लो, श्वशुरा साथे जाम
 ॥ मा ॥ ४ ॥ पु ॥ रथमां वेसी जायतां रे लो, महापुर नगरनी
 वाहार ॥ मा ॥ पु ॥ देखे प्रासाद तिहां मोटिकां रे लो, नवीन कराव्यां
 सार ॥ मा ॥ ५ ॥ पु ॥ पूठे श्वशुरने तिहां कणे रे लो, एह किस्थुं मं-
 नाण ॥ मा ॥ पु ॥ सारथवाह कहे सांजलो रे लो, एह वात कढ्याण
 ॥ मा ॥ ६ ॥ पु ॥ सोमदत्त इहां राजीयो रे लो, सोमश्री पुत्री
 तास ॥ मा ॥ पु ॥ तास स्वयंवर मांकीयो रे लो, करे प्रासाद बिलास
 ॥ मा ॥ ७ ॥ पु ॥ तेढ्या बहु इहां राजवी रे लो, पण मन मान्यो न
 कोय ॥ मा ॥ पु ॥ सहु निज निज थानक गया रे लो, जावी जाव
 ते जोय ॥ मा ॥ ८ ॥ पु ॥ इम सुणी आगल जायतां रे लो, हाहा
 रव थयो ताम ॥ मा ॥ पु ॥ ओमी आखान मूल हाथीयो रे लो, आ-
 व्यो तिणहीज ताम ॥ मा ॥ ९ ॥ पु ॥ रथथी राजकुमारिका रे लो,
 पानी हेठी जाम ॥ मा ॥ पु ॥ दीन अशरण ते देखीने रे लो, आवे
 वसुदेव ताम ॥ मा ॥ १० ॥ पु ॥ ते गजने करी तर्जना रे लो, तव
 थयो सनमुख तास ॥ मा ॥ पु ॥ खेद पमाकी बहु परे रे लो, कीधो
 तेहने निराश ॥ मा ॥ ११ ॥ पु ॥ आवे एकांते महावली रे लो, लेइ
 ते राजकुमारी ॥ मा ॥ पु ॥ उत्तरीय पवनादिक थकी रे लो, करे
 आश्वास अपार ॥ मा ॥ १२ ॥ पु ॥ धाव लेइ तेहने गइ रे लो, वसु-
 देव गया निज थान ॥ मा ॥ पु ॥ नाही जोजन करी जेटले रे लो, वेठा
 ठे बहु मान ॥ मा ॥ १३ ॥ पु ॥ प्रतिहारी आवी तिहां रे लो, देइ

आशीष जयकार ॥ मा० ॥ पु० ॥ एणी परे कहे सुणो स्वामी जी रे लो,
सोमदत्त सुता सार ॥ मा० ॥ १४ ॥ पु० ॥ स्वयंवरमंरुप मांकीयो रे लो,
तिहां एक अचरिज थाय ॥ मा० ॥ पु० ॥ केवलज्ञान ते उपनुं रे लो,
नाम सर्वाण कृपिराय ॥ मा० ॥ १५ ॥ पु० ॥ देव घणा तिहां आवीया
रे लो, मोछव करवा काज ॥ मा० ॥ पु० ॥ ते देखी राजकन्यका रे लो, उठव
अति कृपिराज ॥ मा० ॥ १६ ॥ पु० ॥ जातिसमरण उपनुं रे लो, मौन
धनुं तिणे त्यांहि ॥ मा० ॥ पु० ॥ में एकांते पूठीयुं रे लो, तव कहे धरी
उठाह ॥ मा० ॥ १७ ॥ पु० ॥ सातमे देवलोके हता रे लो, देवता मुज
जरतार ॥ मा० ॥ पु० ॥ ते बल्लजशुं जोगव्या रे लो, जोग अनेक प्रकार
॥ मा० ॥ १८ ॥ पु० ॥ एक दिन मुज साथे जलो रे लो, नंदीश्वरादिक
जात ॥ मा० ॥ पु० ॥ जन्ममोछव जिनवर तणो रे लो, करी निज
थानक जात ॥ मा० ॥ १९ ॥ पु० ॥ ब्रह्मलोक जव आवीया रे लो, तव
नवि दीसे देव ॥ मा० ॥ पु० ॥ पवनाहत जिम दीवको रे लो, उलाइ
जाय ततखेव ॥ मा० ॥ २० ॥ पु० ॥ परवशहृदय ते हुं थइ रे लो, करती
गवेषणा तास ॥ मा० ॥ पु० ॥ कुरु देशे जवहुं गइ रे लो, मूकती मन नि-
सास ॥ मा० ॥ २१ ॥ पु० ॥ दीठा दोय तिहां केवली रे लो, पूव्युं में
धरी राग ॥ मा० ॥ पु० ॥ मुज पति स्वामी किहां गयो रे लो, मुज कहे
सुण महाजाग ॥ मा० ॥ २२ ॥ पु० ॥ हरिवंशे जइ उपनो रे लो, चवी
तेहारो जरतार ॥ मा० ॥ पु० ॥ तुं पण चवी राजकन्यका रे लो, थाइश
गुणगण धार ॥ मा० ॥ २३ ॥ पु० ॥ इंड मोछवमां तुजने रे लो, इजथी
राखशे तेह ॥ मा० ॥ पु० ॥ तव तुज जर्त्ता ते थशे रे लो, धरशे अति
ससनेह ॥ मा० ॥ २४ ॥ पु० ॥ करी केवलीने बंदना रे लो, गइ
देवी निज थान ॥ मा० ॥ पु० ॥ तेह चवीने उपनी रे लो, सोमदत्त सुता
जाण ॥ मा० ॥ २५ ॥ पु० ॥ केवल मोछवे देवता रे लो, देखी सांजखुं
तेह ॥ मा० ॥ पु० ॥ मौन करीने ते रही रे लो, कहुं सवि मुज पुर एह
॥ मा० ॥ २६ ॥ पु० ॥ में जइ राय जणावीयारे लो, तव सहु विसर्ज्या राय
॥ मा० ॥ पु० ॥ जेह स्वयंवर आवीया रे लो, सन्मानी समवाय ॥ मा० ॥
॥ २७ ॥ पु० ॥ तें मूकावी गज थकी रे लो, आवी प्रतीत ते ताम ॥ मा०
॥ पु० ॥ तुम्ह तेरुण मुज मोकली रे लो, पाठ धारो अम्ह धाम ॥ मा० ॥

वातो सुणजो, नमिवंशे थयो राजा ॥ नामे पुलस्त्यनो मेघनाद सुत, जस
 पख विहु ठे साजा ॥ १५ ॥ म्हें ॥ सुचूम चक्री तास जमाइ, दिव्य शस्त्र
 दीयां तेहने ॥ तेह शस्त्रनां नाम सुणो तुम्हे, नामे अर्थ ठे जेहने ॥ १६ ॥
 ॥ म्हें ॥ १ वंजसीर २ आश्रेय ठे बीजुं, ३ दारुण ४ माहिंद जाणो ॥ ५ जम-
 दंरु ६ ईशान ७ वायव नामे, ८ थंजोमोक्षमन आणो ॥ १७ ॥ म्हें ॥ ए शट्यु-
 ऋण ने १० व्रणरोहण वली, ११ असंयण जस नाम ॥ १८ ॥ लोकहरण
 वली १३ ठेदनजीजण, १४ सर्वठेद १५ गुणकाम ॥ १९ ॥ म्हें ॥ बीजां
 पण बहु शस्त्र ते आपे, श्वशुरनो तेह जमाइ ॥ दोय श्रेणिनी लखमी आपी,
 पूरव पुण्य कमाइ ॥ २० ॥ म्हें ॥ तेहने वंशे रावण राजा, वलीअ विजी-
 पण सारो ॥ तेह विजीपणवंशे उपनो, विद्युद्देग पियु महारो ॥ २१ ॥
 ॥ म्हें ॥ कुलक्रमागत आव्यां एह ते, तुमने सफलां थाशे ॥ जाग्यरहित
 अम्हने सवि विफलां, ठे अम्ह घरमां वासे ॥ २२ ॥ म्हें ॥ जाग्य होये
 तो सफलां थाये, नहीं तो आपने मारे ॥ जुठं प्रतिवासुदेवने मारे, जे पोते
 चक्रने धारे ॥ २३ ॥ म्हें ॥ एम कह्नीने शस्त्र ग्रहीने, विधिपूर्वक ते साथे
 ॥ पुण्ये सिद्धि थाये सहु जगमां, देव परे आराधे ॥ २४ ॥ म्हें ॥ पुण्य थकी
 श्रीशांति जिणंदे, एक जव पद दोय पाम्या ॥ तेम कुंथु अरनाथने जाणो,
 पुण्यप्रकर्ष ए जाम्या ॥ २५ ॥ म्हें ॥ जुठं मरीचि श्रीरूपजनो पोत्रो, बाप
 ते चक्री जास ॥ वासुदेव चक्री जिनवरपद, ए सवि पुण्यप्रकाश ॥ २६ ॥
 ॥ म्हें ॥ वासुदेवनी पदवी नांही, पण वासुदेव सरिखो ॥ व्रण खंनो जे
 थयो जोक्ता, कोणिक नृप तुम्हे परखो ॥ २७ ॥ म्हें ॥ वली कुमारपाल
 संप्रति राजा, पुण्य अतुल जेणे कीधां ॥ चक्री वासुदेव ने वलदेवा, पुण्य
 थकी सहु सीधा ॥ २८ ॥ म्हें ॥ पुण्य होय तो सघलुं सीजे, नहीं तो
 उलटुं खीजे ॥ गांगो तेही पुण्यप्रजावे, राजसजा जय खीजे ॥ २९ ॥ म्हें ॥
 बीजे खंडे बीजे अधिकारे, पांचमी ढाल गणीजे ॥ पद्मविजय कहे श्रोताने
 घर, मंगल चार जणीजे ॥ ३० ॥ म्हें ॥ सर्व गाथा ॥ २०६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चार मंगल घर घर हुवे, पुण्यहोय जो आप ॥ नहीं तो फुलमाला
 तणो, करमां प्रगटे साप ॥ १ ॥ उंधुं ते सबलुं हुवे, पुण्य तणे परिमाण
 ॥ गांगो तेही पुण्यथी, पाम्यो जयत निशान ॥ २ ॥

॥ ढाल ठही ॥

॥ देव तणी कृद्धि जोगवी आव्यो ॥ ए देशी ॥ ब्राह्मण कोशक दक्षिण देशे, प्रतिष्ठानपुर जाय ॥ जणतां त्रीश वरस थयां तेहने, तव अहंकार जराय रे ॥ जविका पुण्य तणी गति पेखो ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ अंकुश ते निज हाथे राखे, उदरे पाटो बांधे ॥ निश्रेणी देइ सेवक खंधे, लेइ कुदाल ते साधे रे ॥ २ ॥ ज० ॥ पेट फाटणने पाटो बांध्यो, आवो आकाशे जेह ॥ निसरणी तिणे खोदी काढुं, पाताले गयो तेह रे ॥ ३ ॥ ज० ॥ जे हारे मुकथी तस आपुं, तृणपूलो मुख मांहि ॥ ते कारण पूलो लेइ चाले, मनमां अति उठांहि रे ॥ ४ ॥ ज० ॥ दक्षिण गुर्जर मरुथल जीती, बहु विरुदावली बोले ॥ जोज रायनी राजसज्जामां, आवे मन नवि मोले रे ॥ ५ ॥ ज० ॥ जोज राय बहु आदरमाने, उतास्यो पुर मांहि ॥ वाद सजा मांहि करतां उझट, पंक्ति मलीया ज्यांहि रे ॥ ६ ॥ ज० ॥ काशिदास क्रीमाचंड नामे, जवजूति अजिधाने ॥ पांचसें पंडितने ने जाने, लोक करे बहु माने रे ॥ ७ ॥ ज० ॥ राय विचारे मनमां एहवुं, जुळ ब्रह्मण परदेशी ॥ माहरा ब्राह्मण जीत्या सबजा, मान न रहुं मुज लेशो रे ॥ ८ ॥ ज० ॥ क्रीमा अर्थे वनमां जातां, गांगो नामे एक तेली ॥ एके आंखे तेह ठे काणो, बल्ल मेलां एह शैली रे ॥ ९ ॥ ज० ॥ घाणी मांहेयी तेल काढीने, कुंज मांहि ते नाखे ॥ ते देखी राजा मन चिंते, अहो ए पुण्य ते दाखे रे ॥ १० ॥ ज० ॥ काणा केरी बुद्धि ते देखो, शास्त्र मांहे कहुं साचुं ॥ संख्या रहित कलानो आगर, पंक्ति जीते तो राचुं रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ यतः ॥ पष्ठिर्वांमनके दोषा, अशीतिर्मधुपिंगले ॥ शतं चट्टमूटेषु, काणे संख्या न विद्यते ॥ १ ॥ तेनीने तव राजा पूठे, वाद करीश तुं जाइ ॥ तेली कहे अम्हे वाद करीशुं, एहमां मुज जाय कांइ रे ॥ १२ ॥ ज० ॥ अटपट न्याय जय पण होवे, सूर्यवार जव आव्यो ॥ तव जट्टाचार्य तेनीने, इणी परे कहे मन जाव्यो रे ॥ १३ ॥ ज० ॥ तें अम्ह पंक्ति सधला जीत्या, पण पाठक नवि आव्या ॥ वाद करो ते साथे समजी, तिणे लुम्हने तेनाव्या रे ॥ १४ ॥ ज० ॥ तव ते कहे रुडुं राजा जी, राय सिंहासन आपे ॥ पांचसें सहित जट्टाचार्यनुं, सिंहासन पण आपे रे ॥ १५ ॥ ज० ॥ गांगो तेली जट्टाचार्य, वेष पंचांग पहेंरावे ॥

कनक आचरण प्रमुख विज्ञापा, स्थूल वपु मन जावे रे ॥ १६ ॥ ज० ॥
 मदनमत्त जेम हाथी चाढ्यो, राजसज्जामां आवे ॥ उठी उजो थाये राजा,
 उज्जी सज्जा पण थावे रे ॥ १७ ॥ ज० ॥ बहु सन्मानादिक करी थापे,
 सिंहासने नरराय ॥ तव जहाचारय मन चिंते, स्थूल वपु ए जाय रे
 ॥ १८ ॥ ज० ॥ एहने केम जीताशे सहेजे, वचनकलह नवि कीजे ॥
 तत्र पूतुं ए पंक्ति पासे, सीथे पाक वदीजे रे ॥ १९ ॥ ज० ॥ एम चिंती
 एक आंगुली दाखी, तव तेली दाखे दोय ॥ मनमां करीय विचार
 देखाडे, पंचांगुलि करे सोय रे ॥ २० ॥ ज० ॥ तव मुठी तेली देखाडे,
 देखी पंक्ति राय ॥ अंकुश मूकी पाटो ठोनी, निश्रेणी मंगाय रे ॥ २१ ॥
 ज० ॥ तृणपूखामां कुदाडो वाले, मूकी निज अहंकार ॥ पाय पनीने
 इणी परे जाखे, सांजल वात श्रीकार रे ॥ २२ ॥ ज० ॥ मुजने कोइ न
 जीत्यो पहेलां, ए पंक्ति मुज जीत्यो ॥ राय कहे श्यो वाद तें कीधो,
 संजलावो सुविदितो रे ॥ २३ ॥ ज० ॥ कहे जहाचारय सुणो राजा, अंगुली
 एक देखानी ॥ में कहुं जगतनो शिव एक कर्ता, वे आंगुली इणे तानी
 रे ॥ २४ ॥ ज० ॥ एक शिव तेम शक्ति दीसे, एम जारुयुं तुज जहे ॥ तव
 पंच अंगुलीए में जणव्युं, पंच इंद्रिय पण वहे रे ॥ २५ ॥ ज० ॥ तव
 तुम्ह जहे जारुयुं इणी परे, ते पण दमीया रुना ॥ तुज पंक्ति ए महा
 वैरागी, लक्षण नहीं कोइ जूकां रे ॥ २६ ॥ ज० ॥ शां शां बलाण करूं
 तुम्ह पंक्ति, नवि दीगो कोइ देशे ॥ जहाचारय गयो निज थानक,
 जीत्यो पुण्य विशेषे रे ॥ २७ ॥ ज० ॥ इणी परे तेलीने नृप जाखे, तें
 श्यो कीधो वाद ॥ तव तेली कहे सांजलो स्वामी, जेम पाम्यो जयवाद रे ॥ २८ ॥
 ज० ॥ एक आंख जे ताहरी दीसे, ते पण काढीश आज ॥ जो इहां तुं मुज
 साथे बोलीश, तो नहीं रहे तुज लाज रे ॥ २९ ॥ ज० ॥ में कहुं आंख
 वे काढीश ताहरी, जो मुज कहे तुंकारो ॥ तव मुजने कहे मारुं चपेटो,
 एम मुज क्रोध हुकास्यो रे ॥ ३० ॥ ज० ॥ मुष्टि देखानी में जणव्युं, आवशुं
 मारोमार ॥ घम्माघम्मी करतां तुजने, हुं मारीश इणी वार रे ॥ ३१ ॥
 ज० ॥ इम सांजली राजा ते हसतो, जाखे इणी परे वात ॥ पुण्य
 तणा दिन एहने दीसे, पुण्ये सह सुखशात रे ॥ ३२ ॥ ज० ॥ पुण्यवंत
 पमुदेवे साधी, जे विधि कीधी सुधी ॥ अशुर मूकावण हेन जमाइ, केम

ते सबली लीधी रे ॥ ३३ ॥ ज० ॥ वीजे खंडे ने अधिकारे, ठठी ढाल रसाल ॥
पंक्ति उत्तमविजयनो वालक, पद्मने मंगलमाल रे ॥ ३४ ॥ ज० ॥
सर्व गाथा ॥ २४२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ ते त्रिशिखर राजा हवे, वात सुणी निज कान ॥ झूचरने दीधी इसी,
क्रोध बढ्यो तिणे थान ॥ १ ॥ आढ्या रण करवा जणी, युद्ध करे
महाघोर ॥ दधिमुख परिवृत कुमर जी, करता तेहसुं जोर ॥ २ ॥ इन्द्र नाम
शस्त्रे करी, ठेदे मस्तक तास ॥ दिव्यतिलक नगरे जइ, श्वशुर भूकावे पाश
॥ ३ ॥ श्वशुरगृहे आढ्या वही, विलसे जोगविलास ॥ अनाष्टुष्ट सुंत
उपनो, रूपवंत गुणवास ॥ ४ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ वीर बखाणी राणी चेलणाजी ॥ ए देशी ॥ श्रीवसुदेवजी एक दिने जी,
साथे मदनवेगा नार ॥ यात्र सिखायतने गया जी, तिहां मढ्या खेचर वार
॥ १ ॥ श्री० ॥ सूर्यनखी नाम नारी अठे जी, त्रिशिखर रायनी ताम ॥
आवी ते नगर वाली गइ जी, छेप मन धरी तिण ठाम ॥ २ ॥ श्री० ॥ रूप
करी मदनवेगा तणुं जी, श्रीवसुदेव हरी जाय ॥ राजगृही नयर उद्यानमां
जी, नाखी दीधो तिणे ठाय ॥ ३ ॥ श्री० ॥ तृण तणा पुंज उपर पढ्या
जी, दुःख नवि उपनुं कांइ ॥ पुण्यवंता जिहां पद धरे जी, होय कढ्याण
सहु ठाय ॥ ४ ॥ श्री० ॥ यतः ॥ श्लोक ॥ बने रणे शत्रुजलाग्निमध्ये;
महारणे पर्वतमस्तके वा ॥ सुतं प्रमत्तं विपमस्थितं वा, रक्तं पुण्यानि पु-
राकृतानि ॥ १ ॥ तिहां जरासंध गुण गावतां जी, देखीने चिंतवे तेह ॥
राजगृह नयर दीसे जहुं जी, नयर मांहि गया जेह ॥ ५ ॥ श्री० ॥ द्यूत
रमीया तेह नयरमां जी, जीतीया कनकनी कोरु ॥ दान दीधुं ते याचक
प्रते जी, नहीं कोइ एहनी जोड ॥ ६ ॥ श्री० ॥ तिहां कोटवाल आवी करी
जी, बांधीया श्रीवसुदेव ॥ राजछारे लेइ जायतां जी, सुजटने पूठे ते हेव
॥ ७ ॥ श्री० ॥ मुक्त अपराध ते दाखवो जी, त्रिण अपराध केम बंध ॥
तेह कहे सांजलो वातकी, जेह कहुं एह संबंध ॥ ८ ॥ श्री० ॥ एक नैमि-
त्तिण जाखीयुं जी, श्रीजरासंध राजान ॥ प्रातसमे कोनी जीती करी जी,
आपशे याचक दान ॥ ९ ॥ श्री० ॥ तेहनो पुत्र तमे जाणजो जी, ताहरो बंध

करनार ॥ तेह तुजने अमे उलखी जी, आगविण हणुं निर्धार ॥ १० ॥
 ॥ श्री० ॥ तेह अपवादथी वीहीता जी, पर्वत उपर जाय ॥ ढोली नाखे तस
 जेटवे जी, वेगवती धाव तिहां आय ॥ ११ ॥ श्री० ॥ लेइ जातां मन
 चितवे जी, जारंरु खग मढ्यो काय ॥ लेइ जाये चारुदत्त परे जी, गगन-
 मारग लेइ जाय ॥ १२ ॥ श्री० ॥ कोइ पर्वत जइ मूकीयो जी, निरखतो
 वेगवती त्यांहि ॥ पूठीयुं तुं केम मुज मली जी, रुदन करती कहे प्रांही
 ॥ १३ ॥ श्री० ॥ जागी उठी हुं शय्या थकी जी, में नवि देखीया तुम्म ॥
 रुदन करती करुण स्वरे जी, रुवे परिवार सहु अम्म ॥ १४ ॥ श्री० ॥ तुम
 तणी वात मुजने कहे जी, विद्यापति अजिराम ॥ हरण ने पतन सहु
 दाखीयुं जी, तुज विरहो तिणे ठाम ॥ १५ ॥ श्री० ॥ खोलवा हुं तुज नी-
 कली जी, सिद्धायतने तुज दीठ ॥ मदनवेगाने साथे ग्रही जी, हुं पण
 आवी तुज पीठ ॥ १६ ॥ श्री० ॥ में तिहां प्रवृत्त रही सांजव्युं जी, तुमे
 कहुं नारीने एम ॥ तुज स्नेहे विरहो तज्यो जी, काल बहुनो सुणी केम
 ॥ १७ ॥ श्री० ॥ तेह सुणी क्रोध मन उपनो जी, मदनवेगा गइ जाम ॥
 चैत्यमां दीपकरवा जणी जी, सूर्यनखी हरे तुज ताम ॥ १८ ॥ श्री० ॥
 रूप धरी मदनवेगा तणुं जी, ओपधिवल थकी तेह ॥ हुं पण केने धाइ
 खरी जी, तोही ते ठल तणी गेह ॥ १९ ॥ श्री० ॥ मानसवेग मुज जातनुं
 जी, रूप कीधुं तेणे सार ॥ तेह देखीने हुं नासती जी, जायती चैत्य डुवार
 ॥ २० ॥ श्री० ॥ में तिहां मुनिवर खंघीया जी, मुज विद्या गइ सर्व
 ॥ मुनि तणी एह आशातना जी, हुइफलवंती मानुं गर्व ॥ २१ ॥ श्री० ॥
 धाव माहरी मली अन्यदा जी, मोकली खोलवा तुज ॥ देखीयो नग थकी
 नाखतां जी, तिणे आणी दीयो मुज ॥ २२ ॥ श्री० ॥ धाव मुज लेइ तुज
 तिहां थकी जी, आवी हिरिमंत जिहां तिष्ठ ॥ जिहां नदी पंच जेखी मिले
 जी, मूकीयो थानक इठ ॥ २३ ॥ श्री० ॥ एम सुणी वेगवतीशुं रखा जी,
 तापस आथमे ज्यांहि ॥ एक दिन एक कन्या तिहां जी, पाशयंत्री अठे
 त्यांहि ॥ २४ ॥ श्री० ॥ वेगवती नारीना कहेणथी जी, थाप पण ठे कृपावंत
 ॥ वंध देखी तस ठोरवे जी, तेह मूर्छा लहे तंत ॥ २५ ॥ श्री० ॥ वारि
 गंटी तस सज्ज करी जी, देइ प्रदक्षिणा ताम ॥ श्रीवमुदेवने इम कहे जी,
 सांजलो सद्गुणधाम ॥ २६ ॥ श्री० ॥ सिद्ध विद्या यइ माहरी जी, माग

तुं माहरी पास ॥ ताहरी आश पूरण करुं जी, पण एक वात सुण खास ॥ १९ ॥ श्री० ॥ खंरु वीजे अधिकारमां जी, सातमी ढाल रसाल ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो जी, पद्मविजय कहे वाल ॥ २० ॥ श्री० ॥ सर्व गाथा ॥ १९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गगनवल्लभ नामे नगर, गिरिवैताढ्यमां सार ॥ नमिवंशे राजा थयो, विद्युदंष्ट्र तिणी वार ॥ १ ॥ पश्चिम महाविदेहमां, एक दिन एक मुनि-
राय ॥ दीठा प्रतिमाए रखा, कोपवशे नृप थाय ॥ २ ॥ ए उत्पात किस्थो
अठे, इम कहेतो मुख बाण ॥ वरुणाचल ते लेइ गयो, करे तर्जना
दुःखखाण ॥ ३ ॥ जेम जेम मुनिवरने करे, तामना तर्जना राय ॥ तेम
तेम समतारस वधे, मुनिवरने सुखदाय ॥ ४ ॥ कृपकश्रेणि मांहि चढ्या,
शुक्लध्यानमां लीन ॥ केवलज्ञान ते उपनुं, पूर्णानंदे पीन ॥ ५ ॥ केवल
महोत्सव कारणे, आढ्या तिहां धरणेंद्र ॥ प्रत्यनीकपणुं मुनि तणुं, देखी
क्रोधे फंद ॥ ६ ॥ विद्यात्रष्ट तेहने कख्या, दीन थइ रखा तेह ॥ तव
धरणेंद्र तेहने कहे, तुमे अधमना गेह ॥ ७ ॥ केवली महिमा आवीयो,
तुमे अज्ञाने अंध ॥ पापी तुमने शुं करुं, पण सुण एक संबंध ॥ ८ ॥
सिद्ध थशे महाक्लेशपी, पण जो करशो एम ॥ अरिहंत ने मुनिवर तणो,
देखतो मनमां तेम ॥ ९ ॥ महाविद्या रोहणी प्रमुख, ते तो नवि होय
सिद्ध ॥ विद्युदंष्ट्र संतानमां, नर नारीने निपिद्ध ॥ १० ॥ महापुरुष दर्शन
थकी, अथवा थाशे सिद्ध ॥ इम कही धरण राजा गयो, निज थानक
परसिद्ध ॥ ११ ॥ तेहने वंशे उपनी, केतुमती जस नाम ॥ तेहने विष्णु
परणीया, हुं पण तेहने गम ॥ १२ ॥ बालचंद्रा मुज नाम ठे, परणो
मुजने स्वाम ॥ मागो वर कांश्क बली, ते शौरि कहे ताम ॥ १३ ॥ जो
तुठी मुज उपरे, वेगवतीने आप ॥ विद्या एम ते सांजली, श्रीवसुदेव
आलाप ॥ १४ ॥ वेगवतीने लेइ गइ, गगनवल्लभपुर तेह ॥ वसुदेव
तिहां रखा, तापस तणे ते गेह ॥ १५ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ पत्नीसंयुत पोसइ लीधो, सुव्रत शेठे अन्यदा जी ॥ ए देशी ॥ इणी
अवसर तिहां रूपति आवे, दोय आतम निज निंदता जी ॥ तापसरूपे
देखी तेहने, वसुदेव उद्देग विंदता जी ॥ १ ॥ पूठे कारण उद्देग केरुं, तव

ते. एणी परे उच्चरे जी ॥ सावठीमां नरपति वलीयो, एणीपुत्र अजिधा
 धरे जी ॥ २ ॥ प्रियंघुसुंदरी नामे पुत्री, तास स्वयंवरे तेनीया जी ॥ बहु
 राजा मली आन्या वरवा, पण कुंवरीए सहु फेनीया जी ॥ ३ ॥ क्रोध चढ्या
 सहु राजा जाखे, करीये संग्राम ते एहशुं जी ॥ इम कहीने तिहां संग्राम
 मांड्यो, पण नविहारे केहशुं जी ॥ ४ ॥ सहुने जीत्या तेह एकलडे, तव
 सहुए नासी गया जी ॥ गिरिमां केइक पेठा नवला, केइक मुख तृणे पशु
 जया जी ॥ ५ ॥ तापसव्रत अमे विहु जणे लीधुं, अम पुरुपारथ धिग्
 हुं जी ॥ अमे नयुंसकनी परे जाणो, अम जुजपणो ते वृथा जयो जी ॥
 ६ ॥ वसुदेव सांजली इणी परे तेहने, जैनधर्म जलो वृजव्यो जी ॥ व्रत
 अंगीकरे जिनवर केरां, तापसपणो तस उजव्यो जी ॥ ७ ॥ वसुदेव गया
 सावठी नगरी, तास उद्यानमां देखीयो जी ॥ त्रण द्वारनुं चैल ते रुहुं, देखी
 आश्चर्य ते लेखीयो जी ॥ ८ ॥ हेमाचारजकृत नेमिचरित्रमां, विस्तारे एम
 जाखीयां जी ॥ जवजावनामां त्रणे चैल रुमां, मल्लधारी हेमसूरे दाखी-
 यां जी ॥ ९ ॥ अर्गला वत्रीश ठे मूलद्वारे, दुःखे प्रवेश होये जिहां जी ॥
 अन्य द्वारथी पेसतां देखे, एक गृहस्थप्रतिमा तिहां जी ॥ १० ॥ वीजुं
 मुनिनुं रूप ते देखे, व्रीजुं त्रिपद पाया तणुं जी ॥ देखी अचरिज पामी
 पूठे, विप्र कहे अचरिज घणुं जी ॥ ११ ॥ इणहीज नयरमां जित-
 शत्रु राजा, मृगध्वज सुत तस जाणीये जी ॥ शेठजी एक इहां कामदेव
 नामे, अग्रेस्वरी मन आणीये जी ॥ १२ ॥ दंरुक नाम गोवालीयो तेहने,
 एक दिन इणी परे विनवे जी ॥ एमहिपीना पांच तनुज में, पूर्वे हणीया
 अजिनवे जी ॥ १३ ॥ ठठो पुत्र में रुनो जाणी, जात मात्र मुकुने नम्यो जी ॥
 जयथी कंपतो देखी राख्यो, माहुरा मन मांहे गम्यो जी ॥ १४ ॥ तुमे पण
 अजय देजो एहने, जातिसमरणवंत प्रांही ठे जी ॥ एम सुणी रायने विनवी
 मागे, महिपते अजय देजो यांही ठे जी ॥ १५ ॥ राय कहे सुण अजय
 में दीधुं, नयरी मांहि सुखे फरो जी ॥ कोइ न मारे एहने प्राणी, एम आणा
 पुरमां करो जी ॥ १६ ॥ मृगध्वज एक दिन एक पग ठेदे, तेह महिपनो तिण
 समे जी ॥ वात सुणी राय कोप्यो तेहशुं, मन मांहि कांइ नवि गमे जी ॥ १७ ॥
 पुत्र हतोपण काढी मूक्यो, राय ते कोपे कलकल्यो जी, ॥ जो सोनानी पाखी
 पण ते, पेढ मराये नवि मल्यो जी ॥ १८ ॥ दिवस अद्वारमे मरण ते

पाम्यो, लोहिताक्ष नामे असुर थयो जी ॥ मृगध्वज पण वैराग्य ते पामी,
 व्रत आदरी मुनिवर जयो जी ॥ १९ ॥ दिवस बावीशमे शुभ परिणामे, मृ-
 गध्वज केवल पामीया जी ॥ देव असुर नृप पर्यदा आवी, जगवंत इम शिर
 नामीया जी ॥ २० ॥ जूपति पूठे वैरनुं कारण, केवली तव इणी परे कहे
 जी ॥ पूरव जव सुणो सहु जन जावे, वैरथी दुःख जविजन लहे जी ॥ २१ ॥
 प्रतिवासुदेव ते पहेलो जाणो, राजगृह नयरे जलो जी ॥ अश्वघ्नीव नामे
 ते रुनो, आस्तिकमति अति गुणनिलो जी ॥ २२ ॥ हरिश्मश्रु नामे अ-
 मात्य ते, नास्तिकवादी आकरो जी ॥ राय प्रधानने वाद ते होवे, वाधे वि-
 रोध ते दुःखकरो जी ॥ २३ ॥ त्रिपृष्ठ प्रथम वासुदेव ने बली, अचल नामे
 धलदेव जी ॥ तस हाथे मरी सातमी नरके, दुःख सहे कहे देव जी ॥
 ॥ २४ ॥ तिहांथी बहु जव जमतां अश्वघ्नीव, मृगध्वज नामे जाणजो जी ॥
 नास्तिकवादी महिप थयो ए, तेह वैर मन आणजो जी ॥ २५ ॥ महिपनो
 पग में ठेवो वैरे, सुर वेगो आ पर्यदा जी ॥ ए जवनाटक सुणीने जविया,
 वैर न करशो को कदा जी ॥ २६ ॥ एक बार कीधां कर्म ते उदये, दश
 वेला आवे जघन्यथी जी ॥ तीव्र परिणामे अधिकुं आवे, इम जिन जाखे
 वचन्यथी जी ॥ २७ ॥ एम सुणी लोहिताक्ष देवता प्रणमी, चैत्यने व्रण
 मूरति करे जी ॥ नेमचरित्रमां इणी परे जाख्युं, हेमाचार्य मुनिवरे जी
 ॥ २८ ॥ जवजावनामां इणी परे जाख्युं, कामदेवे त्रिक गृह कस्यां जी ॥
 ते कामदेवने वंशे संप्रति, कामदत्त शेष गुण जख्या जी ॥ २९ ॥ बंधुमती
 तस पुत्री जाणो, निमित्तिआने तस पिता जी ॥ पूठे पुत्री वर कुण थाशे,
 निमित्तिठ कहे सुण मित्ता जी ॥ ३० ॥ वत्रीश अर्गला द्वार उघाडे, ते
 वर जाणो तुज धुया जी ॥ श्रीवसुदेवजी सुणीय उघाडे, सांजले श्रेष्ठी
 तस सुया जी ॥ ३१ ॥ तिहां आवी परणावे कन्या, वात सुणे राय तिण
 समे जी ॥ कौतुके आवे नृप तस पुत्री, प्रियंगुसुंदरी मन गमे जी ॥ ३२ ॥
 वीजे खंडे ने अधिकारे, आठमी ढाल सोहामणी जी ॥ पंकित उत्तमवि-
 जयनो जाखे, पद्मविजय शिष्य सुणो गुणी जी ॥ ३३ ॥ सर्व गाथा ॥ ३२२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नाम प्रियंगुसुंदरी, देखी श्रीवसुदेव ॥ ततक्षण थइ वश कामने, चिंते
 शुं कामदेव ॥ १ ॥ आवी एक प्रतिहार तव, कहे वसुदेवने एम ॥ ए

नारी घर आवजे, प्रातसमे तुं नेम ॥ १ ॥ एणीपुत्र चरित्र तस, जाखे
जोनी पाण ॥ निज आनक गयो पोलीयो, जूए नाटक तिण ठाण ॥ ३ ॥
कोइ पुरुषना मुख थकी, सांजली एहवी वात ॥ नमिपुत्र वासव थयो,
खेचर ते कहे वात ॥ ४ ॥ तस वंशे वासव घणा, एक थयो पुरुहूत ॥ एक
दिन वेगो गजवरे, रमवाने आकूत ॥ ५ ॥ गौतमचार्या देखतो, नाम अह-
व्या तास ॥ ते साथे क्रीडा करे, राय अधिक उल्लास ॥ ६ ॥ तव गौतम
आली करी, असमंजस जोइ तेह ॥ लिंगदेव ते पुरुषनो, धरी ते मनमां
खेह ॥ ७ ॥ वात सुणी वसुदेवजी, मनमां वीहीना जोर ॥ आव्या नहीं
प्रियंशु घरे, रखे ते थाजं चोर ॥ ८ ॥ बंधुमती साथे तदा, सूता श्री वसु-
देव ॥ जागे आगे तव खनी, देखे देवी देव ॥ ९ ॥ मनमां चिंते कोण
ए, देवी बोली ताम ॥ शुं मनमां चिंते अठे, सहु ए ताहरे नाम ॥ १० ॥
इम कहीने ते लइ गइ, अशोक वानी मांदि ॥ कहे सुण वात तुं माहरी,
हुं कहुं धरी उठांदि ॥ ११ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ पंच सयां धण परहरी ॥ ए देशी ॥ श्रीचंदनपुर नयरमां, अमोघरे-
ता ते राजा रे ॥ चारुमती तस नारया, जेहना बेहु फल ताजारे ॥ १ ॥
कर्म तणी गति एहवी, चारुचंद्र सुत तास रे ॥ अनंगसेना गणिका सुता,
कामपताका ठे जास रे ॥ २ ॥ क० ॥ यज्ञ करे ते जूपति, तापस बहु तिहां
आवे रे ॥ कौशिक तापस तिहां बहु, साथे फल तेह लावे रे ॥ ३ ॥
॥ क० ॥ फल आप्यां तेह रायने, तव राजा एम पूठे रे ॥ एह तुमे फल किहां
थकी, पाम्या ते कहो शुं ठे रे ॥ ४ ॥ क० ॥ तेह कहे सुणो नरपति,
हरिवंशनी उत्पत्ति रे ॥ संजलावी तेह रायने, कटपवृक्ष उपपत्ति रे ॥ ५ ॥
॥ क० ॥ कामपताका तिण समे, नाटक करती दीठी रे ॥ चंद्रकुमार कौशिक
तणां, मन हरती ते उकिछी रे ॥ ६ ॥ क० ॥ यज्ञ ते संपूरण थइ, ते ग-
णिकाने कुमार रे ॥ आप आधीन करे वरा, कौशिक हवे तिणी वार रे ॥
॥ ७ ॥ क० ॥ रायने गणिका जाचतो, तव कहे इणी परे राय रे ॥ चंद्र-
कुमारे अंगीकरी, तिणे वीजेन अपाय रे ॥ ८ ॥ क० ॥ राय निपेध्यो इणी
परे, कौशिक दीये शराप रे ॥ जे रमशे एह नारीशुं, मरण ते पामशे
आप रे ॥ ९ ॥ क० ॥ राज सोंपी चंद्रकुमरने, तापस हुड वनवास रे ॥

राणी पण साथे गइ, गर्ज न जाण्यो तास रे ॥ १० ॥ क० ॥ गर्ज वधे ते दिन
 थकी, कहे जरतारने आवी रे ॥ अनुक्रमे जनमी कन्यका, रुपिदत्ता नामे
 जावी रे ॥ ११ ॥ क० ॥ चारण मुनिपासे थइ, आविका ते धर्म कामे रे ॥
 यौवन पामी अनुक्रमे, माता मरण ते पामे रे ॥ १२ ॥ क० ॥ नाम शिलायुध
 राजीयो, आहेडे तिहां आवे रे ॥ रुपिदत्ता जोइ मोहीयो, एकांते लेइ जावे रे
 ॥ १३ ॥ क० ॥ विविध प्रकार क्रीमा करी, रुपिदत्ता तव जापे रे ॥ स्नान
 कथुं श्रुत अवसरे, यदि गर्ज तो केम याशे रे ॥ १४ ॥ क० ॥ तव राजा
 कहे इणी परे, इइवाकु कुले जायो रे ॥ सावळीपुरनो धणी, शतायुध मुज
 तायो रे ॥ १५ ॥ क० ॥ जो तुज पुत्र ते उपजे, तो आवजे मुज पासे रे ॥
 तेह पुत्रने थापशुं, राज्यपदे सुविलासे रे ॥ १६ ॥ क० ॥ सैन्य आवी
 मढ्युं रायने, राजा पृठीने जाय रे ॥ रुपिदत्ता कहे तातने, अनुक्रमे पुत्र
 ते थाय रे ॥ १७ ॥ क० ॥ तेह प्रसवरोगे करी, मरण लहे रुपिदत्ता रे ॥
 अग्रमहिषी ज्वलनप्रज तणी, नागकुमारमां पत्ता रे ॥ १८ ॥ क० ॥ अमो-
 घरेता तस तात जी, बालकने लेइ हाथे रे ॥ रुदन करे तापस तिहां,
 हाथ देइ तेह माथे रे ॥ १९ ॥ क० ॥ अवधिज्ञाने करी जाणीयो, पुत्र ते
 अति सुकुमालो रे ॥ मृगलीतुं रूप करी तिहां, धवरावे तेह वालो रे ॥ २० ॥
 क० ॥ एणी ते हरणीतुं नाम ठे, तिणे धवराव्या माटे रे ॥ एणीपुत्र
 नामे थयो, जगविख्यात ए वाटे रे ॥ २१ ॥ क० ॥ कौशिक तापस तिहां
 मरी, साप दृष्टिबिप थाय रे ॥ अमोघरेताने आश्रमे, जाणी दंश ते दाय
 रे ॥ २२ ॥ क० ॥ देवांगना विष हरी लीये, ते अहिने प्रतिबोधे रे ॥
 मरी बल नामे सुर थयो, देखो फल तुम्हे क्रोधे रे ॥ २३ ॥ क० ॥ रूप रुपि-
 दत्ता तणे, देवी सावळी जाय रे ॥ सुत सोंपे तेह जूपने, जूपने विसरी जाय
 रे ॥ २४ ॥ क० ॥ पुत्र मूकी देवी कहे, आकाशे जइ वाणी रे ॥ रुपिदत्ता
 हुं कन्यका, वनमां जोगवी जाणी रे ॥ २५ ॥ क० ॥ तुज थकी पुत्र ए
 उपनो, हुं तो पंचत्व पामी रे ॥ देवी थइ मृगीरूपथी, वृद्धि कथ्यो सुख-
 कामी रे ॥ २६ ॥ क० ॥ एणीपुत्र तुज पुत्र ए, सुणी ते बात संजारी रे
 ॥ राज थापी तेह पुत्रने, लीये दीक्षा सुखकारी रे ॥ २७ ॥ क० ॥ देवलोकें गयो
 नरपति, एणीपुत्र हवे राय रे ॥ अष्टम तपस्या करे तिहां, देवी आराधी ते
 वाय रे ॥ २८ ॥ क० ॥ लुष्टमान देवी थइ, पुत्री दीधी एक रे ॥ नामे प्रियंगुसुं-

दरी, रूपवंत अतिरेक रे ॥ ३९ ॥ क० ॥ तेह देवी हुं जाणजे, आगल
 सुण हवे वात रे ॥ स्वयंवरमंरुप मांडीयो, बहुला राय आयात रे ॥ ३० ॥
 क० ॥ पुत्रीए न वस्यो को राजीयो, तवकोपे कलकलीया रे ॥ युद्ध करण-
 ने सामटा, राजा एकठा मळीया रे ॥ ३१ ॥ क० ॥ सान्निध मेंकरी रायनी,
 तव सवि नृप गया हारी रे ॥ तुज देखी पीमी घणुं, काम मांहे तेह घारी
 रे ॥ ३२ ॥ क० ॥ अठम करी आराधती, हुं पण थइ सुप्रसन्न रे ॥ में
 प्रतिहार साथे कहुं, पण न लहुं तुज मन्न रे ॥ ३३ ॥ क० ॥ तुं एहने रे
 अंगीकरे, तव कहे श्रीवसुदेव रे ॥ संजारुं तुजने जदा, तव आवजे तत-
 खेव रे ॥ ३४ ॥ क० ॥ अंगीकार करी ते गइ, वंधुमती घर मूकी रे ॥ अदृश्य थइ
 हवे कुमर जी, रात गइ ते विसुकी रे ॥ ३५ ॥ क० ॥ प्रातसमे प्रतिहार-
 शुं, आयतने वसुदेव रे ॥ आवे ते प्रियंगुसुंदरी, पाणिग्रहणने हेव रे ॥ ३६ ॥
 क० ॥ गंधर्व विवाहे परणीया, दिवस अठार ते थाय रे ॥ रायने वात
 सकल कही, देवीदत्त वर राय रे ॥ ३७ ॥ क० ॥ इणी परे प्रतिहारे कहुं,
 तव जामातने छावे रे ॥ एणीपुत्र निज मंदिरे, सुखमां काख गमावे रे ॥
 ३८ ॥ क० ॥ नवमी ढाल सोहामणी, खंरु वीजे अधिकार रे ॥ पद्मविजय
 कहे सांजलो, सुणतां जय जयकार रे ॥ ३९ ॥ क० ॥ सर्व गाथा ॥ ३९१ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ इण अवसर वैताळ्यमां, गंधसमृद्धपुर सार ॥ प्रजावती कन्यापिता,
 गंधारपिंगल धार ॥ १ ॥ तेह प्रजावती कन्यका, जमती जमती आय ॥
 सुवर्णाज नयरे सुखे, क्रीडा करवा जाय ॥ २ ॥ देखे तिहां सोमश्री प्रते,
 सखीपणां करे दोय ॥ पतिविरहो जाणी करी, कहे प्रजावती सोय ॥ ३ ॥
 मनमां चिंता मत करे, आणुं तुज जरतार ॥ तव निसासा नाखीने, सोमश्री
 कहे तिण वार ॥ ४ ॥ वेगवती जेम आणीयो, तेम तुं आणीश आज ॥
 वांडो वष्टीए कस्यो, ते कहे हुं वरराज ॥ ५ ॥ प्रजावती कहे सांजले, वेगवती
 सम नाहीं ॥ छूध तक्र दोय उजलां, महा अंतर ए मांदि ॥ ६ ॥ सावळी नगरी
 जइ, आयो श्रीवसुदेव ॥ रूप परावर्त्तन करी, सुख जोगवे स्वयमेव ॥ ७ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ आज हुं तो अलजइ रे वहेनी ॥ ए देशी ॥ श्री वसुदेवजी रे स्वामी,
 सुख जोगवता इवाकामी ॥ श्री० ॥ एआंकणी ॥ जाणे मानस रे वेग, तव

तिहां आव्यो अतिअविवेग ॥ १ ॥ श्री० ॥ श्रीवसुदेवजीने वांधे, तव बहु
 कलकल शब्द ते वाधे ॥ श्री० ॥ गरढा खेचर रे आवी, श्रीवसुदेवजीने
 मूकावी ॥ २ ॥ श्री० ॥ करे वसुदेवजीने साथे, वादविवाद ते वलीया हाथे ॥
 श्री० ॥ गया वैजयंती रे नयरी, बलसिंह नृप जेणे जीत्या वयरी ॥ ३ ॥ श्री०
 ॥ मानसवेग तव रे बोले, सोमश्री आपी मुऊने खोले ॥ श्री० ॥ परण्यो
 महारी रे वहेणी, ते कहो अमने कहेनी केहणी ॥ ४ ॥ श्री० ॥ कहे वसु-
 देवजी रे वात, मुऊने आपे एहनो तात ॥ श्री० ॥ तेहने हरी गयो रे एह, सह
 जंन जाणे वातकी तेह ॥ ५ ॥ श्री० ॥ न गम्यो नारीना मनमां, तो शुं
 फोकंट रुवे रणमां ॥ श्री० ॥ वेगवतीए जे वरीयो, ते तो नारी गम्यो ते करीयो
 ॥ ६ ॥ श्री० ॥ धणी धणीयाणी जो राजी, तो क्या करतहे मीयां काजी
 ॥ श्री० ॥ इणी परे वादे ते जीत्यो, श्रीवसुदेवजी जगमां वदीतो ॥ ७ ॥
 श्री० ॥ प्रज्ञति विद्या रे आपे, ते प्रजावती मनमां थापे ॥ श्री० ॥ विद्या-
 धर बहु रे वयरी, जीते लीलाए ते शौरि ॥ ८ ॥ श्री० ॥ मानसवेगने रे
 वांधी, सोमश्री आगल मूक्यो सांधी ॥ श्री० ॥ वेगवतीने रे वचने, मूके
 मानसवेगने जतने ॥ ९ ॥ श्री० ॥ बहु विद्याधर रे साथे, थयो मानस-
 वेगादिक नाथे ॥ श्री० ॥ सोमश्री साथे रे लेइ, वेसी विमाने खेचर केइ
 ॥ १० ॥ श्री० ॥ महापुर नयरे रे आवे, जोग ते जोगवे मनने जावे ॥
 श्री० ॥ सूर्यक खेचर रे आइ, घोटकरूपे हरी गयो माइ ॥ ११ ॥ श्री० ॥ वसु-
 देवजी तेह रे जाणी, मारे मुठी ते वज्र समाणी ॥ श्री० ॥ मूकी दीयो छुःख
 रे आणी, पनीया मंदाकिनीने पाणी ॥ १२ ॥ श्री० ॥ उतरी गंगानुं नीर,
 तापसआश्रमे पढोतो धीर ॥ श्री० ॥ तिहां एक नारीने देखे, हामनी
 माखा कंठे पेखे ॥ १३ ॥ श्री० ॥ तापसने तिहां रे पूठे, एकन्यानी वात ते
 शुं ठे ॥ श्री० ॥ तव तापस कहे रे स्वाम, नंदीपेणा एहनुं नाम ॥ १४ ॥
 श्री० ॥ एह जरासंधनी धूआ, परिव्राजकने वश एक दीया ॥ श्री० ॥ ते परि-
 ब्राजकने माख्यो, एह अन्याय राये नवि धाख्यो ॥ १५ ॥ श्री० ॥ तेहनां हानए
 रे दीसे, कामण कीधुं विशवावीशे ॥ श्री० ॥ मंत्रे कीधुं ते झरे, कामण
 वसुदेवे संपूरे ॥ १६ ॥ श्री० ॥ ते जितशत्रुनी जज्जा, केतुमती परणावी
 दिज्जा ॥ श्री० ॥ तिहां जरासंधने रे जाण्युं, झारपाले इणी परे जइ वाख्युं ॥
 १७ ॥ श्री० ॥ नंदीपेणानो रे त्राता, खासी ए वसुदेव विख्याता ॥ श्री० ॥ रथ

वेसीने ते राय, श्रीवसुदेवनी पासे जाय ॥ १७ ॥ श्री० ॥ वांध्यो तिहां
कोटवाले, तव कारण पूठे तिणे ताळे ॥ श्री० ॥ तव कोटवाल ते जापे, सांज-
लो वात अवल सुविलासे ॥ १८ ॥ श्री० ॥ श्रीजरासंधने रे एम, निमि-
त्तिण जाखुं धरी प्रेम ॥ श्री० ॥ तुऊ पुत्रीनो जे प्राता, तस सुत हणशे
तुम्हने ख्याता ॥ १९ ॥ श्री० ॥ ते कारण तुऊ रे हणीये, इहां पाप पुण्य
नवि गणीये ॥ श्री० ॥ वधथानक लेइ रे जावे, पशु परे वसुदेवजी आवे ॥
२० ॥ श्री० ॥ तव प्रजावती लेइ जाय, गंधसमृद्ध नयरे सुखदाय ॥ श्री० ॥
श्रीगंधारपिंगल जे तात, परणावे पुत्री सुविख्यात ॥ २१ ॥ श्री० ॥ सुख जोगवतां
ते ठाम, बहु विद्याधरी परण्या ताम ॥ श्री० ॥ गया सुकोशला नयरी;
परण्या सुकोशला ते कुमरी ॥ २२ ॥ श्री० ॥ अष्ट प्रकारे रे जोग, जोगवे
पामी तेह संयोग ॥ श्री० ॥ दशमी ढाळे रे पूरो, वीजो ए अधिकार सनूरो
॥ २३ ॥ श्री० ॥ यतः ॥ सुगंधो वनिता वस्त्रं, गीतं तांबूलजोजनं ॥ मंदिरं
वाहनं चैव, अष्टौ जोगाः प्रकीर्त्तिताः ॥ १ ॥ दश ढाळे करी रे जाख्यो, जवि-
जन लोके श्रवणे चाख्यो ॥ श्री० ॥ पंक्ति उत्तमनो शिष्य, जाखे पद्म-
विजय सुजमीश ॥ २४ ॥ श्री० ॥ सर्व गाथा ॥ ४०४ ॥ इति श्रीमद्संवि-
द्भ्योपदेशस्य चरणकरणगुणधरस्य वंदितनिखिलजनत्रमरचरणारविंदस्य
पंक्तिश्रीउत्तमविजयगणेशः शिष्यपंक्तिपद्मविजयेन विरचिते श्रीमदमरनि-
करवंदितनेमिचरित्रे प्राकृतप्रबंधे द्वितीयखंडस्य वसुदेवाधिकारे मातंग्या-
दिसुकोशलांतखेचरीञ्चूरीपरिणयनो नामा द्वितीयोऽधिकारः समाप्तः ॥ २॥

॥ अथ द्वितीयखंडस्य तृतीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शारद सार दयाकर, जिनवर वर शिवदाय ॥ गुरु गुरु गुणदायक
नमुं, तिम विद्यागुरु राय ॥ १ ॥ ए अधिकार पूरण कख्यो, कहुं वीजो अधि-
कार ॥ जेम जेम आगल सांजले, तेम तेम हर्ष अपार ॥ २ ॥ कनकवती
विवाहनो, जाखुं ए अधिकार ॥ विस्तारे करी वर्णवुं, ते सुणजो सुखकार
॥ ३ ॥ सुणतां बोध होये जलो, बोधे समकित थाय ॥ समकितथी
चारित्रगुण, वतथी मोक्ष जाय ॥ ४ ॥ एह परंपर कारणे, शिवपदनुं
दातार ॥ सांजखुं जिन आगमे, जाखुं ठे निर्धार ॥ ५ ॥ सांजली जाणे

पापने, सांचली जाणे श्रेय ॥ पाप श्रेय सुणी जाणतो, आदरे जे आदेय
॥ ६ ॥ ते माटे सज्ज थड सुणो, सुणतां लाज अपार ॥ वक्ता पण ह-
र्षित हुड; श्रोता देखी सार ॥ ७ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ माला किहां ठे रे ॥ ए देशी ॥ इण जरते जिहां बहु गुण वरते,
अलका उंपम नयरी रे ॥ पेढालपुर ते सुखनो अंकुर, जागी जाय सवि
वयरी रे ॥ १ ॥ जविजन सुणीये रे ॥ गुणिजन वात विनोद, नित नित ज-
णीये रे ॥ ए आंकणी ॥ गजशालामां कवह ते दीसे, स्नेहनो द्यय ठे
दीवे रे ॥ मार शब्द सोगठीने माये, जन सहु सुखमां जीवे रे ॥ २ ॥
॥ ज० ॥ सहु जन हरखे करी तिहां बोखे, घर घर ध्वज करी उंची रे ॥
मानुं रक्षाकर विपथर ए, लाया जे पके नीची रे ॥ ३ ॥ ज० ॥ ते नगरीनो
सघलो जन ते, करतो धर्मेनी वातो रे ॥ नील राग जेम धर्मराग वली,
जिहां अधर्म खाय लातो रे ॥ ४ ॥ ज० ॥ ते नयरी मांहि जितवयरी,
हरिचंद नामे राजा रे ॥ राजा परे राजे राजेश्वर, विहु पखथी जे ताजा
रे ॥ ५ ॥ ज० ॥ मानुं रिळे हरिनो अनुज ए, चंड उज्ज्वल जिम सोहे रे ॥
तिणे हरिचंड युगत जस अजिधा, सहु जन मनहुं मोहे रे ॥ ६ ॥ ज० ॥
दासीपणुं करे व्रुवेलीनुं, लखमी दिन दिन बाधे रे ॥ जश पण मानुं
स्पर्द्धा करतो, त्रणे जुवनने साधे रे ॥ ७ ॥ ज० ॥ जस जशराशि गाये
वर खयरी, सुरदेवी मनोहारी रे ॥ लखमीपतिने लखमीनी परे, लख-
मीवती तस नारी रे ॥ ८ ॥ ज० ॥ शील लज्जा वली प्रेम ने दाक्षिण, वि-
नय प्रमुखे करी नारी रे ॥ पतिमनकुमुदानंदन चंद्रिका, रंजा रूपे हारी
रे ॥ ९ ॥ ज० ॥ जास कळा ते पल्लव जाणो, लज्जादिक गुफुणल रे ॥
पतिनी जक्ति ते फल जस उग्यां, जंगम वेली अमूल रे ॥ १० ॥ ज० ॥
वाचा ते होय अमृत सरिखी, लागे लोकने मीठी रे ॥ सुख जोगवतां पियु
संयोगे, पुण्ये पुत्री दीठी रे ॥ ११ ॥ ज० ॥ निज कांते करी दीपिका
सरखी, सूतिकाग्रहमां राजे रे ॥ जात मात्र सहु लक्षण पूरां, लखमी
परे गृह गाजे रे ॥ १२ ॥ ज० ॥ पूर्व जन्मनो जर्त्ता आवी, धनद नामे
लोकपाले रे ॥ आवी कनकनी वृष्टि करे तिहां, पूरव स्नेहने पाले रे ॥
॥ १३ ॥ ज० ॥ कनकवृष्टि देखीने हरख्यो, लक्ष्मीवती पति वारु रे ॥ ते

पुत्रीनुं नाम ते थापे, कनकवती मनोहार रे ॥ १४ ॥ ज० ॥ एक अंकथी
 बीजे अंके, संचरती ते वाधे रे ॥ ह्रुण्ण ह्रुण्ण पगलां माने, मानुं कामी
 मन साधे रे ॥ १५ ॥ ज० ॥ ताली देइ बोलावे माता, ते पगथी चा-
 लंती रे ॥ नव नव उल्लापे करी गावे, कुमरी मुख जालंती रे ॥ १६ ॥
 ॥ ज० ॥ हलवे हलवे बोलवुं शीखे, मुण मुण वाणी बोलि रे ॥ सारिकानी
 परे बली बोलावे, धाव्यो खेइ निज खोले रे ॥ १७ ॥ ज० ॥ कुंतल जे-
 हनो ऊकनी बांध्यो, कुंरुल चपल ते सोहे रे ॥ रणऊणकार करे नेउर
 पगं, रतिपति लंपट मोहे रे ॥ १८ ॥ ज० ॥ रत्नकंडुकथी ते रमे नारी, मानुं
 रमा ए सारी रे ॥ कृत्रिम पुत्र करी निल रमती, वधती अति मनोहारी
 रे ॥ १९ ॥ ज० ॥ क्षीरकंठपणुं अनुक्रमे तजती, सा कला ग्रहणने योग्य
 रे ॥ जाणी गुणखाणी मन आणी, जोवरावे शुभ योग रे ॥ २० ॥ ज० ॥
 शुभ दिवसे कला ग्रहेवा हेते, कलाआचारय पासे रे ॥ मूके जणवा कनक-
 वतीने, करवा श्रुत अज्यासे रे ॥ २१ ॥ ज० ॥ तेह अडार लिपी तिहां
 शीखे, बली शीखे नाममाळा रे ॥ जणती ते निज नाम परे अति, अज्यासे
 लघु बाला रे ॥ २२ ॥ ज० ॥ हंसलिपी बली जूतलिपी ने, जखी रक्कसी
 नामे रे ॥ उड्डी जवणी तुरुकी कीरी, डविनी नवमे ठामे रे ॥ २३ ॥ ज० ॥
 सिंधवी मालविणी ननी नागरी, लामलीवी बली जाणो रे ॥ पारसी नि-
 मित्ति चाणकी, मूलदेवी मन आणो रे ॥ २४ ॥ ज० ॥ एह अडार लिपी
 जेद तेहना, अंकपल्लवी घरपल्लवी रे ॥ तिम करपल्लवी नेत्रपल्लवी बली,
 जाणे ठागापल्लवी रे ॥ २५ ॥ ज० ॥ तर्क अज्यास बली ठंद ज्योतिष, अ-
 क्षंकारनो पार रे ॥ पामे बली खट जापा जाणे, काव्यकुशल थइ सार रे
 ॥ २६ ॥ ज० ॥ चित्र करे ते नव नव जाते, पुस्तक बांचे तेह रे ॥ क्रिया
 कारक गुप्त ते जाणे, अर्थ विकट करे जेह रे ॥ २७ ॥ ज० ॥ क्रियागुप्तत्वं
 चैवं ॥ यतः ॥ कुमारपालचूपाळ, त्वमहो जीवरक्षणे ॥ सजासमक्षमादिष्टं
 गुरुणा हेमसूरिणा ॥ १ ॥ कारकगुप्तत्वं चैवं ॥ यतः ॥ गौरीपदं नखाकारं,
 शशिनं शिरसा दधौ ॥ इहैव गोपितः कर्त्ता, दत्तपाणमासिकोऽवधिः ॥ २ ॥
 जाणे प्रहेलिका रुमी रीते, यूतकला मांदि डाही रे ॥ सारथीनी ते कला
 मांदि कुशला, रसवती कला अवगाही रे ॥ २८ ॥ ज० ॥ इंद्रजाल देखामवा
 गाही, वाजित्रीनी कला जाणे रे ॥ एहवी कोइ कला नहीं जगमां, एहना

चित्तमां न आणे रे ॥ २९ ॥ ज० ॥ इंदुकलाथी चउगुणी जेहमां, दीसे
रुनी नारी रे ॥ यौवनवय आवी तेह वाला, रतिरूपे करीहारी रे ॥ ३० ॥
ज० ॥ त्रीजे अधिकारे ए पहेली, ढाल ते बीजे खंडे रे ॥ उत्तमविजयनो
पद्मविजय कहे, पूरी रंग अखंडे रे ॥ ३१ ॥ सर्व गाथा ॥ ३० ॥

॥ दोहा ॥

॥ यौवन आवी नारी ते, पद जस अलतारंग ॥ सुरदंतिकर सम उरू,
रोमराजी जस चंग ॥ १ ॥ सिंहलंकी अति सोहती, मदनशय्या मानुं
नाजि ॥ हृदय ते शोजे रुझुं, सूचवे ते श्रीलाज ॥ २ ॥ गोल कठिन कुच
सोहता, चुंचुक कृष्ण ठे जास ॥ काम नृपति नंको करण, मानुं नोवत
विहुं पास ॥ ३ ॥ चंद्र परे मुख देखीये, जाल ऊत्रूके कान ॥ जाल विशा-
ल दीपे घणुं, शोजा तास अमान ॥ ४ ॥ नासा ते नाला समी, कर्ण ते
पूर्ण विशाल ॥ नेत्रकमल शोजा इसी, पामे अति सुकुमाल ॥ ५ ॥ नार
धरी थाक्यो घणुं, कहीये जे शेषनाग ॥ आवी रखो बेणीमिपे, पामी
एहवो लाग ॥ ६ ॥ सरिता लावण्यजल तणी, मध्यम वय लही तेह ॥
कला सफल करवा जणी, रूप कलानुं गेह ॥ ७ ॥ मात पिता देखी तिते,
चिते इणी परे चित्त ॥ वरने योग्य थइ हवे, धरतां मनमां प्रीत ॥ ८ ॥
माने मंरुप स्वयंवरा, राय धरी आणंद ॥ बहु राजा तेमावीया, धरता
हर्ष अमंद ॥ ९ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ देशी चांदलीया ॥ एक दिन वेठी निज सदने, शशी जीत्यो जेणे
वदने ॥ थानक कीधुं मानुं मदने रे ॥ रंगीली ॥ १ ॥ ए आंकणी ॥ देखे एक
हंस उदार, चंचू चरण नै लोचन सार ॥ अशोकपल्लव रत धार रे ॥ रंगी-
ली ॥ २ ॥ उज्ज्वल जस पंख विराजे, सुरसरिता फेन ज्युं ठाजे ॥ जेम जंड
मानुं बीवाजे रे ॥ रंगी ॥ ३ ॥ सोनानी घूधरी रणके, पग मांडे वाजे रणक-
णके ॥ मन मोहे सदुर्ना सणके रे ॥ रंगी ॥ ४ ॥ जस नाद मधुर अति दीसे,
देखीने मनहुं हीसे ॥ वाणीवाहन विशवावीशे रे ॥ रंगी ॥ ५ ॥ तेह
कनकवती मन चिते, होशे कोइ घर पुण्यवंते ॥ ए तो तास विनोदने संते
रे ॥ रंगी ॥ ६ ॥ कोइ स्वामी एहनो होशे, अन्यथा नूपण कोण खोशे ॥
एहने लोक वेठा जोशे रे ॥ रंगी ॥ ७ ॥ जस होय तेहनुं हो एह,

पण ए गंभीर मन गेह ॥ गोंखे वेगो सोहे जेह रे ॥ रंगी० ॥ ७ ॥ ए तो
 मंगल चामर सोहे, करफरस करे मन मोहे ॥ हलुए हलुए ते दोहे रे ॥ रंगी०
 ॥ ८ ॥ पुंरुकी कमल परे क्रीमा, करती नारी गतव्रीमा ॥ नवि करती
 तेहने पीमा रे ॥ रंगी० ॥ ९ ॥ फरसे कर मस्तके तास, सोहे पिछ चार
 उल्लास ॥ जेम डिंज तणो केशपाश रे ॥ रंगी० ॥ १० ॥ कहे सखीने सांजल
 वात, दारुपंजर सुख शात ॥ लावी एहने मांहे घात रे ॥ रंगी० ॥ ११ ॥
 खग नवि रहे एकण थाने, इम दीतुं सांजल्युं काने ॥ लेवा उठी ते जब
 शाने रे ॥ रंगी० ॥ १२ ॥ तब बोढ्यो तेह मराल, लागे ते अतिहि रसाल
 ॥ मानुषजापा सुविशाल रे ॥ रंगी० ॥ १३ ॥ रे राजसुता सुण वाच, तुं निपु-
 ण अठे कहुं साच ॥ पंजरमां मूकी मत माच रे ॥ रंगी० ॥ १४ ॥ जो
 मुऊने तुं नवि घात, पंजरमां तो विख्यात ॥ संजलावीश एक तुज वात रे
 ॥ रंगी० ॥ १५ ॥ तेह हंस तणी सुणी वाणी, विस्मित थइ ते सपराणी ॥
 ते अमृत सम गुणखाणी रे ॥ रंगी० ॥ १६ ॥ जेम प्राहुणसो घर आवे,
 तिणी रीते तास बोलावे ॥ पूठे कुशल ते मनने जावे रे ॥ रंगी० ॥ १७ ॥
 संजलाव तुं मुऊने हंस, ताहरा रुडा दीसे अंस ॥ तुं राजहंस अवतंस रे
 ॥ रंगी० ॥ १८ ॥ हंस कहे सुणो कोशला नयरी, तस कोशला राय जितवयरी
 ॥ तस दुहिता सुकोशला खयरी रे ॥ रंगी० ॥ १९ ॥ तस जर्ता वसुदेव नाम,
 जस रूपे जीत्यो काम ॥ ते तो लोकोत्तर गुणधाम रे ॥ रंगी० ॥ २० ॥
 तस सरिखुं रूप ते दीसे, आदर्श मांहे मन हीसे ॥ जगमां चहु जास
 जगीशे रे ॥ रंगी० ॥ २१ ॥ जेम पुरुष मांहे ते दीगो, तुज नारीमां रूप उकिओ
 ॥ तुम संग होवे तो मीगो रे ॥ रंगी० ॥ २२ ॥ तुज स्वयंवर जाणी हुं
 आयो, वसुदेव पण आवशे जायो ॥ तेहनो जश जगमां गवायो रे ॥ रंगी०
 ॥ २३ ॥ उरुपति जेम उरुमां राजे, सह रायमां ते जेम ठाजे ॥ जस तेजे
 करी रवि जाजे रे ॥ रंगी० ॥ २४ ॥ ते कारण मूक तुं मुऊने, कल्याण
 थाउं वाइ तुजने ॥ अपजश राख्या अशे वूऊने रे ॥ रंगी० ॥ २५ ॥ इम
 बोली रखो ते पंखी, तेह कनकवती मन हरखी ॥ चिते नही जोरुए सर-
 सी रे ॥ रंगी० ॥ २६ ॥ कोइ नही रे सामान्य पुंस, क्रीमाए कखुं रूप हंस ॥
 पण उत्तम दोशे ए वंश रे ॥ रंगी० ॥ २७ ॥ इण वचने पति मुऊ याशे,
 महारां दुःखमां सह जाशे ॥ इम चिंती मूकी दीये तासे रे ॥ रंगी० ॥ २८ ॥

गयो उकी हंस आकाशे, चित्रपट नाखी तस पासे ॥ इणी परे जाखे उल्ला-
से रे ॥ रंगी० ॥ ३० ॥ वीजे रुडे अधिकारे, वीजी ढाल जली सुप्रकारे ॥
वीजे खंडे मन धारे रे ॥ रंगी० ॥ ३१ ॥ गुरु उत्तमविजयनो शिष्य, कहे
पद्मविजय सुजगीश ॥ जवि सुणीये ए निशिदीस रे ॥ रंगी० ॥ ३२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कनकवती सुणी वातकी, श्रीवसुदेवनुं रूप ॥ दीतुं जिम आलेखीयुं,
शक्ति तणे अनुरूप ॥ १ ॥ एह रूप देखी करी, जाणजे तुं निर्धार ॥ शीघ्र थड-
ने आवीयो, इम कहे हंस उदार ॥ २ ॥ कनकवती हर्षित थड, सांजली
हंसनी वाण ॥ अंजलिपुट करीने कहे, सांजल तुं गुणखाण ॥ ३ ॥ हंस
अंस तुज रुयना, लोक करे परशंस ॥ हंस मांहे अवतंस तुं, जाख पोता-
नो वंश ॥ ४ ॥ रूप परावर्त्तन करी, कुंमल कांचन कान ॥ अंग चंग नेप-
पथ्यरंग, उत्तर आपे आण ॥ ५ ॥ चंडातप खेचर अठे, सुण चंडानना
नार ॥ जावी तुज जर्त्ता जलो, तस सेवक तुं सार ॥ ६ ॥ विद्याना महि-
मा थकी, रूप कछुं में फेर ॥ जावी जर्त्ता जाखवा, झूतपुत इण पेर ॥ ७ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ गेवसागररी पाज, उजी दोंय नागरी ॥ माहारा ढाल ॥ पेरण दक्ष-
णीरो चीर, उढण पीली पामरी ॥ माहारा ढाल ॥ ए देशी ॥ देइ आशी सुख-
वासी, खेचर विसर्जीयो ॥ माहारा ढाल ॥ कनकवती मन चिंते, एदैव
तें मर्जीयो ॥ मा० ॥ तेह चित्र देखी मन, तृप्ति नवि लहे ॥ मा० ॥ संजारे
ते खेचर, ने मन गहगहे ॥ मा० ॥ १ ॥ दीये उघाणे चित्र, पट ज्युं
नयनने ॥ मा० ॥ कण मांहे मूके मस्तके, देखे वयनने ॥ मा० ॥ कण
मांहे कंठ धरे वली, हृदये कामिनी ॥ मा० ॥ विरहतापातें संजारे, दिवस
ने जामिनी ॥ मा० ॥ २ ॥ हवे चंडातप खेचर, ते पण कौतुकी ॥ मा० ॥
विद्याधरपुरे पढोतो, विद्यावल थकी ॥ मा० ॥ महोटी शक्ति विद्यानी,
अनिल परे गयो ॥ मा० ॥ खलना रहितपणे, संचरतो जग जयो ॥
॥ मा० ॥ ३ ॥ रात समे वासजुवनमां, पेठो खेचरो ॥ मा० ॥ श्रीवसुदेवजी
कलत्र, सहित पेखे वरो ॥ मा० ॥ सुकुमाली शय्यामां, सूतो देखीयो
॥ मा० ॥ खेचरी जुजलता उंशीकुं, कछुं पेखीयो ॥ मा० ॥ ४ ॥
जड वसुदेवना पाद, उळांसे शुज परे ॥ मा० ॥ सेवा करतो वास-जुव-

नमां इणी परे ॥ मा० ॥ रतिक्रीमाना श्रमथी, निझा जर जयो ॥ मा० ॥
 तोपण ते द्वाण मांहे, जागी सज्ज थयो ॥ मा० ॥ ५ ॥ उत्तम पुरुषने नझा,
 नवि होय आकरी ॥ मा० ॥ सुखवोधी निझा ते, जिणी परे कूकनी ॥ मा० ॥
 देखीने ते सहसा, वामनी ने यादवो ॥ मा० ॥ नवि वोढ्यो नवि कोप्यो, ते
 कुलपादवो ॥ मा० ॥ ६ ॥ नवि चिंते कोइ एह, पुरुष अति गुणनिलो ॥
 मा० ॥ सेवा करतो दीसे, तिणे में अटकव्यो ॥ मा० ॥ सेवा करता जननी,
 उपेक्षा नवि घटे ॥ मा० ॥ ए वेठां मुज निझा, करवी किण सटे ॥ मा० ॥
 ॥ ७ ॥ इम चिंती उठावे, नारी सुकोशला ॥ मा० ॥ ते पण शय्या मूकी,
 वेठां वेगलां ॥ मा० ॥ रत्नाजरणे जूपित, चंडातप जलो ॥ मा० ॥ जके
 प्रणमे पाय ते, वसुदेवने मदयो ॥ मा० ॥ ८ ॥ वसुदेवे पण उलख्यो, तेह
 विद्याधरो ॥ मा० ॥ पूठे कुशल ने हेम, ते गुणगण आगरो ॥ मा० ॥
 चंडातप चंडातप, शीतल वाणीये ॥ मा० ॥ प्रज्ञावंत ते जाखे, इणी
 परे जाणीये ॥ मा० ॥ कनकवतीने जाखी, वात ते में जइ ॥ मा० ॥
 तें जे कव्युं ते सांजली, मन हर्षित थइ ॥ मा० ॥ ९ ॥ विद्यावलधी
 ताहरं, रूप आलेखीयुं ॥ मा० ॥ आकाशे जइ में तस, अंके द्वेपीयुं
 ॥ मा० ॥ ते पद लेइ हृदय, विचे ते थापती ॥ मा० ॥ मानुं विरहमां
 जाग, करण दुःख कापती ॥ मा० ॥ १० ॥ मुऊने तेह वाला कहे, सांज-
 लो माहरी ॥ मा० ॥ माहरो तुं ईश्वर, खरी वात ते ताहरी ॥ मा० ॥ ते
 माटे तुं जर्ता, माहरो लावजे ॥ मा० ॥ एहवी वात जली बली, मुऊने
 कहावजे ॥ मा० ॥ ११ ॥ वदि दशमी ठे आज, वसुदेव सांजलो ॥ मा० ॥
 सुदि पांचम पूर्वाह्नि, तास विवाहलो ॥ मा० ॥ ते माटे तुम्हे स्वामी,
 जावा जोग ठो ॥ मा० ॥ करो उपगार स्वामी तुमे, नित गतशोक ठो
 ॥ मा० ॥ १२ ॥ कहे वसुदेव सुणो पूठी, सवि सयणने ॥ मा० ॥ जोवा
 जाशुं ने सुख, देशुं नयनने ॥ मा० ॥ रहो तुमे महारी पास, जवाने
 कारणे ॥ मा० ॥ करवा सफल प्रयास, अलीक निवारणे ॥ मा० ॥ १३ ॥
 एम कहेतां ते अदृश्य, विद्याधर थयो ॥ मा० ॥ सूतो श्री वसुदेव, निचिं-
 तो मन जयो ॥ मा० ॥ वहाणुं वाये स्वजनने, पूठी चालीया ॥ मा० ॥
 अनुक्रमे पेढालपुरने, उपवने आवीया ॥ मा० ॥ १४ ॥ लखमी वन नामे,
 जाराम ते दीपतुं ॥ मा० ॥ तास शोचाए नंदन, वन मानुं जीपतुं ॥

॥ मा० ॥ पारुल मोघर अशोक, पल्लव ने मालती ॥ मा० ॥ सप्तपत्र नारिंग,
नाग ने केतकी ॥ मा० ॥ १५ ॥ कृष्ण इक्षु मचकुंद, कुड्मल शोचावली
॥ मा० ॥ ते उपवनमां पंच, वरण राढा मली ॥ मा० ॥ तिहां वेठा वसु-
देवजी, जोवे वेगशुं ॥ मा० ॥ इण अवसर हरिचंद, जूपति विवेकशुं ॥
॥ मा० ॥ १६ ॥ कीधां महोटां प्रासाद ते, उंछव कामथी ॥ मा० ॥ शब्द
सुण्यो इम ते, तिणहीज ठामथी ॥ मा० ॥ श्री नमिनाथ जिनेश्वर, पाउ
धाख्या इहां ॥ मा० ॥ चउविह देव निकाय, सेवा करता जिहां ॥ मा० ॥
॥ १७ ॥ ते श्री नमि जिनवरनी, आगल नाचती ॥ मा० ॥ गुण संजारी जिन-
वर, आगल राचती ॥ मा० ॥ बहु देवांगना साथे, घणे हरखे कखुं ॥
॥ मा० ॥ लखमीरमण उद्यान, ते दिने अजिधा धखुं ॥ मा० ॥ १८ ॥ तेह
सुणी वसुदेव, मने हरख्यो घणुं ॥ मा० ॥ परशंसे तिहां वेठा, निज आ-
तमपणुं ॥ मा० ॥ पूजा जिनप्रतिमानी, त्यां हरखे करे ॥ मा० ॥ उंचुं
चैत्य देखी, वसुदेवनुं दिल ठरे ॥ मा० ॥ १९ ॥ बीजे खंडे अधिकारे,
त्रीजे ए कही ॥ मा० ॥ त्रीजी ढाल रसाल, सुजन मन बालही ॥ मा० ॥
पंडित उत्तमविजय, गुरुनी सान्निधे ॥ मा० ॥ पद्म कहे करो पूजा, जवि-
जन इण विधे ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ २०६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ लखमीरमण उद्यानमां, वेठो वसुदेव सोय ॥ इण अवसर अंचरिज
थयुं, ते सुणजो सहु कोय ॥ १ ॥ उतरतुं आकाशथी, देखे एक विमान
॥ रत्नमयी अति दीपतुं, जंगम मेरु समान ॥ २ ॥ लक्ष्मणे ध्यज फुर-
कती, डुम फलीयो मानुं एह ॥ हय गय मकर चित्रित जिहां, जानुमं-
कल परे जेह ॥ ३ ॥ घनगर्जरवनी परे, गाजी रखुं आकाश ॥ मंगल बाजां
बाजतां, देखे अतिहि प्रकाश ॥ ४ ॥ विद्याधर ए उपामीयुं, देखी तेह
विमान ॥ कोइक विद्याधर प्रते, पूठे इम तिण थान ॥ ५ ॥ ते कहे ध-
नद ए देवता, मर्त्य लोकमां आय ॥ अरिहंतनी पूजा करी, स्वयंवर
जोवा जाय ॥ ६ ॥ चिंते तिहां वसुदेवजी, कनकवती धन्य एह ॥ महो-
छव जोवा आवता, सुर पण आणी नेह ॥ ७ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ सुरपति सेवित त्रिभुवन धणी ॥ ए देशी ॥ धनद उत्तरी जिनवर

तणी, करे पूजा जक्ति ते अति घणी ॥ जिनप्रतिमानी करी अर्चा, वली
गीत नाटक करे चर्चा ॥ १ ॥ ब्रूटक ॥ मन धरी पूजे, पाप धूजे, श्रीवसु-
देवजी, इणी परे ॥ देखी पामे, हर्षे ठामे, वली वली, स्तवना करे ॥ पुण्य-
वंतो, ए हसंतो, जक्ति करे, जिनवर तणी ॥ करे प्रजावना, जैनशासन, हुं
पण पुण्य, तणी धणी ॥ २ ॥ एहहुं अद्भुत में लहुं, इणी परे श्रीवसुदेवे
कहुं ॥ पूजा संपूरण करी चाढ्यो, तव वसुदेवने तिहां जाढ्यो ॥ ३ ॥ ब्रू० ॥
चित्ते चित्तमां, कृण ठे ए, रूप अनुप, सुहामणो ॥ अमर खेचर, असुर मांहे
रूप नहीं, कहीं कामणो ॥ ४ ॥ हस्तसंज्ञाए तेनीयो, मन चित्ते वसुदेव
नेनीयो ॥ हुं मनुज ने एह ते देव, एहनी जइने करवी सेव ॥ ५ ॥ ब्रू० ॥
सेव करवी, आण धरवी, एम चित्तवी, ते गयो ॥ धनदने एक, कामहुंतुं,
तिणे आदर, बहु थयो ॥ ६ ॥ पूजा करी ते जली परे, तव बोले वसुदेव
शुज स्वरे ॥ एक विनीत ते सहजथी पोते, वली करी पूजा सह जोते
॥ ७ ॥ ब्रू० ॥ सह जोते, हाथ जोनी, मान मोडी, ने कहे ॥ करो आणा,
स्वामी मुक्त, करं कारज, गहगहे ॥ ८ ॥ कहे वैश्रमण सुणो तुमे, एक
वात कहूं तुमने अमे ॥ करो इतपणुं अमारं, कार्य आशे वली तुमारं
॥ ९ ॥ ब्रू० ॥ तुमथी अमारं, काम आशे, जाउं हरिचंद, नृप घरे ॥
कनकवतीने, जइ जाखो, अमे कहीये, तिणी परे ॥ १० ॥ तव निज था-
नक जइ करी, मुके अलंकार ते मन धरी ॥ इतनेज उचित जे होय,
महेलां वस्त्र पहरे सोय ॥ ११ ॥ ब्रू० ॥ सोय महेलां, वस्त्र देखी, धनद
जाखे, सांजलो ॥ आनंवरे सह, लोक पूजे, तुं केम आन्यो, श्यामलो ॥
॥ १२ ॥ यतः ॥ आनंवरो हि सर्वेषां, मान्यो जगति वर्तते ॥ आनंवरेण
हीनानां कोऽपि नाख्यत्प्रियं वचः ॥ १ ॥ शौरि कहे सुणो स्वामी जी, नहीं
महेलां वस्त्र काम जी ॥ इतने तो वचन ते सार, ते तो मुकने ठे आधार
॥ १३ ॥ ब्रू० ॥ आधार ठे एम, कहे जाखी, ढाल चोथी, ए जली ॥ गुरु
उत्तम, विजय साथे, पद्मविजये ए, कही वली ॥ १४ ॥ सर्व गाथा ॥ १२७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ स्वस्ति तुजने होयजो, धनद कहे जाउं त्यांहि ॥ तव चाढ्या उता-
वला, हरिचंद्र रह ज्यांहि ॥ १ ॥ हय गय रह जग वहु मढ्या, रोम्युं रा-
यनुं छार ॥ पेसीने को नवि शके, थइ अटस्य तिणी वार ॥ २ ॥ चाढ्यो

वायुनी परे, अप्रतिहत गति जास ॥ अंजनसिद्ध योगी परे, आव्यो
अंत आवास ॥ ३ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ जूँवखरुं जूँवी रखुं, जूँव ते माजिम राती ॥ संयमराय जूँवखडुं ॥ ए
देशी ॥ पहेला घरमां देखतो, बहु परिकरे करी रुद्ध ॥ वसुदेव चमकतो
॥ चित्रामण जस हाथमां, इंडनील तल बद्ध ॥ १ ॥ व० ॥ कांति मनोहर
जेहनी, निर्मल जल जिहां वाव ॥ वसु० ॥ ब्रम मनमां आवे घणो, देखी
मनने जाव ॥ व० ॥ २ ॥ दिव्याजरण धरी करी, रंजानो ज्युं वुंद ॥ व० ॥
रूपवती सरिखी वये, देखे मुख ज्युं चंद ॥ व० ॥ ३ ॥ आगल चाढ्यो अनु-
क्रमे, वीजा घरमां जाम ॥ व० ॥ मणिमय थंजे सोहती, पांचाली जुवे ताम
॥ व० ॥ ४ ॥ त्रीजुं घर जब देखीयुं, त्रिजुवनमां अद्भुत ॥ व० ॥ उज्ज्वल
गोक्षीर सारिखुं, देखे धनदनो झूत ॥ व० ॥ ५ ॥ पेसे पेरारवत जिस्यो,
क्षीरसमुद्रमां सार ॥ व० ॥ देखे तिहां नारी घणी, दिव्य आजरणनी धार
॥ व० ॥ ६ ॥ माये नहीं देवलोकमां, तिण आवी मानुं आंही ॥ व० ॥ चिते
मनमां ए किस्युं, इंडजाल के नांही ॥ व० ॥ ७ ॥ चोथे कक्षांतरे गयो, जल-
कुट्टिम तिहां जोय ॥ व० ॥ बहुल तरंग तिहां अठे, चक्रवाक युग होय ॥ व० ॥ ८ ॥
हंस प्रमुख क्रीना करे, वदन जुवे बहु नार ॥ व० ॥ दर्पणनुं कारज नहीं,
निर्मल एहवुं वार ॥ व० ॥ ९ ॥ सारिका शुक मंगल कहे, बहु दासी जन
जठ ॥ व० ॥ गीत नाटक होय अति घणां, देखे वसुदेव तठ ॥ व० ॥ १० ॥
पांचमा घर मांहे गयो, मरकतकुट्टिम खास ॥ व० ॥ देवलोकतुं विमान ज्युं,
शोजे अति सुविलास ॥ व० ॥ ११ ॥ मोतीनी माला घणी, बली विडु-
मनी माल ॥ व० ॥ चामर ढलके चिहुं दिशे, ते पण अतिहि विशाल ॥ व० ॥
॥ १२ ॥ मानुं मायाए कस्यो, ए सवि वात वनाव ॥ व० ॥ वेश अलं-
कृत थइ घणुं, दासी ते पुतली दाव ॥ व० ॥ १३ ॥ हवे ठठा घरमां गयो,
पद्मकुट्टिम तिहां होय ॥ व० ॥ पद्म सरोवरनी परे, पद्मसमूह सह जोय
॥ व० ॥ १४ ॥ मणिनां पात्र देखे तिहां, देव संवंधी तेह ॥ देव
संवंधी वखने, देखे तिहां धरी नेह ॥ व० ॥ १५ ॥ करमजी राग अशुक
जलां, पहेल्यां ठे तिहां नार ॥ व० ॥ संध्यामूर्ति धरी करी, मानुं आवी
इण ठार ॥ व० ॥ १६ ॥ चमकी चतुर ते चालीयो, सातमा घर मांहे मोद

॥ व० ॥ लोहिताक्षनुं नीपनुं, कुडिम देत प्रमोद ॥ व० ॥ १७ ॥ कर्केतन
 तिहां मणिमयी, थंज ते अतिहि उदार ॥ व० ॥ कटपट्टक वली देखतो,
 वली आचरण ते सार ॥ व० ॥ १८ ॥ पूर्ण कलश करवा जणी, तिहां
 बहु दासी लोक ॥ व० ॥ तेह कला बहु जाणती, हर्षयंत गतशोक ॥
 ॥ व० ॥ १९ ॥ जाणे देश अनेकनी, जाया अतिहि विवेक ॥ व० ॥
 काने कुंडल शोजतां, प्रतिहारी अतिरेक ॥ व० ॥ २० ॥ चिंते तिहां वसुदेवजी,
 शुं करवुं इण ठार ॥ व० ॥ जइ शकीये हवे आगले, नहीं ते कोइ प्रकार
 ॥ व० ॥ २१ ॥ जव इणी परे ते चिंतवे, तव तिहां अचरिज थाय ॥ व० ॥
 ते कहीये हवे आगले, सुणजो मन थिर ठाय ॥ व० ॥ २२ ॥ वीजे खंडे
 इणी परे, वली वीजे अधिकार ॥ व० ॥ पांचमी ढाल कही जली, पद्म-
 विजय जयकार ॥ व० ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ १५३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इणी अवसर आवी तिहां, गगनपंथथी एक ॥ कनककमलजस
 हाथमां, दासी अति सुविवेक ॥ १ ॥ ते दासीने पूठती, सघली इणी परे वाच
 ॥ कनकवती जे स्वामिनी, किहां ठे कहे अम साच ॥ २ ॥ ते कहे
 प्रमदवने अठे, दिव्य वेप धर तेह ॥ सतजूमि प्राप्तादमां, ठे एकाकी जेह
 ॥ ३ ॥ सुर सान्निध करे जेहनी, ते अतिरूप निधान ॥ तव वसुदेव ते चमकीयो.
 इणी परे सांजली कान ॥ ४ ॥ वसुदेव नीकलीयो वली, प्रमदवने ते जाय ॥
 सतजूमि प्राप्तादने, तेह समीपे थाय ॥ ५ ॥ उंचो गढ देखे तिहां, चढी-
 या श्रीवसुदेव ॥ देखे कनकावती तिहां, कटपलता परे हेव ॥ ६ ॥ सर्व क्लु
 कुसुमे करी, दीपे तास शरीर ॥ मातुं ते वनदेवता, दिव्य धर्त्यां तिणे
 चीरं ॥ ७ ॥ जज्जासने बेठी थकी, जूइ चित्रपट सार ॥ प्रश्न करंती देखीये,
 चित्रपट चित्त धार ॥ ८ ॥

॥ दाख ठही ॥

॥ अइ प्रीतमशुं एक वार, सलूणी बोलो हो ॥ ए देशी ॥ कनकवती
 वसुदेवने रे, देखी हर्षित थाय ॥ चित्ररूप सम निरखीने, जिम प्रात थं-
 बुज तिम थाय ॥ १ ॥ वसुदेव रुसो हो, अइ देखी नयन झोजाय ॥ ए
 आंकणी ॥ नेत्र इंदीवरथी करी रे, पूजे श्रीवसुदेव ॥ अंजलि करी उठी
 तिहां रे, आसनथी ततखेव ॥ व० ॥ अ० ॥ २ ॥ इणी परे कहे वसुदेवने

रे, महारा पुण्यथी आज ॥ आव्या स्वामी जी वेगथी, तुम दासी तुं महा-
 राज ॥ व० ॥ अ० ॥ ३ ॥ तव वसुदेव कहे इस्थुं रे, मुकुने प्रणमो कांय ॥
 ताहरो सेवक जाणजे, तुं स्वामिनी माहरी थाय ॥ व० ॥ अ० ॥ ४ ॥ जे
 तुज योग्य पति होय रे, तेहने कर परणाम ॥ कुल जाण्या विना मुज जणी,
 मत कर प्रणाम तुं आम ॥ व० ॥ अ० ॥ ५ ॥ कनकवती कहे सांजलो
 रे, माहरो तुं जरतार ॥ जे देवताए जाखीयो, वखी चित्र तणे अनुहार ॥
 ॥ व० ॥ अ० ॥ ६ ॥ कहे वसुदेव हुं नहीं पति रे, हुं तुज पतिनो दास
 ॥ उत्तर दिशिनो अधिपति, तुज जर्ता धनद ते खास ॥ व० ॥ अ० ॥
 ॥ ७ ॥ तेहनो झूत हुं रुखनो रे, आव्यो ताहरी पास ॥ ते कहे तुजने इणी
 परे, सांजल तुं वचन विलास ॥ व० ॥ अ० ॥ ८ ॥ पहराणी तुं माहरी
 रे, थाजे खयंवर ठाम ॥ अमरी बहु सेवा करे, तव कनकवती कहे स्वाम
 ॥ व० ॥ अ० ॥ ९ ॥ धनद किहां वली हुं किहां रे, ए तो महोटी देव
 ॥ हुं तो नारी मनुष्यणी, किटिकाने तोले हुं हेव ॥ व० ॥ अ० ॥ १० ॥
 झूत करी तुज मोकदयो रे, ते तो क्रीडा हेत ॥ कोइ दिवस नवि सं-
 जवे, मानुष्यणी देवने देत ॥ व० ॥ अ० ॥ ११ ॥ कहे वसुदेव ए नवि घटे
 रे, तुमने बात उवेख ॥ तुमे पण दमयंती परे, लहेशो दुःख आगल देख
 ॥ व० ॥ अ० ॥ १२ ॥ कनकवती कहे ए खरुं रे, कोइ पूरव संबंध ॥ स-
 हज जावे सही नवि शके, देवता मानुषिणीनो गंध ॥ व० ॥ अ० ॥ १३ ॥
 यतः ॥ चत्तारि पंच जोअण, सयाइ गंधोय मणुअ लोअस्स ॥ उहुं वचइ
 जेणे, नहु देवा तेण आवंति ॥ तथा चोक्तं हेमकृतनेमिचरित्रे ॥ दुर्गधस्य
 शरीरस्यौ, दारिकस्य सुधादनाः ॥ नेशते गंधमपि हि, सोढुमित्यार्हतं वचः ॥
 ॥ १ ॥ झूतमिपे तुं माहरो रे, ठे जरतार ए नीम ॥ जइ कहो उत्तर दिशिपति,
 जिम हुं कहुं तिणहीज सीम ॥ व० ॥ अ० ॥ १४ ॥ दर्शनने पण तांहरा रे,
 योग्य नथी हुं स्वाम ॥ ससधालु प्रतिमा करी, तुं तो पूजणने ठाम ॥ व० ॥
 ॥ अ० ॥ १५ ॥ अदृश्यमान अइ करी रे, जेम आव्या तेम जाय ॥ धनदने
 कहे सहु बातनी, तव धनद कहे तिण ठाय ॥ व० ॥ अ० ॥ १६ ॥ सहु
 सुर मांहे प्रशंसीयो रे, धनद देइ सन्मान ॥ दिव्यांशुक युग आपतो, गंधे
 वासित तिण थान ॥ व० ॥ अ० ॥ १७ ॥ सूरप्रज मुकुट सोहामणो रे,
 कुंमल दकगर्ज नाम ॥ हार शशिमयूख वली, ललितप्रज केयूर काम ॥ व० ॥

॥ अ० ॥ १८ ॥ पोंचिका आपे रुश्मि रे, ते तो अतिहि अमूल ॥ कटक सुदर्शन नामथी, मणिमंजित अनुकूल ॥ व० ॥ अ० ॥ १९ सरदारुण नामे दीये रे, कटिसूत्रक मनोहार ॥ कुसुममाल महमहकती, आत दिव्य विलेपन सार ॥ व० ॥ अ० ॥ २० ॥ इणी परे दइ वसुदेवने रे, कीधो आप समान ॥ देखी साथे आवीया, शालादिक हररुया अमान ॥ व० ॥ अ० ॥ २१ ॥ बीजे खंडे ए कही रे, ठणी ढाल रसाल ॥ त्रीजे अधिकारे जली, सुणतां होय मंगलमाल ॥ व० ॥ अ० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ १८३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हरिचंद्र राजा आवीयो, जोवा आश्चर्य काम ॥ करी प्रणाम करे विनति, सांजलो गुणना धाम ॥ १ ॥ जरतक्षेत्र पावन कस्युं, तुमे आव्या जिणे अत्र ॥ एम कही स्वयंवर सज्ज करे, नानाश्चर्य एकत्र ॥ २ ॥ मांचा महोटा मांकीया, विविध आसन मनोहार ॥ चाढ्यो धनद जोवा जणी, जोवा तेह उदार ॥ ३ ॥ पृथिवी आपद टालतो, तेह विमाननी ठाय ॥ देव देवीशुं परवख्यो, बहु वंदी वोलाय ॥ ४ ॥ देखे स्वयंवर एहवो, जिहां वांध्या उल्लोच ॥ मानुं अंवर ठाड्यो, नहीं मनाक् संकोच ॥ ५ ॥ तोरण वांध्यां बाहिरे, दीसे सज्ज कथां चाप ॥ मानुं काम भूपति तणुं, यंजा बाण करे आप ॥ ६ ॥ रत्ने जन्मि प्रदेश ते, मानुं उग्या जाण ॥ झारभूमि अति शोजती, अष्ट मंगल तिण ठाण ॥ ७ ॥ उडे ध्वज आकाशमां, संच्रम वगनो थाय ॥ पृथिवी शोजे रत्नथी, मानुं सुधर्मा जाय ॥ ८ ॥ दृष्टि-विनोदने कारणे, पूतली रची मनोहार ॥ तिहां उत्तर दिशिनो पति, आवें हर्ष अपार ॥ ९ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ सखी चैत्रज महीने चाढ्या ॥ ए देशी ॥ हवे धनद ते वेठा आवी, बहु अप्सरा साथी सोहावी, वसुदेवनी आगल ठावी हो राज ॥ पुण्य तणां फल जोजो ॥ ए आंकणी ॥ १ ॥ राज आगल जेम जुवराय, तेम वसुदेव आगल सोहाय, रूपे अनंग हराय हो राज ॥ पु० ॥ २ ॥ बीजा पण राजा वेठा, जे रिऊ अतिहि उकिछा, देवांशी पुरुष सम दीठा हो राज ॥ ॥ पु० ॥ ३ ॥ अर्जुन सोनानी रुमी, आपे एक वली मुदरमी, घनी शिल्पीए मानुं न कूमी हो राज ॥ पु० ॥ ४ ॥ कनिष्ठा अंगुलीए थापे, वसुदेव

लेइ सुख व्यापे, तव धनद सदृश थयो आपे हो राज ॥ पु० ॥ ५ ॥ तव
 लोकने वित्रम आव्यो, कुबेर मूरति दोय लाव्यो, एम लोकवचने सोहा-
 व्यो हो राज ॥ पु० ॥ ६ ॥ हवे कनकवती तिहां आवे, एक हाथमां हार
 सोहावे, कंदर्पहिंचोखाने दावे हो राज ॥ पु० ॥ ७ ॥ हवे स्वयंवर निरंखी
 जोवे, मन मांहे हर्षित होवे, पण वसुदेव तिहां नवि जोवे हो राज
 ॥ पु० ॥ ८ ॥ ते चित्रमां रूप जे दीतुं, दूतरूपे वली उक्किंतुं, ते तो
 जोतां लागे मीतुं हो राज ॥ पु० ॥ ९ ॥ तव म्लान वदन थयुं तास,
 जेम कमलिनी संध्या पास, थइ कनकवती निराश हो राज ॥ पु० ॥ १० ॥
 जेम चित्रपूतली मनोहार, तेम थिर रही तेहज सार, नवि केपवे कंठे
 ते हार हो राज ॥ पु० ॥ ११ ॥ निज साहसुं सघला जोइ, शुं दूषण
 अम्ह होशे कोइ, केम वरती नथी ए मोइ हो राज ॥ पु० ॥ १२ ॥ सखी
 कनकवतीने जाखे, तुं शुं चित्तमां हजी राखे, केम माल न कंठे नाखे
 हो राज ॥ पु० ॥ १३ ॥ तव कनकवती एम बोले, जस रूप ठे चित्रने
 तोले, ते तो जगमां दीसे अमोले हो राज ॥ पु० ॥ १४ ॥ पण नवि
 आव्यो हजी तेह, तिणे थाय विलंब ते एह, शी गति होशे मुज देह
 हो राज ॥ पु० ॥ १५ ॥ केम हृदय द्विधा नवि थाय, केम जीव हजी
 नवि जाय, मुज प्रीतम हजी नवि आय हो राज ॥ पु० ॥ १६ ॥ तव
 कहे वसुदेव एम बाणी, कनकवतीनी करुणा आणी, जाखे इम धनदने
 जाणी हो राज ॥ पु० ॥ १७ ॥ केम चिंतातुर ए नारी, तुमे चित्तथी केम
 उतारी, ए दीसे दुःखमां जारी हो राज ॥ पु० ॥ १८ ॥ तव धनद
 कहे सुणो बात, नामे मुद्रा कुबेरकांत, ते दूर करो सुखशात हो राज
 ॥ पु० ॥ १९ ॥ जव हाथथी तेह उतारे, तव मूल रूप निज धारे, कनकव-
 तीने हर्ष वधारे हो राज ॥ पु० ॥ २० ॥ माला हवे तास पहेरावे,
 धनद दुंडुजि वज्रवावे, अप्सरा तिहां गीत ते गावे हो राज ॥ पु० ॥
 २१ ॥ करे लोक ते एम प्रशंस, धन्य हरिचंद्र नृपनो वंश, जस जामा-
 ता देवांश हो राज ॥ पु० ॥ २२ ॥ कुबेरनी आणा पावे, देवता तिहां
 वसु वरसावे ॥ महामोछवे तस परणावे हो राज ॥ पु० ॥ २३ ॥ इम
 कनकवती ने वसुदेव, सुख जोगवतां नितमेव, बीजे खंने ततखेव हो
 राज ॥ पु० ॥ २४ ॥ त्रीजे अधिकारे दाखी, ढाल उत्तमविजय

ठे साखी, सातमी पद्ये चित्त राखी हो राज ॥ पु० ॥ १५ ॥ सर्व गाथा ॥ ११७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूठे श्री वसुदेवजी, धनद प्रते हवे एम ॥ शे कारण आव्या तुमे,
एवढो तुम केम प्रेम ॥ १ ॥ तव वैश्रमण कहे हवे, सांजल थइ साव-
धान ॥ कारण मुज आव्या तणुं, कर्णामृत मानुं पान ॥ २ ॥ जंबुद्वी-
पता जरतमां, नयरी संगर नाम ॥ अष्टापदने दुकमी, तिहां मम्मण
नृप ठाम ॥ ३ ॥ वीरमती प्रिया तेहनी, अठे ते रूपनिधान ॥ एक दिन
दंपती नीसखां, रमवाने उद्यान ॥ ४ ॥ साथ एक तिहां देखीयो, दीगो
तिहां एक साथ ॥ कृमाश्रमण ते मुनिवर, रजनो मेळ अगाध ॥ ५ ॥
तव नृप मनमां चित्तवे, थयां अशुकन ए आज ॥ मृगतोलाधी मृग परे,
लेइ गयो ते मुनिराज ॥ ६ ॥ राजकुले लावी करी, राख्या घटिका वार ॥
हवे आगळ शुं नीपजे, ते सुणजो अधिकार ॥ ७ ॥

॥ ढाल आवामी ॥

॥ हारे हारे साहिवा रे, गोकुल गामने गोंदरे रे ॥ उजो कृष्णमोरारी रे
लाळ, बलिहारी तुज वेशनी ॥ ए देशी ॥ हारे हारे साहिवा रे, कांश्क
करुणा आणीने रे, जाले एणी परे वाणी रे लाळ ॥ बलिहारी तुज वेपनी
रे ॥ ए आंकणी ॥ हारे किहांथी आव्या ने किहां जायशो रे, तव कहे मुनि
गुणखाण रे लाळ ॥ व० ॥ १ ॥ हारे रोहितकपुरथी आवीया रे, जाशुं अष्टा-
पद ठाण रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ करशुं जात्रा जिन तणी रे, जे आपे
निर्वाण रे लाळ ॥ व० ॥ २ ॥ हां० ॥ मुज पकड्यो तुम्हे दंपती रे, कीधो
साथ विजोग रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ अमे नवि जात्रा करी शक्या रे, धर्म-
मां विघननो जोग रे लाळ ॥ व० ॥ ३ ॥ हां० ॥ राग जेम बध्यो मुनि उपरे
रे, वेर विसाखुं ताम रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ जेम कुंखप्र ते विसरे रे, हृदय
कोमल थयुं जाम रे लाळ ॥ व० ॥ ४ ॥ हां० ॥ मुनि पण परउपगरीया रे,
जीवदया कळो धर्म रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ योग्य जीव जाणी करी रे,
दयां जिनशासन मर्म रे लाळ ॥ व० ॥ ५ ॥ हां० ॥ मुनिवर जाख्यो धर्म-
ने रे, सांजली दंपती तेह रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ धर्म पास्यां जिनवर
तणो रे, पन्निळाच्या मुनि नेह रे लाळ ॥ व० ॥ ६ ॥ हां० ॥ मुनिवर अष्टा-
पद गया रे, आळनां व्रत धरे वार रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ जेम करपी

धन साचवे रे, तेम व्रत साचवे सार रे ॥ व० ॥ ७ ॥ हां० ॥ शासनदेवता
 एकदा रे, थिर करवाने हेत रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ अष्टापद ते लेइ गइ
 रे, धर्म तणे संकेत रे लाळ ॥ व० ॥ ८ ॥ हां० ॥ तिहां सुर असुर पूजा
 करे रे, जिनप्रतिमानी सार रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ देखीने आनंद उपनो
 रे, प्रणमी आवी निज द्वार रे लाळ ॥ व० ॥ ९ ॥ हां० ॥ रतन जमित
 सोना तणां रे, तिलक करे चोवीश रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ जिन एक एक
 निमित्तनां रे, आंघिल कीधां वीश रे लाळ ॥ व० ॥ १० ॥ हां० ॥ एक दिन
 अष्टापद गइ रे, साथे लेइ परिवार रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ पूजा करी
 स्तवना करी रे, जिनवरनी मनोहार रे लाळ ॥ व० ॥ ११ ॥ हां० ॥ चोवीश
 तिलक चढावीयां रे, चोवीश जिनने लळाट रे ॥ व० ॥ हां० ॥ तपतपती अति
 आकरां रे, धर्म करे तेह राट रे लाळ ॥ व० ॥ १२ ॥ हां० ॥ कृतकृत्य आत्मने
 मानती रे, आवी नगरे तेह रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ चिन्न शरीर
 मन एक ठे रे, इणी परे दंपती नेह रे लाळ ॥ व० ॥ १३ ॥ हां० ॥ मरण
 समाधि तिहां करी रे, उपन्यां ते देवलोक रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ देव
 देवी सुख जोगवे रे, मन हरखे गतशोक रे लाळ ॥ व० ॥ १४ ॥ हां० ॥
 मम्मण जीव हवे चवी रे, उपनो बहुली देश रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ पोत-
 नपुर नगरे इहां रे, आजीरपणे सुविशेष रे लाळ ॥ व० ॥ १५ ॥ हां० ॥
 धम्मिल्लनो पुत्रज थयो रे, रेणुका माता जाण रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥
 धन्य नामा पुण्यपात्र ठे रे, जाग्यवंत गुणखाण रे लाळ ॥ व० ॥ १६ ॥ हां० ॥
 वीरमती चवी उपनी रे, धुसरी नामे नारी रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ वर्षा
 श्रुत आवी एकदा रे, करे दर्डुर पोकार रे लाळ ॥ व० ॥ १७ ॥ हां० ॥
 ज्युं अमावास्यानी यामिनी रे, तेम अंधारुं घोर रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥
 घर चूए चालणी परे रे, थाये गाजनो शोर रे लाळ ॥ व० ॥ १८ ॥ हां० ॥
 केशवती पृथिवी अइ रे, उग्यां हरियां ताम रे लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ मातुं
 नारीए पहेरीयां रे, सेवाल वखने ठाम रे लाळ ॥ व० ॥ १९ ॥ हां० ॥
 बीजली चिहुं दिशि चमकती रे, कर्दम जानु समान रे लाळ ॥ व० ॥
 ॥ हां० ॥ पंथिशत्रु प्रगट थयो रे, जीवाकुल थानो थान रे लाळ ॥
 व० ॥ २० ॥ हां० ॥ इणी परे वर्षा उम्महो रे, वरसे अखंफित धार रे
 लाळ ॥ व० ॥ हां० ॥ महिपी चारवा नीकट्यो रे, आजीर धन्यकुमार रे

लाल ॥ व० ॥ २१ ॥ हां० ॥ मेघघटा महिषी बहु रे, प्रौढा शब्द करंत रे
 लाल ॥ व० ॥ हां० ॥ वरण श्यामल ने पय करे रे, झू गगने विचरंत रे
 लाल ॥ व० ॥ २२ ॥ हां० ॥ ठत्र धखुं निज मस्तके रे, पाणी करे ते दूर
 रे लाल ॥ व० ॥ हां० ॥ महिषीनी पूठे जमे रे, वरसे जलनुं पूर रे लाल ॥
 व० ॥ २३ ॥ हां० ॥ बीजे खंडे आठमी रे, ढाल बीजे अधिकार रे लाल
 ॥ व० ॥ हां० ॥ गुरु उत्तमनी साहाय्यी रे, पदमविजय जयकार रे लाल
 ॥ व० ॥ २४ ॥ हां० ॥ सर्व गाथा ॥ २४० ॥

॥ दोहा ॥

॥ वरसे महा वर्षा तिहां, शीत होये जन जोर ॥ व्यापारी व्यापारना,
 करे उद्यम निज गोर ॥ १ ॥ जमतां जमतां देखीया, पुण्यप्रकृतिने जोर ॥
 मेरु परे निश्चल मुनि, एक पगे एक गोर ॥ २ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ जयो जयो जगचिंतामणि रे ॥ ए देशी ॥ बीठा मुनिवर एहवा रे,
 थया दुर्वल करी उपवास रे ॥ शीत पीनाए अति कंपता रे, जेम वृद्ध
 अनिले थिर नास रे ॥ १ ॥ जीरे जयो जयो मुनिवर गुणधर रे ॥ ए
 आंकणी ॥ उग्र परीपहने सहे रे, ते मुनिपुंगव महाधीर रे ॥ देखी करुणा
 उपनी रे, धरे ठत्र शिरे आजीर रे ॥ जी० ॥ २ ॥ तव मुनिने शाता थइ
 रे, मातुं वेठा वसतिमांहि रे ॥ वृष्टि नवि विरमे किमे रे, मद्यपानीने घूम
 ज्युं प्राही रे ॥ जी० ॥ ३ ॥ मुनिवरने अजिग्रह अठे रे, जिहां लगे वरसे
 ए बारि रे ॥ तिहां लगे नवि हातुं किमे रे, पण वरसे अखंरित धार रे ॥
 जी० ॥ ४ ॥ तेह घनाघन विरमीयो रे, प्रणमी ते महिषीपाल रे ॥ पग-
 तलीयां उखांसीने रे, करी अंजलि ते निज जाल रे ॥ जी० ॥ ५ ॥ स्वामी
 किहांथी आवीया रे, आ विपम काख दुःखदाय रे ॥ कहे मुनि पांडु
 देशथी रे, अमे श्याव्या आणे ठाय रे ॥ जी० ॥ ६ ॥ लंका नगरीए जायता
 रे, गुरुपाय वंदनने हेत रे ॥ वाट मांहि वर्षा थइ रे, धाराधर धाराखंर न
 देत रे ॥ जी० ॥ ७ ॥ एह जीमूतने वरसतां रे, कृपिने नवि कल्पे विहार
 रे ॥ तिणे अजिग्रह करी इहां रखा रे, वरसे जिहां लगे घनधार रे ॥
 जी० ॥ ८ ॥ सात दिवस थया जेहने रे, विरम्यो ए जखद ते आज रे ॥
 प्रथ प्रतिज्ञा माहरे रे, थइ इणी परे कहे कृपिराज रे ॥ जी० ॥ ९ ॥

रहेसुं थानक जोइने रे, तव बोले ते आजीर रे ॥ स्वामी महिषी उपर चढो रे, वाढे कईम ने बहु नीर रे ॥ जी० ॥ १० ॥ तव मुनिवर कहे इणी परे रे, जीव उपर चढे साध रे ॥ परपीना मुनि नवि करे रे, जीवदया प्रतिपाद्य अगाध रे ॥ जी० ॥ ११ ॥ पायचारी मुनिवर कहा रे, तिणे नवि वेसुं कांइ रीति रे ॥ इम कही बिहुं जण चालीया रे, धन्य धरतो मुनिशुं प्रीति रे ॥ जी० ॥ १२ ॥ करे मुनिने इम विनति रे, तुमे उज्जरहो इणी ठार रे ॥ हुं आबुं जेप दोही करी रे, तिहां लगे मुक्त करी उपगार रे ॥ जी० ॥ १३ ॥ इम कहीने निज घर गयो रे, महिषी दोही जख्यो कुंज रे ॥ हर्षथी आव्यो मुनि कने रे, मन मांहि घणोज अदंज रे ॥ जी० ॥ १४ ॥ मुनिवरने पमिलाजीया रे, निज जीवने माने धन्य रे ॥ पारणुं तिहां मुनिवर करे रे, जस मन निर्मम अति पुण्य रे ॥ जी० ॥ १५ ॥ चोमासुं तिण पुर रही रे, मुनिवरजीए कीधो बिहार रे ॥ आवकव्रत ते दंपती रे, पाखे अति उदार रे ॥ जी० ॥ १६ ॥ धन्य ने धुसरी आविका रे, अंगीकरे महाव्रत जार रे ॥ सात वरस लगे पालीयुं रे, चारित्र समाधिमां सार रे ॥ जी० ॥ १७ ॥ काल करीने उपन्यां रे, हैमवंत क्षेत्रमां दोय रे ॥ युगलजावथी ते मरी रे, दोय देवपणे ते होय रे ॥ जी० ॥ १८ ॥ देव चवीने उपनो रे, इणहीज जरत मजार रे ॥ कोशल देशमां बीपती रे, नगरी कोशला सुखकार रे ॥ जी० ॥ १९ ॥ कुल इक्ष्वाकुमां उपनो रे, ठे नामे निषध महाराज रे ॥ सुंदरा उदरे उपनो रे, धन्य जीव नल नामे ते राज रे ॥ जी० ॥ २० ॥ सुत बीजो कुवेर जलो रे, बीजे खंडे बीजे अधिकार रे ॥ डालं कही नवमी जली रे, मुनि पद्मविजये सुखकार रे ॥ जी० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ २११ ॥

॥ दोहा ॥

॥ देश विदर्ज नामे अठे, कुंमिनपुर तिहां सार ॥ जीम पराक्रम जीमरथ, पुष्पदंती तस नार ॥ १ ॥ व्रण वर्ग नित्य साचवे, जोगवे जोग रसाल ॥ हवे आजीर देवी चवी, उपजे तिहां तिल ताल ॥ २ ॥ सूती राणी एकदा, देखे स्वप्न उदार ॥ यामिनी अंते रुयहुं, कहे आवी जरतार ॥ ३ ॥ स्वामी आज में स्वप्नमां, दीगो हाथी एक ॥ दवअग्निथी नासतो, आव्यो तुम घर ठेक ॥ ४ ॥ ते प्रत्यक्षपणे करी, दीगो तव कहे राय ॥ गर्ज उपजशे अति जलो, सहु जनने सुखदाय ॥ ५ ॥ राय राणी इणी परे बिहुं, करतां

वचन विधास ॥ अचरिज एक ते उपन्युं, ते सुणजो उद्दास ॥ ६ ॥

॥ दास दशमी ॥

॥ महाविदेह क्षेत्र सोहामणुं ॥ ए देशी ॥ इणी अवसर एक हाथीयो,
उज्ज्वल वर्ण शरीर लाल रे ॥ आवी राय राणी प्रते, खंधे धरे शौमीर लाल
रे ॥ १ ॥ दान तणां फल देखजो ॥ ए आंकणी ॥ चोक फेर ते फेरवे,
वहे अचरिज सवि लोक लाल रे ॥ पुष्प प्रमुखे पूजा करे, लोक तणा थोके
थोक लाल रे ॥ दा० ॥ २ ॥ राजद्वारे आवी करी, उतारे ते दोय लाल
रे ॥ जइ आलान मूले रह्यो, वृष्टि कुसुम रत्न होय लाल रे ॥ दा० ॥ ३ ॥ राय
उतारे आरती, करी पूजा सत्कार लाल रे ॥ चंदन प्रमुख विक्षेपीयां, गज-
मुख आगल सार लाल रे ॥ दा० ॥ ४ ॥ मास पूरण थइ अन्यदा, शुभ जोग ने
शुभ वार लाल रे ॥ मेघघटा विद्युत परे, प्रसवे पुत्री उदार लाल रे ॥ दा० ॥ ५ ॥
श्रीवष्ट जुं वक्षस्यले, महापुरुषने होय लाल रे ॥ तेम जाले शोभे घणुं,
सहेजे तिलक ते जोय लाल रे ॥ दा० ॥ ६ ॥ तास जनमप्रजावधी, सह
राजा शिरदार लाल रे ॥ जीम निसीम ते विक्रमे, तेज प्रताप जंगार लाल
रे ॥ दा० ॥ ७ ॥ स्वप्न संजारी राय ते, दवधी दंती आयात लाल रे ॥
॥ दवदंती अजिधा ठवे, कुंकिन जूपति तास लाल रे ॥ दा० ॥ ८ ॥ कन-
कनी मुद्रिका उपरे, रत्न जकित जेम होय लाल रे ॥ तेम शुति शोभे ए-
हनी, करे प्रशंस सह कोय लाल रे ॥ दा० ॥ ९ ॥ दिन दिन वधती ते-
हवे, श्वास सुगंधित तास लाल रे ॥ मात शोक्य पण बाहली, पुण्य प्र-
पल ठे जास लाल रे ॥ दा० ॥ १० ॥ पाय नेउर रणऊण करे, पद चंक्र-
मणे तेह लाल रे ॥ लखमी परे क्रीना करे, तिणे दीपावे गेह लाल रे
॥ दा० ॥ ११ ॥ आठ वरसनी सा थइ, जणवा मूके तास लाल रे ॥
सादी मात्र गुरुने करी, करती कला अज्यास लाल रे ॥ दा० ॥ १२ ॥
जेम आदर्शमां संक्रमे, प्रतिधिंव परे थाय लाल रे ॥ कर्मपयनी मुख
शास्त्रनी, पारंगामी कहेवाय लाल रे ॥ दा० ॥ १३ ॥ स्याद्वाद शैली
पक्षी, जिनधर्म मति होय लाल रे ॥ पंडित तेहवो जग नहीं, आवी
जीते कोय लाल रे ॥ दा० ॥ १४ ॥ कलासायर ते कुंवरी, वाघेश्वरी परे
जेह लाल रे ॥ तात पासे आवे हवे, कलाचारय सह तेह लाल रे ॥
॥ दा० ॥ १५ ॥ निज कला कौशलपणुं, देखावे तेह तात लाल रे ॥ तात

ઘણું હર્ષિત થયો, દેહી એહવી વાત લાલ રે ॥ દાળ ॥ ૧૬ ॥ એક લાલ
 એક સહસ્ર દીપે, પાઠકને દીનાર લાલ રે ॥ શાસનદેવતા નારીને, જિન-
 પ્રતિમા દીપે સાર લાલ રે ॥ દાળ ॥ ૧૭ ॥ કહે દવદંતીને એહબું, સોલમા
 શ્રીજિન શાંતિ લાલ રે ॥ જાવી જિનપ્રતિમા ઓઠે, પૂજો ધરી મન ખાંત લાલ
 રે ॥ દાળ ॥ ૧૮ ॥ હમ કહી અદૃશ્ય તે થઈ, પ્રતિમા લેઈ તેહ લાલ રે ॥ હર્ષિ-
 ત વદને તે નમી, તુરત આવે નિજ ગેહ લાલ રે ॥ દાળ ॥ ૧૯ ॥ સહીર્ષમાં
 રમતી થકી, યૌવન પાવન પામી લાલ રે ॥ પર્વતે લાવણજલ તણી, મદ-
 ન ચેલણનું ઠામ લાલ રે ॥ દાળ ॥ ૨૦ ॥ ત્રીજે અધિકારે કહે, વીજે ધંધે ઢાલ
 લાલ રે ॥ દશમી ઉત્તમવિજયનો, પદ્મવિજય સુવિશાલ લાલ રે ॥ દાળ ॥ ૨૧ ॥

॥ દોહા ॥

॥ એક દિન દવદંતી પિતા, દેહી યૌવન લાલ ॥ તસ વિવાહને કારણે,
 કરે તે સઘલે જાલ ॥ ૧ ॥ પણ તસ સરિખો નવિ જલ્લો, ચિંતાતુર તે રાય
 ॥ વરસ અઢારની સા થઈ, પણ તસ વર નવિ પાય ॥ ૨ ॥ કન્યા મહોટી
 ઘર થઈ, તસ સ્વયંવર તે યુત્ત ॥ કોઈ પુરુષ એમ સાંજલી, આવી રાયને
 ઉત્ત ॥ ૩ ॥ સ્વયંવરમંરુપ માંકીયો, વહુ રાજા આવંત ॥ તરુણવયી વહુ
 રાજસુત, ફરિવંત ગુણવંત ॥ ૪ ॥ નિપથ રાય પણ આવીયો, કૌશલ દેશ
 અધિપ ॥ નલ કુવેર સુત સાથ લહી, હર્ષ લહી અતિ સિખ ॥ ૫ ॥

॥ ઢાલ અગ્યારમી ॥

॥ દેશી માણીના ગીતની ॥ જે જે આવ્યા રાજવી, દીપે સહુને સત્કાર
 ॥ રાજન જી ॥ પાલક નામ વિમાન જ્યું, મંરુપ કીધ ઉદાર ॥ રાજન જી
 ॥ વાત સુણો વિવાહની, વાત કહાં ઠાં, હર્ષ ધરાં ઠાં, જાણો પુણ્યનો ચેલ
 ॥ રાજન જી ॥ વાત ॥ ૧ ॥ ય આંકળી ॥ માંચા માંડ્યા અતિ જલા,
 માનું દેવવિમાન ॥ રાજન જી ॥ શક સામાનિકની પરે, દીપે તેહ રાજા-
 ન ॥ રાળ ॥ વાળ ॥ ૨ ॥ કેડક કમલકીના કરે, કુસુમકંડુક કેડ સાર ॥
 ॥ રાળ ॥ કામ સમાન સ્વરૂપથી, દીપે તાસ દેદાર ॥ રાળ ॥ વાળ ॥ ૩ ॥
 દવદંતી આવી તિહાં, વરવરવાને હેત ॥ રાળ ॥ પ્રતિહારી વહુ દાલવે, રાય
 તણા સંકેત ॥ રાળ ॥ વાળ ॥ ૪ ॥ પણ મનમાં કોઈ નવિ રુચ્યો, અનુ-
 ક્રમે સ્તવતાં તાસ ॥ રાળ ॥ ॥ કૌશલ દેશનો ચૂપતિ, નામે નિપથ તે સાસ
 ॥ રાળ ॥ વાળ ॥ ૫ ॥ એહનો સુત નલ નામથી, મહા વલવંતો જેહ ॥ રાળ ॥

कुवेर अतुज एहनो अठे, वर जाणी गुणगेह ॥ रा० ॥ वा० ॥ ६ ॥ वरमाला
 तव कुंवरी, नल महावल गले थाप ॥ रा० ॥ वाणी थइ आकाशमां,
 वर वख्यो रुनो थाप ॥ रा० ॥ वा० ॥ ७ ॥ धूमकेतु परे उठीयो, कृष्ण राय
 कुमार ॥ रा० ॥ खड्ग लेइने इम कहे, मूक मूक एह नार ॥ रा० ॥ वा० ॥
 ८ ॥ घाली फोकट माल ए, दवदंतीए तुज ॥ रा० ॥ केम तुं परणे सह-
 जमां, वलीया वेठा मुज ॥ रा० ॥ वा० ॥ ९ ॥ चीमसुता मूको हवे,
 नहींतर करो संग्राम ॥ रा० ॥ कृष्ण राय जीत्या बिना, केम लेइ जाशो
 धाम ॥ रा० ॥ वा० ॥ १० ॥ तव नल मन हसतो कहे, खेद करे केम
 मूढ ॥ रा० ॥ दवदंतीए मुजने वख्यो, केम न बिचारे मूढ ॥ रा० ॥ वा० ॥
 ११ ॥ परनारीने इच्छतां, तुजने केम कल्याण ॥ रा० ॥ एम वाख्यो पण
 नवि रह्यो, तव कखुं खड्ग ते पाण ॥ रा० ॥ वा० ॥ १२ ॥ नल ते अनल
 परे थयो, दीसे अति बिकराल ॥ रा० ॥ नल ने कृष्ण राजा तणां, अनीक
 ते थयां विसराल ॥ रा० ॥ वा० ॥ १३ ॥ दवदंती मन चिंतवे, धिग्
 धिग् मुजने आंही ॥ रा० ॥ ह्य थाये मुज कारणे, पुण्यहीन हुं प्राही
 ॥ रा० ॥ वा० ॥ १४ ॥ जो हुं दह जिनशासने, तो थारु ए शांत ॥ रा० ॥
 जय थाये नल कुमरनो, दोय कटक सुखशांत ॥ रा० ॥ वा० ॥ १५ ॥ इम
 कही कलश पाणी तणुं, लेइ ठांटे जण वार ॥ रा० ॥ कृष्ण राय तव
 तेम थयो, जेम निर्वात अंगार ॥ रा० ॥ वा० ॥ १६ ॥ शासनदेवी प्रजा-
 वधी, कृष्ण राय तरवार ॥ रा० ॥ पाकुं फल जेम डुम थकी, हेठी पडी तेणी
 वार ॥ रा० ॥ वा० ॥ १७ ॥ कृष्ण राय चिते इच्छुं, नहीं सामान्य ए कोय
 ॥ रा० ॥ एतो योग्य ठे वंदवा, देव सान्निध्य जस होय ॥ रा० ॥ वा० ॥ १८ ॥
 करकज जोनी इम कहे, तुं मुज वंदवा योग्य ॥ रा० ॥ इणी परे कृष्ण ते
 वोळतो, धरी मनमां शुज योग ॥ रा० ॥ वा० ॥ १९ ॥ करी विवाह मनोछव
 तिहां, सहजने विसर्जे राय ॥ रा० ॥ ह्य गय रह जन्मधहुं दीये, करमोचनने
 ठाय ॥ रा० ॥ वा० ॥ २० ॥ गावे मंगल गोरनी, वांघे कंकण हाथ ॥ रा० ॥
 ग्रहदेवनी पूजा करे, निपध चीम दोय साथ ॥ रा० ॥ वा० ॥ २१ ॥ महा-
 उत्सव करीने तिहां, करमोचन करी खांत ॥ रा० ॥ चीम विसर्जे निप-
 , पुत्र सहित जली जांत ॥ रा० ॥ वा० ॥ २२ ॥ दवदंतीने शीखवे, मात
 धरी नेह ॥ रा० ॥ आपदे पण तजीये नहीं, ठाया परे पतिदेह ॥

॥ रा० ॥ वा० ॥ ३३ ॥ लेइ आणा माय तायनी, रथमां वेसे तेह ॥ रा० ॥
कोशला सन्मुख चालीयो, मनमां धरी निज गेह ॥ रा० ॥ वा० ॥ ३४ ॥
जल आशय आवे जिहां, कर्म शेष रहंत ॥ रा० ॥ धूले गगन ते ठाड्युं,
वीजी धरा मानुं हुंत ॥ रा० ॥ वा० ॥ ३५ ॥ वीजे खंडे अति जली,
कही वीजे अधिकार ॥ रा० ॥ ढाल अग्यारमी सांजलो, पद्म कहे सुख-
कार ॥ रा० ॥ वा० ॥ ३६ ॥ सर्व गाथा ॥ ३७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मारग हवे इण अवसरे, अर्क अस्तंगत आय ॥ तम व्याप्युं सह
लोकमां, तिहां नवि कांड देखाय ॥ १ ॥ पण निज पुर जावां तणी, इच्छा
अधिकी राय ॥ पण आलोक विना थया, परवश सधला जाय ॥ २ ॥ नवि
स्थलनी मालिम पडे, जल पण नवि देखाय ॥ गर्ता वृद्ध अलक्ष सह,
मानुं चौरिंद्रिय थाय ॥ ३ ॥ नल दवदंतीने कहे, जालतिलकथी आज ॥
सहुने अजुवाळुं करो, ए महोटुं अम काज ॥ ५ ॥

॥ ढाल वारमी ॥

॥ देशी रसीयानी ॥ दवदंती निज जाल प्रमार्जती, दूर थयो अंधकार
॥ राजेसर ॥ जालतिलक आदित्य परे तपे, हुज प्रकाश तिवार ॥ राजे-
सर ॥ १ ॥ पुण्य तणां फल देखो इणी परे ॥ ए आंकणी ॥ सह सुखमां
हवे आगल चालीया, तव मुनिवर तिहां दीठ ॥ रा० ॥ मेरु परे काउस्तग
मांहे रखा, सही उपसर्ग उक्किठ ॥ रा० ॥ पु० ॥ १ ॥ तव नल कुमार
कहे निज तातने, करो दर्शन रुपिराज ॥ रा० ॥ वाट मांहि प्रसंगे
फल थयुं, सारो आत्मकाज ॥ रा० ॥ पु० ॥ ३ ॥ मदमातो करिवर
निज गातने, खणतो वृद्धनी त्रांत ॥ रा० ॥ तस मदगंधथी त्रमर ते
आवीया, पण मुनिवर अति शांत ॥ रा० ॥ पु० ॥ ४ ॥ पूरव पुण्यथी. ए
मुनि पामीया, तव ते निषिध राजान ॥ रा० ॥ पुत्र परिछद सहित
सेवा करे, जंगम तीरथ मान ॥ रा० ॥ पु० ॥ ५ ॥ नल कुवेर वेहु त्रात
नमी तिहां, करी उपसर्ग ते दूर ॥ रा० ॥ करे प्रशंसा हर्ष धरी घणो,
जाग्या पुण्यपट्टर ॥ रा० ॥ पु० ॥ ६ ॥ अनुक्रमे कौशला नयरीने डुकमा,
पहोता नल कहे ताम ॥ रा० ॥ दवदंती सुणी कोशला शोजती, जिन-
वर चैत्य उदाम ॥ रा० ॥ पु० ॥ ७ ॥ दवदंती चिंते धन्य हुं थइ, नल

खाधो जरतारं ॥ रा० ॥ जास प्रसादे चैत्यने वंदशुं, नित नित हर्ष
 अपार ॥ रा० ॥ पु० ॥ ८ ॥ शुभ दिवसे पुरमां प्रवेश करी, दंपती करे
 हंवे केल ॥ रा० ॥ कोइ दिन हिंचोले विहुं हिंचतां, नव नव खेलतां खेल
 ॥ रा० ॥ पु० ॥ ९ ॥ कोइ दिन धम्मिल्ल गुंथे नारीनो, कुसुम सुगंध
 ते धार ॥ रा० ॥ कोइ दिन सोगठे ने पाशे रमे, तूर वजावे किवार ॥
 ॥ रा० ॥ पु० ॥ १० ॥ अवसर लही एकांते कोइ दिने, नल दवदंतीनी
 पास ॥ रा० ॥ नाटक तेह करावे हर्षशुं, नव नव रीति विलास ॥ रा० ॥
 ॥ पु० ॥ ११ ॥ एक दिन निपथ राजा नल कुमरने, थापी राज्यनो जार
 ॥ रा० ॥ युवराजे थापे लघु पुत्रने, आप लीये व्रत सार ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १२ ॥ निज प्रजा पाले दिने दिने नृपति, लोक सुखे तस सुख ॥ रा० ॥
 नल राजा पण तस जो दुःख होये, तो नलने होय दुःख ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १३ ॥ एक दिन राजा पूठे मंत्रीने, न्यून अठे मुज कांय ॥ रा० ॥
 मंत्री कहे तव सांजलो स्वामी जी, जेह तुमारो रे ताय ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १४ ॥ जरतमां त्रीजा अंशनो अधिपति, ताहरो तात ते जाण ॥ रा० ॥
 ॥ तुं तो सकल जरतने जोगवे, तात अधिक गुणखाण ॥ रा० ॥ पु० ॥
 ॥ १५ ॥ योजन शत वे जाणो इहां थकी, तह शिलापुर ठाम ॥ रा० ॥ नाम
 कदंब अठे महाराजीयो, माने आण न स्वाम ॥ रा० ॥ पु० ॥ १६ ॥
 इम सांजली ते हूतने मोकट्यो, पण नवि मानी रे आण ॥ रा० ॥ करवा
 रण ते साथे चालीयो, युद्ध करे निज पाण ॥ रा० ॥ पु० ॥ १७ ॥ तेह
 कदंब नृप मनमां चितवे, नवि जीतुं इण ठाम ॥ रा० ॥ जो जीवतो नासुं
 हवे इहां थकी, तो मुज व्रतशुं रे काम ॥ रा० ॥ पु० ॥ १८ ॥ इम चिं-
 तीने नागो तिहां थकी, लीधो संयमजार ॥ रा० ॥ हवे नल राय कदंब ख-
 मावतो, शिर धूणावे तिण वार ॥ रा० ॥ पु० ॥ १९ ॥ अनुक्रमे पद्मोतो
 नरपति तिहां थकी, कोशला नयरीए राय ॥ रा० ॥ अरध जरतनो अधि-
 पति रुयमो, वासुदेव परे थाय ॥ रा० ॥ पु० ॥ २० ॥ प्रीजे अधिकारे
 ए धारमी, वीजे खंडे रे ढाल ॥ रा० ॥ उत्तमविजयनो पद्मविजय कहे,
 पुण्यथी मंगलमाल ॥ रा० ॥ पु० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ ३५५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुसमां अंगारा समो, कुबेर अनुज ते जाण ॥ ठख खोले नल राय-

नां, व्यंतर परे तिण ठाम ॥ १ ॥ हवे एक दिन नल रायने, द्यूत रम-
णनी देव ॥ न्यायवंत पण उपनी, दुःखदायी ततखेव ॥ २ ॥ लांगे गुण-
वंता जणी, कलंक एकेकुं आय ॥ चंद कलंकी कमलने, कंटक लाग्यो जाय
॥ ३ ॥ सागरमां खारापणुं, चंदन पादपे नाग ॥ होय जरा खीरलने,
निर्धन पंक्ति लाग ॥ ४ ॥ कृपणपणुं धनवंतने, हिमगिरि लाग्यो ठार ॥
पालक पुत्र ते कृष्णने, उपनो कुल अंगार ॥ ५ ॥ श्रेणिकने कोणिक थयो,
उग्रसेनने कंस ॥ मल्लिनाथ स्त्री उपना, उत्तम कुल जशवंत ॥ ६ ॥ ते माटे
नल रायने, द्यूत रमणनी देव ॥ नित पनी ते नवि मटे, सुर जस करंता
सेव ॥ ७ ॥ एकसो आठ ते बुरुनी, हती रावणने जाल ॥ तब एके नवि
संपढी, जब आव्यो फिटण काल ॥ ८ ॥

॥ ढाल तेरमी ॥

॥ देशी मन बसीयानी ॥ कुवेर मनमां चिंतवे रे, जीतुं एहनुं राज्य रे ॥
सुणो जविया ॥ पण नवि जय पामे किमे रे, करत क्रिया जय काज रे ॥ १ ॥
दुःख पवियां ॥ एक दिन जावी जावथी रे, नल हाथ्यो दैवजोग रे ॥ सु०
॥ अनुकूल अक्ष पडे नहीं रे, लोक धरे मन शोग रे ॥ दुः० ॥ २ ॥ कुवेर
मारे सोगठी रे, नलनी वारंवार रे ॥ सु० ॥ गाम खर्वट खेट हारीयो रे,
लखमी हाथ्यो सार रे ॥ दुः० ॥ ३ ॥ सूके सरोवर जिणी परे रे, तेम सूकाणो
तेह रे ॥ सु० ॥ लोक विपाद करे घणो रे, असमंजस जोइ एह रे ॥ दुः० ॥ ४ ॥
कुवेर मन हरखे घणुं रे, देखी आपनी जीत रे ॥ सु० ॥ लोक तो नलनो
रागीयो रे, करे होकार ज्युं जीत रे ॥ दुः० ॥ ५ ॥ तेह सुणी आवी तिहां
रे, दवदंती तिण वार रे ॥ सु० ॥ इणी परे कहे कर जोमीने रे, मूको ए
व्यवहार रे ॥ दुः० ॥ ६ ॥ द्यूत न सेवो साहिवा रे, कहुं हुं वारोवार
रे ॥ सु० ॥ अनुजने हाथे आपीये रे, स्वामी राज्य उदार रे ॥ दुः० ॥ ७ ॥
पण नवि इणी परे कीजीये रे, जेहथी अपजश थाय रे ॥ सु० ॥ अप-
लक्षण महोहुं कहुं रे, लखमी एहथी जाय रे ॥ दुः० ॥ ८ ॥ थुरु कस्यां तुमे
शतगमे रे, पाम्या राज्य विशाल रे ॥ सु० ॥ ते तुम हाथथी साहिवा रे,
द्यूते थाय विसराळ रे ॥ दुः० ॥ ९ ॥ मदमाता गजनी परे रे, नवि माने ते
वयण रे ॥ सु० ॥ दवदंती रुदती थकी रे, कहे सहने सुणो सयण रे ॥ दुः०
॥ १० ॥ नलने वारोद्यूतथी रे, तब सहु वारे तास रे ॥ सु० ॥ पण नवि वाख्यो

जाणो रे जाणो रे मन आणो ए जीतीया रे ॥ ८ ॥ जीमसुता हुंकारमात्र
करे जेटले रे, तव नाठा सवि तेह ॥ जावे रे जावे रे धावे केडे विहुं जणा
रे ॥ ९ ॥ इमजातां ते रथ तो रही गयो वेगलो रे, आवी वीजा चोरे ॥
लीधो रे लीधो रे कीधो कारय निज तणो रे ॥ १० ॥ दवदंती थाकी तव सूती
तरुतले रे, तव वायु करे राय ॥ पाणी रे पाणी रे राणीने आणी दीये रे ॥
॥ ११ ॥ पूठे दवदंती हवे अटवी केटली रे, तव बोले नल राय ॥ प्रेमे रे
प्रेमे रे इम अटवी शत जोयणा रे ॥ १२ ॥ पांच जोयन आव्या आपण
तेहमां इहां रे, कहे दवदंती एम ॥ माहरं रे माहरं रे वारु हृदय ते कंपतुं
रे ॥ १३ ॥ इम अटवीमां सूरय क्षेत्रांतरे गयो रे, मानुं जणवे एम ॥
होय रे होय रे जोय संपद ते अथिर ठे रे ॥ १४ ॥ दवदंतीने काजे शय्या
तिहां रची रे, कहे सूवो इण ठाम ॥ बोले रे बोले रे खोले चित्त नलशुं
हवे रे ॥ १५ ॥ पश्चिम दिशि तापस आश्रम ठे स्वामी जी रे, जइये तिहां एक
रात ॥ गमीये रे गमीये रे रमीये विहाणे आगले रे ॥ १६ ॥ नल कहे तापस-
आश्रम नवि जावुं घटे रे, हीणानो संसर्ग ॥ कीजे रे कीजे रे लीजे तो मिथ्या-
पणुं रे ॥ १७ ॥ तापस संगे समकित जंगे वेगलुं रे, ते माटे रहो आंही ॥ बाणी
रे बाणी रे जाणी इम निज नाथनी रे ॥ १८ ॥ पंच परमेष्ठी प्रणमीने सोवे
तदा रे, निज्रा आवी ताम ॥ तास रे तास रे वासजुवन परे तेहने रे ॥ १९ ॥
ससरानुं शरणुं करणुं रुडुं नहीं रे, केम जाउं तस गेह ॥ नाहीं रे नाहीं
रे क्याहि वखाणुं रुयडुं रे ॥ २० ॥ वज्र परे करी हृदय ते मूकी नारीने
रे, जाउं वीजे ठाम ॥ शीले रे शीले रे शील होशे एहनां सदा रे ॥ २१ ॥
कुलआचरण कथुं ते उत्तम शील ठे रे, शील ते जाणो रूप ॥ रुने
रे रुने रे कूडुं जो होय वाहयथी रे ॥ २२ ॥ पंडित पण ते जाणो जे
शीले खरा रे, जे शीले करी हीन ॥ जणीयो रे जणीयो रे गणीयो नहीं ते
कारणे रे ॥ २३ ॥ चोर चरम कर काकिण शाकिण नवि ठले रे, चूत
व्यंतर ने प्रेत ॥ न ठले रे न ठले रे शीलवले प्राणी प्रते रे ॥ २४ ॥
अरि करि हरि नवि पासे आवे तेहने रे, ज्वलन जलोदर छूर ॥ जाये
रे जाये रे थाये जलमां थल जलोरे ॥ २५ ॥ शीलवंत नरणमां जयलछी
१ रे, गाढ बंध पण जाय ॥ छूरे रे छूरे रे पूरे आणंदे करी रे ॥ २६ ॥

बीजे खंडे बीजे अधिकारे कही रे, चौदमी ढाल रसाल ॥ एह रे एह रे
सेह पदम उत्तम तणे रे ॥ १७ ॥ सर्व गाथा ॥ ४१९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नल राजा एम चिंतवी, शोणित लेइ लिखंत ॥ बटशोजित दिशे
आवशे, देश विदर्ज सोहंत ॥ १ ॥ तिहांशी वाम दिशे जतां, आवशे को-
शल देश ॥ पीयर अथवा सासरे, जाजो करी उदेश ॥ २ ॥ माहरे तो
जावा तणो, एके ठाम न लाग ॥ रुदन करंतां इम लखी, चाख्यो ते
महाजाग ॥ ३ ॥ पग पग रखलना पामतो, जोतो पूठे नार ॥ अदृश्य
थइते नारी तव, चिंते मनमां धार ॥ ४ ॥ अहो बाला वन एकली,
सूती एह अनाथ ॥ बाघ सिंह जङ्गण करे, तो कुण एहनो साथ ॥ ५ ॥
उत्तम कुलमां उपनी, दवदंती ए नार ॥ मुक कारण आपद लही, शुं क-
रीथे इणी वार ॥ ६ ॥ जागी जीवित मूकशे, मूकी जाजं केम ॥ अथवा अक्षर
वांछीने, रहेशे कुशले केम ॥ ७ ॥ इम चिंती गयो आगले, सुपन लहे हवे
नार ॥ फलीयो फूट्यो रुयको, आंवा अति मनोहार ॥ ८ ॥ आरोही
ते अंवने, खाजं तुं फल सार ॥ आवी वनवारण तिहां, पादप नाख्यो उ-
पारु ॥ ९ ॥ दुःखणी तिहां हेठी पनी, ज्युं पंखीनुं अंरु ॥ प्रातसमय जागी
तिते, देखे दुःख प्रचंरु ॥ १० ॥

॥ ढाल पन्नरमी ॥

॥ रहो रहो रहो रथ फेरवोरे ॥ ए देशी ॥ जागी तव ते आरहे रे, करती
कोनि बिलाप रे ॥ यूथत्रप जेम हरणली रे, जोवे दशो दिश आप रे ॥
॥ १ ॥ थो दरिसण मुक स्वामी जी रे ॥ ए आंकणी ॥ रणमां मूकी एकली
रे, किहां चाल्या मुक नाथ रे ॥ जो इम मूकी चालवुं रे, तो शाने ग्रहो
हाथ रे ॥ २ ॥ थो ॥ नहीं आधार को तुम विना रे, आवो वेहेलां
आंही रे ॥ हांसीनी बेला नहीं रे, नवि जाणुं गया क्यांहि रे ॥ ३ ॥ थो ॥
लागी जोवा तिहां कणे रे, चिंते मन वली एम रे ॥ शुक्र वदन करवा
जणी रे, गया होशे के केम रे ॥ ४ ॥ थो ॥ पाणी खेवाने गया रे, अ-
थवा हास्या क्यांहि रे ॥ रुंधी राख्या तेहने रे, पण कांय कारण प्राही रे
॥ ५ ॥ थो ॥ रूपे लोजाणी खेचरी रे, अथवा हरी गइ तेह रे ॥ केम हजी
आव्या नहीं रे, स्वामी तुमे गुणगेह रे ॥ ६ ॥ थो ॥ थानक तो जूली

નથી રે, તે ડુમ નગ રણ એહ રે ॥ પણ નવિ નલ દેહું કિહાં રે, પ્રાણવહ્નજ
 મુજ જેહ રે ॥ ૭ ॥ ઘોઁ ॥ નવિ દેશે નલ રાયને રે, સુપન સંજારે તામ
 રે ॥ ઝંવ સમો નલ રાજીયો રે, રાજ્ય ફલાદિક ઠામ રે ॥ ૮ ॥ ઘોઁ ॥
 રાજ્યનું સુખ ફલસ્વાદ જે રે, પરિજન જાણો તે મુંગ રે ॥ વનહાથી મલ્યો
 તેહને રે, ડપાહ્યો તે રંગ રે ॥ ૯ ॥ ઘોઁ ॥ વૃક્ષ થકી પમ્વું થયું રે, તે નલ
 રાય વિયોગ રે ॥ જાણું એ સુપને કરી રે, ડુર્લભ પતિસંયોગ રે ॥ ૧૦ ॥
 ॥ ઘોઁ ॥ મહોટે સ્વર તિહાં રોવતી રે, કહે ણી પરે મુખ વાચ રે ॥ આપદ
 લહે નારી યદા રે, ધીરજ રહે કિમ સાચ રે ॥ ૧૧ ॥ ઘોઁ ॥ સ્વામી કેમ
 મુજને તજી રે, જાર જાણી થઈ મુજ રે ॥ ચાલં પ્રસન્ન વનદેવતા રે, સ્વામી
 દેલાનો મુજ રે ॥ ૧૨ ॥ ઘોઁ ॥ ધરતી માત વિવર દીયો રે, પેસું ધ-
 રતી માંહિ રે ॥ નાથ વિના નવિ રહી શકું રે, નવિ પામું સુખ ક્યાંહિ રે
 ॥ ૧૩ ॥ ઘોઁ ॥ આંસુધારા રેઝતી રે, સિંચે વનનાં ફંલ રે ॥ જલં થલ
 આતપ ઠાંહિ રે, નવિ પામે કહીં સુખ રે ॥ ૧૪ ॥ ઘોઁ ॥ અટવીમાં
 જમતાં થકારે, અક્કર દેશે તામ રે ॥ વલ્લ અંચલે હરશે તદારે, ચિંતે મનમાં
 આમ રે ॥ ૧૫ ॥ ઘોઁ ॥ પિયુ મન સરોવર હંસલી રે, નિશ્ચય હું હજી આજ
 રે ॥ નહીંતર કેમ લશે અક્કારા રે, મુજ પતિ નલ મહારાજ રે ॥ ૧૬ ॥ ઘોઁ ॥
 વાંચી ચિંતે એહું રે, જાહં તાતને ગેહ રે ॥ નાથ વચન એ માનવું રે, વૈયે
 કહું મન જેહ રે ॥ ૧૭ ॥ ઘોઁ ॥ વટમારગ ચાલી હવે રે, જોતી અક્કર તેહ
 રે ॥ જાણે નલ પાસે અઠે રે, અક્કર તેહ ગુણગેહ રે ॥ ૧૮ ॥ ઘોઁ ॥ વાઘ
 ડઠે લાવા ઘણા રે, દીસે જયંકર રૂપ રે ॥ પાસે નવિ આવી શકે રે, પાસે શીલ
 અનૂપ રે ॥ ૧૯ ॥ ઘોઁ ॥ ફણિધર મણિધર મોટકારે, દેહી ડપજે ત્રાસ રે ॥
 પણ નવિ આવે ડુકમા રે, શીલ અચલ જસ પાસ રે ॥ ૨૦ ॥ ઘોઁ ॥ મદ જ-
 રતા મયંગલ ઘણા રે, દીસે જે અતિક્રૂર રે ॥ સિંહ પરે નાવે ડુકમા રે, જેહને
 શીલ સનૂર રે ॥ ૨૧ ॥ ઘોઁ ॥ શ્યાદિક ડપડવ ઘણા રે, મારગ જાતાં થાય
 રે ॥ તેહને સહુ વિલયે ગયાં રે, જેહને શીલ સલાય રે ॥ ૨૨ ॥ ઘોઁ ॥
 વિધાય કંચેરથી રે, તેમ રુધિરે ડરે પાય રે ॥ દવ વીહીની જિમદાયણી
 ૧, શીઘ્ર થઈ તેમ જાય રે ॥ ૨૩ ॥ ઘોઁ ॥ મારગે સાથ મલ્યો હવે રે,
 મહારિકે જરપૂર રે ॥ દેહીને હર્ષિત થઈ રે, જિમ તરંગ જલપૂર રે ॥ ૨૪ ॥
 ઘોઁ ॥ પત્તરમી વીજાં લંભાં રે, દાલ ત્રીજે અધિકાર રે ॥ પદ્મવિજય

कहे शीलथी रे, होवे जय जयकार रे ॥ १५ ॥ दो० ॥ सर्व गाथा ॥ ४६४ ॥
॥ दोहा ॥

॥ साथ मांहे जेली थइ, तव आव्या तिहां चोर ॥ रुंध्यो आवी साथने,
करता ते अति सोर ॥ १ ॥ वीक होये धनवंतने, निर्धनने शी वीक ॥
वीक साचजापक जणी, जिम जाखुं हुं अलीक ॥ २ ॥ चिंता व्रतवंता जणी,
पासडो निरजीक ॥ शीलवंत बीये घणुं, नवि जाय नारी नजीक ॥ ३ ॥
जाय होय तेहनुं सदा, नवि होय तस शुं जाय ॥ देवपणुं हारी करी, जुड
एकेंद्रिय थाय ॥ ४ ॥ ते माटे ए लोकने, लागी महोटी वीक ॥ आमा अवला
नासता, आव्या चोर नजीक ॥ ५ ॥ दवदंती कहे सांजलो, न करो वीक
लगार ॥ कुलदेवी वाणी परे, सहु सांजले तिण वार ॥ ६ ॥

॥ दोहा सोलमी ॥

॥ उठ कलाखण जर घडो हे, दारुमारो मूल सुणाय ॥ ए देशी ॥ मुज
वेठां केम छूटशो हे, इम कहे दवदंती नार ॥ पण नवि जाये तसकरा हे,
तव कीधो हुंकार ॥ १ ॥ रायजादी बोले वचन रसाल ॥ ए टेक ॥ तव
नाठा ते तसकरा हे, वधिर थयुं सवि वन्न ॥ तेह साथना सहु जना हे,
चिंते इणी परे मन्न ॥ २ ॥ रा० ॥ आपणने पुण्ये करी हे, आवी कोइ वन-
देवी ॥ चोर थकी राख्या इणे हे, हुंकारे ततखेव ॥ ३ ॥ रा० ॥ प्रणमी सा-
र्थप विनवे हे, केम रणमां फरो मात ॥ कोण तमे ठो ते कहो हे, तव कही
सघली वात ॥ ४ ॥ रा० ॥ सार्थप कहे कर जोफीने हे, नलनारी अम माय
॥ तस्करथी राख्या वली हे, तिणे तुमे जीवित दाय ॥ ५ ॥ रा० ॥ करी
आश्वास राखी घरे हे, देवी परे आराध ॥ वर्षा तिण टाणे थइ हे, वरसे
वारि अगाध ॥ ६ ॥ रा० ॥ त्रण रात्रि वरस्यो तिहां हे, विरम्यो मेघ ति-
वार ॥ साथ मूकी आगल गइ हे, दवदंती मनोहार ॥ ७ ॥ रा० ॥ नल
वियोगना दिवसथी हे, चौथ जक्त करे नित ॥ मंद मंद जातां थका हे,
देखे एक ते जीत ॥ ८ ॥ रा० ॥ राक्षस एक दीठो तिहां हे, यम नृपति मातुं
पुत ॥ श्याम अमावास्या परे हे, काजल परे जेम जूत ॥ ९ ॥ रा० ॥
खाळं खाळं करतो थको हे, शेषनाग परे तेह ॥ नारी धैर्य धरी कहे हे, आपुं
मारी देह ॥ १० ॥ रा० ॥ पण एक माहरी वातमी हे, सांजलतुं थिर थाय ॥
जन्म्या ते मरवा जणी हे, तेहमां वीक न कांय ॥ ११ ॥ रा० ॥ कर्म कख्यां

ते जोगवे हे, प्राणी आपही एक ॥ तेहमां करत विपाद श्यो हे, इम कहे वचन विवेक ॥ १२ ॥ रा० ॥ बाह्य प्राण हरे माहुरा हे, पण नहीं माहुरी हाण ॥ रत्नत्रयी जे माहुरी हे, ते तो थिर रहे जाण ॥ १३ ॥ रा० ॥ ते माटे तुजने कहुं हे, हुं तुं पारकी नार ॥ मत ठेडो मुजने इहां हे, इम तुज नहीं श्रीकार ॥ १४ ॥ रा० ॥ धैर्य वचन ते सांजली हे, हरख्यो तेह पलाद ॥ तूवो तुं तुज उपरे हे, कहे मत कर विषवाद ॥ १५ ॥ रा० ॥ दवदंती कहे सांजलो हे, जो तूवो महाजाग ॥ तो कहो माहुरा स्वामीनो हे, कव संयोगनो लाग ॥ १६ ॥ रा० ॥ वारे वरसे ताहुरो हे, मलशे नल जरतार ॥ पीयरमां रहेतां थका हे, यक कहे एह प्रकार ॥ १७ ॥ रा० ॥ जो तुं कहे तो ताहुरा हे, मूकुं तातने गेह ॥ तव ते दवदंती कहे हे, आणी अतिहि सनेह ॥ १८ ॥ रा० ॥ बात कही स्वामी तणी हे, तिणे कखुं सघलुं काम ॥ पर नर साथे नवि घटे हे, जावुं मुजने धाम ॥ १९ ॥ रा० ॥ ते कारण जाळ सुखे हे, तव निज परगट रूप ॥ देखानी दवदंतीने हे, थयो अदृश्य स्वरूप ॥ २० ॥ रा० ॥ निज जरतार वियोगडे हे, वार वरसने प्रमाण ॥ जाणी अजिग्रह इम करे हे, त्रिकरण शुरू सुजाण ॥ २१ ॥ रा० ॥ वल्ल तांदूल जूपण वली हे, विगय विलेपन सार ॥ करे निषेध नल जिहां मले हे, सती शिरोमणि सार ॥ २२ ॥ रा० ॥ एक गिरिनी गुफा लही हे, करती तिहां निवास ॥ माटीमय जिन शांतिनी हे, मूरति करे ते उद्वास ॥ २३ ॥ रा० ॥ खूणे थापी तेहने हे, विरचे पूज उदार ॥ त्रण टंक जिनवर तणां हे, चोयजक तप सार ॥ २४ ॥ रा० ॥ शीले उपद्रव सवि मटे हे, शीले संग सुजाण ॥ अटवीमां सान्निध करे हे, शीले कोनि कल्याण ॥ २५ ॥ रा० ॥ बीजे खंडे सोलमी हे, ढाल बीजे अधिकार ॥ पंक्ति उत्तम-विजयनो हे, पद्मविजय कहे सार ॥ २६ ॥ रा० ॥ सर्व गाथा ॥ ४९६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ हवे सार्यप निज साथमां, नवि देखे ते नार ॥ पगळांना अनुसारयी, आव्यो तिणहीज वार ॥ १ ॥ तेह गुफामां आवीयो, दवदंतीनी पास ॥ दवदंती पूजा करे, आणी अंग उद्वास ॥ २ ॥ कुशख हेम जाणी करी, दवदंतीने ताम ॥ सार्यवाद दर्पित थयो, देखी पूजा वाम ॥ ३ ॥ पूजा ते प्री करी, पूठे कुशखनी बात ॥ तेहशुं मीठी वाणीय, जाले निज अव-

दात ॥ ४ ॥ केइ तापस आब्या तिहां, पासे वसता जेह ॥ अंबुद वरसे आ-
करो, उठे शब्द अछेह ॥ ५ ॥ किहां जइये तापस कहे, नहीं आपण आ-
धार ॥ श्वापदनी परे दोरता, देखे नारी तिवार ॥ ६ ॥ कहे मत बीहो बा-
पना, इम कीधो आश्वास ॥ दवदंती नारी करे, कुंडालुं चिहुं पास ॥ ७ ॥

॥ ढाख सत्तरमी ॥

॥ राय कहे राणी प्रते ॥ सुणो कामिनी ॥ ए देशी ॥ सतीया मांहि शिरो-
मणि ॥ जयवंती जी ॥ दवदंती ते नार ॥ गुणवंती जी ॥ शीलवंती जो हुं अहुं
॥ ज० ॥ तो ए कुंरुथी वार ॥ गु० ॥ १ ॥ वर्षो पण मांहे नहीं ॥ ज० ॥ इणी
परे जाखुं जाम ॥ गु० ॥ तव नवि बुंद पडे तिहां ॥ ज० ॥ वरसे बा-
हिर ठाम ॥ २ ॥ गु० ॥ तव सहु तापस चितवे ॥ ज० ॥ ए वनदेवी कोय
॥ गु० ॥ सार्थप पूठे नारीने ॥ ज० ॥ कोण देव ए होय ॥ ३ ॥ गु० ॥ ते
कहे परमेश्वर तणी ॥ ज० ॥ मूरति अति मनोहार ॥ गु० ॥ छुड जीव नवि
उपडवे ॥ ज० ॥ एह प्रसादे ए वार ॥ ४ ॥ गु० ॥ धर्म सुणी तस मुख थकी
॥ ज० ॥ अंगीकरे धरी प्रेम ॥ गु० ॥ कामधेनु तुं धर्मनी ॥ ज० ॥ सार्थप
जाखे एम ॥ ५ ॥ गु० ॥ तापस पण तस वचनथी ॥ ज० ॥ करता अंगी-
कार ॥ गु० ॥ मूकी तापसधर्मने ॥ ज० ॥ जैनधर्म जग सार ॥ ६ ॥ गु० ॥
खीर पान लीधा पढी ॥ ज० ॥ कांजी कुण करे पान ॥ गु० ॥ जैनधर्म लीधा
पढी ॥ ज० ॥ अन्य धर्म कुण मान ॥ ७ ॥ गु० ॥ सार्थवाह ते थानके ॥
॥ ज० ॥ नगरी वासे लांहि ॥ गु० ॥ तापस बोधने कारणे ॥ ज० ॥ तापस-
पुर उस्ताह ॥ ८ ॥ गु० ॥ शान्तिनाथ जिनवर तणुं ॥ ज० ॥ चैत्य करावे
शेठ ॥ गु० ॥ शेठ तापस सहु इम कहे ॥ ज० ॥ जैन थकी सहु हेठ ॥ ९ ॥
॥ गु० ॥ एक दिन रात समे हवे ॥ ज० ॥ गिरिशिर उपर जोय ॥ गु० ॥ सुर
आवता जावता ॥ ज० ॥ अजुआहुं तिहां होय ॥ १० ॥ गु० ॥ जय जय
शब्द ते सांजले ॥ ज० ॥ दवदंती तिण वार ॥ गु० ॥ जोवा गइ गिरि उ-
परे ॥ ज० ॥ तापस शेठ परिवार ॥ ११ ॥ गु० ॥ ते थानक सिंहकेशरी
॥ ज० ॥ पाम्यो केवलज्ञान ॥ गु० ॥ करवा महोत्सव तेहनो ॥ ज० ॥ आब्या
सहु तिण थान ॥ १२ ॥ गु० ॥ पाय प्रणमी मुनिवर तणा ॥ ज० ॥ वेठा
निज निज ठाम ॥ गु० ॥ देशना दीधी तिण समे ॥ ज० ॥ नवि उप-
गारने काम ॥ १३ ॥ गु० ॥ दुर्लज नरजव पामीने ॥ ज० ॥ न करो को

परमाद ॥ गु० ॥ दवदंती मुखने कहे ॥ ज० ॥ करी रुनो संवाद ॥ १४ ॥ गु० ॥
 कुलपतिने केवली कहे ॥ ज० ॥ दवदंती ए नार ॥ गु० ॥ धर्म कह्यो तिम
 जाणजो ॥ ज० ॥ एह सती निर्धार ॥ १५ ॥ गु० ॥ महोदो महिमा
 एहनो ॥ ज० ॥ तिणे वाख्यो घन घोर ॥ गु० ॥ हुंकारे करी त्रासव्या ॥ ज० ॥
 दुर्जय ते महा चोर ॥ १६ ॥ गु० ॥ देव एक आव्यो तिहां ॥ ज० ॥ वंदे केव-
 ली पाय ॥ गु० ॥ दवदंतीने एम कहे ॥ ज० ॥ सांजल तुं सुखदाय ॥ १७ ॥
 ॥ गु० ॥ शिष्य हतो तापस तणो ॥ ज० ॥ आ वनमां हुं सार ॥ गु० ॥
 कूर्पर नाम सोहामणुं ॥ ज० ॥ दुर्धर तपनो कार ॥ १८ ॥ गु० ॥ पंचा-
 शिने साधतो ॥ ज० ॥ पण तापस हुं एह ॥ गु० ॥ पूजा स्तवना नवि करे
 ॥ ज० ॥ क्रोध आव्यो मुज तेह ॥ १९ ॥ गु० ॥ तेह थानक मूकी गयो
 ॥ ज० ॥ दुःख लेहेतो तिण वार ॥ गु० ॥ क्रोधे काल करी थयो ॥ ज० ॥
 महा विपवर दुःखकार ॥ २० ॥ गु० ॥ एक दिन श्रीअरिहंतने ॥ ज० ॥
 रुसवा दोड्यो ताम ॥ गु० ॥ तें नवकार सुणावीयो ॥ ज० ॥ मुज श्रवणे
 गुणकाम ॥ २१ ॥ गु० ॥ दरमां पेठो हुं वली ॥ ज० ॥ एक दिन सुणी-
 या कान ॥ गु० ॥ तापस आगल जाखती ॥ ज० ॥ जीवाजीवनां थान
 ॥ २२ ॥ गु० ॥ जीवहिंसाथी दुःख लहे ॥ ज० ॥ इम सांजली तुज वाण
 ॥ गु० ॥ में मन मांहि चिंतव्युं ॥ ज० ॥ हिंसावंत हुं जाण ॥ २३ ॥ गु० ॥
 महापापी हुं सरजीयो ॥ ज० ॥ नाग तणो अवतार ॥ गु० ॥ शी गति थाशे
 माहरी ॥ ज० ॥ इहापोह तिण वार ॥ २४ ॥ गु० ॥ जातिसमरण
 उपनुं ॥ ज० ॥ तापस देखी मुज ॥ गु० ॥ वेराग्ये अणसण ग्रथुं ॥ ज० ॥
 वाणी लही में तुज ॥ २५ ॥ गु० ॥ सौधमें सुर हुं थयो ॥ ज० ॥ तपनुं
 फल नवि जाय ॥ गु० ॥ कुसुमसमृद्ध विमानमां ॥ ज० ॥ नाम कुसुम-
 प्रज थाय ॥ २६ ॥ गु० ॥ सह ताहरो महिमा अठे ॥ ज० ॥ अवधिज्ञानथी
 जाण ॥ गु० ॥ धर्मपुत्र हुं ताहरो ॥ ज० ॥ उपगारी तुज वाण ॥ २७ ॥
 ॥ गु० ॥ खामी सह तापस प्रते ॥ ज० ॥ कहे तापसने एम ॥ गु० ॥ आचक-
 लो तुमे ॥ ज० ॥ मनमां धारी प्रेम ॥ २८ ॥ गु० ॥ पूरव जव जे
 ॥ ज० ॥ खातुं खेइ शरीर ॥ गु० ॥ वृद्ध उपर जइ टांगीयुं ॥
 ॥ ज० ॥ इणी परे कहे महाधीर ॥ २९ ॥ गु० ॥ कोष करे जे मानवी ॥
 ॥ ज० ॥ लहे एहवा अवतार ॥ गु० ॥ जेम कूर्पर पूरव जवे ॥ ज० ॥

लखो हीणो जमवार ॥ ३० ॥ गुण ॥ बीजा खंरु मांहे कही ॥ ज० ॥ ढाल
त्रीजे अधिकार ॥ गुण ॥ सत्तरमी सोहामणी ॥ ज० ॥ पद्मविजय सुखकार
॥ ३१ ॥ गुण ॥ सर्व गाथा ॥ ५३४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कुलपति समकितधर पुरा, वली पाम्यो वैराग ॥ केवलीने प्रणमी
करी, इम जाखे महाजाग ॥ १ ॥ स्वामी महाव्रत दीजीये, कहे केवली
जगवान ॥ महारा गुरुजी आपशे, तुम्ह दीक्षातुं दान ॥ २ ॥ जशोज्ञ नामे
रुयना, सूरेश्वर गुणगेह ॥ ममत्व नहीं जस देहनुं, व्रत आपे तुम तेह
॥ ३ ॥ तब कुलपति महामति कहे, विस्सय पामी एम ॥ दीक्षा लीधी
स्वामी जी, तस कारण कहो केम ॥ ४ ॥ केवली कहे तुमे सांजलो, जे
कहुं हुं अवदात ॥ आयु अथिरपणुं वली, संसारे दुःखवात ॥ ५ ॥

॥ ढाल अठारमी ॥

॥ कनुवां रे फल ठे क्रोधनां ॥ ए देशी ॥ कोशला नयरीए राजीयो, कुवेर
इणे नामे ॥ तेहनो पुत्र हुं उपन्यो, आन्यो यौवन ठामे रे ॥ १ ॥ आयु
अथिर जवि प्राणीया ॥ ए आंकणी ॥ परणी कन्या एकदा, वलीयो घर
साहमो ॥ सूरि जशोज्ञ देखीया, जोजन जस नामो रे ॥ २ ॥ आ० ॥ पद-
कज प्रणम्यो तेहनां, दीधो मुज उपदेश ॥ में पूव्युं अवसर लही, कहुो
आयु मुज शेष रे ॥ ३ ॥ आ० ॥ देइ उपयोग गुरु कहे, पांच दिवस तुज
शेष ॥ सुणी विलखो थइ फूरतो, तब गुरु कहे उपदेश रे ॥ ४ ॥ आ० ॥
मत कर आरत तुं हवे, सांजल माहरी बाण ॥ चरण दिवस एक अनुज-
वे, तोपण होय शिवठाण रे ॥ ५ ॥ आ० ॥ पांच दिवस हजी ताहरे, ले तुं
संयमजार ॥ तब में चारित्र आदखुं, शिवसुखनुं दातार रे ॥ ६ ॥
आ० ॥ गुरु उपदेशथी आवीयो, विचरंतो इण ठाणे ॥ शुद्धध्यानथी क्षय
कस्यां, घातीकर्म ए ठाणे रे ॥ ७ ॥ आ० ॥ आवरण सहु झरे थयां, प्रगट
केवलज्ञाने ॥ लोकालोकने देखतो, विचरुं तुं इण थाने रे ॥ ८ ॥ आ० ॥
एम कही योगने रूधीया, जव उपग्राही कर्म ॥ खांत करी शिवमां गया,
जिहां शाश्वत हुआं शर्म रे ॥ ९ ॥ आ० ॥ देव वहन करे तस वपु, हवे
कुलपति लीये दीक्षा ॥ दवदंती पण एम कहे, मुजने दीयो गुरु शिंहारे ॥
॥ १० ॥ आ० ॥ तब जशोज्ञ गुरु कहे, नल साथे तुज जोग ॥ जोगववा

बहु दिन लगे, तेणे नहीं व्रतयोग रे ॥ ११ ॥ आ० ॥ सूरीसर हवे उतरी,
 तापसपुर मांदि आवे ॥ चैत्य तणी प्रतिष्ठा करे, समकित वीजने वावे
 रे ॥ १२ ॥ आ० ॥ सात वरस एम वही गयां, तेह गुफा मांदि रहेतां ॥
 एक दिन श्रवणे सुणे इस्युं, नल दीगो हतो कहेतां रे ॥ १३ ॥ आ० ॥
 दवदंती तिहां, नीकली, सांजली एहवी वाण ॥ चोकफेर जोयुं फरी, दीगो
 नहीं किण ठाण रे ॥ १४ ॥ आ० ॥ तेह गुफा छूरे रही, शब्दकथक नवि
 मलीयो रे ॥ उज्जय त्रष्ट नारी हवे, अटवीमां दुःख बलीयो रे ॥ १५ ॥ आ० ॥
 रुदन करे ते महासती, किहां जाउं शुं करीये ॥ ते गुफा सन्मुख थइ,
 पण दैवे दुःख करीये रे ॥ १६ ॥ आ० ॥ राक्षसी एक आवी तिहां, खाइश
 तुजने हुं आज ॥ जूखी कूल माहरी अठे, माहरे मांसशुं काज रे ॥
 ॥ १७ ॥ आ० ॥ जैमी कहे नल पति बिना, जोलर चित्त न होवे रे ॥ इत
 आशा राक्षसी तणी, थाल सहु सिद्ध जोवे रे ॥ १८ ॥ आ० ॥ देव गुरु जे
 जैनना, जैन तणो बली धर्म रे ॥ ते बिनु मननवि मानीठ, जे आपे शि-
 वशर्म रे ॥ १९ ॥ आ० ॥ तो उपद्रव थालवेगला, सांजली तेसती वाणी ॥
 राक्षसी अदृश्य थइ गइ, सुपन परे तिण ठाण रे ॥ २० ॥ आ० ॥
 शील अचल होय जेहनां, तेहने विघन न होवे रे ॥ दवदंती परे जाणजो,
 ते नवनिधि घर जोवे रे ॥ २१ ॥ आ० ॥ वीजे खंने अढारमी, ढाल वीजे
 अधिकार रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो, पद्म कहे जय जयकार रे ॥ २२ ॥ आ० ॥

॥ दोहा ॥

॥ पर्यंत पासे एक नदी, दीठी पाणी शून्य ॥ तरसी दवदंती हवे, जेह-
 नुं पुण्य अगण्य ॥ १ ॥ सम्यक्दर्शन माहरे, जो चित्तमां थिर होय ॥
 तो गंगा परे निर्मलुं, जल प्रगटावो कोय ॥ २ ॥ पाटु प्रहार करे तिहां,
 इम जाखी ते नारी ॥ क्षीरसमुद्रनी सारिखुं, प्रगट थयुं तिहां वारि ॥ ३ ॥
 पाणी पीधुं तिहां कणे, आगल चाली जाय ॥ शील तणा महिमा थकी,
 सयले मंगल थाय ॥ ४ ॥ शीखे संकट सवि टले, शीखे रण पुर थाय ॥ शील
 बिना जे मानवी, नाम नको लेवाय ॥ ५ ॥ साप कुसुममाळा हुवे, विप
 ते अमृत थाय ॥ सुरवर नित सेवा करे, शीलवंतनी न्याय ॥ ६ ॥ ते दवदंती
 महासती, गुणवंती पय मांदि ॥ शीलवंती बट पामती, वेसंती उत्साह ॥ ७ ॥

॥ ढाल उंगणीशमी ॥

॥ चोलीमा हंसा रे विषय न राचीये ॥ ए देशी ॥ पंथीलोक आख्या इण
 अवसरे, पूठे नारीने तामो जी ॥ वनमां एकली तुं केम इहां वसें, दव-
 दंती कहे आमो जी ॥ १ ॥ सांजलो माहरी वात सोहामणी ॥ ए टेक
 ॥ साथथी चूकी हुं रणमां वसुं, तापसपुर मुज जावो जी ॥ पंथी कहे
 पश्चिम दिशि जायजे, तुज पुर आवशे ठावो जी ॥ २ ॥ सां० ॥ साथ
 अमारो जातो रहे तिणे, आवी न शकुं साथो जी ॥ अमे अमारा साथमां
 जायशुं, वारि लेइ निज हाथो जी ॥ ३ ॥ सां० ॥ जो अम साथे आवो
 मात जी, तो चालो जली जांते जी ॥ इम कही साथे तेनी नारीने,
 पढोता साथमां खांते जी ॥ ४ ॥ सां० ॥ नामथी ते धनदेव सारथपति,
 पूठ्या पढी कहे वातो जी ॥ थानक मूको मुजने स्वामी जी, था
 मुजने सुखशातो जी ॥ ५ ॥ सां० ॥ अचलपुरे अमे जाशुं सांजलो, तुमे
 पण आवो साथो जी ॥ पुत्री परे बेसारी थानमां, सार्थप ग्रही तस हाथो
 जी ॥ ६ ॥ सां० ॥ एक दिन साथ पनाव कथ्यो तिहां, राते सुण्यो नव-
 कारो जी ॥ सारथवाह सहित ते देखवा, जोवा चाली उदारो जी ॥ ७ ॥
 ॥ सां० ॥ चैत्यवंदना करतो जावशुं, दीठो श्रावक तामो जी ॥ दवदंती
 तेहने अनुमोदती, निज गुण परगट कामो जी ॥ ८ ॥ सां० ॥ पट उपर जिन-
 विंव आलेखीयुं, श्याम वरणथी तेह जी ॥ देखी पूठे दवदंती इस्थुं, पूजो
 कारण केह जी ॥ ९ ॥ सां० ॥ केहनुं विंव अठे ए मुज कहो, तव कहे
 श्रावक सारो जी ॥ मल्लिनाथ उंगणीशमा जिनवरु, जावी जस अवतारो
 जी ॥ १० ॥ सां० ॥ कारणथी पूजा करुं एहनी, तेह सुणो हवे वातो
 जी ॥ कांचीपुरमां वास ते माहरो, ज्ञात वणिक मुज तातो जी ॥ सां० ॥
 ॥ ११ ॥ धर्मगुप्त ज्ञानी गुरु एकदा, विचरंता उद्यानो जी ॥ समव-
 सख्या वंदी में पूठीयुं, कुण तीर्थे शिवथानो जी ॥ सां० ॥ १२ ॥ तव
 ज्ञानी गुरु मुजने इम कहे, मल्लिनाथने वारे जी ॥ प्रसन्नचंद्र राजा थइ
 सिजशो, इम मुजने कहे ल्यारे जी ॥ सां० ॥ १३ ॥ ते दिनथी पूजुं हुं
 सुण सती, विंव करी जिनराजो जी ॥ मुजने वात कहे हवे ताहरी, तव
 कही नल मुख राजो जी ॥ सां० ॥ १४ ॥ अश्रुपात करी श्रावक कहे, म
 करो वहेन विपादो जी ॥ तात समो सारथपति एह ठे, इम कही वचन

विवादो जी ॥ सां० ॥ १५ ॥ अचलपुरे पड़ोतो ते अनुक्रमे, हवे मूकीने
 जाय जी ॥ तृपावंत गइ एक वाविमां, जलदेवी मानुं आय जी ॥ सां० ॥
 ॥ १६ ॥ दवदंतीनो पग पकड़्यो हवे, गोधाए जल मांहि जी ॥ जब नव-
 कार संजारे तिहां कण्ठे, मूक्यो पग तव त्यांहि जी ॥ सां० ॥ १७ ॥ पग
 ने वदन पखाली महासती, आवी वाविने वहार जी ॥ चेटी चंद्रजशा
 राणी तणी, आवी जरवा वारि जी ॥ सां० ॥ १८ ॥ दवदंतीनुं रूप
 देखी करी, राणीने कही बातो जी ॥ चंद्रजशा कहे तेमो अम घरे, सांज-
 लीये अवदातो जी ॥ सां० ॥ १९ ॥ पुत्रीनी परे तेहने राखशुं, दासी
 तेनवा जाय जी ॥ बात कहे कृतुपर्ण राजा तणी, राणी तेडे जेम माय
 जी ॥ सां० ॥ २० ॥ एकाकी रहेतां तुज दुःख अशे, आवो रायने गेह
 जी ॥ आवी दवदंती तव उलखे, मासी मारी एह जी ॥ सां० ॥ २१ ॥
 चंद्रजशा नवि उलखे तेहने, दीगी पहेलां वालो जी ॥ पण देखीने
 स्नेह ते उपनो, मोहवशे तिणे तालो जी ॥ सां० ॥ २२ ॥ अश्रुपात
 मानुं करती तिण समे, अम उतारण नीरो जी ॥ किहांथी आवी वत्स
 मुज्जे कहे, तव कहे बात जे पीरो जी ॥ सां० ॥ २३ ॥ मुज पति मूकी
 चाल्यो रातमां, नवि मलीयो मुज तेह जी ॥ तव कहे पुत्री परे मुज
 घर रहे, दुःख मत दे हवे देह जी ॥ सां० ॥ २४ ॥ बीजे खंडे ब्रीजा
 अधिकारमां, झुणवीशमी ढालो जी ॥ दवदंती रही राणीने घरे, पन्न
 कहे सुरसालो जी ॥ सां० ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ ५९३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ चंद्रयशाने एक धुआ, चंद्रवती झण नाम ॥ कहे एक दिन सुण
 दीकरी, बात जली एक आम ॥ १ ॥ दवदंती ए दीसती, वहेन सुता अनु-
 हार ॥ पण तस झम आगमननो, संजव नहीं किंवार ॥ २ ॥ ते तो
 नल राजा तणी, पत्नी ठे मनोहार ॥ शत चोखावीश जोयणां, झूर झहांथी
 धार ॥ ३ ॥ चंद्रयशा पुर बाहिरे, देवे नित झम दान ॥ दीन अनाथ
 जणी तदा, बांधे पुण्य अमान ॥ ४ ॥ दवदंती कहे एकदा, कहो तो
 थापुं दान ॥ याचक मुख वेपे करी, स्वामी खहुं कहीं शान ॥ ५ ॥ पुठे सह
 प्रते, नर दीगो कोइ जाय ॥ एहवा रूप ने वरणथी, झम दीये दान

सुगय ॥ ६ ॥ पण को नल राजा तणी, शुद्धि न लाधी क्यांहि ॥ इण
अवसर एक वातमी, सांजलजो उत्साही ॥ ७ ॥

॥ ढाल बीशमी ॥

॥ पिउमा जिन चरणारी सेवा प्यारी मुने लागे ॥ ए देशी ॥ जाइउ
जीवितदान देइने, मुज कोय राखो करुणा दाखो ॥ एक दिन चोर दीगो
तिहां वेठां, लोक मळ्या तस लाखो ॥ १ ॥ जाण ॥ हणो हणो इम वाणी
उच्चरतां, माथे सुपडुं धारी ॥ निंव कणेर प्रमुखनी माला, कंठे तेहने मारी
॥ २ ॥ जाण ॥ मुंफित शिर करी चोपनी चूनो, वाजंते अति वाजे ॥ कंठे
खोह धरी सहु लोका, इणी परे मुखंथी गाजे ॥ ३ ॥ जाण ॥ जो जो लोका
सघला सुणजो, चोरी करे नर जेह ॥ तेहनो एह हवाल ते करशे, राजा
न्यायी एह ॥ ४ ॥ जाण ॥ यष्टि मुष्टि प्रहार करे सहु, केइ करे तस हांसी
॥ केइक कर्मविपाक विचारे, कर्मविपाक अन्यासी ॥ ५ ॥ जाण ॥ कोइ
कहे जे एहवा कीधा, तेहवा पाम्यो न्याय ॥ कोइ कहे नहीं फरी कोइ
करशे, एहवो महा अन्याय ॥ ६ ॥ जाण ॥ इम वधमंरुन देखी पूठे, दव-
दंती कोटवाल ॥ इयो अपराध कस्यो ए पुरुषे, जाखे ते तिण ताल ॥ ७ ॥
॥ जाण ॥ रत्नकरंरुन लीधो एणे, चंडवतीनो सारो ॥ चोर कहे सुण तुजने
वेठां, हुं केम पामुं मारो ॥ ८ ॥ जाण ॥ कहे दवदंती वीक म कर तुं,
इस कही शीलप्रजावे ॥ वंधन तेहनां त्रुटां सघलां, पाणीने ठटकावे ॥ ९ ॥
॥ जाण ॥ वात ते पसरी सघले गामे, आवे ऋतुपर्ण राय ॥ दवदंतीने इस
मुख जाखे, किम अन्याय ए थाय ॥ १० ॥ जाण ॥ दुष्टनिग्रह वली शिष्टने
पाले, राजधरम ए दीसे ॥ चोर चोरने पापे मरतां, दोष कहो अम कीसे
॥ ११ ॥ जाण ॥ जो एहनो नवि निग्रह कीजे, तो सहु चोर ते थाय ॥
कहे दवदंती मुज देखतां, तोपण केम मराय ॥ १२ ॥ जाण ॥ आव्यो
मारे शरणे खामी, खमो सघलो अपराध ॥ तव राजा तस्करने जाखे,
तुजने नहींय वाध ॥ १३ ॥ जाण ॥ धर्मधुया ए महारी वाली, तेहने
वचने मुक्यो ॥ चोर कहे नहीं एहवुं कीजे, जे चूक्यो ते चूक्यो ॥ १४ ॥ जाण ॥
दवदंतीने नित्य संजारे, चोर ते प्राणनी दाता ॥ एक दिन पूठे चोरने
एहवुं, तुजने ठे सुखशाता ॥ १५ ॥ जाण ॥ कहांथी आव्यो ने तुं कोण ठे,
तव इस चोर ते जाखे ॥ तापसपुरमां सार्थपति ठे, रुडो वसंत ते आखे

॥ २० ॥ श्रीफल रत्नकरंरुक आपी, जाखे इणी परे देव रे ॥ रूप स्वजाव-
 तुं इहे तिवारे, श्रीफल फोमजे हेव ॥ कहे ॥ २१ ॥ देवदूष्य नीकलशे
 रुडां, फोमजे रत्नकरंरु रे ॥ हार प्रमुख आचरण तेदेखीश, जेहनुं तेज
 प्रचंड ॥ कहे ॥ २२ ॥ दूष्य तथा जूपण तेपहेरे, थाइश देव स्वरूप रे ॥
 पुठ्या पठी कलुं सघलुं देवे, ते दवदंती स्वरूप ॥ कहे ॥ २३ ॥ देव कहे
 कां खेद लहे ठे, मूकुं इछित गमरे ॥ नल कहे सुसमारपुर मूको, तेम करी
 गयो निज धाम ॥ कहे ॥ २४ ॥ बीजे खंडे त्रीजे अधिकारे, ढाल बाधी-
 शमी सारी रे ॥ पद्मविजय कहे इछित होवे, पुण्य होवे जस जारी
 ॥ कहे ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ ६०९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्रीनमि जिन एकवीशमा, वंदे ते उद्यान ॥ जेह चैत्य अति शोजलुं,
 जाणे स्वर्ग विमान ॥ १ ॥ जाये नयर मांहि हवे, तिहां वूटो गजराज
 ॥ हाटश्रेणिने जांजतो, करतो गुलगुल गाज ॥ २ ॥ वधिपर्ण राजा तिहां,
 चढे वप्र शिर तेह ॥ जाखे इणी परे शोर करी, सांजलजो सहु एह ॥
 ३ ॥ गज वश आणो माहरो, तो देजं वांछित तास ॥ तेह सुणीने कूवको,
 जाखे धरी उल्लास ॥ ४ ॥ ए गजने हुं वश करूं, इम कही वश करे तास
 ॥ जय जयरव पुरमां अयो, जूपति तेकेपास ॥ ५ ॥ एह कला जेम ताहरी,
 तिम बली बीजी होय ॥ तो मुज जाखी वसुंधरा, बहु रले जरी जोय ॥ ६ ॥
 सूर्यपाक रसवती करूं, बीजुं जाणुं एह ॥ राजा चमक्यो चित्तमां, आण्यो
 मन संदेह ॥ ७ ॥

॥ ढाल त्रेवीशमी ॥

॥ आव्य धूतारा नंदनारे, तें तो धूत्युं गोकुल गाम ॥ साजन धूत्युं गोकु-
 ल गाम ॥ ए देशी ॥ रसवती नीपनी तेढखे जी, राजा जमीयो त्यांहि ॥
 साजन राजा जमीयो त्यांहि ॥ राजा कहे हवे इणी परे जी, ए तो जाणे
 रे, ए तो जाणे नल नृप प्राही ॥ १ ॥ वात तो ए अचरिज तणी जी,
 जुळ अचरिज सहु कोय ॥ साजन जुळ अचरिज सहु कोय ॥ ए आंकणी ॥
 रूप परावर्तन कलुं जी, नल दीसे महाराज ॥ सा ॥ न ॥ वेशट,
 जन इहां थकी जी, ते तो दूरे रे ते तो दूरे ठे अति ॥
 . पण एकाकी इहां जी, जरत अरधनो खाम ॥ २ ॥

रतिपति खारिखो जी, ते होवे रे ते होवे किम एक आम ॥ ३ ॥ वा० ॥
 टका लाख देइ करी जी, वस्त्र आचरण अनेक ॥ सा० ॥ व० ॥ पांचसें
 गाम तेनवि स्त्रीये जी, ते तो जाणेरें ते तो जाणें सकल विवेक ॥ ४ ॥ वा० ॥
 मर्गो राय कहे वली जी, जेतुम मनने जाव ॥ सा० ॥ जे० ॥ कूबर
 कहे मृगया वली जी, मदपान रे मदपान ते पुरमां वराव ॥ ५ ॥ वा० ॥
 रूपति पण तिणी परे करे जी, तस बात करे नहीं कोय ॥ सा० ॥ त० ॥
 एक दिन एकांते रही जी, पूढे झम रे पूढे झम तेहने सोय ॥ ६ ॥ वा० ॥
 तुं कुण किहांथी आवीयो जी, वली किहांनो वसनार ॥ सा० ॥ व० ॥
 तव कहे हुं नल रायनो जी, कोशखामां रे कोशखामां हुं सूपकार ॥ ७ ॥
 वा० ॥ नल राजा हारी करी जी, चाढ्यो लेइ नार ॥ सा० ॥ चा० ॥ नल
 तो यमने घर गयो जी, नृप पासे रे नृप पासे शीख्यो ए सार ॥ ८ ॥ वा० ॥
 मायावी वली पात्रने जी, नवि जाणें तस बात ॥ सा० ॥ न० ॥ ते माटे
 मूकी आवीयो जी, तुम्ह पासे रे तुम्ह पासे सुणो ए बात ॥ ९ ॥ वा० ॥
 मृतकारज करे नल तणां जी, वज्राहत परे राय ॥ सा० ॥ व० ॥ आंसु
 आंख न खंचती जी, तिहां बोले रे तिहां बोले आक्रंद ते थाय ॥ १० ॥
 वा० ॥ अचरिज देखे कूवडो जी, देखी मृत्युनां काज ॥ सा० ॥ दे० ॥
 हवे एक दिन कांय कारणे जी, दूत मूके रे दूत मूके महाराज ॥ ११ ॥
 वा० ॥ जीम रूपति पासे हवे जी, पहोतो अनुक्रमे दूत ॥ सा० ॥ प० ॥
 एक दिन करतां बातडी जी, दूत जाखे रे दूत जाखे ते शुज उत्त ॥ १२ ॥
 वा० ॥ आन्यो अम स्वामी कने जी, नल नृपनो सूपकार ॥ सा० ॥
 न० ॥ नल राजानी सान्निधे जी, सूर्यपाक रे सूर्यपाक रसोइ करे सार
 ॥ १३ ॥ वा० ॥ सांजली दवदंती कहे जी, करो परीक्षा तास ॥ सा० ॥
 क० ॥ नल विण को जाणें नहीं जी, विज्ञान रे विज्ञान तणो ते विलास
 ॥ १४ ॥ वा० ॥ आतम गोपी आवीयो जी, होशे मानुं तेह ॥ सा० ॥ हो० ॥
 नाम कुशल झिज मोकले जी, जोवाने रे जोवाने घरी नेह ॥ १५ ॥ वा० ॥
 सुसमारपुर ते आवीयो जी, दीतुं कूबरूप ॥ सा० ॥ दी० ॥ चिंते ब्राह्मण
 चित्तमां जी, ए तो दीसे रे ए तो दीसे अतिहि अनूप ॥ १६ ॥ वा० ॥ सशैव
 ने मेंरु किहां जी, किहां कुंशु गजराज ॥ सा० ॥ कि० ॥ कूर वली किहां
 कूशका जी, मृगलो रे वली मृगलो ने मृगराज ॥ १७ ॥ वा० ॥ किहां

॥ २० ॥ श्रीफल रत्नकरंरुक थापी, जाखे इणी परे देव रे ॥ रूप खंजाव-
तुं इहे. तिवारे, श्रीफल फोरुजे हेव ॥ कहे ॥ २१ ॥ देवदृष्य नीकलशे
रुडां, फोरुजे रत्नकरंरु रे ॥ द्वार प्रमुख थाजरण ते देखीश, जेहनुं तेज
प्रचंड ॥ कहे ॥ २२ ॥ दृष्य तथा जूपण ते पहेरे, थाइश देव स्वरूप रे ॥
पूठ्या पठी कहुं सधलुं देवे, ते दवदंती स्वरूप ॥ कहे ॥ २३ ॥ देव कहे
कां खेद लहे ठे, मूकुं इछित ठामरे ॥ नल कहे सुसमारपुर मूको, तेम करी
गयो निज धाम ॥ कहे ॥ २४ ॥ बीजे खंडे बीजे अधिकारे, ढाल बाबी-
शमी सारी रे ॥ पद्मविजय कहे इछित होवे, पुण्य होवे जस जारी
॥ कहे ॥ २५ ॥ सर्व गाथा ॥ ६७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्रीनमि जिन एकबीशमा, वंदे ते उद्यान ॥ जेह चेल्य अति शोचतुं,
जाणे स्वर्ग विमान ॥ १ ॥ जाये नयर मांहि हवे, तिहां वूटो गजराज
॥ हाटश्रेणिने जांजतो, करतो गुलगुल गाज ॥ २ ॥ वधिपर्ण राजा तिहां,
घडे वप्र शिर तेह ॥ जाखे इणी परे शोर करी, सांजलजो सहु एह ॥
३ ॥ गज वश आणो माहरो, तो देउं वांछित तास ॥ तेह सुणीने कूबनो,
जाखे धरी उल्लास ॥ ४ ॥ ए गजने हुं वश करुं, इम कहीं वश करे तास
॥ जय जयरव पुरमां थयो, जूपति तेमे पास ॥ ५ ॥ एह कला जेम ताहरी,
तिम बली बीजी होय ॥ तो मुळ जाखी वसुंधरा, बहु रले जरि जोय ॥ ६ ॥
सूर्यपाक रसवती करुं, बीजुं जाणुं एह ॥ राजा चमक्यो चित्तमां, आण्यो
मन संदेह ॥ ७ ॥

॥ ढाल त्रेवीशमी ॥

॥ आव्य धूतारा नंदनारे, तें तो धूत्युं गोकुल गाम ॥ साजन धूत्युं गोकु-
ल गाम ॥ ए देशी ॥ रसवती नीपनी तेढले जी, राजा जमीयो त्यांहि ॥
साजन राजा जमीयो त्यांहि ॥ राजा कहे हवे इणी परे जी, ए तो जाणे
रे, ए तो जाणे नल नृप प्राही ॥ १ ॥ वात तो ए अचरिज तणी जी,
जुलं अचरिज सहु कोय ॥ साजन जुलं अचरिज सहु कोय ॥ ए आंकणी ॥
रूप परावर्तन कहुं जी, नल दीसे महाराज ॥ सा ॥ न ॥ वेशत जो-
जन इहां यकी जी, ते तो दूरे रे ते तो दूरे ठे अति त्राज ॥ २ ॥ वा ॥
ए पण एकाकी इहां जी, जरत अरधनो स्वाम ॥ सा ॥ न ॥ रूपे

रतिपति खारिखो जी, ते होवे रे ते होवे किम एक आम ॥ ३ ॥ वा० ॥
 टका लाख देइ करी जी, वख आचरण अनेक ॥ सा० ॥ व० ॥ पांचसैं
 गाम तेनवि खीये जी, ते तो जाणे रे ते तो जाणे सकल विवेक ॥ ४ ॥ वा० ॥
 मंगो राय कहे वली जी, जेतुम मनने जाव ॥ सा० ॥ जे० ॥ कूवरु
 कहे मृगया वली जी, मदपान रे मदपान ते पुरमां वराव ॥ ५ ॥ वा० ॥
 जूपति पण तिणी परे करे जी, तस बात करे नहीं कोय ॥ सा० ॥ त० ॥
 एक दिन एकांते रही जी, पूठे इम रे पूठे इम तेहने सोय ॥ ६ ॥ वा० ॥
 तुं कृष्ण किहांथी आवीयो जी, वली किहांनो वसनार ॥ सा० ॥ व० ॥
 तव कहे हुं नख रायनो जी, कोशलामां रे कोशलामां हुं सूपकार ॥ ७ ॥
 वा० ॥ नख राजा हारी करी जी, चाढ्यो लेइ नार ॥ सा० ॥ चा० ॥ नख
 तो यमने घर गयो जी, नृप पासे रे नृप पासे शीख्यो ए सार ॥ ८ ॥ वा० ॥
 मायावी वली पात्रने जी, नवि जाणे तस ज्ञात ॥ सा० ॥ न० ॥ ते माटे
 मूकी आवीयो जी, तुम्ह पासे रे तुम्ह पासे सुणो ए बात ॥ ९ ॥ वा० ॥
 मृतकारज करे नख तणां जी, वज्राहत परे राय ॥ सा० ॥ व० ॥ आंसु
 आंख न खंचती जी, तिहां बोले रे तिहां बोले आकंद ते थाय ॥ १० ॥
 वा० ॥ अचरिज देखे कूवडो जी, देखी मृत्युनां काज ॥ सा० ॥ दे० ॥
 हवे एक दिन कांय कारणे जी, झूत मूके रे झूत मूके महाराज ॥ ११ ॥
 वा० ॥ जीम जूपति पासे हवे जी, पढोतो अनुक्रमे झूत ॥ सा० ॥ प० ॥
 एक दिन करतां बातडी जी, झूत जाखे रे झूत जाखे ते शुज उत्त ॥ १२ ॥
 वा० ॥ आव्यो अम स्वामी कने जी, नख नृपनो सूपकार ॥ सा० ॥
 न० ॥ नख राजानी सान्निधे जी, सूर्यपाक रे सूर्यपाक रसोइ करे सार
 ॥ १३ ॥ वा० ॥ सांजली दवदंती कहे जी, करो परीक्षा तास ॥ सा० ॥
 क० ॥ नख विण को जाणे नहीं जी, विज्ञान रे विज्ञान तणो ते विलास
 ॥ १४ ॥ वा० ॥ आतम गोपी आवीयो जी, होशे मानुं तेह ॥ सा० ॥ हो० ॥
 नाम कुशल छिज मोकले जी, जोवाने रे जोवाने धरी नेह ॥ १५ ॥ वा० ॥
 सुसमारपुर ते आवीयो जी, दीतुं कूवरु रूप ॥ सा० ॥ दी० ॥ चिंते ब्राह्मण
 चित्तमां जी, ए तो दीसे रे ए तो दीसे अतिहि अनूप ॥ १६ ॥ वा० ॥ सर्शव
 ने मेरु किहां जी, किहां कुंथु गजराज ॥ सा० ॥ कि० ॥ क्रूर वली किहां
 कूशका जी, मृगलो रे वली मृगलो ने मृगराज ॥ १७ ॥ वा० ॥ किहां नख

ने किहां कूबनो जी, ए तो अति विपरीत ॥ सां० ॥ ए० ॥ निश्चय करवा
 तेहनो जी, जाखे रे ते जाखे श्लोक ए रीत ॥ १८ ॥ वा० ॥ नल राजा
 जूनों जिस्यो जी, तेहनो जग नहीं कोय ॥ सा० ॥ ते० ॥ निर्दयी ने लज्जा
 नहीं जी, पापी रे अति पापी जाणो सोय ॥ १९ ॥ वा० ॥ एकाकी मूकी
 गयो जी, अटवीमां ते नार ॥ सा० ॥ अ० ॥ चित्त किम चाट्युं एहनुं जी,
 ए तो हृदये रे ए तो हृदये नितुर धार ॥ २० ॥ वा० ॥ धरशे केम जीवित-
 पणुं जी, एकली ते रण मांहि ॥ सा० ॥ ए० ॥ कोइ आधार थाये नहीं
 जी, कटे रे ते कटे विशेषे प्राही ॥ २१ ॥ वा० ॥ मूढ गमार इणी
 परे जी, नल राजा थयो काय ॥ सा० ॥ न० ॥ एणी परे वली जाखतां
 जी, जुठ रे तुमे जुठ आगल शुं थाय ॥ २२ ॥ वा० ॥ बीजे खंडे एम
 कही जी, त्रेवीशमी ए ढाल ॥ सा० ॥ त्रे० ॥ अधिकारे बीजे जले जी,
 पद्म रे कहे पद्म अति सुरसाल ॥ २३ ॥ वा० ॥ सर्व गाथा ॥ १९९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ तेह सुणी कूबज हवे, रुदन करे असराल ॥ तव पूठे ते ब्राह्मणो,
 किम रोवे इण काल ॥ १ ॥ सूपकार हुंनिक कहे, करुणा रस ए गीत ॥
 सांजली रुदन ते आवीयुं, कहे कूबन एणी रीत ॥ २ ॥ श्लोक अर्थ जाखो
 मने, तव छिज कहे सहु वात ॥ जीम राजा ए मोकदयो, तुज पासे इण जात
 ॥ ३ ॥ नल जाणे ए रसवती, पण नविजाणे कोय ॥ मोकलीयो अचरिज
 धरी, दीगो में वली तोय ॥ ४ ॥ माठी आकृति ताहरी, नल तो देवस्वरूप
 ॥ किहां खजुठ किहां दिनपति, किहां सायर किहां कूप ॥ ५ ॥ किहां
 दर्पण किहां चंडमा, किहां बाघ ने ठाग ॥ रतन किहां वली कांकरो, हंस
 किहां वली काग ॥ ६ ॥ पण आवंतां माहरे, थयां शकुन अति सार ॥ ते पण
 सहु निष्फल गयां, दीगो तुप्र जिवार ॥ ७ ॥ रोवे कूबज अति घणुं, दवदंतीने
 घ्याय ॥ अशन करीने कुशल छिज, निज नगरी ए जाय ॥ ८ ॥ रोखुं गजवश रस-
 वती, लक्ष्म टंक मुख वात ॥ संजलावी जैमी प्रते, वली जीमने कहे वात ॥ ९ ॥

॥ ढाल चोवीशमी ॥

॥ आवत उल्लासी सुंदरी सुविलासी ॥ ठाजे बेठी साद करुं घर आवो-
 ने खो, पीठमा वारुजी रे खो ॥ ए देशी ॥ हवे बोले जैमी, शील ठे नैमी,
 रूनी जेहने रे खो ॥ स्वामी सारुं जी रे खो ॥ कोइ आहारने दोपे, कर्म

विशेषे, थयुं तेहने रे लो ॥ स्वा० ॥ १ ॥ रुडुं रूप ते फरीयुं, अथवा करीयुं,
 एहने जाणी रे लो ॥ स्वा० ॥ नवि वीजो जाणे, ए परमाणे, कहुं एम आणी
 रे लो ॥ स्वा० ॥ २ ॥ ते कारण तेमो, करुं नीवेडो, कूवज देखी रे
 लो ॥ स्वा० ॥ तव बोले राजा, विहुं पाखे साजा, सर्व उवेखी रे लो ॥
 ॥ स्वा० ॥ ३ ॥ करीये वली फेरी, खयंवर केरी, ताहरी वातो रे लो
 ॥ स्वा० ॥ दधिपर्ण ते आवे, साथे लावे, कूवज गातो रे लो ॥ स्वा० ॥
 ॥ ४ ॥ जो नल ते होशे, तो नवि सदेशे, वीजो वरतां रे लो ॥ स्वा० ॥
 प्राकृत पण होवे, सुखे न सोवे, नारी हरतां रे लो ॥ स्वा० ॥ ५ ॥ नल
 तो महा बलीयो, कुणे न ठलीयो, प्राणी जाय रे लो ॥ स्वा० ॥ दिन पंचमी
 कावे, झूत सिधावे, तेहनी पाय रे लो ॥ स्वा० ॥ ६ ॥ थोडे जल मीनो,
 टलवले दीनो, तेम नृपहुं रे लो ॥ स्वा० ॥ ते नयरी झूरे, पुण्य अधूरे,
 जातुं ते जूज रे लो ॥ स्वा० ॥ ७ ॥ तव कूज विचारे, ए इणी वारे, अचरिज
 दीसे रे लो ॥ स्वा० ॥ जैमी नवि परणे, वीजा नरने, सती आशीषे रे
 लो ॥ स्वा० ॥ ८ ॥ याने आरोपी, जातुं गोपी, आतम माहरो रे लो ॥
 पीयुक्ता वारुजी रे लो ॥ ए आंकणी ॥ कहे कूवज चालो, मुजने आलो,
 रथ एक ताहरो रे लो ॥ पी० ॥ ९ ॥ मुहूरतनी पहेलां, जश्ये बहेला, परणो
 स्वामी रे लो ॥ पी० ॥ वेसाडे रथमां, मन मन्मथमां, रायतुं पामी रे लो ॥
 पी० ॥ १० ॥ तव एक पठेनी, झूरे उढी, जाये वाटे रे लो ॥ पी० ॥ राखो
 रथ तुम्हे, लेउं वल्ल अम्हे, तिणे माटे रे लो ॥ पी० ॥ ११ ॥ जोजन
 पणवीश, चाळ्या ईश, वात करंतां रे लो ॥ पी० ॥ ए धोरी मध्यम,
 नाहीं उत्तम, जाणे इम चरता रे लो ॥ पी० ॥ १२ ॥ जाइ पचास, वात
 विलास, योजन धोरी रे लो ॥ पी० ॥ उत्तम जो होवे, तो सहु जोवे,
 वात ते मोरी रे लो ॥ पी० ॥ १३ ॥ इम जातां आगे, दीगो मागे, पादप
 अक्ष रे लो ॥ पी० ॥ जाखे इम राय, वार ते थाय, सांजल दक्ष रे लो ॥ पी०
 ॥ १४ ॥ कौतुक एक महोदुं, नहीं कांइ खोदुं, तुजने जाखुं रे लो ॥ पी०
 ॥ पाठा ते वलतां, फल अणगणतां, तुमने दाखुं रे लो ॥ पी० ॥ १५ ॥
 कहे कूवज ताम, इणहीज ठाम, जाखो एह रे लो ॥ पी० ॥ नहीं थाय
 असुर, जाशुं तूर, वीहो केहे रे लो ॥ पी० ॥ १६ ॥ तव कूवज पाडे, मुष्टि-
 प्रहारे, वृक्ष ते वाधो रे लो ॥ पी० ॥ कहे सहस अदार, फलनो चार,

परह वजावण मांड्यो रे, परगट परे झणे रे ॥ सहु विचमां वेसीने एम,
ते सांजलजो धरीने प्रेम ॥ पु० ॥ ११ ॥ मृगलोचना मुळ पासे रे, आवी
उतावली रे ॥ मृगलोचन परे जोवे रे, तुं श्यांने वली रे ॥ तुळ सरिखो
हुं जर्त्ता जाण, ताहरो संग उत्सुक मन आण ॥ पु० ॥ १२ ॥ तेह वचन
सांजलीने रे, रोहिणी हरखती रे ॥ पुलकांगित थडने रे, श्रीवसुदेवने
निरखती रे ॥ थापे स्वयंवरमाला कंठ, तव रूठा राजा बहु लंठ ॥ पु० ॥ १३ ॥
पुण्य तणुं बल जेहने रे, ते जग पूजीये रे ॥ पुण्य विना धनवंत होय,
पण भूजीये रे ॥ पुण्ये पहेरे वसुदेव माल, वीजा राय रखा सहु जाल ॥
॥ पु० ॥ १४ ॥ वीजे खंडे चोये रे, अधिकारे कही रे ॥ पहेली ढाल रसाल
रे, जविजने सईही रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो वाल, पद्म कहे सुणो
मंगलमाल ॥ पु० ॥ १५ ॥ सर्व गाथा ॥ १३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वन रण शत्रु आगळे, पर्वत उपर जेह ॥ सूता ने वली जागतां, राखे
पुण्य अमेह ॥ १ ॥ मंत्र तंत्र ने यंत्र वली, दान दीये खख कोरु ॥
पण पुण्यवंत प्राणी तणी, कोइ न आवे होरु ॥ २ ॥ मंत्र तंत्र पण तो
फळे, जो होय पुण्य सहाय ॥ पुण्य सखाइ नविहोये, तो साहमां खावा
धाय ॥ ३ ॥ पुण्यहीन जे मानवी, देवे दाननी कोरु ॥ पण अपजश
होय तेहनो, पामे सचले खोरु ॥ ४ ॥ जर्त्ता पांच शिरे धरे, सनी मांही
शिरदार ॥ जश पामे जग औपदी, पुण्य तणे अनुसार ॥ ५ ॥ पश्चिम
साहमो चाखतो, अंवर तजी विशाल ॥ सूर कहावे लोकमां, ए पण पुण्य
संजाल ॥ ६ ॥ वरमाला वसुदेवजी, पहेरी सहु जन शाख ॥ ते सहु नृप
रीये बढ्या, बोले एहवी जाल ॥ ७ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ केशरीयो केशर घस्यो रे, वालिम केशरीयो ॥ कांइ केशर तिलक
खळाट, हो वालम केशरीयो ॥ ए देशी ॥ जूपति उठ्या धरुहनी रे, घणुं
॥ कहे कोये एहवी वाणी रे, मदना मतवाला ॥ जो एहने परणा-
रे ॥ घ० ॥ शें तेढ्या अम झणी गण हो, परणवा वाला ॥ १ ॥
तोरिक नर झणे वखो रे ॥ घ० ॥ किम जाळं अमे घरवारी हो, खेड मुख
एहनो तात आवी करी रे ॥ घ० ॥ केम ठीक न करे निर्धार हो ॥

सुणो जूपाला ॥ २ ॥ तात कहे कुमरी तणो रे ॥ सुणो जूपाला ॥ मनमां धरी
 एहवो न्यायजो ॥ घणुं महराला ॥ कन्याने मन नवि जावीया रे ॥ वर लट-
 काला ॥ तुम मन केम खेद ते थाय हो ॥ सुणो जूपाला ॥ ३ ॥ स्वयंवर
 नाम यथार्थ ठे रे ॥ सुणो ॥ मनगमतो वरे जरतार हो ॥ वर लटकाला ॥
 वांक नहीं इमां माहरो रे ॥ सुणो ॥ योग मेलवे सवि किरतार हो ॥ न
 थाउं लाळा ॥ ४ ॥ तव बोळे सवि जूपति रे ॥ क्रोधे काला ॥ तुमे वात कही
 ते साच हो ॥ सुण जूपाला ॥ तोपण कुल पूढ्युं घटे रे ॥ सुण ॥ अम्हे
 कहुं तुम्ह साची वाच हो ॥ सुण ॥ ५ ॥ कहे वसुदेवजी इणी परे रे ॥ खाशो
 गाळा ॥ केम लेशो हठथी एह हो ॥ गुणवंती वाला ॥ कुल जाख्यानं काम शुं
 रे ॥ म करो चाला ॥ वरमाला पहेरी वर तेह हो ॥ सुणो जूपाला ॥ ६ ॥
 परखी अजिलाषे करी रे ॥ थया पापाला ॥ थाउं शुद्ध तुमे हवे आज हो ॥
 लही करवाला ॥ कुल जुजवल देखामुं रे ॥ उठो नरपाला ॥ चिंते जरा-
 सिंध राज हो ॥ घणुं महराला ॥ ७ ॥ उद्धत वचन ते नीचनां रे ॥ जुवो
 जूपाला ॥ केम सहे ते उत्तम जात हो ॥ मदे मतवाला ॥ समुद्रविजयादिक
 प्रते रे ॥ कहे वचमाला ॥ सज्ज थाउं सवि तुम्हे त्रात हो ॥ द्यो कर जालां
 ॥ ८ ॥ शूरधीर राय तौर्यिक बली रे ॥ हणो दुःखजाला ॥ थया जूपति सज्ज
 तिण वार हो ॥ अति विकराला ॥ समुद्रविजय मुख उठीया रे, लेइ करवा-
 ला ॥ जरासंध आणा शिर धार हो ॥ घणुं महराला ॥ ९ ॥ दधिमुख खेचर
 राजीयो रे ॥ तिहां ततकाला ॥ थयो सारथि मन धरी राग हो ॥ घूघरमाला ॥
 घमघमते रथे थापीयो रे ॥ अति रूपाळा ॥ वसुदेव लहो महाजाग हो ॥
 मदे मतवाला ॥ १० ॥ वेगवती माता दीयां रे ॥ अति विकरालां ॥ करवा रण
 शस्त्र अपार हो ॥ अति धाराळां ॥ जीत्या सहु राजेसरु रे ॥ बहु बलवाला ॥
 जेम सिंहनादे गजवार हो ॥ अति शुंडाला ॥ ११ ॥ जरासिंध चिंते इस्थुं
 रे ॥ नावी वाला ॥ बली जीत्या अमने एण हो ॥ कख्या जांखाला ॥ समुद्र-
 विजयने इम कहे रे ॥ उठो मूढाला ॥ तुमे हारो एहथी केण हो ॥ अति जु-
 जाला ॥ १२ ॥ तव विहु जाइ फूजता रे ॥ तिणहीज ताला ॥ तव श्रीवसु-
 देव विचारी हो ॥ व्यंजन माळा ॥ वाण उपर लखी नाखीयो रे ॥ लीये जू-
 पाला ॥ वांचे ते मन धार हो ॥ मन हरखाला ॥ १३ ॥ प्रणमे श्रीवसुदेव
 रे ॥ सुणो जूपाला ॥ इम वांची वारे जुफ हो ॥ मन हरखाला ॥ वत्स वत्स

कही जेटीयो रे ॥ सहु भूपाळा ॥ अति हर्षे खही ते गुज हो ॥ हवे दीये
वाळा ॥ १४ ॥ बीजी बीजा खंरुमां रे ॥ सुणजो ढाळा ॥ चोथे अधिकारे
एह हो ॥ सुणो शरधाळा ॥ उत्तमविजय गुरु तणी रे ॥ किरपा माळा ॥
कहे पद्मविजय होय देह हो ॥ मंगलमाळा ॥ १५ ॥ सर्व गाथा ॥ ४५ ॥

॥ दोहा ॥

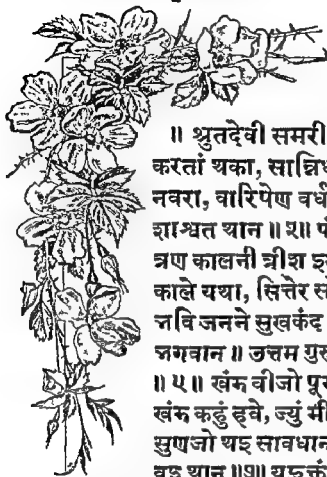
॥ आर्वी श्रीवसुदेवजी, प्रणमे ततक्षण पाय ॥ समुद्रविजय राजा हवे
जाखे सुण हे जाय ॥ १ ॥ शत वरसां लगे किहां रह्यो, तव कहे श्रीवसुदेव ॥
धुरथी मांकी ते सुणी, ते हरखे ततखेव ॥ २ ॥ शूरधीर राय हर्षित
सुणी, वसुदेव अधिकार ॥ कोप जरासिंधज तणो, शमीयो तिणहीज वार
॥ ३ ॥ सहु राजा मल्ली तेहने, परणावे धरी प्रेम ॥ देइ सन्मान विसर्जिया,
सहु राजा सुखक्षेम ॥ ४ ॥ यादव संवधर लगी, रहे ते साथे कंस ॥ श्री
वसुदेव तणी करे, सघला जन परशंस ॥ ५ ॥

॥ ढाळ बीजी ॥

॥ मदनेश्वर मुख बोले त्रटकी ॥ ए देशी ॥ पूठे श्रीवसुदेव एकांते,
मनमां आणी त्रांते हे ॥ मनमोहन वाणी, जाखे इणी परे हर्षशुं ॥ ए
आंकणी ॥ सांजल तुं नार सनूरी, तुं रूपे न अधूरी हे ॥ मन० ॥ १ ॥
बीजा रायने तुं नवि परणी, केम थइ माहूरी धरणी हे ॥ म० ॥ तव ते
बोली रोहिणी नारी, वात सुणो तुमे सारी हे ॥ मन० ॥ २ ॥ प्रज्ञति विद्या
मुज पासे, करती नित्य विलासे हे ॥ म० ॥ मुजने ते विद्या कहे एम, वसु-
देव तुज पति नेम हे ॥ म० ॥ ३ ॥ परह वजावण वेशे जाणे, आवशे ते मन
आणे हे ॥ म० ॥ ते कारण में तुजने वरीयो, बीजो पति नवि करीयो हे
॥ म० ॥ ४ ॥ समुद्रविजयजी निज घर आव्या, साथे परिजन लाव्या
हे ॥ म० ॥ एक दिन जोमी सचा मांहि वेठा, मंत्री अमात्य बहु शेठा हे
॥ म० ॥ ५ ॥ अर्द्ध जरती नारी कोइ आधी, देखे सहु जन चावी हे
म० ॥ गगन थकी उतरी इस जाखे, वसुदेवने सहु साखे हे ॥ म० ॥ ६ ॥
धनवती माहरुं नाम ते जाणो, हुं आवी इण ठाणो हे ॥ म० ॥ हुं तुं
वाखचंझा नारीनी जननी, ते तो हरणी मननी हे ॥ म० ॥ ७ ॥ वाखचंझा
ने वली वेगवती ते, तुज वियोग जोगवती हे ॥ म० ॥ तुम्हने तेमवा

आवी स्वामी, चालो कहुं शिर नामी हे ॥ म० ॥ ८ ॥ समुद्रविजय सनमुख
निरखे, तव राय चितहुं परखे हे ॥ म० ॥ जाउं सुखे पण वहेला आवो,
वार घणी मत लावो हे ॥ म० ॥ ९ ॥ गगनवद्वज्रपुर पहीतो वेगे, वसु-
देव अतिहि विवेगे हे ॥ म० ॥ समुद्रविजयजी जोवे नित, वाट तेघणुंज
विनीत हे ॥ म० ॥ १० ॥ बालचंडा परण्या तिहां जाइ, कन्या सहु एम
गाइ हे ॥ म० ॥ झूचर खेचरशुं परवरीयो, मानुं अपार ए दरियो हे ॥ म०
॥ ११ ॥ शौरीपुर मांहि आव्या हरखे, मलीया सज्जन सहु निरखे हे ॥ म०
सहु नारी तिहां विजोग ते जागा, पहेरे सखरा वाघा हे ॥ म० ॥ १२ ॥ बीजे
खंडे इणी परे जाखी, ढाल त्रीजी चित्तराखी हे ॥ म० ॥ संपूरण चोथो
अधिकारो, हुउं हर्ष अपारो हे ॥ म० ॥ १३ ॥ खंरु बीजो संपूरण हुउं, चौद
ढाल धूरी जुउं हे ॥ म० ॥ बीजे अधिकारे दश रुनी, त्रीजे पणवीशनी
हुंकी हे ॥ म० ॥ १४ ॥ चोथे अधिकारे त्रण ढाल, सवि वावन सरवालं
हे ॥ म० ॥ एकसो एक थइ दोय खंडे, जाखी रंग अखंडे हे ॥ म०
॥ १५ ॥ सत्यविजय पंक्ति वैरागी, कपूरविजय वरुजागी हे ॥ म० ॥
दामाविजय तस शिष्य सोजागी, शुच मति जेहनी जागी हे ॥ म० ॥ १६ ॥
तास शिष्य जिनविजय ते त्यागी, जिनधर्मे मति लागी हे ॥ म० ॥ तास
शिष्य गुरु उत्तमविजयो, जगत मांहि जे विजयो हे ॥ म० ॥ १७ ॥ रत्नवि-
जय गुरु त्रात हमारा, तस कहेणथी प्यारा हे ॥ म० ॥ पद्मविजय गणि
उद्यम कीधो, जग जसवाद प्रसिद्धो हे ॥ म० ॥ १८ ॥ चोपाई ॥ खंरु
खंरु रस अधिको घणो, श्रीजिन नेमिचरित्रे जण्यो ॥ गुरु श्रीउत्तमविज-
यथी लह्यो, बीजो खंरु इम पद्ये कह्यो ॥ १ ॥ इति रोहिणीपरिणयनो
नाम चतुर्थोऽधिकारः समाप्तः ॥ ४ ॥ सर्व गाथा ॥ ६९ ॥ प्रथमाधिकारे
॥ ४८४ ॥ द्वितीयाधिकारे ॥ ४०४ ॥ तृतीयाधिकारे ॥ ७८१ ॥ चतुर्था-
धिकारे ॥ ६९ ॥ सर्वस्मिन् झूवा ॥ १७३८ ॥ द्वितीयखंडे ॥ प्रथमखंडे
॥ १६४७ ॥ उच्यते खंरुयोर्मिहित्वा ॥ ३३८५ ॥ इति श्रीविजितानेककुर्वादि-
वृंदपंक्तितोत्तमोत्तमविजयशिष्यपंक्तिपद्मविजयविरचिते प्राकृतप्रबंधे श्रीम-
न्नेमिजिनचरित्रे समाप्तोऽयं द्वितीयः खंडः ॥ २ ॥

॥ अथ तृतीयखंडस्य प्रथमोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ श्रुतदेवी समरी करी, ज्ञान तणी दातार ॥ ज्ञानगोष्ठि
करतां थका, सांनिध करो संचार ॥१॥ रूपज चंजानन जि-
नवरा, वारिपेण वर्धमान ॥ शाश्वत नामे जिनवरु, नमतां
शाश्वत थान ॥२॥ पंच जरत ऐरावते, चोवीशी दश जोय ॥
त्रण कालनी त्रीश इम, नमतां पातक खोय ॥ ३ ॥ उत्कृष्टे
काले यथा, सिन्धेर सो जिनचंद ॥ पदकज प्रणमुं तेहनां,
जवि जनने सुखकंद ॥ ४ ॥ सीमंधर प्रमुखा नमुं, विहरमान
जगवान ॥ उत्तम गुरु पदकज नमुं, जवोदधि ऊहाज समान
॥ ५ ॥ खंरु वीजो पूरण कथ्यो, करी जयम परचंरु ॥ त्रीजो
खंरु कहुं हवे, ज्युं मीश्रीना खंरु ॥६॥ निद्रा प्रचला परहरी,
सुणजो थइ सावधान ॥ बांधे कर्म सत थइ प्रते, बोले जग-
वइ थान ॥७॥ यडुकं जगवत्यंगे ॥ जीवेणं जंते निद्रायमाणे,

पयलायमाणेवा ॥ किति कम्म पगडिउं बंधइ, गोयमा सत्तविह बंध-
एवा अठविह बंधएवा ॥ १ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ छेप न धरीये लावन, छेप न धरीये ॥ ए देशी ॥ हस्तिनागपुरं नयरी
अतिसोहे, जे देखी सुरवर मन मोहे ॥ लावन वर मन मोहे ॥ कोइक
शेठ वसे तिण ठामे, तेहने सुत थयो ललित नामे ॥ ला० ॥ ल० ॥ १ ॥
माताने धणुं बल्लज तेह, बली एक गर्ज ते तेहने देह ॥ ला० ॥ ते० ॥
दुःखदायक धणुं पीकाकारी, विविध उपाय करे पारुवा नारी ॥ ला० ॥
पा० ॥ २ ॥ तोपण गर्ज पके नहीं तास, अनुक्रमे जनम थयो सुविदास
॥ ला० ॥ थ० ॥ नाखी देवा दासीने आपे, देखी शेठ ते पूठत आपे
॥ ला० ॥ पू० ॥ ३ ॥ जेहवी वात हत्ती तेम चाखी, ठानो ते पुत्रने शेठ
जी राखी ॥ ला० ॥ शे० ॥ गंगदत्त तस नाम ते दीधुं, ललित ने शेठ वे
जाणे जे कीधुं ॥ ला० ॥ जा० ॥ ४ ॥ ललित कहे निज तातने एम, चाइनी

जेला जमीये ते प्रेम ॥ ला० ॥ ज० ॥ शेठ कहे माता तुज देखे, ललित
 कहे करं जेम नवि पेखे ॥ ला० ॥ जे० ॥ ५ ॥ आगल वेहु जण वेसी
 आपे, जोजन तेहने जाजने आपे ॥ ला० ॥ जा० ॥ इम करतां तस माता
 जाणे, मनमां द्वेष ते अधिकेरो आपे ॥ ला० ॥ अ० ॥ ६ ॥ जाली केश ने कूटी
 काढे, ललित ने शेठ दुहवाणा गाढे ॥ ला० ॥ दु० ॥ इण अवसर मुनि
 दोय गोचरीए, आव्या देखी हर्ष ते जरीये ॥ ला० ॥ ह० ॥ ७ ॥ पूढे तेहने
 प्रणमी पाय, ललित ने शेठने मोदन माय ॥ ला० ॥ मो० ॥ वैरुं कारण
 तव मुनि एक, जाखे सांजलो धरीय विवेक ॥ ला० ॥ ध० ॥ ८ ॥ बे जाइ
 एक गामे बसता, काष्ठ लेवा एक दिन नीकसता ॥ ला० ॥ दि० ॥ गानी
 जरीने महोटी जाइ, सापण देखे आगल आइ ॥ ला० ॥ आ० ॥ ९ ॥
 खेडुने कहे गंत्री राखो, सापण उगारी सुख चाखो ॥ ला० ॥ री० ॥ तव
 सापणने करी विश्वास, अनुज तिहां आव्यो अनु तास ॥ ला० ॥ आ०
 ॥ १० ॥ अग्रजे तो एहने उगारी, हुं तो जाजं एहने मारी ॥ ला० ॥ ए०
 ॥ सापण चिंते मारो एवैरी, मरण लही इम करतां जेरी ॥ ला० ॥ क०
 ॥ ११ ॥ तेह सापण एताहरी नार, ज्येष्ठ जाइ थयो ललित कुमार ॥ ला० ॥
 ल० ॥ गंगदत्त लघु जाइ जाणो, पूरव कर्म ते एम बखाणो ॥ ला० ॥ ए०
 ॥ १२ ॥ पामी बैराग्य ने दीक्षा लेवे, शेठ ललित महा शुके सुर होवे ॥ ला०
 ॥ शु० ॥ तातजीव नरजव लही सीधो, गंगदत्त मात अनिष्ट प्रसिद्धो ॥
 ला० ॥ अ० ॥ १३ ॥ करी नियाणुं ने चरण विराधे, याजो सहने हुं इष्ट
 ए साधे ॥ ला० ॥ हुं ॥ गंगदत्त पण तिहां उप्पन्न, रोहिणी उदरे ललित
 निष्पन्न ॥ ला० ॥ ल० ॥ १४ ॥ चार सुपन देखे तिहां राणी, गज शशी
 सिंह समुद्रतुं पाणी ॥ ला० ॥ स० ॥ हलधर जनमने सूचवे तेह, मुख
 मांही पेसतां देखे जेह ॥ ला० ॥ दे० ॥ १५ ॥ रोहिणी रोहिणीपति
 सम वदना, पुत्रने प्रसवे दानिमकली रदना ॥ ला० ॥ दा० ॥ अजिरा-
 म राम नाम तस थाप्युं, तास शरीर कलाए माप्युं ॥ ला० ॥ क० ॥ १६ ॥
 कंस समुद्रविजय वसुदेव, वेठा करे सहु अग्रज सेव ॥ ला० ॥ अ० ॥
 नारद ऋषीश्वर तेहवे आया, उजा थइ आदर बहु दाया ॥ ला० ॥ आ०
 ॥ १७ ॥ दण रहीने उत्पतिया आकाशे, कंस राजा तव इणी परे जापे ॥
 ला० ॥ इ० ॥ कोण अठे खामी कहो एह, समुद्रविजय कहे सांजलो तेह
 ॥ ला० ॥ सां० ॥ १८ ॥ पुर वाहिर जइजश अजिधाने, जइदत्ता नारी

शुच वाने ॥ ला० ॥ ना० ॥ सुमित्र नाम नंदन थयो तास, सोमजशा
 नारी सुविलास ॥ ला० ॥ ना० ॥ १९ ॥ तेहनी कूखे ए नारद आयो,
 बहु तापस मलीने हुलरायो ॥ ला० ॥ म० ॥ जूँजक देव मांहिथी तेह,
 बालक उपनो वधते सनेह ॥ ला० ॥ व० ॥ २० ॥ सहु तापस गया एक
 दिन वार, बालक एकलो मूकी ते ठार ॥ ला० ॥ म० ॥ जूँजक देवता देखे
 तास, अवधिज्ञाने जाणयो मित्र ते खास ॥ ला० ॥ मि० ॥ २१ ॥ लेइ
 चाट्या बालकने तेह, मूक्यो बैताढ्ये धरी नेह ॥ ला० ॥ वै० ॥ थंजावी
 ठाया ते अशोक, हेठल थाप्यो जुं रह्यो उँक ॥ ला० ॥ जुं० ॥ २२ ॥
 जूँजक देवता तेहने पाले, बैताढ्य गिरिकंदरा अजुआले ॥ ला० ॥ द० ॥
 आठ वरसनो ते थयो जेते, विद्या शिष्यो अतिशय तेते ॥ ला० ॥ अ०
 ॥ २३ ॥ प्रज्ञति मुख विद्याए ए वलीयो, नवमा नारदमां एह जलीयो ॥
 ला० ॥ ए० ॥ चरमशरीरी, जाल्यो एह, कंसने समुद्रविजय कहे नेह ॥
 ला० ॥ वि० ॥ २४ ॥ मुनि सुप्रतिष्ठे मुजने जाल्युं, ते में तुज आगल
 श्म दाख्युं ॥ ला० ॥ आ० ॥ होय कलेश अति प्रिय एहने, नवि रहे
 एकरा थानक केहने ॥ ला० ॥ था० ॥ २५ ॥ त्रीजे खंडे प्रथम अधिकारे,
 पहेली ढाल जाली जयकारे ॥ ला० ॥ जा० ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो शिष्य,
 पद्मविजय कहे विशवावीश ॥ ला० ॥ वि० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ ३३ ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ कंस कहे वसुदेवने, मुज पुर आवो स्वामी ॥ आणा मागी रायनी,
 चाट्या मथुरा ठाम ॥ १ ॥ बली वसुदेवने श्म कहे, मृत्तिकावती पुर सार ॥
 देवक नामे राजीयो, मुज पीतरीयो धार ॥ २ ॥ देवकी नामे तेहने, कन्या रूप-
 निधान ॥ परणो स्वामी तेहने, हुं तुम्ह अनुचर थान ॥ ३ ॥ कंस साथे लेइ
 गया, श्रीवसुदेवजी जाम ॥ मारग नारद रूपि मढ्या, पूठे श्म रूपि ताम ॥ ४ ॥
 किणी कारण किहां जाउं ठो, नारदने कहे एम ॥ देवक राय तणी धुया,
 देवकी परणवा प्रेम ॥ ५ ॥ वसुदेवने परणावसुं, इणी परे जाले कंस ॥ नारद
 कहे आगल जइ, करुं वसुदेव प्रशंस ॥ ६ ॥ श्म कही जइ देवकी कने,
 करतो तास प्रशंस ॥ उचित योग वसुदेवनो, जालुं तुमने अंश ॥ ७ ॥ पूठे
 तव श्म देवकी, कृण ते श्रीवसुदेव ॥ तव नारद कहे देवता, जेहनी करता
 सेव ॥ ८ ॥ यादववंशे उपनो, वय युवान गुणवंत ॥ सुरमां पण ए सारिखुं,
 ॥ ९ ॥ कोइ कंत ॥ १० ॥ श्म कही नारद रूपि गया, आव्या शौरि कंस ॥

आपे आसन आदरे, देवक राय शुच वंश ॥ १० ॥ आगम कारण पूढीयुं,
कंस कहे इम ताम ॥ श्रीवसुदेवने देवकी, परणावो इण ताम ॥ ११ ॥
॥ ढाल वीजी ॥

॥ तुमे पीतांबर पहरो जी, मुखने मरकलने ॥ ए देशी ॥ हवे जाखे देव-
क राय जी, नहीं परणावीये ॥ कन्याने अरथे साहमो जी, वर केम लावीये ॥
इम सांजलीने बिलखाणा जी, पहोता निज देरे ॥ जाय अंतेउरमां राजा जी,
देवक एणी परे ॥ १ ॥ राणीने जाखे इम जी, कंस ते आवीयो ॥ वसुदेव ते
देवकी काजे जी, साथे लावीयो ॥ में तो कखो तास निषेध जी, तव उठी
गया ॥ ते सांजली करय विपाद जी, दिलमां धरी मया ॥ २ ॥ तव देवक
राये जाण्यो जी, जाव धुया तणो ॥ कहे राय विपाद न कीजे जी, वसु-
देवने परणो ॥ वसुदेव कंसने तेम्ही जी, आदर आपीया ॥ पुण्य दिवसे पर-
ण्यां तेह जी, मंगल आपीयां ॥ ३ ॥ दश गोकुल नंद गोवाल जी, आपे
एहने ॥ बहु खर्णादिकनुं दान जी, आपे एहने ॥ मथुरा नगरीए आव्या
जी, कंस वसुदेव ॥ करे नयरीमां उठव कंस जी, प्रेम थकी हेव ॥ ४ ॥
अयमंतो ऋषि एक दिन जी, कंस घरे आयो ॥ पारण दिन गोचरी काजे
जी, तपथी सोहायो ॥ तव जीवजशा मदवंती जी, बलगी उठली ॥ देवर जखे
आव्या आज जी, एम कहे बली बली ॥ ५ ॥ आज उठव दिवस ठे सारो जी,
रमीये हेवशुं ॥ इम बहु उपजाव्यो त्रास जी, खेद उदवेगशुं ॥ तव बोढ्या
झानी ध्यानी जी, उठव जेहनो ॥ तुज तात पति हणनारो जी, गर्ज जे
तेहनो ॥ ६ ॥ सातमा गर्जथी होशे जी, एम काने सुणी ॥ जयथी
मदिरा तस नाठी जी, मूके तेह सुणी ॥ जइ कंसने तेह सुणावे जी, ते पण
सांजली ॥ थाये वज्र मोष मुनि वाणी जी, नवि होवे बली ॥ ७ ॥ जइ
माणुं साते गर्ज जी, कोइ जण्या पहेलां ॥ नहीं आपे तो बली करशुं
जी, अन्य उपाय वहेला ॥ इम चिंती कंस ते जाये जी, वसुदेवनी पासे
॥ वसुदेव करे परणामो जी, उठी उछासे ॥ ८ ॥ कर जोडी कंस ते जाखे
जी, सांजलो मुज वाणी ॥ मुज जीवजशा परणावी जी, करुणा बहु
आणी ॥ तुम जातमात्र सात गर्ज जी, आपो मुजने ॥ वसुदेव कहे इम
वाणी जी, आपुं तुजने ॥ ९ ॥ देवकी पण माने वातो जी, जे कंसे कही
॥ मुनि वात सुणी वसुदेवे जी, साची सरदही ॥ ठलीयो कंसे ए वाते

जी, मुजने चोलव्यो ॥ हवे करीये किश्या उपाय जी, इम मन चोलव्यो ॥ १० ॥ इण अवसरे जहिल नयरे जी, नाग ते व्यवहारी ॥ सुखसा नामे तस नारी जी, आवक व्रतधार ॥ अयमंता रुपिए नाख्युं जी, ए निंहु नारी ॥ हरिणगमेयी आराध्यो जी, तन्मय थइ प्यारी ॥ ११ ॥ जव तुष्टमान थयो तेह जी, तव सुखसा मागे ॥ मुऊ आपो पुत्र ते स्वामी जी, चित्तशुं धरी रागे ॥ तव बोले देवता तेह जी, सांजल रे वाइ ॥ देवकीना पुत्र ते देशुं जी, तुजने हुं लाइ ॥ १२ ॥ जे कंसे माग्यो तेह जी, मारणने काजे ॥ इम कहूँ ऋतुवंती साथे जी, देव करे साजे ॥ बेहुए प्रसव्या पुत्र जी, साथे तेहमां ॥ मृतबालक सुखसा पामे जी, हवे जुँ एहमां ॥ १३ ॥ लेइ देवकी गर्ज ते आप्या जी, सुखसाने सारा ॥ सुखसा गर्ज ते मूक्या जी, देवकीने न्यारा ॥ ते आपे कंसने गर्ज जी, मृतबालक देखी ॥ शिला उपर पठाडे जी, तेहने उवेखी ॥ १४ ॥ सुखसाने घर ते बधता जी, पुत्र परे पावे ॥ तस नाम अनीकजश वीजा जी, अनंतसेन जावे ॥ बली अवजितसेन निहतारि जी, देवजशा नाम ॥ ठठा शत्रुसेन ते जाणो जी, रूप कला धाम ॥ १५ ॥ ऋतुलान कखुं देवकीए जी, एक दिन सुबिलासे ॥ एह सात सुपन ते देखे जी, मनने उल्लासे ॥ सिंह सूर्य अग्नि ध्वज जाणो जी, बली एक गज राजे ॥ बली पद्म सरोवर ठठे जी, देवविमान ठाजे ॥ १६ ॥ देखे ते रजनी अंते जी, गंगदत्त रुनो ॥ चवी शुक्र थकी ते आयो जी, सूचत नहीं कूनो ॥ आवण वदि आठम जायो जी, देव सान्निध करे ॥ मूक्या हता जे रखवाला जी, तस निद्रा धरे ॥ १७ ॥ जेम विप खाइने सूता जी, तेम उंधी गया ॥ ए पुण्य प्रवलनो जोरो जी, देव पदे थया ॥ तेनी वसुदेवने जाखे जी, कंस ते पापीयो ॥ कूप मांहि आपण फांसी जी, दोर ते कापीयो ॥ १८ ॥ सहु पुत्रने एह तो मारे जी, शुं करीये हवे ॥ जइ नंदगोकुलमां मूको जी, पुत्र ए तो रहेवे ॥ रुहुं रुहुं एम जाखे जी, सुत निज कर लेइ ॥ देव ठत्र करे शिर तास जी, चामर करे केइ ॥ १९ ॥ करे मंगलदीवा आठ जी, मारग अजुआले ॥ देवता तिहां छार उघाडे जी, पण को नवि जावे ॥ देखे उग्रसेन ते राय जी, पूठे इणी परे ॥ शुं अचरिज एह उदारे जी, कहे रक्षा पंजरे ॥ २० ॥ तुज वयरी हणशे जेह जी, ते एह जाय वे ॥ मत कोइ आगल तुमे कहेजो

जी, तस महिमाय ठे ॥ ह्वे नंद गोपाल घरे पोहतो जी, तस घर तिण
समे ॥ पुत्री प्रसवे ते जशोदा जी, नारी अति प्रेमे ॥ ३१ ॥ तस पुत्री
लेइ आपे जी, पुत्र ते आपनो ॥ जस पुण्य प्रबल होय पोते जी, चारो
न पापनो ॥ त्रीजे खंडे पहेले अधिकारे जी, ढाल वीजी कही ॥ मुनि
पद्मविजय मनरंगे जी, त्रविजने सदैही ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा ॥ ६६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ देवकीने पुत्री दीये, श्रीवसुदेवजी आय ॥ पूढे रक्तक पुरुष ते, कहो
आव्युं तुम कांय ॥ १ ॥ देखावे तव ते धुया, कंस धुणावे शीश ॥ एह
गरज मुज मारशे, नारीमात्र ते कीश ॥ २ ॥ एहने मारे शुं होये, नाक
कान करी ठेद ॥ देवकीने पाठी दीये, देखीने स्त्रीवेद ॥ ३ ॥ अंग कृष्ण
माटे ह्वे, कृष्ण बोलावे नाम ॥ देव घणा सान्निध करे, नंद गोपालने धाम
॥ ४ ॥ देवकी कहे वसुदेवने, जाउं जोवा पुत्त ॥ कहे वसुदेवजी सांजलो,
एक अमारुं उत्त ॥ ५ ॥ सहसा जातां जाणशे, कंस तुमारी वात ॥ कोइ
कारण उद्देशीने, जाउं जुगतुं थात ॥ ६ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ गो वाठरुआं चारती, आहिरनो अवतार ॥ ए देशी ॥ बहु नारीशुं
परवरी, गोकुल पूजवा जाय ॥ मनना मोहनीया ॥ अनुक्रमे पहीती देवकी,
जिहां जशोदा थाय ॥ मनना मोहनीया ॥ १ ॥ श्रीवछे उर सोहतुं, नील कम-
ल सम काय ॥ मन० ॥ लक्षण लक्षित देहकी, देखी आणंद आय ॥
॥ मन० ॥ २ ॥ मन चिते इम देवकी, हुं पापी शिरदार ॥ मन० ॥ एहवा
पुत्र वियोगथी, हुं रहुं नित घर वार ॥ मन० ॥ ३ ॥ धवरावी पण नवि
शकुं, आव्यां कीधां पाप ॥ मन० ॥ धन्य जशोदा एहने, एह रमाडे आंप
॥ मन० ॥ ४ ॥ इम गोकुल नित पूजवा, मिष करी जाये तेह ॥ म० ॥
पुत्र रमाकी मोदशुं, आवे ते निज गेह ॥ मन० ॥ ५ ॥ सूर्यक विद्याधर
तणी, आवे पुत्री दीय ॥ मन० ॥ विपमिश्रित थण आपती, कृष्णमुखे ते
पलोय ॥ मन० ॥ ६ ॥ शकट रच्युं जव मारवा, तव तिहां आवी देव
॥ मन० ॥ ते शकटे हणी तेहने, करतां कृष्णनी सेव ॥ मन० ॥ ७ ॥
नंद जशोदाने कहे, देखी अचरिज तेह ॥ मन० ॥ शूनो नवि मूको तुमे,
पुत्र ते गुणनुं गेह ॥ मन० ॥ ८ ॥ ढलतो मूकी घृत घमो, पण नवि जाउं

क्यांहि ॥ मन० ॥ आलिंगे ते पुत्रने, मनमां धरी उठांहि ॥ मन० ॥
 ॥ ए ॥ पण चपलाइ अति घणी, ठव करी नासी जाय ॥ मन० ॥ उदर
 दामे करी बांधती, उखला साथे माय ॥ मन० ॥ १० ॥ दामोदर नामज थयुं,
 ते दिनथी परसिद्ध ॥ मन० ॥ सूर्यकसुत तिहां आवीयो, जस बहु विद्या
 सिद्ध ॥ मन० ॥ ११ ॥ अर्जुन वृद्ध विकुर्वीने, जमल परस्पर थाप ॥
 ॥ मन० ॥ उखलथी तिहां लावीयो, हणवा मांडे थाप ॥ मन० ॥ १२ ॥
 तिणे समे आवी देवता, जांज्यो अर्जुन रुंख ॥ मन० ॥ जमलार्जुन उन्मू-
 लीआ, झूरं कखुं ते दुःख ॥ मन० ॥ १३ ॥ आवे तिहां गोपांगना, उर
 अंके शिर धारी ॥ मन० ॥ रात दिवस नवि वेगली, रहे ते गोपनी नारी
 ॥ मन० ॥ १४ ॥ दूध दहीं लूटी लीये, कृष्ण ते चपल अपार ॥ मन० ॥
 महियारी पासे थकी, घृत लेइ जाय किंवार ॥ मन० ॥ १५ ॥ पण स्नेहे
 वारे नहीं, कौतुकथी ते नार ॥ मन० ॥ करे ग्रहार ढोली दीये, तेह दधि
 दधिसार ॥ मन० ॥ १६ ॥ उलंजो दीये नंदने, आवी गोपनी नार ॥
 ॥ मन० ॥ पण घरे राखी नवि शके, देखी सुत गुणधार ॥ मन० ॥ १७ ॥
 दिन दिन बलथी बाधतो, वात सुणे वसुदेव ॥ मन० ॥ विद्याधरी खेचर तणी,
 तेह सुवां ततखेव ॥ मन० ॥ १८ ॥ मन चिंते वसुदेवजी, गोप्यो पण न गोपाय
 ॥ मन० ॥ बल देखे जो एहनुं, कंस ते करशे अपाय ॥ मन० ॥ १९ ॥ तेकावी बल-
 देवने, शीखामण देइ तास ॥ मन० ॥ कृष्णरक्षाने कारणे, मूके तेहनी
 पास ॥ मन० ॥ २० ॥ दश धनु उंचा ते विहु, सुंदर जस आकार ॥ मन० ॥
 काम मूकी घरनां सहु, जुवे अनिमेष विकार ॥ मन० ॥ २१ ॥ बलदेवनी
 पासे जणे, कृष्ण कलाजंकार ॥ मन० ॥ कला बहोंतेर पारंगमी, कृष्ण ते
 पुंय अपार ॥ मन० ॥ २२ ॥ कोइ काले मित्रज होये, आचारय कोइ काल
 ॥ मन० ॥ न खमे ते एक एकनो, विरह ते क्षणसंजाल ॥ मन० ॥ २३ ॥
 पुष्ट ग्रहे वृषजज तणुं, बलवंतो महावीर ॥ मन० ॥ देखी तस बलरामजी, थाये
 उदासीन धीर ॥ मन० ॥ २४ ॥ त्रीजी त्रीजा खंरुनी, ढाल प्रथम अधि-
 कार ॥ मन० ॥ गुरु उत्तम किरपा थकी, पद्मने जय जयकार ॥ मन० ॥ २५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ केडे बहु गोपांगना, मन्मथ प्रेरी जाय ॥ ज्युं त्रमरी कज उपरे, चोक
 फेर लपटाय ॥ २ ॥ गाय दुहे गोपांगना, मन श्रीकृष्णनी पास ॥

आजन विनु हेतुं डुहे, खवर ते न पमे तास ॥ १ ॥ दधि मथतां करे वात-
नी, घृत तपावतां तास ॥ जमतां वेठां उठतां, कृष्ण तणे मन पास ॥ ३ ॥
गीत गाय नाटक करे, सिंधुवारादिक दाम ॥ गुंथी खयंवरनी परे, आपे
कंठ उदाम ॥ ४ ॥ जेह तेह प्रकारथी, ध्यावे कृष्ण मन मांहि ॥ दूधं दहीं
घृत लूंटतो, तिहां पण कृष्ण उठांहि ॥ ५ ॥ गोपी उलंजो दीये, देखी
एहवी वात ॥ तुं तो आव्यो किहां थकी, जिणे अम लूंटी जात ॥ ६ ॥

॥ ढाल चोथी ॥

॥ तुं तो किहांनो रसीयो रे ॥ मारा नंदना वाला ॥ मारग आवी वसीयो रे ॥
मारा नंदना वाला ॥ ए देशी ॥ गोपी कहे इम वातो रे ॥ मारा नंदना बाढहा
अमने लूंटी जातो रे ॥ माण ॥ मातुं ते किहांनो दाणी रे ॥ माण ॥ दहींनी दोणी
ताणी ॥ माण ॥ १ ॥ तुं ते किहांनो ठाकर रे ॥ माण ॥ बांधे अमशुं वाकर
रे ॥ माण ॥ तुं ते किहांनो शेठो रे ॥ माण ॥ अम दुःख देवा वेठो रे ॥ माण ॥
॥ २ ॥ तुजने केणे मान्यो रे ॥ माण ॥ अम दधि लूंटवा आण्यो रे ॥
॥ माण ॥ तुं ते किहांनो स्वामी रे ॥ माण ॥ अमची दोणी नामी रे ॥ माण ॥ ३ ॥
जो तुजकंस ते जाणे रे ॥ माण ॥ तो तुज शिक्षा दाणे रे ॥ माण ॥
अमने मत तुमे ठेको रे ॥ माण ॥ केम पकडो अम केको रे ॥ माण ॥ ४ ॥
नंदने जइ जव कहे शे रे ॥ माण ॥ नंद ते ठवको देशे रे ॥ माण ॥ गोपी इणी
परे जावे रे ॥ माण ॥ मनने गमे ते आसे रे ॥ माण ॥ ५ ॥ आवी रामने
जाखे रे ॥ माण ॥ अमे कहुं तुमची साखे रे ॥ माण ॥ दीठां हरतो चित्तहुं
रे ॥ माण ॥ एहवुं अमने हितहुं रे ॥ माण ॥ ६ ॥ अणदीठां जाय प्राण रे
॥ माण ॥ कृष्ण ते काले वाण रे ॥ माण ॥ मोरली वजावे कान्ह जी रे ॥
॥ माण ॥ अमची हरतो शान जी रे ॥ माण ॥ ७ ॥ इम उलंजो रामने रे ॥
॥ माण ॥ फोडे अमचा ठामने रे ॥ माण ॥ इम क्रीडा करतां गया रे ॥ माण ॥
वहुं दिन आणे सहु मया रे ॥ माण ॥ ८ ॥ शौरीपुर हवे जाणो रे ॥ माण ॥
॥ समुद्रविजय तस राणो रे ॥ माण ॥ घरमां सुख जोगवता रे ॥ माण ॥
मणिदीवा जलजलता रे ॥ माण ॥ ए ॥ रुनी मोतीमाला रे ॥ माण ॥
लटके चोक विशाला रे ॥ माण ॥ कृष्णागरु जिहां दाफे रे ॥ माण ॥ गंध
ते आवे जाफे रे ॥ माण ॥ १० ॥ कुसुम तणा तिहां ढगला रे ॥ माण ॥
रमणिक थानक सघलां रे ॥ माण ॥ महोटी शय्या उनी रे ॥ माण ॥

कोमल माखण रुमी रे ॥ मा० ॥ ११ ॥ सूती शय्या राते रे ॥ मा० ॥
 शिवादेवी सुखशाते रे ॥ मा० ॥ पाठली राते देखे रे ॥ मा० ॥ चौद
 सुपन मन हरखे रे ॥ मा० ॥ १२ ॥ चौदंतो गजराज रे ॥ मा० ॥ वीजे
 वृषज समाज रे ॥ मा० ॥ सिंह लांगुल उठावतो रे ॥ मा० ॥ त्रीजे
 सुपन सोहावतो रे ॥ मा० ॥ १३ ॥ लखमी फूलमाला जली रे ॥ मा० ॥
 चंद्रकला अति निर्मली रे ॥ मा० ॥ दिनकर ध्वज ते सोहतो रे ॥ मा० ॥
 कनककलश मन मोहतो रे ॥ मा० ॥ १४ ॥ पद्म सरोवर जाणीये रे ॥
 ॥ मा० ॥ सागर मनमां आणीये रे ॥ मा० ॥ बली विमान ते चारमे रे
 ॥ मा० ॥ रत्नराशि कही तेरमे रे ॥ मा० ॥ १५ ॥ धूमरहित अग्नि कही
 रे ॥ मा० ॥ चौदमे सुपने राणी लही रे ॥ मा० ॥ जागी पीयु पासे जइ
 रे ॥ मा० ॥ जाखे सुपनां ते सइ रे ॥ मा० ॥ १६ ॥ चौथी त्रीजा खंडनी
 रे ॥ मा० ॥ ढाल ते रंग अखंरुनी रे ॥ मा० ॥ पहेले अधिकारे कही रे
 ॥ मा० ॥ पद्मविजय जवि सर्वही रे ॥ मा० ॥ १७ ॥ सर्व गाथा ॥ ११० ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ समुद्रविजय राजा कहे, सुपन तणुं फल रोक ॥ सुत होशे शुच
 लक्षणा, कुलदीपक गतशोक ॥ १ ॥ तेह सुणी हर्षित थइ, तेह शिवादेवी
 नार ॥ राजा पण प्रमुदित थया, समुद्रविजय तिण वार ॥ २ ॥ मंत्री
 सामंते परवख्यो, वेठो सजा मजार ॥ पूठे कौण्ठक निमित्तिउं, जाव कहे इम
 सार ॥ ३ ॥ इण अवसर चारण मुनि, शमतावंत महंत ॥ तपतापित जस
 देहनी, आव्या ते गुणवंत ॥ ४ ॥ तव राजा उजो थइ, आपे आसन
 तास ॥ प्रणमी परिगळ जावशुं, वेठा मुनिनी पास ॥ ५ ॥ राय निमित्तिउं विहु
 जणा, करकज जोमी जाम ॥ पूठे सुपन विचार ते, मुनिवर जाखे ताम ॥ ६ ॥
 ॥ ढाल पांचमी ॥

॥ नारी ते पीयुजीने विनवे हो राज ॥ ए देशी ॥ मुनिवर जाखे इणी
 परे हो राज, आठ प्रकारे निमित्त ॥ वारी मोरा साहिवा ॥ अंग सुपन
 खर जाणीये हो राज, उत्पाद चोथुं चित्त ॥ वा० ॥ १ ॥ अंतरिक्ष जौम ने
 वली हो राज, व्यंजन लक्षण एह ॥ वा० ॥ तेहमां सुपन निमित्त कहुं
 हो राज, सुख दुःख आपे देह ॥ वा० ॥ २ ॥ वहेतेर सुपनां जाखीयां हो
 राज, हीणां तेहमां त्रीश ॥ वा० ॥ वहेतालीश उत्तम कथां हो राज, तेहमां

महोटां व्रीश ॥ वा० ॥ ३ ॥ तेह व्रीश मांहे थकी हो राज, चक्री तीर्थ-
कर माय ॥ वा० ॥ चौद सुपन देखे जलां हो राज, जब ते गर्जे आय
॥ वा० ॥ ४ ॥ माता श्रीवासुदेवनी हो राज, देखे सुपनां सात ॥ वा० ॥
चार देखे बलदेवनी हो राज, उत्तम गर्जे मात ॥ वा० ॥ ५ ॥ मंडलिक
माता लहे हो राज, तेम बली चरमज देह ॥ वा० ॥ एक देखे तस मातु-
का हो राज, देखे वे अथ ते ॥ वा० ॥ ६ ॥ दीठां चौद ए राणीए हो
राज, तिणे जाणुं महाजाग ॥ वा० ॥ पूजित चोसठ इंद्रने हो राज, तीर्थ-
कर वरुजाग ॥ वा० ॥ ७ ॥ चोव्रीश अतिशय राजतो हो राज, वाणी
शुण पांत्रीश ॥ वा० ॥ परम पुरुष परमात्मा हो राज, होशे विशवावीश
॥ वा० ॥ ८ ॥ ते कारण धन्य जूपति हो राज, तहारे घर जिनराज ॥ वा० ॥
परम शरण प्राणी तणो हो राज, करशे महोटां काज ॥ वा० ॥ ९ ॥
इम कही मुनिवर उतपत्या हो राज, राजा हर्षित अंग ॥ वा० ॥ संजला-
वे राणी प्रते हो राज, मुनिबच विमल ज्युं गंग ॥ वा० ॥ १० ॥ अपरा-
जित विमानमां हो राज, तेव्रीश सागर आय ॥ वा० ॥ पालीने तिहां
उपनो हो राज, शंखकुमर जीव आय ॥ वा० ॥ ११ ॥ कार्तिक वदि वारस
दिने हो राज, चित्रा नखेतर जोग ॥ वा० ॥ त्रण ज्ञानशुं राजता हो
राज, जोगवता शुज जोग ॥ वा० ॥ १२ ॥ इण अवसर आसन चढ्युं हो
राज, जाणी शक्रे वात ॥ वा० ॥ उठ्यो हर्ष अमंदशुं हो राज, सात आठ
पय जात ॥ वा० ॥ १३ ॥ सन्मुख शक्र स्तव करे हो राज, आवे शिवादेवी
पास ॥ वा० ॥ गंजीर खरे स्तवना करे हो राज, पामी अधिक उल्लास
॥ वा० ॥ १४ ॥ तुं धन्यं तुं कृतपुण्य ठे हो राज, पुरुपरतन धखुं जेण ॥
॥ वा० ॥ १५ ॥ दीवो जगमां तें कस्यो हो राज, उरुखुं जुवन ते एण ॥ वा० ॥ १५ ॥
तीर्थकर हरि तें धस्यो हो राज, उदर गुफा मांहि एह ॥ वा० ॥ जवसायर
प्रवहण समो हो राज, धरीयो पुत्र ते देह ॥ वा० ॥ १६ ॥ उत्पत्ति
इम जिननी कही हो राज, पूरे रत्ननिधान ॥ वा० ॥ शक्र निरंतर इम
कहे हो राज, राय दीये घणां मान ॥ वा० ॥ १७ ॥ शुज दोहलां तस
उपजे हो राज, तेसहु पूरे राय ॥ वा० ॥ श्रावण सुदि पांचम दिने हो राज,
चित्रासंगे चंद्र आय ॥ वा० ॥ १८ ॥ अर्द्ध रात्रिने अवसरे हो राज, प्रस-
वे पुत्ररत्न ॥ वा० ॥ पूरव दिशि सूरय परे हो राज, करती अतिशय बल

॥ वा० ॥ १९ ॥ मरकतमणि ठवि जेहनी हो राज, पंकजदल सम नयण ॥
 ॥ वा० ॥ प्राणी पण सहु सुख पामीया हो राज, ते वेला सुणो सयण ॥
 वा० ॥ २० ॥ नारकी पण सुख पामीया हो राज, होय उद्योत तिवार ॥ वा०
 सुख वाया तिहां वायरा हो राज, थाय प्रसन्न दिशि ल्यार ॥ वा० ॥ २१ ॥
 पांचमी त्रीजा खंरुमां हो राज, ढाल प्रथम अधिकार ॥ वा० ॥ गुरु उत्तमनी
 सान्निधे हो राज, पद्मने जय जयकार ॥ वा० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ १४७ ॥

॥ दोहा ॥

॥ ठप्पन्न दिशिकुमरी तणां, आसन चढ्यां जिवार ॥ जाणी जनम जिणं-
 दनो, दइ उपयोग तिवार ॥ १ ॥ रंहेती जे अधलोकमां, आवे आनु कुमार
 ॥ ईशाने घर सूतिनुं, करती ते मनोहार ॥ २ ॥ संवर्त्तक वायु करी,
 जोजन तिहांथी एक ॥ शुरू करे ते जूमिका, धारी अतिहि विवेक ॥ ३ ॥
 आठ आवे ऊरध तणी, वरसे पाणी फूल ॥ पूरव रुचकथी आवी अरु,
 दर्पण धरे अमूल ॥ ४ ॥ आवे आठ दक्षिण थकी, पूर्ण कलश लेइ हाथ ॥ गीत
 गान करे तिहां रही, जिनवर श्रीजगनाथ ॥ ५ ॥ आवी पश्चिम रुचकथी
 बिंजणो लेइ पाण ॥ आठ तिहां उजी रहे, करती गीत मंभाण ॥ ६ ॥
 आठ आवी उत्तर थकी, बिंजे चामर सार ॥ दर्पण हस्त लेइ रहे, विदिश
 रुचकथी चार ॥ ७ ॥ रुचक छीपथी आवती, चार देवांगना ताम ॥ चउ
 अंगुलथी ठेदवुं, नाळ ते एहवुं काम ॥ ८ ॥ खोदी खान तेहमां ठवे,
 वैहूयें ते पूर ॥ पीठ करे ते उपरे, लेइ रत्न ते जूर ॥ ९ ॥ पूरव दक्षिण
 उत्तरे, जन्मना घरथी तेह ॥ निपजावे त्रण पुवनने, केखि तणां ते गेह ॥ १० ॥
 अन्न्यंगन दक्षिण घरे, स्नान अर्चा करे पूर्व ॥ उत्तर घरमां लेइने, आवे तेह
 अपूर्व ॥ ११ ॥ अरणीथी अग्निकरी, चंदननो करे होम ॥ बांधे रक्षा पोटली
 जिनमाता अनुमोद ॥ १२ ॥ अहो आयु पर्वत समुं, इम कही मूके ठाम
 ॥ निज निज दिशि उजी रही, करती जिन गुणग्राम ॥ १३ ॥ देव सामा-
 निक चउ सहस, चार महत्तरा देव ॥ सोल सहस अंगरक्षका, सात कट-
 क तस देव ॥ १४ ॥ जोजन मान विमानमां, वेसी आवे अत्र ॥ एकेकी
 देवी तणो, ए परिवार सर्वत्र ॥ १५ ॥ सहु निज निज थानक गइ, हवे
 मोघव देव ॥ पुण्य तणुं बल जेहने, तस करे सुर नर सेव ॥ १६ ॥

॥ ढाल ठठी ॥

॥ विजा जी हो रत्नकूज मुख सांकडो हो विजा, केम करी करुं प्रवेश
सयण रुमां, वयण वाला ॥ ए देशी ॥ सुरवर जी हो अचल ते सिंहासन
चढ्युं हो देवा, जाण्युं अवघे ताम ॥ धन्य मारे पुण्य पुरो ॥ ए आंकणी ॥
॥ सु० ॥ नेमि जिनेसर जनमीया हो देवा, हर्ष घणो तिणे ठाम ॥ ध० ॥
॥ १ ॥ सु० ॥ हरिणगमेषी ह्कारियो हो देवा, वज्रनी घंटा तेह ॥ ध० ॥
॥ सु० ॥ वज्र तणी वज्रभावता हो देवा, तब सहु बागी जेह ॥ ध० ॥ २ ॥ सु० ॥
सहुने इम संजलावतो हो देवा, सहु सुणी हर्षित थाय ॥ ध० ॥ सु० ॥ उद्यम करे
तिहां जायवा हो देवा, आकाशे न समाय ॥ ध० ॥ ३ ॥ सु० ॥ पालक नाम
करे तिहां हो देवा, योजन लाख विमान ॥ ध० ॥ सु० ॥ वेसे इंद्र तिहां
कणे हो देवा, अग्रमहिषी पुर थान ॥ ध० ॥ ४ ॥ सु० ॥ सहस चोराशी
सामानिका हो देवा, सिंहासन तेम तास ॥ ध० ॥ सु० ॥ अच्यंतर पर्षद
तणा हो देवा, वार सहस दक्षिण पास ॥ ध० ॥ ५ ॥ सु० ॥ मध्यम पर्ष-
दना कल्या हो देवा, चौद सहस सुर खास ॥ ध० ॥ सु० ॥ बाह्य पर्षदना
जाणीये हो देवा, सोल सहस ठे जास ॥ ध० ॥ ६ ॥ सु० ॥ सात अनी-
कना अधिपति हो देवा, आत्मरक्षक वली देव ॥ ध० ॥ सु० ॥ त्रण लाख
ठत्रीश सहस ठे हो देवा, करता इंद्रनी सेव ॥ ध० ॥ ७ ॥ सु० ॥ देव
प्रमाण सिंहासनां हो देवा, बीजा पण बहु आय ॥ ध० ॥ सु० ॥ केशक
इंद्र आणा थकी हो देवा, केशक मित्र खंचाय ॥ ध० ॥ ८ ॥ सु० ॥ केशक
नारी प्रेख्या थका हो देवा, केशक आपने जाव ॥ ध० ॥ सु० ॥ केशक कौ-
तुक आवीया हो देवा, केशक जकिथी आव ॥ ध० ॥ ९ ॥ सु० ॥ वाहने
वेठा बहु परे हो देवा, वाजां वजावे तेह ॥ ध० ॥ सु० ॥ कोलाहल बहु
उठवे हो देवा, न पडे समऊण जेह ॥ ध० ॥ १० ॥ सु० ॥ गजपतिने
सिंहपति कहे हो देवा, झूर करो गजराज ॥ ध० ॥ सु० ॥ दुर्द्धर ठे अमे
केसरी हो देवा, हणशे गजने आज ॥ ध० ॥ ११ ॥ सु० ॥ नागपतिने गरु-
पति कहे हो देवा, ठागपतिने चित्रस्वामी ॥ ध० ॥ सु० ॥ वलीयो कहे
नवला प्रते हो देवा, झूर करो तुमे ठाम ॥ ध० ॥ १२ ॥ सु० ॥ पहोळुं
ते सांकडुं थयुं हो देवा, देवथी ते आकाश ॥ ध० ॥ सु० ॥ मित्र मूकी
जाइ आगळे हो देवा, जकि थकी गुणवास ॥ ध० ॥ १३ ॥ सु० ॥ केशक

कहे उजा रहो हो देवा, हमणां म कहो ए वात ॥ ध० ॥ सु० ॥ परव
 दिवस होय सांकसा हो देवा, कोशक कहे सुखशात ॥ ध० ॥ १४ ॥ सु० ॥
 मौन करो कोशक कहे हो देवा, श्म सहु करत कल्लोल ॥ ध० ॥ सु० ॥
 नंदीश्वरे आवी करी हो देवा, करत सहु रंगरोल ॥ ध० ॥ १५ ॥ सु० ॥
 विमान संखेपी आवीया हो देवा, त्रण प्रदक्षिणा देय ॥ ध० ॥ सु० ॥ प्रणमीने
 इणी परे कहे हो देवा, सांजल माहरो जेय ॥ ध० ॥ १६ ॥ सु० ॥
 माताजी हो जन्म मोछवने कारणे हो माता, आव्यो हुं देवेश ॥ ध० ॥ सु० ॥
 वावीशमा जिनवर तणो हो माता, वीहीक न करशो लेश ॥ ध० ॥ १७ ॥
 ॥ सु० ॥ श्म कहीने अवस्थापिनी हो देवा, मूके करी प्रतिविंव ॥ ध० ॥
 ॥ सु० ॥ लेइ चाह्या करसंपुटे हो देवा, जाणे मरुमां अंबलुंव ॥ ध० ॥
 ॥ १८ ॥ सु० ॥ पंच रूप करे सुरपति हो देवा, एक लीये जिनराज ॥ ध० ॥
 ॥ सु० ॥ चामर बिहु जण विजता हो देवा, एक ठत्र शिर काज ॥ ध० ॥
 ॥ १९ ॥ सु० ॥ आगल वज्रधर चालतो हो देवा, स्तवना करे मांहोमांह
 ॥ ध० ॥ सु० ॥ आगल जातो पाहुं जुवे हो देवा, जिनमुख जोवा उवाह
 ॥ ध० ॥ २० ॥ सु० ॥ मेरुशिखरे आवीया हो देवा, वैमानिक दश इंद्र ॥
 ॥ ध० ॥ सु० ॥ वत्रीश व्यंतर अधिपति हो देवा, सूरय ने वली चंद ॥ ध० ॥
 ॥ २१ ॥ सु० ॥ वीश जवनपति जाणीये हो देवा, श्म चोसठ सुरराज ॥
 ॥ ध० ॥ सु० ॥ सौधर्मपति अंके लीये हो देवा, जिनवर आतम काज ॥
 ॥ ध० ॥ २२ ॥ सु० ॥ उंचा पणवीश जोयणां हो देवा, वार जोजन वि-
 स्तार ॥ ध० ॥ सु० ॥ जोजन कलशनुं नाखुं हो देवा, एक कोडी साठ लाख
 सारं ॥ ध० ॥ २३ ॥ सु० ॥ रत्नकरंरुक दर्पणा हो देवा, पुष्प चंगेरी
 चंग ॥ ध० ॥ सु० ॥ उपगरण पूजानां सहु हो देवा, अष्ट प्रकारना नंग
 ॥ ध० ॥ २४ ॥ सु० ॥ अष्ट उत्तर सहस जलां हो देवा, बहु तीरथनां
 नीर ॥ ध० ॥ सु० ॥ कुंज हृदये घणुं शोजता हो देवा, मानुं करे जवजल
 तीर ॥ ध० ॥ २५ ॥ सु० ॥ सहु शजिपेक तिहां करे हो देवा, केशक
 करे शिर ठत्त ॥ ध० ॥ सु० ॥ केशक चामर विजता हो देवा, धूप कनछ
 केश सत्त ॥ ध० ॥ २६ ॥ सु० ॥ केशक दर्पण कर लीये हो देवा, केश करे
 गीत गान ॥ ध० ॥ सु० ॥ नाचे केशक देवता हो देवा, केश करे बहु मान
 ॥ ध० ॥ २७ ॥ सु० ॥ गृष्टि करे केश फूखनी हो देवा, केश करे गज शब्द ॥

॥ ध० ॥ सु० ॥ हय हेपारव केइ करे हो देवा, केइ करे सिंहनह ॥ ध० ॥
 ॥ १७ ॥ सु० ॥ हर्ष लत्साह घणो । तहां हो देवा, कहेतां नावे पार ॥ ध० ॥ सु० ॥
 दीठे तेह सहु वणे हो देवा, अच्युतथी धुर सार ॥ ध० ॥ १८ ॥ सु० ॥
 परिपाटी अतुकमे करे हो देवा, ते अजिषेक विलास ॥ ध० ॥ सु० ॥ ग्रंथां-
 तरथी जाणजो हो देवा, एह विस्तार ते खास ॥ ध० ॥ ३० ॥ सु० ॥
 त्रीजे खंडे ठठी कही हो देवा, ढाल अतिहि विशाल ॥ ध० ॥ सु० ॥
 उत्तम गुरुनी सान्निधे हो देवा, पद्मने मंगलमाल ॥ ध० ॥ ३१ ॥ सु० ॥
 ॥ दोहा ॥

॥ ग्रंथांतरथी जाणजो, एह सहु विस्तार ॥ तिडोगाली प्रमुखमां, ठे
 महोटा अधिकार ॥ १ ॥ ग्रंथ वध्याना जय थकी, नवि जाखुं हुं अत्र ॥
 हवे सोहमपतिनो कहुं, जिम करे तेह सनात्र ॥ २ ॥ पंच रूप करी जक्ति-
 थी, हवे ते इंद्र ईशान ॥ अंके जिनवर थापीने, वेसे अति बहु मान ॥ ३ ॥
 चार रूप हवे वृषजनां, करे ते सोहम स्वामी ॥ आठ शिंगथी नीकले,
 सहिल धार तिण ठाम ॥ ४ ॥ नवरावी झम जक्तिथी, अंग लूहे जिनराय ॥
 लीपे चंदन प्रमुखने, वल्ल आजरण पहेराय ॥ ५ ॥ तास हर्ष तेहज लहे,
 नवि मुखथी कहेवाय ॥ वारे कोलाहल हवे, स्तवना करे सुरराय ॥ ६ ॥
 हर्ष अधिक सोहमपति, थुणे ते गंजीर बाण ॥ सहु एकाग्र अइ सुणे,
 उजा रही तिण ठाण ॥ ७ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ देशी फतमलनी ॥ जिनपति जवतरु जंग समीर, गुणमणि मकरा-
 कर जलो ॥ जि० ॥ जीम मोह करिकुंज, जेदवा सिंह ते गुणमिलो ॥
 ॥ १ ॥ जि० ॥ जवदव उपशम मेघ, पापपंक झूरे करु ॥ जि० ॥ पद-
 कज नमीये स्वामी, अमल कलानो आगरु ॥ २ ॥ जि० ॥ पापपंकल
 हिमपूर, हरंवा सूर्य परे तपे ॥ जि० ॥ बुद्धि सिद्धिनो गेह, तुऊने
 सहु सुर नर जपे ॥ ३ ॥ जि० ॥ मायावेखिनो दाह, दारुण दावानल
 जया ॥ जि० ॥ सिद्धि कमल वर मृंग, उत्तम कुल मांहि थया ॥ ४ ॥
 जि० ॥ जव तारण तुं देव, नरक वारक प्रभु जाणीये ॥ जि० ॥ रामासंग
 विरक्त, करुणा रस मन आणीये ॥ ५ ॥ जि० ॥ अचल असंग निरीह,
 निःकारण उपगारीयो ॥ जि० ॥ गरुराग नाग स्वामी, लोज सायर चहु

॥ जि० ॥ सुर नर सेवित तेह, उपगारे विग्रह धखुं ॥ १६ ॥ जि० ॥
जिम गिरिमां तरु ठोरु, वीजनो चंद वधे यथा ॥ जि० ॥ रमता नेमि
जिणंद, तेह मुणींद वधे तथा ॥ १७ ॥ जि० ॥ समुद्रविजय घर एम, जन-
म सुणे वसुदेवजी ॥ जि० ॥ मोहव मथुरा मांहि, करता ते ततखेव जी
॥ १८ ॥ जि० ॥ नरपति एक दिन कंस ते छुष्ट, पहतो वसुदेवने घरे ॥
न० ॥ कन्या देखीने ते छिन्न, मनमां चिते इणी परे ॥ १९ ॥ न० ॥ करतो
अतिहि विकटप, देह प्रकंप थयो तिहां ॥ न० ॥ पूठे घर जइ मित्त, वात
कहे मुफने इहां ॥ २० ॥ न० ॥ देवकी सातमो गर्ज, मुनिप वध जणी
मुज कस्यो ॥ न० ॥ मुनिवच थयुं अलीक, के ठळयी ए रिपु लख्यो ॥
॥ २१ ॥ न० ॥ अथवा थयो फेरफार, तव नैमित्तिक बोलीयो ॥ न० ॥ अली-
क न होय वचन, मुनिवच किणही न रोलीयो ॥ २२ ॥ न० ॥ तुज रिपु
जीवतो आज, पण तुज खबर न किहां अठे ॥ न० ॥ एक उपाय सुण
तुज, वली बीजो जाखीश पठे ॥ २३ ॥ न० ॥ अरिष्ट वृषज तुज छुष्ट, महा-
बल दर्प घणो धरे ॥ न० ॥ तीखां जेहनां शृंग, जीव घणानो वध करे
॥ २४ ॥ न० ॥ घोटक केशी नाम, बलीयो तुज घर बांधीयो ॥ न० ॥
गर्जज पुष्ट-शरीर, मेष दारुण पण सांधीयो ॥ २५ ॥ न० ॥ वृंदारक वन
मांहि, लूटा मूको एहने ॥ न० ॥ वध करशे जे आवी, जाणजे वयरी तेहने
॥ २६ ॥ न० ॥ सुण हवे बीजो उपाय, सारंग धनुष ताहरे घरे ॥ न० ॥
पूजाये नित जेह, आरोपण जे तस करे ॥ २७ ॥ न० ॥ ज्ञानीप कथुं एम,
कोइ न आरोपी शके ॥ न० ॥ जरंत अरधनो स्वामी, ते एहनी आगल
टके ॥ २८ ॥ न० ॥ कालीय दमे नागीण, चाणूर नल्लनो वधकरु ॥ न० ॥
पद्मोत्तर ने चंपक, हणशे हाथी नरवरु ॥ २९ ॥ न० ॥ विसर्जे रे निमित्त,
ते सांजली चित्त खलजह्यो ॥ न० ॥ निश्चय करवा तेह, कंस चिते
अहो किम ठळ्यो ॥ ३० ॥ न० ॥ न लहे हवे रति क्यांहि, निद्रा पण सुखे
नवि करे ॥ न० ॥ सुख नवि वेदे तेह, कारण विनु कोपज धरे ॥ ३१ ॥ न० ॥
सातमी त्रीजे खंरु, ढाल ते जाखी मनोहरु ॥ न० ॥ उत्तमविजयनो
शिष्य, पद्मविजय कहे सुखकरु ॥ ३२ ॥ सर्व गाथा ॥ ३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ सुखमां निद्रा नवि करे, करे ते कोप अपार ॥ अपमाने मंत्री प्रमुख,

नियुक्तनो, अवसर मल्लने थान ॥ ४ ॥ कृतउद्यम ए मल्ल ठे, मुक्त तो उ-
द्यम नाहीं ॥ पण अंतर सहू देखजो, जाखे कृष्ण उठांहि ॥ ५ ॥ कंस
सुणीने शंकीयो, मुष्टिक मल्ल वली एक ॥ संज्ञा करी उठावीयो, वीहीक
लही अतिरेक ॥ ६ ॥ ते देखी हलधर हवे, आवे कृष्णनी पास ॥ हली
हरि एक दिशे रखा, दोय मल्ल एक पास ॥ ७ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ फुलना चोसर प्रभुने शिर चढे ॥ ए देशी ॥ जुळू ते करवा रे लाग्या
ते विहुं, कृष्णजी ने चाणूर जी रे ॥ मुष्टिक ने बलदेवजी विहुं मळ्या, वधते
अति घणे शूर जी रे ॥ १ ॥ पुण्यथी वलीयो रे को नवि पामीये ॥ ए आंकणी ॥
करे चपेटा रे विविध प्रकारना, करे प्रहार अनेको जी रे ॥ नजतल गाजे चेत-
ननी परे, वीहीक होये अतिरेको जी रे ॥ पु० ॥ १ ॥ हृदय ते त्रोडे मल्लतुं कृष्ण
जी, मुष्टिनो करे वली घातो जी रे ॥ तव करे मुष्टिप्रहार ते कृष्णने, करतो
देतो खातो जी रे ॥ पु० ॥ ३ ॥ लीलां पीलां देखे कृष्णजी, पढीया धरणी तेह जी
रे ॥ कंस ते त्रुगे वली संज्ञा करे, वली मारो तुमे एह जा रे ॥ पु० ॥ ४ ॥ चा-
णूर मारवा आवे जेटले, तव आवी बलदेव जी रे ॥ मुष्टिक मल्ल मूकी तस त्रा-
नीयो, जेम पनीयो ततखेव जी रे ॥ पु० ॥ ५ ॥ मल्ल ने कृष्णजी वली उठ्या
विहुं, तव करे शिरमां घायो जी रे ॥ चाणूर वलीयो रे ते धरणी ढव्यो, चढी
हृदये ते गायो जी रे ॥ पु० ॥ ६ ॥ काढी आंख्यो रे ते चाणूरनी, चाढ्या रुधिर
प्रवाहो जी रे ॥ नाक श्रवण ने मुखथी लोही वमे, मरण लह्यो लही दाहो
जी रे ॥ पु० ॥ ७ ॥ कंस ते बोळ्यो रे देखी एहहुं, पकनो बांधो मारो जी रे ॥
मारो नंद ते परिजन सहू वली, डव्य हरो सहू सारो जी रे ॥ पु० ॥ ८ ॥ एहनो
पद्म करे वली तेहने, मारो निःसंदेह जी रे ॥ मुक्त अहितनो रे कर्ता एह ठे,
इम कहे कोपथी तेह जी रे ॥ पु० ॥ ९ ॥ कोप जराणो रे कृष्ण ते सांज-
ली, बोळे एहवी वाण जी रे ॥ बालक हणीया रे पट्ट मुक्त बांधवा,
तेहनां फल ए जाण जी रे ॥ पु० ॥ १० ॥ इम जालीने रे मांचा उपरे,
चढीने पाढ्यो कंस जी रे ॥ मुकुट ते चक्रचूरण करी नाखीयो, कंस थयो
हवे ग्रंश जी रे ॥ पु० ॥ ११ ॥ कृष्ण कहे सुण मरणनी वीहीकथी, घडोलां
कीध उपायो जी रे ॥ तेहज मरण जणी तुजने थया, आपनुं पाप ते थायो
रे ॥ पु० ॥ १२ ॥ ते देखीने रे सहू विसय लह्या, देखी इम बलदेव

जी रे ॥ मुष्टिक मल्लने रे तिणी परे जीनीयो, जेस करे जसनी सेव जी रे ॥ पु० ॥ १३ ॥ इण अवसरे हवे सुचट ते कंसना, आवे मारण तामो जी रे ॥ कोप्यो चंच उपानी मंचनो, आवे बलदेव आसो जी रे ॥ पु० ॥ १४ ॥ यम सम देखी सहु नाठा तिहां, कृष्ण माखो कंस जी रे ॥ रंगमंगपने रे बाहिर नाखीयो, लोक करे परशंस जी रे ॥ पु० ॥ १५ ॥ पहेलां कंसे रे सैन्य तेनावीयुं, मागी जरासंध पास जी रे ॥ रणकरवाने रे ते सहु सजा थया, धरता अधिक उल्लास जी रे ॥ पु० ॥ १६ ॥ समुद्रविजय प्रमुख उठे एहवे, यादव बहु बलवंता जी रे ॥ जुळ करतां रे नाठा तेहवे, नायक विणु ते अकंता जी रे ॥ पु० ॥ १७ ॥ नाम अनाघृष्टकुमरते आधीयो, रथ वेसाडे तास जी रे ॥ यादव सहुने जेला मेलीया, श्रीवसुदेव छायासो जी रे ॥ पु० ॥ १८ ॥ हरखे देखी रे बलदेव कृष्णने, सामो जइ आसिंगे जी रे ॥ निज अंके वेसारे कृष्णने, बलदेवने निज संगे जी रे ॥ पु० ॥ १९ ॥ चुंवे शिर हवे श्रीवसुदेवजी, संचलावे सहु वात जी रे ॥ फरे प्रशंसा रे समुद्रविजय सवे, देवकी प्रमुख ते मात जी रे ॥ पु० ॥ २० ॥ यादव सहु ए रे कृष्णनी आणथी, मथुरा नयरी राय जी रे ॥ फरे, अजिपेक उग्र ते सेनने, जगजशवाद गवाय जी रे ॥ पु० ॥ २१ ॥ सत्यजामा परणावी कृष्णने, मोछव करीय अपारो जी रे ॥ यादव सहु ए रे हम सुखमां रहे, पाम्या सहु जयकारो जी रे ॥ पु० ॥ २२ ॥ पहेले अधिकारे वसमी कही, दाढ ते त्रीजे खंडे जी रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो शिशु फदे, पद्म ते रंग अखंने जी रे ॥ पु० ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ जीवजशा ते सांजली, करती बहु पोकार ॥ शिर कूटे पीटे दिथुं, मरण सुणी जरतार ॥ १ ॥ जीवजशा ते कोपथी, जख अंजलि नयि पाय ॥ कहे इणी परे वाचा सुखे, सांजलजो सहु राय ॥ २ ॥ सहु जावयनो दाय करी, एह कृष्ण बलदेव ॥ नंद कुटुंब सहित बली, दाय करशुं दये हेव ॥ ३ ॥ मृतकारज करशुं पठे, इणी परे कही ते नार ॥ राजगृही नगरे गइ, धरती दुःख अपार ॥ ४ ॥ वृटा केश रुदन करे, तात आगे पोकार ॥ नर्त्तावध संचलावीयो, पूठे व्यतिकर तार ॥ ५ ॥ अयमत्ता मुनि प्रमुख-नो, जाखे सहु विरतंत ॥ जरासंध बोले तदा, शुं कहीय :

नियुद्धनो, अवसर मल्लने थान ॥ ४ ॥ कृतउद्यम ए मल्ल ठे, मुज तो उ-
द्यम नांहीं ॥ पण अंतर सहु देखजो, जाखे कृष्ण उठांहि ॥ ५ ॥ कंस
सुणीने शंकीयो, मुष्टिक मल्ल वली एक ॥ संज्ञा करी उठावीयो, वीहीक
लही अतिरेक ॥ ६ ॥ ते देखी हलधर हवे, आवे कृष्णनी पास ॥ हली
हरि एक दिशे रह्या, दोय मल्ल एक पास ॥ ७ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ फुलना चोसर प्रचुने शिर चढे ॥ ए देशी ॥ जुळ ते करवा रेलाग्या
ते विहुं, कृष्णजी ने चाणूर जी रे ॥ मुष्टिक ने बलदेवजी विहुं मल्ल्या, बधते
अति घणे शूर जी रे ॥ १ ॥ पुण्ययी वलीयो रे को नवि पामीये ॥ ए आंकणी ॥
करे चपेटा रे विविध प्रकारना, करे प्रहार अनेको जी रे ॥ नजतल गाजे चेत-
ननी परे, वीहीक होये अतिरेको जी रे ॥ पु० ॥ १ ॥ हृदय ते त्रोडे मल्लनुं कृष्ण
जी, मुष्टिनो करे वली घातो जी रे ॥ तव करे मुष्टिप्रहार ते कृष्णने, करतो
देतो खातो जी रे ॥ पु० ॥ ३ ॥ लीलां पीलां देखे कृष्णजी, पडीया धरणी तेह जी
रे ॥ कंस ते त्रुतो वली संज्ञा करे, वली मारो तुमे एह जा रे ॥ पु० ॥ ४ ॥ चा-
णूर मारवा आवे जेटळे, तव आवी बलदेव जी रे ॥ मुष्टिक मल्ल मूकी तस त्रा-
नीयो, जेम पनीयो ततखेव जी रे ॥ पु० ॥ ५ ॥ मल्ल ने कृष्णजी वली उठ्या
विहुं, तव करे शिरमां घायो जी रे ॥ चाणूर वलीयो रे ते धरणी ढळ्यो, चढी
हृदये ते गायो जी रे ॥ पु० ॥ ६ ॥ काढी आंख्यो रे ते चाणूरनी, चाढ्या रुधिर
प्रवाहो जी रे ॥ नाक श्रवण ने मुखथी लोही वमे, मरण लह्यो लही दाहो
जी रे ॥ पु० ॥ ७ ॥ कंस ते वोळ्यो रे देखी एहनुं, पकनो बांधो मारो जी रे ॥
मारो नंद ते परिजन सह वली, झव्य हरो सहु सारो जी रे ॥ पु० ॥ ८ ॥ एहनो
पद्म करे वली तेहने, मारो निःसंदेह जी रे ॥ मुज अहितनो रे कर्ता एह ठे,
इम कहे कोपथी तेह जी रे ॥ पु० ॥ ९ ॥ कोप जराणो रे कृष्ण ते सांज-
खी, वोळे एहवी वाण जी रे ॥ वालक हणीया रे पट् मुज बांधवा,
तेहनां फल ए जाण जी रे ॥ पु० ॥ १० ॥ इम जाखीने रे मांचा उपरे,
चढीने पाळ्यो कंस जी रे ॥ मुकुट ते चकचूरण करी नाखीयो, कंस थयो
हवे अंश जी रे ॥ पु० ॥ ११ ॥ कृष्ण कहे सुण मरणनी वीहीकथी, बहोला
कीध लपायो जी रे ॥ तेहज मरण जणी तुजने थया, आपनुं पाप ते आयो
जी रे ॥ पु० ॥ १२ ॥ ते देखीने रे सहु विस्मय लक्षा, देखी इम बलदेव

जी रे ॥ मुष्टिक मल्लने रे तिणी परे जीनीयो, जेम करे जमनी सेव जी रे ॥ पु० ॥ १३ ॥ इण अवसरे हवे सुनट ते कंसना, आवे मारण तामो जी रे ॥ कोप्यो थंज उपासी मंचनो, आवे वलदेव आमो जी रे ॥ पु० ॥ १४ ॥ यम सम देखी सहु नाठा तिहां, कृष्ण माखो कंस जी रे ॥ रंगमंरुपने रे बाहिर नाखीयो, लोक करे परशंस जी रे ॥ पु० ॥ १५ ॥ पहेलां कंसे रे सैन्य तेमावीयुं, मागी जरासंध पास जी रे ॥ रणकरवाने रे ते सहु सज्जा थया, धरता अधिक उल्लास जी रे ॥ पु० ॥ १६ ॥ समुद्रविजय प्रमुख जठे एहवे, यादव बहु बलवंता जी रे ॥ जुळू करतां रे नाठा तेहवे, नायक विणु ते अकंता जी रे ॥ पु० ॥ १७ ॥ नाम अनाधृष्टकुमर ते आवीयो, रथ बेसाडे तास जी रे ॥ यादव सहुने जेला मेलीया, श्रीवसुदेव आवासो जी रे ॥ पु० ॥ १८ ॥ हरखे देखी रे बलदेव कृष्णने, सामो जइ आलिंगे जी रे ॥ निज अंके बेसारे कृष्णने, बलदेवने निज संगे जी रे ॥ पु० ॥ १९ ॥ चुंवे शिर हवे श्रीवसुदेवजी, संजलावे सहु वात जी रे ॥ करे प्रशंसा रे समुद्रविजय सवे, देवकी प्रमुख ते मात जी रे ॥ पु० ॥ २० ॥ यादव सहुए रे कृष्णनी आणथी, मथुरा नयरी राय जी रे ॥ करे अजिषेक उग्र ते सेनने, जगजशवाद गवाय जी रे ॥ पु० ॥ २१ ॥ सत्यजामा परणावी कृष्णने, मोठव करीय अपारो जी रे ॥ यादव सहुए रे इम सुखमां रहे, पाम्या सहु जयकारो जी रे ॥ पु० ॥ २२ ॥ पहेले अधिकारे दशमी कही, ढाल ते त्रीजे खंडे जी रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो शिशु कहे, पद्म ते रंग अखंके जी रे ॥ पु० ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ जीवजशा ते सांजली, करती बहु पोकार ॥ शिर कूटे पीटे हियुं, मरण सुणी जरतार ॥ १ ॥ जीवजशा ते कोपथी, जल अंजलि नवि दाय ॥ कहे इणी परे वाचा मुखे, सांजलजो सहु राय ॥ २ ॥ सहु जादवनो दाय करी, एह कृष्ण बलदेव ॥ नंद कुटुंब सहित बली, दाय करशुं हवे हेव ॥ ३ ॥ मृतकारज करशुं पठे, इणी परे कही ते नार ॥ राजगृही नगरे गइ, धरती दुःख अपार ॥ ४ ॥ वृटा केश रुदन करे, तात आगे पोकार ॥ जत्ताबध संजलावीयो, पूठे व्यतिकर त्यार ॥ ५ ॥ अयमत्ता मुनि प्रमुखनो, जाखे सहु विरतंत ॥ जरासंध बोले तदा, शुं कहीये तुज कंत

॥ ६ ॥ कछुं होत मुज आगळे, करत हुं देवकी नाश ॥ खेत्र विना कृपि
 किहां थकी, धर्म विना दयावास ॥ ७ ॥ सीम गाम विणु नवि होये, नारी
 विना सुत नांही ॥ प्रज्ञा विणु विद्या नहीं, देवकी विना ए क्यांहि
 ॥ ८ ॥ दोष कुशील नारी वली, व्याधि शत्रु खल दुष्ट ॥ अग्नि वली ए सात-
 ने, दुःख दीये करतां पुष्ट ॥ ९ ॥ मत रोवे तुं वालिका, फेडुं एहनुं गम ॥
 जामाता जेणे हण्यो, एह अनार्य कछुं काम ॥ १० ॥

॥ ढाल अगीधारमी ॥

॥ देशी हांमानी ॥ जरासंध हवे मोकळे, सोमक अजिधाने, शीखवी-
 यो माने, संजलावो काने, समुद्रविजयने, तुम्हे इणी परे रे ॥ १ ॥ ते पण जइ
 तल पास रे, जाखे इम वाणी, कंसनी जे राणी, तुम्हरी दुवाणी, इम मन
 जाणी, मुंज मोकळ्यो रे ॥ २ ॥ जामाता अमचो हण्यो, कृष्णे वली रामे,
 तुम्हे सेवक ठामे, सुखमां रहो धामे, मारण कामे, अम्ह विहुं आपीये
 रे ॥ ३ ॥ जो निज वांटो रिद्धिने, तो वार म लावो, समुद्र राय चावो,
 बोले इम ठावो, वैर बधरावो, किण कारणे रे ॥ ४ ॥ बंधुवेरे मारीयो, जो
 कृष्णे कंस, न करो खेद अंश, न्याये होये शंस, बखाणे वंश, लोक आप-
 णो रे ॥ ५ ॥ एहमां अनीति नथी कांय रे, दीधी तुम्हे चेटी, ते दुःखनी
 चेटी, विधि ए तुम्ह जेटी, सुख मेटी, दुःख केम करो रे ॥ ६ ॥ ते माटे निज
 बंधुनां, सद्देशे कुण वेर, इम कछुं बहु पेर, म करो ए चेर, जाड घेर,
 तुम्हे इम सुणी रे ॥ ७ ॥ प्राण समा मुज पुत्रने, जाचंतां एह, नवि
 लज्जा केह, वसुदेव कहे जेह, काम तेह, केम कीजीये रे ॥ ८ ॥ सोमक बोले
 ताम रे, न घटे तुम्ह एहवुं, जुत्ताजुत्त कहेवुं, जस आणे रहेवुं, वहेवुं, जेह
 कहे सवे रे ॥ ९ ॥ तेहनुं वल बहु देखीये, सायर दोजावे, तुमे गोपद
 दावे, महोटाश जणावे, मंगावे, गोवालीया रे ॥ १० ॥ तेह नहीं असमञ्ज
 रे, लेवाने पोते, वलीयाशुं जोते, विरोध न होते, अणमोते, न मरी
 जीये रे ॥ ११ ॥ यतः ॥ अनुचितकर्मारंजः, खजनविरोधो वलीयसी स्पर्द्धा
 ॥ प्रमदाजनविश्वासो, मृत्युद्वाराणि चत्वारि ॥ १२ ॥ कृष्ण बोले तव
 एम रे, शो गर्व व्हो ठो, अम्हे वहु इम कहो ठो, नवि शोज लहो ठो,
 काम दहो ठो, तुम्हे निज तणो रे ॥ १३ ॥ बहु ताराण करी परवस्यो, देखो
 तुम्हे चंदो, राहु करे फंदो, इम कहे गोविंदो, अमचो इंदो, ए अम्हे

नवि गणुं रे ॥ १३ ॥ बहु पत्त परिगत खंरु रे, पण आवे वाय, सहु दूर उमा-
य, तेम बहु तुम्हे थाय, गर्व कांय, रे करो वापना रे ॥ १४ ॥ स्नेह ते
पालवा कारणे, अमे वोळुं नाहीं, तिणे सेवक आंही, तुम्हे ठाकुर मांही,
कहेतां उठांही, लाजो केम नहीं रे ॥ १५ ॥ विक्रम नित आयत्त रे, जाणो
प्रभुताइ, तुमने केम आइ, जली बुझे पाइ, बुझि न आइ, जली तुम्ह
कने रे ॥ १६ ॥ आग्रह जे अकार्यमां, तो केम जय थाय, कुलनो क्षय
राय, घन जेम हो वाय, खोटी थाय, जरासिंधजी रे ॥ १७ ॥ अम्हे
सेवक नहीं एहना, नहीं अमचो स्वाम, अम्ह कंसने ठाम, सोमक कहे
ताम, कहो ठो आम, इये कारणे रे ॥ १८ ॥ कुल अंगारा सारिखो, एकृष्ण
ते उव्यो, स्वामी तुम्ह रुव्यो, म करो मद जूठो, थारुं उठो, अदृश्य तेहथी
रे ॥ १९ ॥ समुद्रविजय कहे ताम रे, म करो ताणोताण, एहमां थाय हाण,
मागो इण ठाण, पुत्र मागण विण, ते दीयुं रे ॥ २० ॥ झूत कहे आपो
नहीं रे, तो जाळ दूरे, पाताले पूरे, नहीं तो ते चूरे, ठाम संपूरे, चक्री
राजीयो रे ॥ २१ ॥ अनाधृष्ट कुमार रे, कोपे कलकलीयो, बोले ते वली-
यो, जामाता गलीयो, तेहथी चलीयो, रे चित्त तुम्ह तणो रे ॥ २२ ॥ अम्ह
जाइ माख्या एणे रे, तिणे अम्हने ठलीया, कुंअर मुख वलीया, जो अमे
सलसलीया, मलीया, रे जाणो अम्ह जम परे रे ॥ २३ ॥ नहीं खमीये अम्हे
तुज रे, इहांथी जा वहेलो ॥ कहे ते जइ पहेलो, नीकलीयो घेलो, महे-
लो, रे अपजश पामीने रे ॥ २४ ॥ त्रीजे खंडे अग्यारमी रे, पहेले अधिकार,
कही ढाल उदार, पदमे सुखकार, सुणो विस्तार, बोले एहवुं रे ॥ २५ ॥ ३५४॥

॥ दोहा ॥

॥ दश दशार्ह जेला मली, बीजे दिन सहु राय ॥ नैमितिआने तेनीयो,
समुद्रविजय तिण ठाय ॥ १ ॥ पूठे कहो करवुं किस्वुं, जरासंध महाराय ॥
त्रणे खंरुनो अधिपति, तास विरोध पढ्यो आय ॥ २ ॥ तेह कहे सुणो जूप-
ति, राम कृष्ण ए दोय ॥ त्रणे खंरुना अधिपति, थारो सुणो सहु कोय ॥
॥ ३ ॥ पश्चिम दिश जाळ तुम्हे, सायरतीरे स्वाम ॥ सुख समाधि मांहे रहो,
शत्रुक्षय तिण ठाम ॥ ४ ॥ सलजामा प्रसवे जिहां, पुत्रयुगल ते थान
॥ नगर निवेश करजो तिहां, इम सुणीये तस दान ॥ ५ ॥ मथुरा नगरी
मांहीथी, एकादश कुलकोरु ॥ शौरीपुरथी नीकली, कुलकोरि सत जोरु

॥ ६ ॥ यतः ॥ कुलकोमीमान ॥ एगा कोमाकोमी, सत्ताणवइ च संयसह-
स्साइं ॥ पष्ठासं च सहस्सा, कुलकोमीणं मुण्येयवा ॥ १ ॥ दोहो ॥ उग्रसेन मुख
राजवी, समुद्रविजय चूपाक्ष ॥ अष्टादश कुलकोमिशुं, चाढ्या पुण्य विशाल ॥

॥ ढाल वारमी ॥

॥ दक्षिण दोहिलो हो राज, दक्षिण दोहिलो हो राज ॥ ए देशी ॥ सोम-
क झूते हो राज, वात सुणावी हो राज, जरासंधे पावी रे, कोपे ते अति
कलकल्या ॥ कालकुमरने हो राज, मोकळे राजा हो राज, साथे साजा
रे, पांचसें कुमरने मोकळ्या ॥ १ ॥ करत प्रतिज्ञा हो राज, कालकुमार
हो राज, लावुं हार रे, पेठो जो होय अग्निमां ॥ बहु बल साथे हो
राज, जातां तेहने हो राज, तेहवे वेहुने रे, अंतर नवि तेह रानमां ॥ २ ॥
अरध जरतनी हो राज, देवीए जाण्युं हो राज, मनमां आण्युं रे, परवत
एक विकुर्वीयो ॥ उंचो पहोलो हो राज, एक झुवारी हो राज, आवी धारे
रे, बहु चय बलती ज्वलतीठ ॥ ३ ॥ शिविर ते देखे हो राज, हस्ति
तुरंग हो राज, देखे चंग रे, शूना यांजे वांधीया ॥ केडक बलतो हो राज,
प्रहरण निरखे हो राज, पाखर परखे रे, ठाम ठाम ते सांधीया ॥ ४ ॥
एक चय पासे हो राज, वृद्ध ते नारी हो राज, वरवेश धारी रे, करुण
स्वरे रोती थकी ॥ काळ ते पूठे हो राज, रोवे शाने हो राज, तब ते काने
रे, संजलावे इणी परे वकी ॥ ५ ॥ जरासंध जयथी हो राज, यादव नाठा
हो राज, सांजली घाठा रे, बलथी काळ ते आवतो ॥ नासी न शकीया
हो राज, पेठा ए चयमां हो राज, क्यकर घरमां रे, पुत्र कलत्र जन
दाऊतो ॥ ६ ॥ कृष्ण ने राम हो राज, जादव बीजा हो राज, अष्टि
मिज्जा रे, बलीया ए चयमां बली ॥ तिणे हुं रोवुं हो राज, हुं पण मरशुं
हो राज, होम ते करशुं रे, देह तणो ते कलकली ॥ ७ ॥ इम कही पेठो
हो राज, चयमां सहसा हो राज, देखी तहसा रे, कालादिक कुमर
हवे ॥ चिंते एम हो राज, में तो प्रतिज्ञा हो राज, एहवी कन्या रे, लावुं
जिहां होये सवे ॥ ८ ॥ इम कही पेठो हो राज, चयमां तेह हो राज, वाली
देह रे, कीधी राख ते तिहां कणे ॥ गइ तिहां राति हो राज, विहाणुं
विहाणुं हो राज, कांय न पायुं रे, यादव राय प्रमुख जिणे ॥ ९ ॥
देवीबिलास हो राज, ते सहु देखी हो राज, तेह उवेखी रे, मनमां इणी

परे चितवे ॥ देवता पद्ममां हो राज, एहने शुं कहीये हो राज, एहथी मरीये रे, करतां एहशुं कैतवे ॥ १० ॥ पुण्यते खूटे हो राज, सहु पलटाय हो राज, बुद्धि पण जाये रे, होय प्रतिकूल सहु आपणा ॥ दैव जो थाय हो राज, तेहथी झूरे हो राज, होय अधूरे रे, पुण्ये नवि होय वापना ॥ ११ ॥ राम केशवनो हो राज, अजिनव पुण्यो हो राज, थायठे शून्यो रे, अम्ह स्वामीनुं संप्रति ॥ माटे करवुं हो राज, जुळु ते साथे हो राज लेवा वाये रे, अंगार सुणो झूपति ॥ १२ ॥ जश्ने कहीये हो राज, चिंती वलीया हो राज, ते घणुं वलीया रे, पण गलीया थया सहु तिहां ॥ कही सहु वात हो राज, मगधनो स्वामी हो राज, मस्तक नामी रे, रोवे कहे शुं थयुं इहां ॥ १३ ॥ पनीयो धरणी हो राज, चेतन वलीयो हो राज, बहु टलवलीयो रे, परिजन सहित ते सांजली ॥ कंस ने काल हो राज, मूआ ते साले हो राज, वा जिम हाले रे, इछित वात ते नवि मली ॥ १४ ॥ सुखमां जातां हो राज, वात ते सुणतां हो राज, तेहज लहेता रे, प्रत्ययकोष्ठक निमित्तिउं ॥ पूजी चाट्यो हो राज, सुनिवर मलीयो हो राज, ते तो वलीयो रे, चारण ते चारित्रीयो ॥ १५ ॥ कहे इम वाणी हो राज, समुद्रविजयने हो राज, नमि जिनवरने रे, हरिसेन चक्रीने इणी परे ॥ जिणवर आशे हो राज, तुमचो पुत्त हो राज, इणी परे उत्त रे, नाम अरिघनेम तुम्ह घरे ॥ १६ ॥ राम ने कृष्ण हो राज, नवमा जाणो हो राज, मनमां आणो रे, वलदेव ने वासुदेव ए ॥ इम सुणी हरख्या हो राज, रैवत पासे हो राज, कीधा उल्लासे रे, सन्निवेश ततखेव ए ॥ १७ ॥ कोनी अठार हो राज, कुल तिहां रहेतां हो राज, श्रेयता सहेतां रे, शुज दिवसे एक दिन हवे ॥ प्रसवे पुत्त हो राज, सत्य ते जामा हो राज, जामरजामा रे, जानु नाम उरनुं ठवे ॥ १८ ॥ त्रीजे खंडे हो राज, प्रथम अधिकारे हो राज, मनमां धारे रे, वारमी ढाळ सोहामणी ॥ गुरु उत्तमनो हो राज, पद्म ते जाखे हो राज, जोए चाखे रे, होंश ते होय तेहने घणी ॥ १९ ॥ सर्व गाथा ॥ ३०० ॥

॥ दोहा ॥

॥ उत्तम दिवस जोइ करी, नाही हवे गोविंद ॥ करी सायर पूजा वली,
अठम करे सुखकंद ॥ १ ॥ खवणाधिप आराधीयो, त्रीजा दिननी रात ॥
आसन कंप्युं देवनुं, जाणी कृष्णनी वात ॥ २ ॥ आवी देव ते थानके, रतन

आचरण ते लेय ॥ कुसुम मुख पूजा करी, कृष्ण जणी ते देय ॥ ३ ॥ पंच
वदन आपे वली, नाम बीजुं पंचजन्य ॥ शंख वली ते रामने, आपे सुघोषह
पुण्य ॥ ४ ॥ वस्त्र मणि प्रमुखे करी, पूजे कृष्ण ने राम ॥ केम समख्यो
मुजने हवे, जाखो स्वामी काम ॥ ५ ॥ कृष्ण कहे तुम्हे आपीयुं, वासुदेव
धुर चार ॥ त्रिपृष्ठ प्रमुख सायर तटे, थानक अति मनोहार ॥ ६ ॥ वासु-
देव नवमो अतुं, ए नवमो चलदेव ॥ थानक हवे आपो तुम्हे, अम्हने इहां
ततखेव ॥ ७ ॥ समुद्र उंसाख्यो तिहां थकी, धनद ते शक्रवचन ॥ एक
अहोरात्रे करी, नगरी साव रतन ॥ ८ ॥

॥ ढाल तेरंमी ॥

॥ उल्लगनी आदिनाथनी जो जो ॥ ए देशी ॥ नव जोजन विस्तारथी जो,
कांइ वार जोजन लंवाण जो ॥ द्वारिका नामे ते पुरी जो, कांइ अति उन्नत
मंकाण जो ॥ पुण्य तणां फल पेखजो जो ॥ १ ॥ ए टेक ॥ जूमि मझ नव हाथ जे
जो, कांइ उंचो हाथ अढार जो ॥ पहोलो नव कर देखीये जो, कांइ दुर्ग ते
अति मनोहार जो ॥ पु० ॥ २ ॥ रत्नमय ते निपनो जो, कांइ यंत्रशते सोहंत
जो ॥ कोसीसां अति रम्य ठे जो, बहु ध्वज महोटा फरकंत जो ॥ पु० ॥ ३ ॥
॥ शिला संचय तिहां थापीयो जो, कांइ सिंह तणां प्रतिरूप जो ॥ गोख मा-
लाए शोचतो जो, कांइ गोपुर दीसे अनूप जो ॥ पु० ॥ ४ ॥ चोक फेर तिहां
खातिका जो, कांइ रतने करी जेह वरू जो ॥ विसल जखे पूरी घणुं जो, कांइ
जलचर बहु तेह मध्य जो ॥ पु० ॥ ५ ॥ कमले संकुल तेह ठे जो, शत्रु मने

करे जो, कांइ नंदावर्त गिरिकूट जो ॥ तेहनी पासे शोजता जो, कांइ ते पण स-
 हेत ते कोट जो ॥ पु० ॥ १२ ॥ ईशान कूणे वसुदेवनो जो, कांइ कुवेरछं-
 द एहं नाम जो ॥ स्त्रीविहारकम नामथी जो, कांइ उग्रसेननुं धाम जो
 ॥ पु० ॥ १३ ॥ सागर धरण पूरण बली जो, कांइ अजिचंद्र नाम कुमार
 जो ॥ तेहनां नाम घणां अठे जो, पण ग्रंथ थाये विस्तार जो ॥ पु० ॥ १४ ॥
 कदपष्टके करी शोजता जो, हवे सहुने मध्ये एक जो ॥ पृथिविजय नामे
 जलो जो, बलदेव काजे अतिरेक जो ॥ पु० ॥ १५ ॥ सर्वतोन्नत नामे बली
 जो, अष्टादश जूमि विशाल जो ॥ वासुदेवनो दीपतो जो, करे महोन्न ते
 सुर ततकाल जो ॥ पु० ॥ १६ ॥ जेहवी सुधर्मा सजा अठे जो, ठे नाम ते
 सर्व प्रवास जो ॥ राम कृष्ण गृहपुर जहुं जो, निपजावे देव ते खास जो ॥
 ॥ पु० ॥ १७ ॥ एकसो आठ जिनविंथी जो, एक शोजित जिनवर चैत्य
 जो ॥ मेरुशृंग परे शोजतुं जो, कांइ रत्न हिरण्ये करी सहित जो ॥ पु० ॥
 ॥ १८ ॥ वनवानी फूली रही जो, कांइ सरोवर दीर्घिका बाव जो ॥ श्रीना
 पर्वत घणुं शोजता जो, कांइ जुवन ते उपर ठाव जो ॥ पु० ॥ १९ ॥ अहो-
 रात्रे करीने गयो जो, ते नगरी द्वारामती नाम जो ॥ निपजावी कुवेरनी
 जो, ए तो दीठे बने शुज ठाम जो ॥ पु० ॥ २० ॥ कौस्तुभ रतन आपे हवे
 जो, आबी लवणाधिप सुरराज जो ॥ कौमुदी गदा आपे बली जो, कांइ
 शक्ति शस्त्र अतिव्राज जो ॥ पु० ॥ २१ ॥ नंदक खड्गरतन जहुं जो, कांइ
 रुडी रतन वनमाल जो ॥ अक्षय तूण जुगल दीये जो, कांइ कृष्णने
 पुण्यविशाल जो ॥ पु० ॥ २२ ॥ बाण आशीविष जुत जहुं जो, कांइ शार्ङ्ग
 बाण बली अस्त्र जो ॥ गरुध्वज संयुत दीये जो, घणुं रमणिक रथ बहु
 शस्त्र जो ॥ पु० ॥ २३ ॥ हय गय मुशल आपतो जो, कांइ तालध्वजे
 करी जुत जो ॥ रथ आपे घणुं घणुं रुयडों जो, निज थानक जाय गुत्त जो ॥ पु०
 ॥ २४ ॥ पूर्णजड जड आदि दे जो, बतलावे उचित गृह तास जो ॥ वास
 करे ते थानके जो, सहु जन करता सुविधास जो ॥ पु० ॥ २५ ॥ सामा
 त्रण दिवस लगे जो, कांइ वरसे आचरण राशि जो ॥ वस्त्र ने रतन कनक
 बली जो, धन धान्ये चरे आवास जो ॥ पु० ॥ २६ ॥ रुद्रिवंता सहु
 मानवी जो, सकल संपूर्ण जे कोश जो ॥ शुं कहीये घणुं तेहनुं जो, थयो सुर
 नगरी सम जोश जो ॥ पु० ॥ २७ ॥ सुखमां इम जन सहु रहे जो, कांइ त्रीजे

खंडे सार जो ॥ तेरमी अति हर्षे करी जो, कांइ ढाल प्रथम अधिकार
जो ॥ पु० ॥ २० ॥ क्षमाविजय जिनराजनी जो, कांइ सान्निधे जाखी एह
जो ॥ उत्तमविजय गुरु तणो जो, कहे पद्मविजय गुणगेह जो ॥ पु० ॥
॥ ३९ ॥ सर्व गाथा ॥ ४१७ ॥ इति श्रीमद्भुत्तमविजयपदपद्मभृंगतुल्यपद्मवि-
जयविरचिते श्रीमन्नेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे रामकृष्णअरिष्टनेमिजन्म-
कंसवधद्वारिकानिवेशकीर्त्तननामनि तृतीयखंडे प्रथमोऽधिकारः समाप्तः ॥ १ ॥

॥ अथ तृतीय खंभस्य द्वितीयोऽधिकारः प्रारभ्यते ॥

॥ दोहा ॥

॥ जिन शारद गुरुपद नमी, नमी विद्यागुरु राय ॥ कहुं बीजो अधि-
कार हवे, अचरिज अधिक सोहाय ॥ १ ॥ अरिहा नेमकुमर हवे, बाल
अबाल चरित्त ॥ सुर नर सेवित जगपति, सकल कलागम चित्त ॥ २ ॥
त्रण ह्यानी जिनवर कहे, जावी वात समग ॥ अद्भुत नाण जिणंदनुं,
देखी यादववग्ग ॥ ३ ॥ राम कृष्ण सेवा करे, क्रीडा करे जिन साथ ॥
यौवन पाम्या जिनवरु, जंचा चाखीश हाय ॥ ४ ॥ सार सार पुजले करी,
कखुं जिणंद शरीर ॥ निज गुणथी जिनराज जी, अधकृत सायर नीर ॥ ५ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ समुद्रविजय सुत चंदलो ॥ साहेलनीयां ॥ ए देशी ॥ मरकत मणि ठाया
समी ॥ सासलीया जी ॥ जस कांति दीपेमनोहार ॥ बलथी बलीया जी ॥
पदतल शोणित जेहवां ॥ सा० ॥ कछपने ते अनुहार ॥ व० ॥ १ ॥ मोक्ष
नगरी पुर वारणे ॥ सा० ॥ तोरणने काजे थंज ॥ व० ॥ मरकत मणिसयी
एह ठे ॥ सा० ॥ जंघानो मानुं विजृंज ॥ व० ॥ २ ॥ दुर्गति नयरी वारणे
॥ सा० ॥ मानुं अर्गला एह तैयार ॥ व० ॥ त्रणे जुवनने राखवा ॥
सा० ॥ मानुं बांहनी जेहनी सार ॥ व० ॥ ३ ॥ धर्मधुरा बहेवा जणी ॥
॥ सा० ॥ वृषजोन्नत जेहना खंध ॥ व० ॥ नवजलधरगंजीर ठे ॥ सा० ॥
जस शब्द तणे परबंध ॥ व० ॥ ४ ॥ विद्रुम सम राजे जला ॥ सा० ॥ जस
नपर अरुण सुरसाख ॥ व० ॥ दंत जिता दानिमकली ॥ सा० ॥ शोत्रे जेहने
तिणे ताल ॥ व० ॥ ५ ॥ नासिका सरख तेमन परे ॥ सा० ॥ जे नेत्र
कमखनी नाल ॥ व० ॥ अर्द्धचंद्र सम जाल ठे ॥ सा० ॥ वदन ते चंद

रसाख ॥ व० ॥ ६ ॥ वर्णन कोण करी शके ॥ सा० ॥ जिन गुणनो अगम
 अपार ॥ व० ॥ जिन पण जिन गुण वर्णवे ॥ सा० ॥ पण कहे सामान्य
 विचार ॥ व० ॥ ७ ॥ सहु सुर जो जेला मली ॥ सा० ॥ करे रूप अंगुष्ठ
 प्रमाण ॥ व० ॥ जिनवर अंगुष्ठ आगले ॥ सा० ॥ शोजे इंगालने ठाण ॥ व०
 ॥ ८ ॥ राम कृष्णना रूपथी ॥ सा० ॥ होय अनंत गुणं सुररूप ॥ व० ॥
 गणधर रूप अनंत गुणं ॥ सा० ॥ जिन अनंत गुणं ते अनूप ॥ व० ॥ ९ ॥
 रूप कथा पूरी थइ ॥ सा० ॥ एह उपर जगमां नांहि ॥ व० ॥ तो अम्ह
 शक्ति ते केटली ॥ सा० ॥ शिरोमणि मूरख मांहि ॥ व० ॥ १० ॥ जिहां
 जिहां प्रभुजी संचरे ॥ सा० ॥ तिहां सघली पुरनी नार ॥ व० ॥ हसतां
 रमतां वेसतां ॥ सा० ॥ सहु ध्यावे नेमकुमार ॥ व० ॥ ११ ॥ घर कारय
 पण नवि करे ॥ सा० ॥ नवि जोजन करे चित्त लाय ॥ व० ॥ वरते चित्तहुं
 ते नेममां ॥ सा० ॥ उंघमांथी जनुकी धाय ॥ व० ॥ १२ ॥ नेमजी देखी
 दिल ठरे ॥ सा० ॥ थाय सहुए परवश काम ॥ व० ॥ तिलतुष मात्र
 चले नहीं ॥ सा० ॥ जिनवरनुं शील उदाम ॥ व० ॥ १३ ॥ ब्रह्मचारी जे
 वालथी ॥ सा० ॥ यौवनमां जीत्यो काम ॥ व० ॥ काम महावलीयो
 कह्यो ॥ सा० ॥ नवि राखे कोयनी माम ॥ व० ॥ १४ ॥ यतः ॥ यौव-
 नेऽसौ स्वरजयो, विशेषादिह योगिनां ॥ दुस्तरोब्धिः स्वजावेन, किं पुन-
 र्ग्रीष्मजीषणे ॥ १ ॥ काम महाग्रह बोलीयो ॥ सा० ॥ दुःखदायक
 विरही लोक ॥ व० ॥ मेलां रहेहुं सोहेहुं ॥ सा० ॥ तेहमां नवि उपजे
 शोक ॥ व० ॥ १५ ॥ सुकर ते दुःकर तप कह्यो ॥ सा० ॥ इंद्रिय जय
 सोहिलो थाय ॥ व० ॥ वनवासीपणुं सोहिलुं ॥ सा० ॥ उजा ते सहेल
 रहेवाय ॥ व० ॥ १६ ॥ क्रिया ते करवी सोहिली ॥ सा० ॥ उतरवो
 सहेल समुद्र ॥ व० ॥ सहेल कही आतापना ॥ सा० ॥ पुन्ये वंश इंद्र
 नरेंद्र ॥ व० ॥ १७ ॥ मौनपणुं वली सोहिलुं ॥ सा० ॥ सहेली गुरुसेवा जाण
 ॥ व० ॥ शास्त्र ते जणवां सोहिलां ॥ सा० ॥ जीते बहुला राजान ॥ व० ॥
 ॥ १८ ॥ सहुथी दुःकर काम ठे ॥ सा० ॥ सहुने एह पाडे माम ॥ व० ॥
 त्रणे खंमनो अधिपति ॥ सा० ॥ रावणने ठंकाव्युं ठाम ॥ व० ॥ १९ ॥
 यतः ॥ मत्तेजकुंजदखने भुवि संति शूराः, केऽपि प्रचंरुमृगराजजयेऽपि शक्ताः ॥
 किंतु ब्रवीमि बलिनां जवतां पुरस्ता, - त्कंदर्पदर्पदखने विरला मनुष्याः

॥ १ ॥ नेमि जिनेश्वरे कामने ॥ सा० ॥ करी मूकयो दासने ठाम ॥ व० ॥
 यौवन अपजश विणु रहुं ॥ सा० ॥ हुं प्रणमुं तस शिर नाम ॥ व० ॥ २० ॥
 यतः ॥ अतिवाहितमतिगहनं, विनापवादेन यौवनं येन ॥ दोषनिधाने
 जन्मनि, किं न प्राप्तं फलं तेन ॥ ३ ॥ वलिहारी प्रभु नेमनी ॥ सा० ॥
 यौवनवय मांदि जेण ॥ व० ॥ अंगथी अनंगने जीतीयो ॥ सा० ॥ उपजे
 मुकु अचरिज तेण ॥ व० ॥ २१ ॥ अग्नि मांदि पेसे घणा ॥ सा० ॥ दारे
 निज शस्त्रे अंग ॥ व० ॥ विधि चित्र प्राणी रचे ॥ सा० ॥ विरला जग जीत
 अनंग ॥ व० ॥ २२ ॥ यतः ॥ अह्वाय बहौ बहवो विशंत, शस्त्रे स्वगात्राणि
 विदारयंति ॥ कृष्णाणि चित्राणि समाचरंति, मारारिवीरं विरला जयंति ॥ ४ ॥
 अक्रूरदिक बांधवा ॥ सा० ॥ सहु जिनवरना गुण गाय ॥ व० ॥ नविरहे
 जिनथी वेगला ॥ सा० ॥ रमणी गुणी सुजट सहाय ॥ व० ॥ २३ ॥ प्रभु
 विक्रम सौजाग्यमां ॥ सा० ॥ सहु लोक तिहां आसक्त ॥ व० ॥ बहु कन्या
 वरवा जणी ॥ सा० ॥ राय आवी बहुल कहंत ॥ व० ॥ २४ ॥ जिनवर
 नेम माने नहीं ॥ सा० ॥ विवाहनाम मन मांह ॥ व० ॥ जाणे स्वरूप
 संसारनुं ॥ सा० ॥ हणीयो कंदर्प उठाह ॥ व० ॥ २५ ॥ त्रीजे खंडे एकही
 ॥ सा० ॥ बीजे अधिकारे ढाल ॥ व० ॥ पहेली पत्ते हर्षणुं ॥ सा० ॥
 जिनवरनुं चरित्र रसाल ॥ व० ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ एक दिन नारद आवीया, जमतां कृष्णने गेह ॥ गया अंतैठरमां हवे,
 पूज्या पठे सनेह ॥ १ ॥ आरीसो जोतां थका, न दीये आदरमान ॥
 रुठा नारद रुपि तदा, सत्यजामा जणी जाण ॥ २ ॥ मन चिंते रुपि इणी
 परे, आणुं एहने शोक्य ॥ शोक्य शोक जाजन थरो, फल पामे ए रोक ॥ ३ ॥
 कुंकिनपुर पढोतो बली, जीप्मक रायने गेह ॥ जसोमती नारी रुअमी,
 रुकमी सुत ससनेह ॥ ४ ॥ रुक्मिणी पुत्री तेहने, रूपकलानुं गेह ॥ राय-
 सजामां जइ कहे, कृष्णने योग्य ठे एह ॥ ५ ॥ रुक्मिणी कृष्ण रागी थइ,
 प्यान धरे नित तास ॥ रुक्मिणी रूप आलेखीने, आवे कृष्णनी पास ॥ ६ ॥
 कृष्ण पूठे नारद प्रते, कृष्ण ए देवीरूप ॥ तव हसतो नारद कहे, मानुष्यणी
 अनूप ॥ ७ ॥ बात सुणी रागी थयो, कृष्ण मोकले छूत ॥ तेह कहे
 ॥ आपीये, एह तो गोपनो पुत ॥ ८ ॥ परणां शिशुपालने, छूत बढ्यो

सुणी वात ॥ वात कही ते कृष्णने, ते पण कोप जरात ॥ ए ॥

॥ ढाल चीजी ॥

॥ चंद्रबाहु जिनराज, आं परवारी हो ॥ ए देशी ॥ अपहरी ते रुक्मिणी
मृगनयणी, केकी करी शिशुपाळे हो ॥ राम कृष्ण दोय पुण्यथी जारी
हो ॥ ए आंकणी ॥ बहु आश्चर्य नारीने देखावी, जीत लीयो ततकाल हो
॥ राम० ॥ १ ॥ रुक्मिणी कहे सुणो स्वामी जी मोरा, बहोत अठे तुम्ह
नारी हो ॥ राम० ॥ बहु रिद्धे परिवारे आवी, हुं तो एकाकिणी हारी हो
॥ राम० ॥ २ ॥ हसवा योग्य न थाउं तेहने, तेम करजो मुज स्वामी हो
॥ राम० ॥ कृष्ण कहे तेम करजुं सरवे, जेम तुजने सहु नामी हो ॥ राम० ॥
॥ ३ ॥ करी गंधर्वविवाह ते साथे, जोगवे जोग ते राते हो ॥ राम० ॥
जामा पूठे प्रियाने देखावो, तव इणी परे कहे वाते हो ॥ राम० ॥ ४ ॥
उद्याने लखमी घरे वेठी, तुज देखावजुं हेव हो ॥ राम० ॥ लखमीथानक
रुक्मिणी थापी, करवा ठल ततखेव हो ॥ राम० ॥ ५ ॥ चाली सपत्नी
सहित ते जोवा, लखमी रूप बखाणे हो ॥ राम० ॥ कोइ शिदपी एह रुनो
दीसे, रूप एहजुं इण ठाणे हो ॥ राम० ॥ ६ ॥ इम कहेती लली लली पाय
प्रणमे, मुख इणी परे कहे वाणी हो ॥ राम० ॥ लखमी देवी तेम करो मुजने,
जेम नखि माने नवी राणी हो ॥ राम० ॥ ७ ॥ जो मुज वंछित थासे सघलां,
पूजा करीश तुज आवी हो ॥ राम० ॥ इम करी कृष्ण पासे जइ जाखे, स्वामी
प्रिया किहां ठावी हो ॥ राम० ॥ ८ ॥ कृष्ण उठीने जोवा रे चाढ्या, साथे
जामा नारी हो ॥ राम० ॥ कृष्ण देखीने उज्जी थावे, रुक्मिणी नारी ते सारी
हो ॥ राम० ॥ ९ ॥ हरि हसीने कहे दोष न एहमां, इछा बंदन कारी हो
॥ राम० ॥ थइ बिलखी घर आवी जामा, रुक्मिणी मानी ते वारी हो
॥ राम० ॥ १० ॥ रुक्मिणीने बहु रुद्धि आपीने, प्रीति करी तिणे जारी हो
॥ राम० ॥ वास दीयो जामा घर पासे, जोग जोगवे सुखकारी हो ॥ राम० ॥
॥ ११ ॥ नारद कहे एक दिन हवे आवी, वात ए मुज मन आय हो ॥
॥ राम० ॥ वैताढ्ये जंबु नगरीण, जंबव नाम ते राय हो ॥ राम० ॥ १२ ॥ शिव-
चंदा नामे तस नारी, जांबूवती नाम धूया हो ॥ राम० ॥ तस गुण सांजली
कृष्ण ते चाढ्या, ते अपहरीने आया हो ॥ राम० ॥ १३ ॥ युद्ध थयुं तस
तात संगाथे, जीत्या ते ततकाल हो ॥ राम० ॥ परणी पुत्री जंबव रायनी,

लइ चाख्या ते बाल हो ॥ रा० ॥ १४ ॥ सिंहलद्वीप अधिपनी पुत्री, परण्या लखं-
मणा रुनी हो ॥ रा० ॥ राष्ट्रवर्द्धन राय पुत्री परणे, सुसीमा नाम न कूनी
हो ॥ रा० ॥ १५ ॥ युद्ध करी जीत्या महाराया, लखमणा पासे आवास
हो ॥ रा० ॥ वीतजय नयरना स्वामीनी पुत्री, गौरी नाम सुवास हो ॥ रा० ॥
॥ १६ ॥ तेहने पण जइ कृष्ण ते परणा, हवे हिरणनाज राजा हो ॥ रा० ॥
पद्मावती तस पुत्री रुनी, मात पिता पख ताजा हो ॥ रा० ॥ १७ ॥
अपहरी रण करी तेहशुं जीती, परण्या प्रेमथी नारी हो ॥ रा० ॥ गंधारस्वा-
मीनी गंधारी पुत्री, परण्या मनमां धारी हो ॥ रा० ॥ १८ ॥ अग्रमहिषी
परणी आठे, करे आवास समीपे हो ॥ रा० ॥ सुख जोगवतां काळ गमावे,
सुरसुखने पण जीपे हो ॥ रा० ॥ १९ ॥ रुक्मिणीने घरे एक दिन आव्या,
अयमत्ता रुपिराय हो ॥ रा० ॥ जामा पण रुक्मिणी घर आवी, देखी
रुपि तिणे ठाय हो ॥ रा० ॥ २० ॥ वीजे खंडे बीजे अधिकारे, बीजी
ढाल रस्ताली हो ॥ रा० ॥ उत्तमविजय गुरु सान्निधयी, पद्म कहे ग्रंथ
जाली हो ॥ रा० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ ६१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ मुनिवरने पूढे इशुं, मुनिने करी परणाम ॥ पुत्र यशे के मुज नहीं,
कहे मुनिवर गुणधाम ॥ १ ॥ पुत्र यशे कृष्णज समो, इम कही मुनिवर
जाय ॥ रुक्मिणीने जामा कहे, पुत्र ते माहरे आय ॥ २ ॥ मुनिवर मुजने
कही गया, रुक्मिणी जाखे ताम ॥ ठलथी मुनिवच नवि फले, पुत्र महारो
इण ठाम ॥ ३ ॥ इम विवाद करती थकी, गइ ते कृष्णनी पास ॥ डुर्योधन
राजा तिहां, वेठो ठे सुविवास ॥ ४ ॥ डुर्योधनने इम कहे, सत्यजामा सुणो
स्वाम ॥ जामाता तुम्हचो यशे, अमचो सुत सुखकाम ॥ ५ ॥ रुक्मिणी
पण इणी परे कहे, डुर्योधन कहे ताम ॥ देशुं पुत्री तेहने, पुत्र यशे जस
जाम ॥ ६ ॥ जामा कहे सुत प्रथम जे, प्रसवे तास विवाह ॥ आपे केश
मस्तक तणा, इम पण कहे उछाह ॥ ७ ॥ राम कृष्ण मुख राजवी, साखी
राखी जाय ॥ जाखी इम उत्रक थकी, पहोती निज निज ठाय ॥ ८ ॥

॥ दोहा बीजी ॥

॥ हारे दिल लगारे वादल वरणी, हारे चित्त हरणी ॥ दिल ० ॥ ए देशी ॥
हारे सुती एक दिन कृष्णनी घरणी, हारे जे बीजी परणी ॥ ए आंकणी ॥ वेठी

वृषज उज्ज्वल हुं उपर, देखे सुपनुं एहबुं ॥ सु० ॥ महा शुक्रधी कोइ देव
 चधीने, गर्ज मांहि थयुं रहेबुं ॥ सु० ॥ १ ॥ हरिने तेह सुपन संजलावे, हरि
 कहे तुज सुत होशे ॥ सु० ॥ बात सुणी जामा मन खीजी, कोपी अति
 असंतोपे ॥ सु० ॥ २ ॥ एक दिन कपटे हरिने जाखे, सुपने गज में दीठो
 ॥ सु० ॥ कूट जाण्युं पण कहे सुत थारो, रूपे अतिहि उक्किछो ॥ सु० ॥ ३ ॥
 दैवयोगे रह्यो गर्ज जामाने, उदर वधे हवे निते ॥ सु० ॥ जामा उदर तो
 गागर सरखुं, होतां काल व्यतीते ॥ सु० ॥ ४ ॥ रुक्मिणी घणुं गर्ज ते
 उत्तम, न जणाये तस उदरे ॥ सु० ॥ जामा जाखे हरिने इणी परे, जुठ अम्ह
 वेहुने उदरे ॥ सु० ॥ ५ ॥ रुक्मिणीए मायाए जाख्युं, इम जब बोली जामा
 ॥ सु० ॥ आवी बधामणी पुत्र ते प्रसवे, तुम्ह रुक्मिणी जे वामा
 ॥ सु० ॥ ६ ॥ क्रोध विह्वल थइ जामा सुणीने, प्रसवे पुत्र ते एहवे ॥ सु० ॥
 जानु नाम जामाना सुतनुं, दीधुं सुणो हवे तेहवे ॥ सु० ॥ ७ ॥ हरि एक
 दिन गया रुक्मिणी सदने, पुत्र लीये निज खोले ॥ सु० ॥ नाम प्रद्यु-
 मन ते नाम ठे तेहनं, मुण मुण शब्द ते बोले ॥ सु० ॥ ८ ॥ धूमकेतु सुर
 पूरववैरे, रुक्मिणी रूपने धरतो ॥ सु० ॥ कृष्णनी पासे आवी मागी, तेह
 बालकने हरतो ॥ सु० ॥ ९ ॥ भूतरमण उद्याने पहुतो, टंकशिलानी
 पासे ॥ सु० ॥ चिंते आस्फाली नवि मारुं, मरशे सहेजे ए आशे ॥ सु० ॥
 ॥ १० ॥ इम चिंती ते मूकी चाढ्यो, चरमशरीरी ते बाल ॥ सु० ॥ निरुप-
 क्रम आयुने धरतो, सुखमां रहे तिणे काल ॥ सु० ॥ ११ ॥ अग्निबाल
 पुरधी निज नगरे, संवर खेचर जातो ॥ सु० ॥ तास विमान खड्युं तिणे
 थाने, बाल जुए शुभ गातो ॥ सु० ॥ १२ ॥ कनकमाला निज नारीने आपे,
 निज नगरे ते जावे ॥ सु० ॥ गूढगर्जा प्रसवे मुज नारी, सुत एम लोक
 जणावे ॥ सु० ॥ १३ ॥ पुत्र उज्जव करी नाम ते आपे, प्रद्युम्न रुडुं जास ॥ सु० ॥
 रुक्मिणी हवे हरि पासे मागे, पुत्र दीउ जह्वास ॥ सु० ॥ १४ ॥ रुक्मिणीने
 पुठे हरि एहबुं, ताहरो सुत कहे किहां ठे ॥ सु० ॥ कहे स्वामी तुम्हे हमणां
 लीधो, उगविद्या केम इहां ठे ॥ सु० ॥ १५ ॥ बिलखा थया हवे कृष्णजी
 मनमां, चिंते उग्यो मुज कोइ ॥ सु० ॥ खोल करी पण नवि कहीं
 लीधो, सहु दिश चाली जोइ ॥ सु० ॥ १६ ॥ मूर्खा रुक्मिणी पामे चेतन,
 बलबले परिजन सघलो ॥ सु० ॥ यादव यादवपत्नी रोवे, दुःख मांहे थयो.

काम रे ॥ १४ ॥ तुज माता मरीने तेह, सोमजूति विप्र रे ॥ तस रुक्मि-
णी नामे नाम, हुइ ते क्षिप्र रे ॥ जितशत्रुए दीठी नार, निज घर लावे रे
॥ मरी त्रण पखोपम आय, नारक थावे रे ॥ १५ ॥ तिहांथी वली हरण
थाय, घाय लहीने रे ॥ श्रेष्ठिसुत वली गज थाय, कर्म बहीने रे ॥ जाति-
समरण वली पामी, तिहांथी चवीने रे ॥ वैमानिक सुर त्रण पख, आय
मवीने रे ॥ १६ ॥ चवी तिहांथी थयो चंमाल, एह ते दीसे रे ॥ रुक्मि-
णी जब जमी शुनी एह, देखी हींसे रे ॥ ते तो पूरणजड, जाति संजारी रे ॥
चंमाल शुनी प्रतिबोध, दीये तिण वारी रे ॥ १७ ॥ वैराग्य लही चंमाल, अण-
सण मास रे ॥ पाली नंदीसर छीप, सुर थयो खास रे ॥ हवे शुनी अण-
सण पाली, शंखपुरीमां रे ॥ सुदर्शना राजनी धूय, रूप धूरीमां रे ॥ १८ ॥
मुनि महेंद्र आग्या फेर, पूठे तास रे ॥ पूर्णजड मणिजड वात, बोध्या
जास रे ॥ पूर्णजड मणिजडे तास, वली कखो बोध रे ॥ छेइ दीक्षा गइ
देवलोक, करती शोध रे ॥ १९ ॥ पूर्णजड मणिजड दोय, सोहमदेव रे ॥
श्रावकव्रत पूरे जाव, कीधी सेव रे ॥ हथिणाउर नगरे राय, विष्वक्सेन
रे ॥ मधुकैटज नामे दोय, शुज धर्मेण रे ॥ २० ॥ बटपुरमां थयो राजान,
कनकप्रज नामे रे ॥ बहु जब जमी नंदी देव, पुण्ये जामे रे ॥ बहु जब
जमी नारी देव, हवे ते राणी रे ॥ थइ चंडाजा इण नाम, जगमां जाणी
रे ॥ २१ ॥ विष्वक्सेन थापे राज्य, मधु निज सुतने रे ॥ कैटज युवराज्ये
थापी, थइ गुणयुतने रे ॥ छेइ दीक्षा गयो देवलोक, हवे मधु राय रे ॥ त्रण
शुवनमां जश ने कीर्ति, जास गवाय रे ॥ २२ ॥ एक जीम पल्लिपति तास,
देशने लूसे रे ॥ मधु चढीयो हणवा तास, बढोखे रोपे रे ॥ बटपुरे कन-
कप्रजराय, मारग मलीयो रे ॥ करी पूजा ने सत्कार, हेजे हलीयो रे ॥ २३ ॥
प्रीजे खंडे दाख, चोथी जाली रे ॥ एह बीजे अधिकार, चितमां राखी रे
॥ गुरु उत्तमविजयनी सेव, मुकुने लाधी रे ॥ कहे पद्मविजय जली जात,
उयम साधी रे ॥ २४ ॥ सर्वे गाथा ॥ १२३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ भोजन कनकप्रजने घरे, करे ते मधु राजान ॥ चंडाजा नारी सहित,
प्राचृतनुं करे दान ॥ १ ॥ मधुने प्रणमी नारी ते, गइ अंतेश्वर मांदि ॥ कामा-
पुर मधु नृप थयो, चाल्यो जीतण त्यांदि ॥ २ ॥ जीतीने पाठो बल्यो,

आव्यो वटपुर तेह ॥ मागे चंडाजा प्रते, पण नवि थापे एह ॥ ३ ॥ जो
ब्रह्मानं बूटी पडे, नारी दीधी केम जाय ॥ एक हाणि हांसुं वली, सहु जन
मांहे थाय ॥ ४ ॥ नवि दीधी ते कारणे, वलथी ते लेइ जाय ॥ कनकप्रज
मूर्छित थयो, आसोव्हास न माय ॥ ५ ॥ चेत लहीने आरडे, करे विलाप
अनेक ॥ मदमाता घेला परे, थयो कनक अतिरेक ॥ ६ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ दीठी हो प्रजु, दीठी जगगुरु तुज ॥ ए देशी ॥ राजा हो हवे राजा
चंडाजा पास, जावे हो हवे जावे तव पूठे इस्थुं रे ॥ आव्या हो हवे आव्या
तुम्हे बहु काल, कारण हो प्रजु कारण जाखो तुम्हे किस्थुं रे ॥ १ ॥ राजा
हो हवे राजा बोले ताम, शिद्धा हो अमे शिद्धा देवाने रह्या रे ॥ परस्त्री हो वली
परस्त्री वंठे तास, जाखे हो राणी जाखे ते, पूज्यज कह्या रे ॥ २ ॥ बोले हो तव
बोले मधु नृप एम, जाख्या हो राणी जाख्या छुष्ट ते ग्रंथमां रे ॥ राणी हो तव
राणी कहे, तुं विचारी, न्याय हो प्रजु न्याय शिरोमणि पंथमां रे ॥ ३ ॥
सांजली हो राय सांजली लाज्यो तेह, देखे हो तिहां देखे इणी अवसर इस्थो
रे ॥ गातो हो नृप गातो नाचतो राह, स्वामी हो तिहां स्वामी चंडाजा मति
खस्यो रे ॥ ४ ॥ मिंजे हो तेह मिंजे परिश्रुत दीठ, चिंतवे हो तव चिंतवे चंडाजा
तिहां रे ॥ माहरे हो एह माहरे वियोगे एम, पामे हो जुळ पामे छुःख धिग् मुक्त
इहां रे ॥ ५ ॥ मधुने हो तिहां मधुने देखावे तास, ते पण हो लह्यो ते पण पश्चा-
त्तापने रे ॥ धुंधु हो सुत धुंधुने थापी राज, कैटज हो युत कैटज युत व्रत
थापीने रे ॥ ६ ॥ विमल हो गुरु विमलवाहननी पास, तप तपी हो विहु
तप तपी द्वादश अंग जणया रे ॥ अनशन हो करी अनशन महा शुके थाय,
देव हो रुना देव सामानिकपणे मुणया रे ॥ ७ ॥ कनक हो प्रज कनक-
प्रज सही छुःख, धूम हो केतु धूमकेतु ज्योतिष थयो रे ॥ सांजखुं हो तस
सांजखुं पुरव वैर, गलीयो हो तेह गलीयो छुःख देइ नवि जयो रे ॥ ८ ॥
चवीने हो तेह चवीने तापस थाय, देवता हो वली देवता वैमानिक जलो
रे ॥ तिहां पण हो तेह तिहां पण महा क्रुक्वंत, देइ हो छुःख देइ नवि
शक्यो एकलो रे ॥ ९ ॥ चवीने हो वली चवीने जम्यो संसार, कमें हो
थयो कमें धूमकेतु वली रे ॥ इण समे हो तेह इण समे मधुनो जीव,
शुक्रथी हो हवे शुक्रथी रुक्मिणीजरे वली रे ॥ १० ॥ पुरव हो तेह पुरव वैर

संचारी, हरीयो हो तेणे हरीयो सीमंधर कहे रे ॥ सोखे हो वली सोखे
वरसे तास, मलशे हो माय मलशे तव मन सुख लहे रे ॥ ११ ॥ नारद
हो हवे नारद पूठे एम, प्रजुजी हो प्रजु प्रजुजी शे करमे करी रे ॥ रुक्मिणी
हो प्रजु रुक्मिणी लहीय वियोग, जाखे हो प्रजु जाखे सीमंधर चरी रे
॥ १२ ॥ जरते हो सुणी जरत जंबुद्वीप मांही, मगधे हो वसे मगधे लख-
मीपुर जलुं रे ॥ ब्राह्मण हो तिहां ब्राह्मण ठे सोमदेव, लखमी हो वती
लखमीवतीशुं मन मल्युं रे ॥ १३ ॥ वनमां हो हवे वनमां एक दिन जाय,
मोरनुं हो तिहां मोरनुं इंहुं देखती रे ॥ फरसे हो करे फरसे जब ते
अंड, अंरुनी हो तिहां अंरुनी मात ते पेखती रे ॥ १४ ॥ इंहुं हो तेह
इंहुं वर्षांतर थाय, मात हो तस माता नवि उलखे यदा रे ॥ काले हो
वली काले लही ते इंरु, उलख्युं हो तव उलख्युं इंहुं निज तदा रे ॥ १५ ॥ एक
दिन हो वली एक दिन जाये उद्यान, देखे हो तेह देखे अंरु महोदुं थयुं रे ॥
खेइ हो तस खेइने जाये गेह, माता हो तस माता जाणे मुज सवि गयुं रे
॥ १६ ॥ रोती हो हवे रोती तेहनी मात, थानक हो तेह थानक नवि
मूके किमे रे ॥ आवी हो तस आवी कहे इम लोक, मरशे हो एहनी माता
तिणे मूको तुमे रे ॥ १७ ॥ मूके हो वली मूके केतेक काल, तेहथी हो
तस तेहथी कर्म ते वांधीयो रे ॥ सोल मास हो तेह सोल मास राख्युं बाल,
पोरुश हो अब्द पोरुश विरहनुं सांधीयो रे ॥ १८ ॥ नामे हो तिहां
नामे समाधिगुप्त, मुनिवर हो जला मुनिवर जिह्वा आवीया रे ॥ तस पति
हा कहे तस पति जिह्वा आप, इम कही होंगया इम कही गया कोइ
तेनीया रे ॥ १९ ॥ थु थु हो करी थु थु काढ्यो तास, कर्म हो तस कर्म
डुगंठानुं वली रे ॥ सातमे हो दिन सातमे गलित ते कुष्ठ, तेहथी हो तेह
तेहथी मरण ते लहे चली रे ॥ २० ॥ गर्दजी हो तेह गर्दजी रजकने गेह,
तिहांथी हो वली तिहांथी वली सुकरी थइ रे ॥ कूतरी हो थइ कूतरी करी
तिहां काल, धीवर हो घर धीवरनी पुत्री जइ रे ॥ २१ ॥ दुर्जंगा हो वली
दुर्जंगा ने दुर्गध, काणा हो नामे काणा जरुअठिने तटे रें ॥ यौवन हो
तेह यौवने बाहे नाव; जीवे हो नित जीवे तस जामा सटे रे ॥ २२ ॥
मुनिवर हो तिहां मुनिवर समाधिगुप्त, राते हो मुनि राते काउस्सगे रहा
रे ॥ शीते हो तेह शीते पीड्या देखी, चिते हो काणा चिते दुःख केम

जाये सखां रे ॥ १३ ॥ मुनिनी हो तव मुनिनी ढांके देह, विहाणे हो मुनि
विहाणे धर्म कहे मुदा रे ॥ काणा हो तव काणा चिते एम, दीठा हो मुनि
दीठा में किमहीक कदा रे ॥ १४ ॥ पूठे हो तेह पूठे मुनिने जाम, जाखे हो मुनि
जाखे पूरव जव सवे रे ॥ कर्म हो तुंहि कर्म थइ डुगंध, बांध्यां हो सहु बांध्यां
जोगवे पूरवे रे ॥ १५ ॥ सांजली हो ते सांजली आविका थाय, सोंपे हो मुनि
सोंपे साधवीने तिहां रे ॥ साधवी हो तस साधवी आवक गेह, सोंपे हो तेह
सोंपे धर्म करे जिहां रे ॥ १६ ॥ उपवास हो करे उपवास एक अंतर,
वरस हो तिहां वरस वार गमावती रे ॥ अणसणे हो मरी अणसणे
अच्युत इंद्र, महिपी हो थइ महिपी घणुं सोहावती रे ॥ १७ ॥ पचास हो
पद्य पचास उपर पांच, तिहांथी हो चवी तिहांथी रुक्मिणी थइ रे ॥ अंरुने
हो कखो अंरुने वली वियोग, तिणथी हो एह तिणथी विरहिणी ए जइ
रे ॥ १८ ॥ नारद हो नमी नारद गयो मेघकूप, नयर हो तेह नयर देखी मन
हरख्यो घणुं रे ॥ आवी हो कहे आवी कृष्णने वात, पूरव हो जव पूरव
लखुं विरहपणुं रे ॥ १९ ॥ त्रीजे हो खंडे त्रीजे वीजे अधिकार, जाखी
हो एह जाखी पांचमी ढाल ए रे ॥ पंकित हो गुरु पंकित उत्तम नाम, पद्म
हो कहे पद्म ते मंगलमाल ए रे ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ २५९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ रुक्मिणी सुणी हर्षित थइ, जक्ते वे कर जोर ॥ सीमंधर जिनवर
जणी, प्रणमे मनने कोर ॥ १ ॥ जिनवर लोकालोकने, देखो जुं आदर्श
॥ तुम्ह प्रजुजी विचरो, सदा, साथे ज्ञान ने दर्श ॥ २ ॥ स्वामी परपदमां
रहा, पण एकाकी जाव ॥ सिद्धकार्य स्वामी थया, न करो कांइ हावजाव
॥ ३ ॥ जवि उपगारने कारणे, करो ते नित उपदेश ॥ आतम रमण
रमो सदा, नहीं पर परिणति लेश ॥ ४ ॥ जिहां विचरो तुमे स्वामी जी
चोत्रीश अतिशय युत ॥ तुम्हने सिद्धपणे करी, कोइ नयांतरे उत्त ॥ ५ ॥
तुम्ह गुण कहीये केटवा, गुणहे अनंताऽनंत ॥ बाह्य संपद पण नवि कही,
शकीये तुम एकांत ॥ ६ ॥ अंतर गुणह अनंत जे, तेहनी केही वात
॥ तुम्ह विण स्वामी माहरो, कुण कहे ए अवदात ॥ ७ ॥ संशय कुण
टाखे वली, स्वामी तुम्ह विण एम ॥ एम स्तवना वली वली करे,
रुक्मिणी जिनवर प्रेम ॥ ८ ॥

॥ ढाल ठही ॥

॥ चालो जोवा रे हेली ॥ ए देशी ॥ हथिणाउर पुर रे मांहि, धृतराष्ट्र
 राजा उवांहि ॥ डुर्योधन मुख पुत, जेहने शत वक्रवीर ते उत्त ॥ १ ॥ धृ-
 तराष्ट्रनो पांशु जाइ, दोय नारी तस गेह सोहाइ ॥ कुंती पहेली ते जाणो,
 त्रण पुत्र हवे तास वखाणो ॥ २ ॥ नाम युधिष्ठिर ने जीम, त्रीजो अर्जुन नामे
 नीम ॥ माझी वीजी रे नारी, दोय पुत्र तस गुणथी जारी ॥ ३ ॥ नकुल ने सह-
 देव ए नामे, पंचानन परे पांच सुगामे ॥ कांपिलपुरे महाराय, द्रुपदनी वेटी
 डोपदी आय ॥ ४ ॥ तास स्वयंवर रे ताम, मांमी तेढ्या बहु नृप काम ॥
 पांशुव पांचि ते जाय, पूजा रचे डोपदी तिण गाय ॥ ५ ॥ ज्ञातासूत्र ए
 बोले, तोपण कुमति दिख नवि खोले ॥ ते कहे परणवा बेला, पूजा कीधी
 करतां केला ॥ ६ ॥ ते केम मातुं रे पूजा, जीवहिंसार्थी बहु अन्हे श्रूज्या
 ॥ पण नवि जाणे रे एम, वर माग्यो नवि जाखो रे केम ॥ ७ ॥ कोइ
 कहे जिन त्रिणित्रेय, अवधि मनः केवल गतखेय ॥ श्रीगणंगे रे बोढ्या,
 तिणे अमचां चित्तडां नवि मोढ्यां ॥ ८ ॥ ते पण जूतुं रे जाणो, शक्रस्तव नवि
 अन्यने गणो ॥ शक्रस्तव कथुं रे एणे, कहो अवधि मनःपुर कथुं केणे
 ॥ ९ ॥ जिणाणं जावयाणं, नवि माग्यो वर इणे गणं ॥ जिनवर कीधुं रे
 केणे, श्रावक विणु जाखो शुज वयणे ॥ १० ॥ विघने आंघिल रे कीध, श्रा-
 विका विणु केम तेह प्रसिद्ध ॥ इत्यादिक बहु वात, ग्रंथे ठे महोटा अव-
 दात ॥ ११ ॥ तेह सुणीने रे जवीया, पूजा करतां कर्म ते खवीयां ॥ पूजा
 कीजे रे जावे, शिवसुख करतल मांहे आवे ॥ १२ ॥ डोपदी पूजा रे
 कीधी, वरमाला कर मांहि लीधी ॥ पांशुव कंठे ते नाखी, ए तो शचरिज
 सहने जाखी ॥ १३ ॥ मुनिवर बहोरण रे आव्या, पांच पतिनां कर्म संज-
 लाव्यां ॥ त्रण जाइ बहु चित्त, सोम आगल देव जूति ने दत्त ॥ १४ ॥ नागश्री
 सोमदेवने नारी, अथ जूतश्री सोमजूतिने सारी ॥ यक्षश्री सोमदत्तने जाणो,
 ॥ १५ ॥ वारे सह एक गेह, जमतां अधिको
 धरीय सनेह ॥ सोमदेव धरे वारो, नागश्री जिमण कखो अति सारो
 ॥ १६ ॥ करुं तुंवहुं लावी, व्यंजन गामे तास पचावी ॥ चारुयाथी तिणे
 ॥ १७ ॥ ठातुं राखुं ते शाक, कोइने नवि
 ॥ १८ ॥ सराख ॥ एण अवसर तिहां आव्या, धर्मघोष मुनिवर गुण जाव्या

॥ १७ ॥ धर्मरुचि तस शिष्य, मासखमण पारणशुं जगीश ॥ गोचरी फरता ते
 आव्या, नागसीरीने घरमन जाव्या ॥ १८ ॥ तुंवस तास बहोरावे, मुनिवर
 लइ गुरु देखावे ॥ गुरु तस गंधे करीने जाणे, कहे परठवो ए एकण ठाणे ॥ १९ ॥
 मुनिवर परठववा चाट्या, स्थंमिल शुद्ध थानक जइ चाट्या ॥ विंडु पनीयो ते
 एक, मरण लहे कीसीउं तिहां ठेक ॥ २० ॥ मन चिंते रुपिराय, बहु प्राणीनो
 बध इहां थाय ॥ एक विंडुथी ए दीसे, बहु परठव्याथी बहु जीव हिंसे ॥ २१ ॥
 एक महारो बध रुनो, पण ए जीवराशि बध जूंनो ॥ आराधना मुनिरे करता,
 तेह आहारथी उदर ते भरता ॥ २२ ॥ सर्वारथसिद्ध मांहि, उपना
 कालमासे सुख प्राप्ती ॥ आचारिज मन जाणे, वार घणी केम थइ इण ठाणे
 ॥ २३ ॥ जोवा मोकले रे साध, देखी अकारय तेह अगाध ॥ गुरु पासे
 जइ ज्ञापे, खेद थकी ते करीय निसासे ॥ २४ ॥ सूरि अतिशय ज्ञानी, नाग-
 श्रीतुं कहे चरित्र बखाणी ॥ सोमदेवादिके जाणी, घरथी काढी ते धणो-
 याणी ॥ २५ ॥ त्रीजे खंडे रे जाणो, वीजे ए अधिकारे बखाणो ॥ जाखी
 ठठी रे ढाल, पद्मविजय कहे मंगलमाळ ॥ २६ ॥ सर्व गाथा ॥ १९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नागसीरी काढी तिहां, लोक निघंते तास ॥ कास आस ने ज्वर घणो,
 सोल रोग इम जास ॥ १ ॥ आ जवमां नारक तणां, दुःख पामी अस-
 राख ॥ जूख तृपा सहेती घणी, तम पुढवी गइ काळ ॥ २ ॥ तिहांथी
 म्हेछ थइ करी, सातमी नरगे जाय ॥ मठ थइ बली सातमी, मठ मांहे
 बली आय ॥ ३ ॥ इम वेवे वारे करी, साते नरगे जाय ॥ पृथवी प्रमुख
 मांहि जमी, वार अनेक बहु ठाय ॥ ४ ॥ तिहां अकामनिर्जरा थकी, चंपा-
 नगरी मांहि ॥ सागरदत्त पुत्री थइ, सुजडाउरे त्यांहि ॥ ५ ॥ सुकु-
 मारिका ते नामथी, गृहजामाता कीध ॥ जिनदत्त शेठनो सुतं जलो,
 सागरने ते दीध ॥ ६ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ ढाल सुरंगा रे प्राणीया ॥ ए देशी ॥ एक दिन सुतां ते सेजनी, फरसे
 सुत जिनदत्त रे ॥ अंगारां सम तेहने, लागो आपने गत्त रे, कथनमां
 आवे न वत्त रे, तास गली गयो सत्त रे, हवे नवि वांछे ते जत्त रे ॥ १ ॥
 कर्म न वृत्ते रे प्राणीया ॥ ए आंकणी ॥ निझा पामे नारी हवे, नागो वेगे

ते जाय रे ॥ जागी देखे न निज पति, तव करे रुदन ते ठाय रे, आवी
 कहे माय ताय रे, जिनदत्तने कहे जाय रे, ते पण सुतने कहे आय रे
 ॥ क० ॥ १ ॥ पंचसां-जेह अंगीकरी, ते केम मूके तुं नार रे ॥ जाऊं नारी
 पासे हवे, सागर कहे तिणी वार रे, पेसुं अग्नि मजार रे, सुणीयो तेह
 विचार रे, प्रवन्न सागरदत्ते धार रे ॥ क० ॥ ३ ॥ थइ निराश पाठो बढ्यो,
 कहे निज पुत्रीने तेह रे ॥ बीजो पति परणावशुं, खेद म कर मन एह
 रे, जिह्मक दीगो दुःख रेह रे, माखीए बीटी ठे देह रे ॥ क० ॥ ४ ॥
 खप्पर-हाथमां जाखीयुं, अंबर जीर्ण ते खंर रे ॥ शेठे घर, निज तेनीयो,
 मूकावे तस जंर रे, दीसि करे परचंर रे, दीये शुज आहारनो पिर रे,
 आपे बन्न अखंर रे ॥ क० ॥ ५ ॥ पुत्री आपी ते नेहथी, रात्रे शयन ते
 कीध रे ॥ अग्नि फरस लागे तेहने, उठी निज बेपलीध रे, नाठो जाइ दुःख
 गिऊ रे, कर्म दुःख तस सिऊ रे, तव तस पितु कहे इऊ रे ॥ क० ॥
 ॥ ६ ॥ दान दीयो तुम्हे वालिका, रही म्हारे नित धाम रे ॥ तेमज करे सुकु-
 मारिका, आर्या आवे एक ताम रे, पडिलात्रे तस ठाम रे, धर्म सुणे
 निज काम रे, व्रत लेवे अजिराम रे ॥ क० ॥ ७ ॥ गुरुणी नाम गोपा-
 लिका, साये विचरे ते नित्य रे ॥ ठठ अठमादिक तप करे, एक दिन जाखे
 इणी रीत रे, आतापना कहं हित रे, गुरुणी कहे शुज चित्त रे, आपणो
 नहीं एह जीत रे ॥ क० ॥ ८ ॥ नीकलतुं वसती वाहिरे, आगम मांहि
 निपिऊ रे ॥ नवि मान्युं तेणे वयणहुं, जइ आतापना लीध रे, गणिका
 तिहां परसिऊ रे, एक पुरुष कामे विऊ रे, गणिका अंके ते कीध रे ॥
 ॥ क० ॥ ९ ॥ एके ठत्र ते धारीयुं, बीजे चामर एक रे ॥ एक वहे तस
 पावनी, पय उखांसि अतिरेक रे, देखी गणिकानी ठेक रे, करे नियाहुं
 ते ठेक रे, नाठो तास विवेक रे ॥ क० ॥ १० ॥ मुज पण ए गणिका परे,
 याऊं पंच पति सार रे ॥ ॥ ए तपना परजावथी, शोच करे अतिवार रे,
 वारे आर्या तिवार रे, चित्ते चित्त विचार रे, मुजंउपर करे खार रे ॥ क० ॥
 ॥ ११ ॥ जिह्मा लेवा रे मुज धरे, गुरुणी आव्यां ते आज रे ॥ तारुना
 तर्जना मुज करे, एहशुं नहीं मुज काज रे, इण लोपी मुज लाज रे, रहे
 जूही इम साज रे, इठाचारीतुं राज रे ॥ क० ॥ १२ ॥ व्रत पाढ्युं बहु दिन
 लगे, संलेपना अरु मास रे ॥ अणयालोइ तिहांथी मरी, सोधर्म करे

वास रे, आयु नव पत्य जास रे, देवांगना सुविलास रे, तिहांथी झोप-
दी खास रे ॥ क० ॥ १३ ॥ पूर्व नियाणाथी एथइ, पांच जत्तारिनी नार
रे ॥ शुं अचरिज एहमां अठे, इम मुनि जाखे तिवार रे, वाणी आकाशे
यइ सार रे, साधु साधु ए धार रे, परणावे सहु त्यार रे ॥ क० ॥ १४ ॥
निज थानक सहुए गया, हवे पांडु महाराय रे ॥ युधिष्ठिर निज पुत्रने,
थापे राज्यने ठाय रे, परजव पांसु माझी जाय रे, धृतराष्ट्र सुत आय रे,
राज्यना लोत्री ते थाय रे ॥ क० ॥ १५ ॥ नल परे हास्या ते पांरवा,
हास्या झोपदी जेह रे ॥ क्रोधे आंख राती करी, पाठी नार ले तेह रे, काढी
मूके गतनेह रे, वन तेहज कल्यां गेह रे, मांहोमांहि ससनेह रे ॥ क० ॥
॥ १६ ॥ तेह दशार्ह आणा थकी, कुंती सुत निज पांच रे ॥ छारिका नगरी-
मां तेरुती, करवा पुण्यनो संच रे, मलीयो कुटुंबनो पंच रे, चिंतवे बहु पर-
पंच रे, करवा तेहने वंच रे ॥ क० ॥ १७ ॥ कृष्णनी पर्यदे आवीया,
कृष्ण दीये बहु मान रे ॥ मांहोमांहि प्रणमे तिहां, कृष्ण कहे इण थान
रे, जले आव्या शुज वान रे, रहेबुं न घटे तुम्ह रान रे, करो जोजन
वली पान रे ॥ क० ॥ १८ ॥ कहे युधिष्ठिर इणी परे, अम्ह माता कुल जाण
रे, अजुवाहुं तुमे स्वामी जी, इम करी शंसानी वाण रे, आपे रहे-
वाने ठाण रे, एक एक कन्यानुं दान रे, रूप तणी तेह खाण रे ॥ क० ॥
॥ १९ ॥ कर्म तणी गति एहवी, न गणे रांक ने राय रे ॥ पांडव सरिखा
तेहारीया, महाबलवंता कहाय रे, तांन न जास खमाय रे, करमे नल
महाराय रे, दवदंती मूकी जाय रे ॥ क० ॥ २० ॥ त्रीजे खंडे ए रुयकी, बीजे
अधिकारे ढाल रे ॥ सातमी जाखी ए हपेशुं, पद्यविजये सुविशाल रे, पुण्य
करो वृद्ध बाल रे, पुण्ये पाप विसराल रे, पुण्ये मंगलमाल रे ॥ २१ ॥ क० ॥
॥ दोहा सोरठी ॥

॥ हवे प्रद्युम्न कुमार, यौवन पाम्यो जेटले ॥ देखी व्याप्यो मार, कनक-
मालाने तेटले ॥ १ ॥ एहवो नरसुर मांहि, न जडे पुरुष बीजे हवे ॥ मन-
मांधरी जहांहि, जोग करुं एहशुं जलो ॥ २ ॥ इमं चिंती कहे तास, विद्या
दोय माहरी कने ॥ आव तुं माहरी पास, आपुं तुजने शुज मने ॥ ३ ॥
मुजने इछे वहीत, पण नवि इछुं तेहने ॥ तुजने साहसुं कहेत, ते माटे
आदर मने ॥ ४ ॥ कहे प्रद्युम्न हे मात, हुंहुं ताहरो सुत जलो ॥ केम

कहे एहवी वात, कनकमाला कहे सांजलो ॥ ५ ॥ नहीं तुं माहरो पुत,
 हुं ताहरी माता नहीं ॥ जाण तुं मुज आकूत, तव बोले कुंश्चर सही ॥ ६ ॥
 विद्या आपो मुज, कहेसो तिम करशुं पठे ॥ आपुं विद्या तुज, तव कुंश्चर
 बोले अठे ॥ ७ ॥

॥ ढाल आठमी ॥

॥ पारिजातकनुं फूल खरगथी ॥ ए देशी ॥ प्रद्युम्न कहे सुण वात, तुं
 माहरी तें मुजने पहेलो पाढ्यो ॥ वली प्रज्ञति गौरी विद्या, आपी मुजने
 लाढ्यो ॥ १ ॥ ना जो के नहीं जो के, जाणो मन आपो ॥ ना रे माता
 नहीं करं जोग तुज साथे रे ॥ नहीं करं नहीं करं माहरी माता, हवे
 गुरुणी मुज दुइ रे ॥ ए आंकणी ॥ पुर बाहिर गयो कुमर ते जाम, तव तें
 अंग विदारी ॥ पूठे पति तव जाखे एहवुं, तुज पुंते इम कारी ॥ ना जो ॥ २ ॥
 करे प्रहार प्रद्युम्नने जइने, तव ते साहमो थाय ॥ मरण लह्या बहु पुत्र
 संवरना, क्रोधे देह जराय ॥ ना जो ॥ ३ ॥ संवरने प्रद्युम्न ते जाखे, कनक-
 माला तणी जेह ॥ वात सुणी थिर थइ तिणे हरखी, आलिंगे तस देह
 ॥ ना जो ॥ ४ ॥ पश्चात्ताप करे मन बहुलो, नारद ऋषि तव आव्यो ॥
 नारदने उलखावे प्रज्ञति, नव तेहने मन जाव्यो ॥ ना जो ॥ ५ ॥ पूजी कहे
 नारदने वात, कनकमाला तणी जाइ ॥ तव नारद बोले सुण माहरी, वात
 ते मनमां लाइ ॥ ना जो ॥ ६ ॥ सीमंधरजीए जाखुं तेह, सघहुं तस
 संजलावी ॥ कहे ताहरी माताने पणठे, ते सुण वात ते ठावी ॥ ना जो ॥ ७ ॥
 पुत्रविवाहे केश ते आपे, आगल थाये जेहनो ॥ ते जामानो सुत जानु
 ठे, थाये विवाह ते एहनो ॥ ना जो ॥ ८ ॥ एक तो केशनुं दान ने बीजुं,
 वियोग पड्यो ताहरो जेह ॥ ते रोगे पीकित तुज माता, मरणने लहेशे तेह
 ॥ ना जो ॥ ९ ॥ प्रज्ञतिए विमान विकूयीं, वेसी हवे तेह मांहि ॥ नारद ने
 प्रद्युम्न दोय चाल्या, छारिका जणी उठांहि ॥ ना जो ॥ १० ॥ नारद कहे ए
 छारिका ताहरी, धनदे रतने पूरी ॥ प्रद्युम्न कहे विमानने ठावो, करं
 आश्चर्य इण पूरी ॥ ना जो ॥ ११ ॥ जोजो केश जइने के, वहेला के धार ॥
 के बाद्धा माहरा थावो, जुज दीदार रे ॥ ए आंकणी ॥ जानुनी
 कन्या उपासी, मूकी नारद पासे ॥ नारद कहे वाला मत बीजे, कृष्ण-
 नो सुत सुखिलासे ॥ जो ॥ १२ ॥ वानरनुं एक रूप करीने, एक वानर

रखवालो ॥ प्रद्युम्न कहे सुण वनपालकने, म्हारो कपि झूखालो ॥ जो०
॥ १३ ॥ फल आपो अमने तव वोले, जानु विवाहने काजे ॥ रक्षा करी-
ये ते कारणयी, कृष्ण तणे एह राजे ॥ जो० ॥ १४ ॥ डव्य आपी तस
अति लोचावी, मूक्यो वानर वनमां ॥ खाखी कीधी वानी सवली, थयो
वणिग हवे खिनमां ॥ जो० ॥ १५ ॥ जातिवंतो वाजी करी हाथे, तृण
हाटे हवे जावे ॥ डव्य देइ करे तरणां खाखी, पाणी मीठां पी जावे ॥
जो० ॥ १६ ॥ घोटक दीगो जानुए एहवे, तव वोले ते जानो ॥ घोगो
आपो अम्हने वहेलो, मो माग्युं देशुं दानो ॥ जो० ॥ १७ ॥ तव वोले
घोटकनो रक्षाक, परखी द्यो तुमे घोडो ॥ परख्या विणु नवि आपुं कोशने,
उपर वेसीने दोनो ॥ जो० ॥ १८ ॥ घोटक उपर जानु वेगो, नाचतां
पाड्यो हेगो ॥ तव सहु लोक हसे तिण समये, जानुने दुःख दित पेगो
॥ जो० ॥ १९ ॥ जानु वासुदेवनी पर्पदमां, आवे रोता रोता ॥ ते देखी
पर्पदना जन सहु, हसता साहामुं जोता ॥ जो० ॥ २० ॥ त्रीजे खंडे बीजे
अधिकारे, ढाल ते आठमी जाखी ॥ पद्मविजय कहे सुणो श्रोताजन,
वासुदेव हींनी ठे साखी ॥ जो० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ २३ए ॥

॥ दोहां ॥

॥ रूप करी ब्राह्मण तणुं, जणतो वेदना पाठ ॥ जमतो शेरी शेरीए,
करतो अतिहि ठाठ ॥ १ ॥ कुजा दासी तिण समे, सत्यजामानी तेह ॥
विद्याए ते रुजु करी, नेत्रलता परे देह ॥ २ ॥ पाय पडी पृठे इश्युं, स्वामी
तुं किहां जाय ॥ कहे प्रद्युम्न जाउं अम्हे, जोजन मले जिणे ठाय
॥ ३ ॥ ते कहे मुज स्वामिनी घरे, विवाह अर्थे आज ॥ बहु मोदक निप-
जावीया, ते आपुं तुम्ह काज ॥ ४ ॥ ते साथे चाढ्यो हवे, सत्यजामाने
गेह ॥ उजो राखी चारणे, जामा ते गइ तेह ॥ ५ ॥

॥ ढाल नवमी ॥

॥ अमदावाद गामने गोंदरे रे ॥ ए देशी ॥ जामा कहे तुं कुण ठे रे,
तव वोले तेह जारी ॥ वाढ्हा ॥ दासी कुजा तुम्ह तणी रे, फरी वोले
श्म धारी ॥ वाढ्हा ॥ १ ॥ सरल करी तुजने किणे रे, तव कहे ब्राह्मण
वात ॥ वाढ्हा ॥ ते ब्राह्मण कहे किहां अठे रे, ते कहे आरे आयात ॥
वाढ्हा ॥ २ ॥ जामा कहे तेमो श्हां रे, दासी लावी तास ॥ वाढ्हा ॥

देइ आशिष उजो रह्यो रे, जामा कहे सुविलास ॥ वा० ॥ ३ ॥ रूप
 अधिक रुक्मिणी थकी रे, थाउं तिम करो स्वाम ॥ वा० ॥ विप्र कहे तुज
 सारिखी रे, नारी नहीं गुणधाम ॥ वा० ॥ ४ ॥ जामा कहे तोपण
 खरं रे, कीजे अधिको रूप ॥ वा० ॥ विप्र कहे सुण वातमी रे, थाउं मूल
 विरूप ॥ वा० ॥ ५ ॥ रूप अनूप पढे थशे रे, तव जामा कहे नार ॥ वा० ॥
 कहो तेम करीये स्वामीजी रे, छिज बोले तिणी वार ॥ वा० ॥ ६ ॥ माथुं
 मुंभावो तुम्हे रे, कां लीपो मयी अंग ॥ वा० ॥ जीर्ण खंरु पहेरो वस्त्रने
 रे, मुज आगल रह्यो रंग ॥ वा० ॥ ७ ॥ रूप दावण्य सौजाग्यने रे,
 आरोपुं तुज देह ॥ वा० ॥ अर्थिणी तेह अंगीकरे रे, छिज बोले ससनेह ॥
 वा० ॥ ८ ॥ झूख घणी मुज पेटमां रे, तिणे नवि सूजे कांइ ॥ वा० ॥
 जामा कहे सूपकारने रे, जोजन द्यो मन जाय ॥ वा० ॥ ९ ॥ तव ते
 छिज जामा जणी रे, जाखे इणी परे वात ॥ वा० ॥ जपी जोजन करं
 तिहां लगे रे, कुलदेवी पुर मंत ॥ वा० ॥ १० ॥ रुखु वुरु रुडु वुरु
 मंत्रने रे, स्वाहापद संयुत ॥ वा० ॥ जामा मंत्र जपे हवे रे, जोजन
 करे छिज रीत ॥ वा० ॥ ११ ॥ जामाथी वीहीती कहे रे, जाली हाथने
 एम ॥ वा० ॥ उठ उठ तव ते कहे रे, झूख्यो काढे केम ॥ वा० ॥ १२ ॥
 त्तत थयो नहीं हं हजी रे, जाशुं तृप्ति ज्यांहि ॥ वा० ॥ इम कही गया
 मुनिवेपथी रे, रुक्मिणी घर उठाह ॥ वा० ॥ १३ ॥ आसन लेवा रुक्मिणी
 रे, जाये मंदिर मांहि ॥ वा० ॥ वेसे आसने कृष्णने रे, मुनि वालक देखे
 त्यांहि ॥ वा० ॥ १४ ॥ विसयथी कहे रुक्मिणी रे, मत वेसो इण वार
 ॥ वा० ॥ गोविंद गोविंदसुत विनारे, नवि वेसे इम धार ॥ वा० ॥ १५ ॥
 देव सहे नहीं अन्वने रे, तव साधु बोलंत ॥ वा० ॥ अमचा तपपरजावथी
 रे, देव न कोइ ठवंत ॥ वा० ॥ १६ ॥ रुक्मिणी कहे केम आवीया रे,
 तव कहे साधु वाल ॥ वा० ॥ तप कखुं पोमश वपेनुं रे, आहार रहित विक-
 राख ॥ वा० ॥ १७ ॥ धावण मातनुं धावीयो रे, जन्म थंकी नहीं जेण
 ॥ वा० ॥ पारण अर्थे आवीयो रे, झूख टले मुज तेण ॥ वा० ॥ १८ ॥
 रुक्मिणी कहे नवि सांजव्युं रे, सोख वरस तप क्यांहि ॥ वा० ॥ वरसी
 तप लगे जाखीथुं रे, मुनिने आगम मांहि ॥ वा० ॥ १९ ॥ मुनि कहे
 काम शुं ताहरे रे, आपहुं होय तो आप ॥ वा० ॥ नहीं आपे तो जायथुं रे,

सत्यजामा घर आप ॥ वा० ॥ १० ॥ नवमी त्रीजा खंरुमां रे, ढाल बीजे
अधिकार॥वा०॥ पद्मविजय कहे पुण्यथी रे, प्रद्युम्न करे चमत्कार ॥वा० ॥ ११ ॥

॥ दोहा ॥

॥ रुक्मिणी कहे रांध्युं नथी, उद्वेगे करी आज ॥ मुनि कहे श्यो उद्वेग
ठे, ते कहे सुणो महाराज ॥ १ ॥ पुत्रवियोग पूजा करुं, कुलदेवी धरी
प्रीत ॥ शिरनो बलि देवा जणी, अइ तत्पर ए रीत ॥ २ ॥ तव बोली
कुलदेवता, फलशे एमां कंद ॥ तव मलशे सुत ताहरो, म कर फोक आक्रंद
॥ ३ ॥ ते पण आंवा मोहरीयो, नवि आव्यो मुऊ पुत ॥ माटे तुम्हे
होरा जुड, ए माहरो आकूत ॥ ४ ॥ तव बोले मुनिवर हवे, न फले खाली
हाथ ॥ होरा जोरावर अठे, दुःखीयाने दीये वाथ ॥ ५ ॥ यतः ॥
रिक्तपाणिर्न पश्येत, राजानं देवतं गुरुम् ॥ नैमित्तिकं विशेषेण, फलेन फलमा-
दिशेत् ॥ १ ॥ रुक्मिणी कहे आपुं किस्थुं, तव कहे मुनिवर वाण ॥ पेया
रांधी मुऊ जण, आपो तपसी जाण ॥ ६ ॥ तेह पचावे जेटले, पण नवि
लागे आग ॥ मुनि कहे जूख्यो बहु अहुं, ए मोदक थो राग ॥ ७ ॥ तुम्हने
न पचे लाडुआ, एह जरे गोविंद ॥ पचशे तपपरजावथी, जाखे एम
मुणींद ॥ ८ ॥ जेम आप्या तेम खाइ गयो, रुक्मिणी विस्मय पाम ॥ मनमां
हसती हर्षशुं, अचरिज थयुं इण ठाम ॥ ९ ॥

॥ ढाल दशमी ॥

॥ जिनवचने बैरागीयो हो धन्ना ॥ एदेशी ॥ वनपालक आवी कहे
हो जामा, फल कोइ खाइ जाय ॥ तृणरक्क कहे तृण नहीं हो जामा,
कोइक जोखव्या आय रे ॥ हो मोरी जामा ॥ १ ॥ अम्ह कोइ ठगी आवे ॥
ए टेक ॥ परवमांथी जल पी गयो हो जामा, जानु पनीयो हेठ ॥ जामा कहे
छिज किहां गयो हो दासी, तेडी लावो जली पेठ रे ॥ हो मोरी दासी ॥ अम्ह ०
॥ २ ॥ दासी कहे सवि वातकी हो जामा, खाइ गयो सवि अन्न ॥ सत्यजामा
ते सांजली हो दासी, बिलखाणी घणुं मन्न रे ॥ हो मोरी दासी
॥ अम्ह ० ॥ ३ ॥ जामा कहे तुम्हे सांजलो हो दासी, लावो रुक्मिणी
केश ॥ दासी जइ रुक्मिणी कने हो मागे, केश दीयो सुविशेष रे ॥ हो मोरी
जामा ॥ अ० ॥ ४ ॥ तव माया मुनि तेहना हो जामा, कुंतल लीये
तत्काल ॥ वख मांहि जरीने दीये हो जामा, दासी गइ तिणे ताल रे ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ चांदलीयो ते उग्यो रे हरणी आथमी रे ॥ ए देशी ॥ जामा जइ सूती.
 रे जूनी खाटमां रे, आमण दूमणी तेह ॥ कृष्णजी पूठे रे नारी बोखो
 नहीं रे, कहो अम कारण जेह ॥ जामा ॥ १ ॥ तुज किण छुहबी
 रे अपमानी किणे रे, सत्यजामा कहे ताम ॥ प्रद्युम्न सरिखो सुत माहरे
 नहीं रे, तिणे अमे मरगुं रे ठाम ॥ जा ॥ २ ॥ अष्ठम करीने कृष्णे आरा-
 राधीयो रे, हरिणगमेपी रे देव ॥ प्रगट थइ कहे केम समख्यो अठे रे,
 कृष्ण कहे ततखेव ॥ जा ॥ ३ ॥ सुर कहे हार ए आपजो तेहने रे, होशे
 सुत मनोहार ॥ देव अदृश्य थयो जामा हरखती रे, पामी ते शुज हार ॥ जा ॥
 ४ ॥ प्रज्ञति विद्याथी जाणीयुं रे, हार प्रद्युम्न कुमार ॥ अपहरी निज
 माता आगल कहे रे, ल्यो ए माताजी हार ॥ जा ॥ ५ ॥ मुज सरिखो
 तुम्ह बीजो सुत थशे रे, तव कहे रुक्मिणी नार ॥ दो सुत नारी उत्तम
 प्रसवे नहीं रे, बोखे तेह कुमार ॥ जा ॥ ५ ॥ कहो तेहने आपुं सुत कारणे
 रे, बोली तव तस माय ॥ तुज बिरहे दुःखिणी मुज सारिखी रे, जांबुवती
 नित्य थाय ॥ जा ॥ ७ ॥ ते कारण सुत आपो एहने रे, तव
 आपे तस हार ॥ जामा सरिखुं रूप करे बली रे, कृष्ण घरे गइ सार ॥
 जा ॥ ८ ॥ रतिक्रीका करी तिण समे देवतारे, महाशुक्र कल्पथी आय ॥
 कैटज जांबुवतीनी कूखमां रे, उपना सिंह स्वप्न पाय ॥ जा ॥ ९ ॥ जांबु-
 वती हवे निज थानक गइ रे, आवी जामा तिवार ॥ कृष्णजी चिंते रे
 जोगतृप्ति नहीं रे, अहो अहो नारी संसार ॥ जा ॥ १० ॥ हमणां जइने
 बली आवी फरी रे, अथवा जामाने वेश ॥ ठलीयो मुज इण टाणे किण-
 हीके रे, इम करी रमे ते विशेष ॥ जा ॥ ११ ॥ जेरी वजावे रमण समय
 तिहां रे, श्रीप्रद्युम्न कुमार ॥ ते सुणी कृष्ण विचारे ए सवे रे, काम प्रद्युम्न
 ए वार ॥ जा ॥ १२ ॥ जाबी होय ते निश्चे निपजे रे, प्रातसमय हवे
 थाय ॥ जांबुवती घरे कान गया हवे रे, देखी कहे इम राय ॥ जा ॥
 १३ ॥ पूठे हार ते पाम्यो किहां थकी रे, जांबुवती कहे ताम ॥ आप
 कछुं केम जाळ विसरी रे, तुम्ह प्रसादे ए ठाम ॥ जा ॥ १४ ॥ सिंहस्वप्न
 सुणीने कहे कृष्णजी रे, प्रद्युम्न सम तुज पुत ॥ थशे कहीने गया शांव
 नामथी रे, जांबुवती सुत प्रसूत ॥ जा ॥ १५ ॥ बीजी पण पत्नीने सुत

थया रे, एक दिन प्रद्युम्न कुमार ॥ चोजकट नगरे मोकले छूतने रे,
रुक्मिण राय सुसार ॥ जा० ॥ १६ ॥ तेहनी वैदर्जी नामे सुता रे, ते प्रद्यु-
म्नने काज ॥ ते पण जइ जाखे तव ते कहे रे, जइ कहेजे तुऊ राज
॥ जा० ॥ १७ ॥ देउं चंमालने पण विण्णुकुले रे, नवि आपुं कोइ वार ॥
छूते पण आवीने ते कह्युं रे, तव ते रुक्मिणी नार ॥ जा० ॥ १८ ॥ खेद
लही तव पूठे सुत जलो रे, माता केम लहो खेद ॥ जाखे कारण रुक्मिणी
तेहने रे, कुमर कहे शुज वेद ॥ जा० ॥ १९ ॥ एहने उचित करी अमे
परणशुं रे, एम कही शांवनी साथ ॥ चोजकटे चांमालरूपे गया रे,
सहु जन मन करे हाथ ॥ जा० ॥ २० ॥ कितर स्वर गावे ते विहु जणारे,
जाणे रुक्मिण राय ॥ तेभावी गवरावे तेहने रे, पुत्री उत्संगमां ठाय ॥ जा० ॥
२१ ॥ दान देइ पूठे ते नरपति रे, आव्यां किहां थकी आज ॥ ते कहे स्वर्ग
थकी आव्या अम्हे रे, कृष्ण महाराजने काज ॥ जा० ॥ २२ ॥ पूठे वैदर्जी
तव तेहने रे, कृष्णने रुक्मिणी नार ॥ तेहनो सुत प्रद्युम्न ते सांजल्यो
रे, जाणो ठो तुमे सार ॥ जा० ॥ २३ ॥ शांव कहे तस कुण न उलखे
रे, विश्व मांहे रे विख्यात ॥ तेह सुणी उत्कंठित ते थइ रे, सुणो एहवे अव-
दात ॥ जा० ॥ २४ ॥ त्रीजे खंडे ने अधिकारमां रे, पहेली ढाल रसाल
॥ पंक्ति उत्तमविजय गुरु थकी रे, पद्मने मंगलमाल ॥ जा० ॥ २५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ गज दूटो बंधन थकी, थयो ते हालकखोल ॥ तेहने वश करी नवि
शके, बहु जननो करे रोल ॥ १ ॥ पटह वजावी इम कहे, वश करे जे गज-
राज ॥ बांठित आपुं तेहने, सारुं तेहनुं काज ॥ २ ॥ शांव प्रद्युम्न ते
धख्यो, कख्यो ते वश गजराज ॥ वर मागे राजा कने, पुत्री रंधण काज ॥ ३ ॥
भूपति कोप्यो ते सुणी, काढ्या नयरी बहार ॥ रात पडे प्रद्युम्न हवे, सूतां
लोक तिवार ॥ ४ ॥ विद्यार्थी चाढ्यो हवे, सप्तम भूमि आवास ॥ स्नेह-
पत्र आपे तदा, वैदर्जी कहे तास ॥ ५ ॥ माग तुं मागे ते दउं, तंव कहे
ताहरं काम ॥ तुऊ इछा प्रद्युम्ननी, ते हुं जाण ए गम ॥ ६ ॥ विद्याए
अग्नि करी, परण्या प्रद्युम्न नार ॥ क्रीडा करी कहे केहने, कदेशो न
एह विचार ॥ ७ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ हरिया मन लागो ॥ ए देशी ॥ प्रद्युम्न कुंवर गया हवे, क्रीमा करी
 संसार रे ॥ कन्या मन बाहाली ॥ रतिश्रमथी जागी नहीं, वहाणुं वाहे
 तिवार रे ॥ कन्या ॥ १ ॥ राय प्रमुख सहु आवीया, देखे विवाहनां चिह्न
 रे ॥ क० ॥ बिहल मन राजा थयो, कुल कीधुं मुंज किन्ह रे ॥ क० ॥
 ॥ २ ॥ में परणावी न केहने, इष्टाए करी क्रीम रे ॥ क० ॥ दीधी चंमाल
 लने रुझी, थइ ए अकार्यथी पीम रे ॥ क० ॥ ३ ॥ ते चांमालने आपतो,
 करतो अनेक विलाप रे ॥ क० ॥ कहे चंमाल ते इणी परे, बात सुणो एक
 आप रे ॥ क० ॥ ४ ॥ चर्मकाज करतुं पडे, थाय तो आवो आज रे ॥ क० ॥
 कन्याने कहे राजा हवे, करावे ठे ए अकाज रे ॥ क० ॥ ५ ॥ करशुं सहु अम्हे
 इम सुणी, तेह गया लेइ नार रे ॥ क० ॥ करे विलाप राजा हवे, मन
 चिंते ते वार रे ॥ क० ॥ ६ ॥ धिक्कार हो मुजने इहां, रुक्मिणी सुत नवि
 दीध रे ॥ क० ॥ क्रोधे करी चंमालने में, एह अकार्य कीध रे ॥ क० ॥
 तूर ध्वनि सुणी पूतलो, कोण बजावे ए तूर रे ॥ क० ॥ शांव प्रद्युम्न कुमार
 बिहु, तूर बजनावे जूर रे ॥ क० ॥ ७ ॥ तव तेडे हर्षित थइ, सांजली सहु
 बिरतंत रे ॥ क० ॥ पूठीने निज पुरे गयो, क्रीमा करे पुण्यवंत रे ॥ क० ॥
 ॥ ८ ॥ दूत तणी क्रीमा करे, शांव ने जीरु कुमार रे ॥ क० ॥ हारे जीरु
 धन बहु, जामाने कहे बारंवार रे ॥ क० ॥ ९ ॥ जामा जइ कहे कृष्णने,
 जांबुवतीने कहे कहान रे ॥ क० ॥ जांबुवती पातुं कहे, सांजलो कान्ह
 देइ कान रे ॥ क० ॥ १० ॥ म्हारो सुत नवि एहवो, कोइ कोले दुःखदाय
 रे ॥ क० ॥ ११ ॥ समजे न कांइ मुज बालको, इम केम जाखो आय रे ॥ क० ॥
 ॥ १२ ॥ कृष्ण कहे सुण सिंहणी, समजे नहीं तुज बाल रे ॥ क० ॥ पण
 तस जाणे वारता, नागघटा विकराल रे ॥ क० ॥ १३ ॥ बात कहो केम
 एहवी, कोइ दिन नवि सुणी स्वाम रे ॥ क० ॥ कृष्ण कहे जीरु प्रते, मारे
 तुज सुत आम रे ॥ क० ॥ १४ ॥ जीजे खंडे रुयडी, जीजे अधिकारे ढाल
 रे ॥ क० ॥ बीजी पञ्चविजय कहे, सुणतां मंगलमाल रे ॥ क० ॥ १५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कृष्ण कहे सुण नार तुं, जाणे मुज सुत बाल ॥ पण बालक चेष्टा
 हवे, देखतुं ततकाल ॥ १ ॥ आजीरूप करी हवे, आजीरी करी नार ॥

द्वारिका मांहे पेसतां, माये तकनो जार ॥ १ ॥ शांव कुमरे दीठां हवे, आजीरी
आजीर ॥ खेछाचारी इम कहे, आजीरीने धीर ॥ ३ ॥

॥ ढाल त्रीजी ॥

॥ सावरमतीए आवीलां जरपूर जो ॥ ए देशी ॥ सुण महियारी शांव
कहे इम वाणी जो, गोरस लेखुं तुज पासो विक्रय करी रे ॥ इम कह्योने
देवकुलमां गयो जइ तास जो, बोलावे तुं आवे उरी आजीरी रे ॥ १ ॥
कहे आजीरी नहीं पेसुं एह मांहि जो, मूल्य आप मुऊने तुं आपुं गोरसुं रे
॥ तव कहे निश्चय आवहुं पमशे अत्र जो, नहीं आवे तो गोरस ताहरं फोरुं
रे ॥ २ ॥ इम कह्यो जाली हाथ ते शांव कुमार जो, खेंचे रे देवकुलमां
ताणे चुनकी रे ॥ आजीरी कहे मत कर एहं काम जो, फाटे चुनकी म्हारी
ते अति जूनकी रे ॥ ३ ॥ दोणी गोरस केरी जांगशे आज जो, करुं
रे फरीयादी कृष्ण नरिंदने रे ॥ देवकुलमां तेव्यानुं तुं तुज काम जो, इम
करतां होइ निंद ते सुर नरिंदने रे ॥ ४ ॥ बोले तव आजीर शांव कुमार
जो, प्राणप्रिया केम म्हारी लेइ जाये अठे रे ॥ इम कहेतां तस शब्द
तणे अनुसार जो, जांबुवती हरि जाणी लाज्यो तव पठे रे ॥ ५ ॥ मुख ढांकीने
नागो शांव कुमार जो, देखाड्युं सुतचरित्र ते जांबुवती प्रते रे ॥ बीजे
दिन हवे शांवने सजा मजार जो, तेडे हरि मन हर्ष धरी बहुले मते रे
॥ ६ ॥ आवे खीली घमतो हरिने पास जो, पठे तुं शुं एह करे ठे तव कहे रे ॥
जे कहेशे गतकालनी बात ते मुज जो, तेहना रे मुख मांहि मारुं गहगहे रे
॥ ७ ॥ ते माटे ए खीली घमये स्वाम जो, आगामिक मुज बुद्धि ते स्वामी जली
चकी रे ॥ इम सुणीने कहे कृष्ण ए खेछाचार जो, काम तणे परवश ए काढ्यो
पूर थकी रे ॥ ८ ॥ स्नेही ने वली पूर्व जव जाइ जाणी जो, शांवने प्रइति
दीये प्रद्युम्न एकलो रे ॥ जीरु क मईन करतो प्रद्युम्न नित्य जो, जामा कहे तुं
शांव परे जा वेगलो रे ॥ ९ ॥ जाळ पण हुं आहुं क्यारे मात जो, जामा कहे कर
जाली आहुं तेडवा रे ॥ कुमर कहे ए आण करुं तुज मात जो, इम कहे शांव
प्रद्युम्न तणो थयो जोरुवारे ॥ १० ॥ एके ऊणी सो कन्या विवाह जो, कीधो जीरु
कुमर संघाते तेहनो रे ॥ प्रइति संजलावे जइने तास जो, जाणी बात प्रद्युम्ने
शांवठे जेहनो रे ॥ ११ ॥ जितशत्रु राजानुं सैन्य करंत जो, शांव कन्यानुं
रूप करीने तिहां रहे रे ॥ जामानी दासी आवी तिण थान जो, ते

देखीने जइने जामाने कहे रे ॥ १२ ॥ जामा कहे जितशत्रुने इम वाणी जो,
 तुम्ह पुत्री परणावो अम्ह सुतने जली रे ॥ जितशत्रु कहे परणावुं हुं ताम
 जो, हाथ जाली तुम्हे लेइ जावो अम्हे मोकली रे ॥ १३ ॥ इम सुणी जामा
 तेण आवे तास जो, तव तिहां शांव कुमार विचारे एहवुं रे ॥ लोक
 सहु देखो मुक शांवनुं रूप जो, जामा देखो रूप ते कन्या जेहवुं रे ॥ १४ ॥
 हाथ जाली तेनी जाय शांवने नारी जो, नर नारी सहु विस्मय पामे तिणे
 समे रे ॥ कर जाले वीजी कन्यानो आप जो, आप तणो कर आपे जरी हाथमें
 रे ॥ १५ ॥ परणी वासजुवनमां जावे जाम जो, तव भृकुटी करी
 शांव कहे जावेगलो रे ॥ जइ संजलावे जामाने ते वात जो, ए तो आव्यो
 शांव ते मानुं मयगलो रे ॥ १६ ॥ जामा कहे कोणे तेढ्यो तुजने
 ज जो, तव कहे तुम्हे तेढ्यो ने परणाव्यो बली रे ॥ साखी सघला छारिका-
 वासी लोक जो, लोके पण तस साखा जरी आवी मली रे ॥ १७ ॥
 कृष्णे पण आवीने सघली नार जो, सहु साखे परणावी शांव कुमारने रे
 ॥ एक दिन श्रीवसुदेवनी पासे तेह जो, आवे रमता रमता नमसाकारने
 रे ॥ १८ ॥ शांव कहे बहु काल जम्हा तुम्हे बाहार जो, बहु नारी परणाय
 तेहमां अचरिज किशुं रे ॥ ठाम वेठां कन्या शत परणाय स्वामी जो, अंतर
 जाणो तुम्हे ने अम विस्वे इस्थुं रे ॥ १९ ॥ कहे वसुदेव तुं कूपमंडूकनी तुल्य
 जो, काढी मृक्यो ने ठलथी तुं आवीयो रे ॥ देश भ्रमण करतां मुफने बहु
 मान जो, समुद्रविजय करीने घर तेनी लावीयो रे ॥ २० ॥ पामी ते
 अपमान ने प्रणमे पाय जो, स्वामी में अज्ञानपणे इम जाखीयुं रे ॥ महारो
 ए अपराध ते खमजो स्वामी जो, फरी नहीं जाखुं जेह अम्हे तुम्ह
 दाखीयुं रे ॥ २१ ॥ त्रीजे खंडे ने त्रीजे अधिकार जो, त्रीजी ढाल ते जाखी
 एह मनोहर रे ॥ पंकित उत्तमविजयनो शिष्य कहंत जो, पद्मविजय
 इम जविका सुणजो गुणधरु रे ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ ३९ ॥

॥ दोहा ॥

॥ यवनछीपथी इण समे, बहु व्यापारी लोक ॥ आव्या करियाणां जरी,
 दाम करे तस रोक ॥ १ ॥ बेची करियाणां सवे, राजगहे ते जाय ॥ रत्न-
 कंचलने बेचवा, लाज अधिक इछाय ॥ २ ॥ शीतउष्ण हरता सदा, श्लक्ष्ण
 होय तास ॥ जीवजश ते देखीने, मूढ्य करेतस पास ॥ ३ ॥ व्या-

पारी रोवे घणुं, अमरुं महा अजाग ॥ द्वारिका मूकी आवीया, बहुला
लाजने राग ॥ ४ ॥ जीवजशा पूठे तदा, द्वारिका नयरी कोण ॥ राजा पण
तिहां कोण ठे, तव बोले ते वयण ॥ ५ ॥ देवे कीधी द्वारिका, तिहां कृष्ण
महाराय ॥ तव रोती नारी कहे, जीवे यष्टुसमुदाय ॥ ६ ॥ तेह जरासंधे
सुण्युं, काल कंसनुं घेर ॥ संजारी सेनापति, तेमी कहे इणी पेर ॥ ७ ॥

॥ ढाल चौथी ॥

॥ लाल पीयारीनो साहिवो रे ॥ ए देशी ॥ मंत्री मोरा रे ॥ अर्ध जरतना
सहु राजवी रे, तेमो मूकीने झूत राज ॥ जश्ये यादव उपरे रे, हणीये
वसुदेव पुत राज ॥ १ ॥ पुण्य प्रमाणे सहु निपजे रे ॥ ए आंकणी ॥ मं० ॥ बहु
मंत्रीश्वर वारता रे, चक्षितगक्षित मति तेह राज ॥ दक्षिण जानु उपामतां
रे, ठीक करे जे संदेह राज रे ॥ पु० ॥ २ ॥ मं० ॥ श्याम विलानी आमी
फरी रे, चढतां गजवर खंध राज ॥ ब्रूटो हार सोहामणो रे, पनीयो मुकुट
शिरबंध राज ॥ पु० ॥ ३ ॥ मं० ॥ तूर शब्द विरसो हुवे रे, वाजे प्रचंरु
वाय राज ॥ जेहथी उद्रेग उपजे रे, कांकरी उडे ते ठाय राज ॥ पु० ॥
॥ ४ ॥ मं० ॥ ठत्र ध्वजा दंरु जांगीयां रे, हयजरु रथ ने तुरंग राज ॥ बहु
सैन्ये तेह परवस्यो रे, रथना होय तिहां जंग राज ॥ पु० ॥ ५ ॥ मं० ॥
मूत्र पुरीष अंतर नहीं रे ॥ रुधिर विरस पडे त्याहि राज ॥ विरस शिवा
तिहां बोलती रे, गर्दन झूके ते राहि राज ॥ पु० ॥ ६ ॥ मं० ॥ वाम
नयन फरक्युं तिते रे, शकुन निमित्त इम वारे राज ॥ मति ज्यारे खसी
जेहनी रे, अवहुं मन मांहि धारे राज ॥ पु० ॥ ७ ॥ मं० ॥ नारद आवीने
कृष्णने रे, वात सवे संजलावे राज ॥ जेरी सुघोषा घंटा परे रे, कृष्णजी तिहां
वजरावे राज ॥ पु० ॥ ८ ॥ मं० ॥ देव परे सहु राजवी रे, जेला यादव
थाय राज ॥ उग्रसेनादि वलीया घणुं रे, दश दशार्ह वली राय राज ॥
॥ पु० ॥ ९ ॥ मं० ॥ समुद्रविजय तस सुत आवीया रे, महानेमि सत्यनेमि
राज ॥ हृदनेमि रथनेमिजी रे, अरिहा अरिष्टनेमि राज ॥ पु० ॥ १० ॥ मं० ॥
जयसेन ने महाजय जला रे, तेजसेन जय मेघ राज ॥ चित्रक गौतम जाणीये
रे, श्वफल्क गाजे ज्युं मेघ राज ॥ पु० ॥ ११ ॥ मं० ॥ अर्थ ने शिवनंदन रुडडा
रे, महाराय विष्वक्सेन राज ॥ अरु सुत संयुत आवीया रे, अक्षोच
नाम बहुसेन राज ॥ पु० ॥ १२ ॥ मं० ॥ पण सुत स्तिमित ते आवीया

रे, सागर पट् सुत खेय राज ॥ हिमवान त्रण पुत्रथी रे, अचल ते
 सग एय राज ॥ पु० ॥ १३ ॥ मं० ॥ पांच पुत्रशुं आवीया रे, धरण नामे
 महाराय राज ॥ पूरण चउ सुत तेनीने रे, अजिचंड पट् सुत आय
 राज ॥ पु० ॥ १४ ॥ मं० ॥ श्रीवसुदेवजी आवीया रे, बहु सुतने परिवारे
 राज ॥ अकूर ने क्रूर नामथी रे, ज्वलन अशनिवेग धारे राज ॥ पु० ॥
 ॥ १५ ॥ मं० ॥ वायुवेग अमितगतिजी रे, महेंद्रगति वली नाम राज ॥ सिद्धा-
 रथ दारु रुयना रे, सुदारु वीर्यधाम राज ॥ पु० ॥ १६ ॥ मं० ॥ सिंह ने
 मतंगज सुत जला रे, नारद ने मरुदेव राज ॥ सुमित्र कपिल वलीया घणुं
 रे, पद्म कुमुद आदे हेव राज ॥ पु० ॥ १७ ॥ मं० ॥ अश्वसेन पुंड्र नामथी
 रे, रत्नगर्ज अजिधान राज ॥ वज्रबाहु बाहुभृत वली रे, महावलीया सह
 जान राज ॥ पु० ॥ १८ ॥ मं० ॥ चंडकांत शशिप्रज सुणो रे, वेगवान वायु-
 वेग राज ॥ अनाधृष्ट दृढमुष्टिजी रे, हिममुष्टि अति तेग राज ॥ पु० ॥
 ॥ १९ ॥ मं० ॥ बंधुपेण सिंहसेनजी रे, युधिष्ठिर नाम राज ॥ शिलायुध
 ने गंधार वली रे, पिंगल आवे रणकाम राज ॥ पु० ॥ २० ॥ मं० ॥ जरा-
 कुमर बाह्मिक कहा रे, सुमुख ने दुर्मुख जाण राज ॥ राम ते रोहिणी-
 कुलना रे, महावलीया गुणखाण राज ॥ पु० ॥ २१ ॥ मं० ॥ वज्रदंष्ट्र अमित-
 प्रज रे, रामना बहु आवे पुत राज ॥ मुख्य तणां अजिधा सुणो रे,
 उल्मुक निषध ते उत्त राज ॥ पु० ॥ २२ ॥ मं० ॥ प्रकृतिद्युति चारुदत्त ध्रुव
 रे, शत्रुदमन ने वली पीठ राज ॥ श्रीध्वज नंदन चित्ररुयना रे, श्रीमान्
 दशरथ इठ राज ॥ पु० ॥ २३ ॥ मं० ॥ देवानंद ने नंदजी रे, विप्रशु शांत
 कुमार राज ॥ पृथु ने शतधनु नामथी रे, नरदेव महाधनु सार राज ॥ पु० ॥
 ॥ २४ ॥ मं० ॥ दृढधनु आदि आवे घणा रे, ए वलदेव कुमार राज ॥
 कृष्णना सुत हवे सांजलो रे, जानु ने जामर धार राज ॥ पु० ॥ २५ ॥ मं० ॥
 महाजानु अनुजानुजी रे, बृहध्वज सुविदित्त राज ॥ अग्निशिख धृष्ण
 संजयो रे, अकंपित शुजवित्त राज ॥ पु० ॥ २६ ॥ मं० ॥ महासेन उदधि
 गौतम वली रे, सुधर्म ने वली धीर राज ॥ प्रसेनजित सूरय चंद्रजी रे,
 वर्मा ने वली गंजीर राज ॥ पु० ॥ २७ ॥ मं० ॥ चारुकृष्णक कृष्णना रे,
 सुचारुदेवदत्त राज ॥ जरत ने शंख प्रद्युम्नजी रे, शांव प्रमुखजी आयात राज
 ॥ पु० ॥ २८ ॥ मं० ॥ विष्णुपुत्र सहसागमे रे, उग्रसेन राजान राज ॥

तेहना सुत पण आवीया रे, सांजलो तास अजिधान राज ॥ पु० ॥ ३० ॥
 ॥ मं० ॥ धर गुणधर शक्तिक दुर्धरा रे, चंद्र ने सागर आवे राज ॥ नामनो पार
 न पामीये रे, यादव पार न पावे राज ॥ पु० ॥ ३० ॥ मं० ॥ शुज दिन कोष्टुके
 आपीयुं रे, शुज शकुने ते प्रयाण राज ॥ तेह जनाईन चालीया रे, करता
 बहु नृप जाण राज ॥ पु० ॥ ३१ ॥ मं० ॥ एक एकथी वलीया घणुं रे, विद्याए
 महावलीया राज ॥ होकारे शत्रुसैन्यने रे, त्रासवे ते जलजलीया राज
 ॥ पु० ॥ ३२ ॥ मं० ॥ त्रीजे खंडे अधिकारमां रे, त्रीजे चोथी ए ढाल
 राज ॥ पद्मविजय कही सोहामणी रे, सुणतां मंगलमाद राज ॥ पु० ॥
 ॥ ३३ ॥ मं० ॥ सर्व गाथा ॥ ११ए ॥

॥ दोहा ॥

॥ पूर्वोत्तर दिशि चालीया, जोजन पिस्तालीश ॥ कृष्ण आवासे तिहां
 कणे, करवा जयत जगीश ॥ १ ॥ अनाधृष्ट आवी कहे, चार जोजन ठे
 छूर ॥ जरासंध नृप तिहां थकी, पण अपशकुन ठे जूर ॥ २ ॥ बीये अप-
 मान बंधु प्रते, मित्रने करे छेग ॥ वांक विना कोपे घणुं, स्वेष्टाए अवि-
 वेग ॥ ३ ॥ सज्जनने संतापतो, साधु उपर छेप ॥ देव गुरु अपमानतो, रात्र
 न निद्रा रेख ॥ ४ ॥ दिवसे नित निद्रा करे, प्रजालोक विरक्त ॥ अप-
 निमित्त अपशकुन ते, दीसे सह्य आसक्त ॥ ५ ॥ आणा मात्र पार्थिव सह्य,
 सघला वंठे तुम्ह ॥ जीत थरो ए थानके, ए आशिष ठे अम्ह ॥ ६ ॥
 जादव सह्य हवे सज्ज होइ, जरासंध सुणी तेह ॥ कहे किम ए अणबूजता,
 आव्या थानक एह ॥ ७ ॥ नवि बूके गोवालीया, समुद्रविजय केम आज
 ॥ आव्यो अणजाण्यो थइ, निश्चय मरवा काज ॥ ८ ॥ मारा सैन्य समु-
 द्रमां, साधुचूर्ण समान ॥ इम कहेतां बोढ्यो हवे, हंसक मंत्री ते थान ॥ ९ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ सुण मोरी सजनी रजनी न जावे रे ॥ ए देशी ॥ जादव वल पण
 तुष्ट म जाणो रे, वल विष्णु जिनवर एणे गाणो रे ॥ बीजा रायथी बहु
 वल वलनुं रे, हवे कहुं सांजलो वल जे विहनुं रे ॥ १ ॥ हितनी स्वामी
 कहीये वात रे, जादव वलीया आज विख्यात रे ॥ ए आंकणी ॥ सोल
 सहस वल सहित राजानो रे, संकलवद्ध थइ तिणे थानो रे ॥ विष्णु
 संकल लीये कर वाम रे, नवि खेंचाय सह्य तिणे ठाम रे ॥ हित ॥ २ ॥

कोटी शिला उपाडे जेह रे, ते वासुदेव सुणीये एह रे ॥ वमणा बलीया चक्री होय रे, अनंत गुणुं बल तेहथी जोय रे ॥ हि० ॥ ३ ॥ ते तीर्थंकर जेहनी पास रे, तेहशुं युद्धथी थइये निराश रे ॥ पृथिवी ठत्र ने मेरुनो दंरु रे, करवा जेह समर्थ अखंड रे ॥ हि० ॥ ४ ॥ लोक अलोकमां नाखे स्वामी रे, तेहने चालो प्रजु शिर नामी रे ॥ तेह अरिष्टनेमि जगवानो रे, जीते त्रण जगतने मानो रे ॥ हि० ॥ ४ ॥ चोसठ इंद्र ते किंकर जेहना रे, अम्ह सरिखा शी गणती एहना रे ॥ वात बली एक स्वामी सुणीये रे, चार रथी शास्त्र मांहे मुणीये रे ॥ हि० ॥ ६ ॥ अतिरथी ने महारथी कहेवाय रे, समरथी अरुंरथी चउ थाय रे ॥ तेहमां चार अतिरथी कहीये रे, आपण सैन्य तुमे एक लहीये रे ॥ हि० ॥ ७ ॥ तेहना सैन्यमां तो त्रण दीसे रे, एपण वात ठे विशवावीशे रे ॥ महारथी प्रमुख तो विहुं दल मांहि रे, परमारथ पण तेहनो नांही रे ॥ हि० ॥ ७ ॥ हस्तिपदमां सहु पद पेसे रे, यद्यपि तुम्ह बल महोदुं दीसे रे ॥ पण अरिहा हरि बल ते साथे रे, बलीयो दीसे न एहने माथे रे ॥ हि० ॥ ८ ॥ दीगो स्वयंवर रोहिणी हेव रे, जीत्यो किणी परे श्रीवासुदेव रे ॥ केम न संचारो स्वामी तेह रे, आज तो बहु दल मलीयो एह रे ॥ हि० ॥ १० ॥ चोसठ इंद्रने नमवा जोग रे, जेहथी जाय जवजय शोग रे ॥ तेहशुं विक्रम करवुं नांही रे, नमवुं जोग्य ठे स्वामी आंही रे ॥ हि० ॥ ११ ॥ इम सुणी हंसक मंत्रीनी वाणी रे, मगधेश्वर तब क्रोध ते आणी रे ॥ ते कहे बलीया एहवा होता रे, तो केम जयथी पश्चिम पहोता रे ॥ हि० ॥ १२ ॥ शौरि मथुरा केम एणे ठांकी रे, हंसक बोले वातनी मांकी रे ॥ जीरु एह न जाणो कोइ रे, कालादिक लही फल सहु होइ रे ॥ हि० ॥ १३ ॥ गजवर साथे ते दिन जायो रे, न करे रण पंचानन आयो रे ॥ व्यालो वालो न मंके चांप रे, ते कारण विचारो आप रे ॥ हि० ॥ १४ ॥ अथवा रिपु हणवा एउपाय रे, लही संकोच उंसरवुं थाय रे ॥ इम सुणी कोपे नृप कलकलीयो रे, यादवे निश्चे एहने ठलीयो रे ॥ हि० ॥ १५ ॥ तिण अवसर कहे किंचक मंती रे, रायने गमती वातनी पंती रे ॥ जय पराजय तो पुण्यथी थाय रे, पण व्यवहार ते केम मूकाय रे ॥ हि० ॥ १६ ॥ चक्रव्यूह इम करी मंडावे रे, आवी कृष्णने घर संचलावे रे ॥ गरुडव्यूह ते करे विस्तारे रे, खेचर आवे बहुल ते

वारे रे ॥ हि० ॥ १७ ॥ श्रीवसुदेवने पक्षे जेह रे, कृष्णनी पासे आवे तेह
 रे ॥ प्रतिपदी जाय जरासंध पासे रे, कायर प्राणी डूरे नासे रे ॥ हि०
 ॥ १८ ॥ कृष्ण सोंपे वली नेमने शौरि रे, वेयढ खेचर जीतवा वयरी रे ॥
 शस्त्र न लागे मूलिका तेहवी रे, मेरु शिखरे वांहे वांधी एहवी रे ॥ हि०
 ॥ १९ ॥ वसुदेव दीये जिनवर नेम रे, वसुदेव चाढ्या वेयढगिरि एम रे
 ॥ इणी अचसर तिहां शक्र आदेशे रे, मातलि नामे सारथि वेशे रे ॥ हि०
 ॥ २० ॥ दिव्य शस्त्र जरी रथ ते लावे रे, नेमि जिनेसर मांहे पधरावे रे ॥ हय
 हेपारवे गजवर गाजे रे, रथ रणके कायर बहु जाजे रे ॥ हि० ॥ २१ ॥ जुळ ते
 लागं विहुं अघाणी रे, घांची तेल ज्युं पीखे घाणी रे ॥ जादव नाठा कृष्णने
 शरणे रे, वली कहे मखुं ए. व्यूहने करणे रे ॥ हि० ॥ २२ ॥ अण जाग करो
 जीतवा काजे रे, दक्षिण दिशि नेमि जिन ठाजे रे ॥ नाम अनाधुष्ट मध्ये
 राजे रे, उत्तरे प्रस्थकुमार विराजे रे ॥ हि० ॥ २३ ॥ नेमि जिनेश्वर पक्षे राजा रे,
 जीते रिपुदल अंगे साजा रे ॥ पांनवने वली कौरव खागा रे, कौरव मरता केडक
 जागा रे ॥ हि० ॥ २४ ॥ केर घणो ते हुडं लनाइ रे, कहेतां नावे तास बनाइ
 रे ॥ शरण करे जइ जरासंध पासे रे, पुण्य विना सहु होइ निराशे रे ॥
 हि० ॥ २५ ॥ नेमिचरित्र जोजो इण थाने रे, जुळहुडं ते न आवे माने रे ॥
 त्रीजे खंडे त्रीजे अधिकारे रे, पांचमी ढाल कही सुप्रकारे रे ॥ हि० ॥ २६ ॥ नेमि
 जिनेश्वरनो ए रास रे, सुणतां होवे वील बिलास रे ॥ पंक्ति उत्तमविजयनो
 शिष्य रे, पद्मविजय कहे विशवावीश रे ॥ हि० ॥ २७ ॥ सर्व गाथा ॥ १५५ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नाठो सेनानी हवे, गयो जरासंध पास ॥ हंकारे खेचर बहु, लेहेतो
 मनमां त्रास ॥ १ ॥ दश हजार राजा तिहां, करवाने संग्राम ॥ मगधेसर
 उठावतो, अमरप धरतो ताम ॥ २ ॥ काल कंस संजारतो, वली ते देखी
 हार ॥ जरासंध मन चिंतवे, पडे आपणने मार ॥ ३ ॥ ते कारण हवे हुं चहुं,
 इम चिंतवतां तास ॥ सज्ज सुजट सघळा थया, करता महोटी आश ॥ ४ ॥

॥ ढाल ठठी ॥

॥ कम्बुखानी देशी ॥ जुळ करे जुळ थइ, शुळ रणभूमिमां, रण करण
 त्रण, खंडेश उठे ॥ कान्हू पण सान, मन मान आणी हवे, चरमुखे सुणीय,
 उठे ते रूठे ॥ जु० ॥ १ ॥ दोय दल सकल तिहां, सवल जूकेरणे, आग

धरी लाग लही, मागधेश ॥ जवण नामे जलो, खवण जडुसैन्यने, उगीयो
 समर वर, करण वेश ॥ जु० ॥ १ ॥ सारण कारण, कय मगधेशनो, जवणने
 जमगृहे, तवण कीधो ॥ तीर जिम नीर, वरसी करे पीर तस, एह जशवाद सुत,
 कृष्ण खीधो ॥ जु० ॥ ३ ॥ सांजली तिहां बली, देहली रायनी, दल हकारे
 निज, रीश आणी ॥ सैन्य जादव तणुं, दैन्य तिण समे थयुं, नेम बिणु
 इम, थरहरे प्राणी ॥ जु० ॥ ४ ॥ यतः ॥ तदवसरे यादवसैन्यं कीदृशमभूत्तडु-
 च्यते ॥ चाल ॥ विमुक्त पवर जाणयं, समुजियाभिमाणयं ॥ गलंतखग
 ह्वयं, निवर्तत सुहृजजयं ॥ १ ॥ विमुक्त धीर धीरयं, विमग्गमाण नीरयं,
 लुलंत यत्तचिंधयं, नचंत बहु कवंधयं ॥ २ ॥ ससामिणो विरत्तयं, पळा-
 यणेकचित्तयं ॥ मतेज संपणोहियं, सुरंग थद पेहियं ॥ ३ ॥ जयाउ लुधिय
 ठयं, रहोह रुद्ध पठयं ॥ अनोन्न पेळणुग्धयं, पळाण तीरुवग्गयं ॥ ४ ॥
 मयहेस बाण तानियं, संगम जूमि पानियं ॥ संजायसावसेसयं, विमुक्त
 जीवियासयं ॥ ५ ॥ नेमिजिनसठ, लेइ हठ वेठा रथे, सैन्य तिहांदैन्य,
 देखीने पूरे ॥ शंख तिम धनुष्य, डुःखदाय शत्रु तणे, धनुषटंकारथी, बधिर
 क्रूरे ॥ जु० ॥ ५ ॥ सद् तिहां शंखनो, रह लागे घणो, पामी मूर्छा पड्या,
 ठाम त्यांहि ॥ करे अनुग्रह तथा, निग्रह विश्वने, जिनवरा मगध, राजेश
 कांही ॥ जु० ॥ ६ ॥ सद्य सावद्य जिन, श्रद्य ते नवि करे, विणु प्रति-
 विणुने, हणत नित्ये ॥ तेह कारण जिने, निवारणो एकखो, क्रोध ते जोध
 नहीं, जिनह चित्ते ॥ जु० ॥ ७ ॥ नकुल अर्जुन बली, जीम युधिष्ठिरो, समुद्र-
 विजय सारण, आदि देइ ॥ रंधीयो चिहुं दिशे, दश दिशे जट गया, जुद्ध करे
 शूर थइ, क्रूर केइ ॥ जु० ॥ ८ ॥ नाम शिशुपाल, महाकाल परे आवीयो,
 त्रास यडुराशिने, तेह देतो ॥ समर शरजर तिहां, देखे सुरवर नजे, तेह
 जमरायने, ठाय पहीतो ॥ जु० ॥ ९ ॥ सहस दश सामटा, राय सम समय
 ते, उगीया निज निज, सैन्य लेइ ॥ सुर असुर चितवे, न हरि हवे नहीं
 हली, अन्य सह राय पण, नहींय केइ ॥ जु० ॥ १० ॥ शंख पूरे प्रजु, धनुष
 आस्फालता, रथ चिहुं केर, सह मांहि घाली ॥ सिंह श्वापद परे, नाद
 सिंहनो करे, तिणे चिहुं दिशे, जूमि चाली ॥ जु० ॥ ११ ॥ गरुगनी कूट,
 गिरिनां पडे जरु खे, त्रास खही नास चिहुं, पास करता ॥ हय गय रह
 निवह, केइ तिहां करे, चूर्ण संपूर्ण थया, चित भरता ॥ जु० ॥ १२ ॥ मृग-

पति मृग परे, सहु तिहां नासता, त्रमत चिहुं पास, जिनराज दीसे ॥ करत
 उंवामीयुं, शिशु जेम रामते, दोज अदोचपणे, करत तीसे ॥ जु० ॥ १३ ॥ सर
 तणो निकर, जिनवर तिहां मूकता, पतत चामर ध्वज, ठिन्न थाये ॥ कवच
 पाखर प्रमुख, स्फाटित ततदणे, सहु तणा तेज परताप जाये ॥ जु० ॥ १४ ॥
 अशरण मरण, आसन्न वीसन थया, एक एक मांहि, पेसे विशेषे ॥ हेति ने
 सत्ति, दीसंती नहीं तस कने, नवि जपे नवि चले, तेह लेशे ॥ जु० ॥ १५ ॥ रण अ-
 चल तरुण रवि, जिनवर नेमि जी, ग्रहगणतार, अंधार नासे ॥ केइ कहे कान्ह-
 ए, आप आयो इहां, केइ कहे सत्ति नहीं, एह तासे ॥ जु० ॥ १६ ॥ चक्रधर
 चक्र परे, वक्र दश दिश फरे, कोइ कहे चरम, द्वादशम होशे ॥ ते ए एपे थशे,
 चक्री, किहां श्री हशे, शक्ति पण तास, एहवी न जोशे ॥ जु० ॥ १७ ॥ शक्र
 आव्यो तिणे, जादव पद्ममां, केइ परमठ, ज्ञाता विख्याता ॥ त्रण जग रूप,
 अनूप अनंत बल, एह जिन नेम सुख खेम दाता ॥ जु० ॥ १८ ॥ केइ
 कहे मूढ, नवि गूढ जाणे किस्थुं, ए जरासंध, राजा न रुडो ॥ जास पख करत
 रख, एहवा जिनवरा, तास सम केम ए, करत जूडो ॥ जु० ॥ १९ ॥
 नइ तरी समुद्र वरी, तरण इछा करे, नाश पामे कहो, नहींय केम ॥
 थाय प्रतिकूल मति, शक्ति पण नविरहे, दैव रूठो जस, होय एम ॥ जु०
 ॥ २० ॥ जावी जावा, स्वजावा अवश्ये होये, तेणे तिहां मगधेश बोले ॥
 आपो गोपाल, रखवाल करुं सहु तणी, समुद्रविजयो चित्त, केम न खोले
 ॥ जु० ॥ २१ ॥ सुणी असंवळ, संवळ थइ उठीया, पुत मागध तणा,
 इगुणसयरी ॥ कान्हने रानमां, विंटीयो सहु मली, पुत्त अमवीस मली,
 राम वधरी ॥ जु० ॥ २२ ॥ शेष बल शेषशुं, युळ अवशेषपणे, काल ततकाल,
 रामे पमाड्या ॥ तव जरासंध, जूके अति रोपशुं, रुधिर वमतो करे, केइ
 पाड्या ॥ जु० ॥ २३ ॥ पुत्त अगणोत्तर, तव हणे कृष्णजी, शोष मन
 आणी करी, रोप जापे ॥ रे रे गोवाल तुज, काल आव्यो हवे, कहे रे गोविंद
 इम, वलीय तासे ॥ जु० ॥ २४ ॥ अंध संबंध लहे, जीतिनो तव फिरे, अंध
 अधिको लहो, तुज नीको ॥ एठ अनठ, देखंत पण अधिक रस, मान
 मत कर इहां, तुं अलीको ॥ जु० ॥ २५ ॥ नहीं दोष ताहरो, जाव जावी
 वणे, गोवकुल हीण, देखोहुं दीण ॥ कंस ने काल, ततकाल जमघर ठव्या,
 ताहरं पण शिर, आशे क्षीण ॥ जु० ॥ २६ ॥ द्वात्रिकुलने कलामां

कुशल देखीये, इम सुणी बोध लह्यो, क्रोध तास ॥ कुंत ने शय्य करवाल दल
विहुं लडे, घोर महाशोर परुठंद जास ॥ जु० ॥ २७ ॥ जयकरा दुर्द्धरा,
रणधरा ते थइ, धरणी नज वाणथी, तेह पूरे ॥ शंख मगधेशनो, सुणीय
जादव तिहां, कृष्ण शरणे कहे, मुथ्या अधूरे ॥ जु० ॥ २८ ॥ कृष्ण ठेदे
महा, ध्वज कुरप्रे करी, नीर जिम तीर, मगधेश वरसे ॥ तेह जेदी, अखेदी
कहे कृष्ण इम, हास्य करतो कहे, दुःख फरसे ॥ जु० ॥ २९ ॥ कान्हू अजि-
धान, जुवान हुं जाणजे, वूढमति मूढ तुम्हे, असरि एह ॥ जाउ निज गेह
धरी, तेह में मूकीया, कोपथी ऊलहट्या, सुणीय तेह ॥ जु० ॥ ३० ॥ देव
अधिष्ठ, ते इष्ट समरे तिहां, शस्त्र आव्यां निज, हाथ मांहि ॥ कृष्ण पण
समरतो, इष्ट निज देवता, मंत्रनां शस्त्र, मूके ते त्यांहि ॥ जु० ॥ ३१ ॥ शस्त्र
प्रतिपक्ष, मूके हरि तेहने, तेह कहेतां नवि, पार आवे ॥ रिक्तशस्त्रे करी,
चित्त निराशय थइ, चिंतवे मुजह, धिक्कार थावे ॥ जु० ॥ ३२ ॥ समुद्र
लही पार, गोपद परे गोप ए, तेहमां वृकतो, आज देखो ॥ सहस्र आरा
तणुं, जानुमंजुल मुणुं, चक्र संजारतो, तेह पेखो ॥ जु० ॥ ३३ ॥ सुरपरिकरित,
सुर जीत देवे घणुं, चिंतवे कैतवे, हवे ह्वाणो ॥ मूकीयुं चक्र,
महावक्र अरि जेदवां, वज्र परे सहस्र, जालानुं ठाणो ॥ जु० ॥ ३४ ॥ यक्ष
ने सिद्ध, गांधर्व सुर जय लहे, ज्योतिषी खेचरा, सर्व नाठा ॥ सुर असुर
नरवरा, शिव शिव बोलता, ईंटी नाखे केइ, केइ जाठा ॥ जु० ॥ ३५ ॥ बली
नयण वारिनी, धार रेडे घणुं, शस्त्र मूके तिहां, दिव्य साहामां ॥ मुसल
हल ठवे, हलहरो तिण समे, महागदा नाखतो, जीम तेहमां ॥ जु०
॥ ३६ ॥ सब सब तिहां, पठ नाखे बली, परिघ सेनानी, नाखे तिवारे
॥ नकुल नाखंत तिहां, कुंत उलसंत ते, खड्ग नाखे, सहदेव त्यारे ॥ जु०
॥ ३७ ॥ देत नाराच ते, समुद्रविजयो जयो, शय्य मोघर प्रवर, नद्ध मांहि
॥ शेष नरेश निज, शस्त्र नाखे बली, पण न आक्रम करे, तास कांही ॥
जु० ॥ ३८ ॥ शुं यशे शुं यशे, सुर नरा बोलता, चक्र आव्युं तिहां, कृष्ण पासे
॥ तुंव वक्षस्थले, लगत नहु धार तस, कज परे करकजे, धरे विलासे ॥ जु०
॥ ३९ ॥ कृष्ण हस्ते अधिक, तेज वस्ते थके, देव पण देखी, मन मांहि
चमक्या ॥ शांति सघले थइ, वाणी जय जय जइ, सुजट कारय जिको, तेह
॥ जु० ॥ ४० ॥ कुसुम बुढि परि, तुठ सुर तिहां करे, नवम

वासुदेव परगट्ट हुँ ॥ केवली महारूपीश्वरे, अम्ह जाखीयो, अहो अहो
 पुण्य, एहनां ते जुँ ॥ जु० ॥ ४१ ॥ वाजत डुंडुहि, सुरहि गंधोदके,
 फूल अमूखनी, वृष्टि करता ॥ कान्ह कहे वाणी हवे, मूक तुं मान निज,
 आण शिर ठाण मुऊ, जाँ धरता ॥ जु० ॥ ४२ ॥ करुण उपन तिणे, जाखीये
 तुऊ वयण, जीवता देखता, जड प्राणी ॥ शूरनुं पूर ते, दाखीयुं कूरपणे,
 पण होय जावी, जावे पराणी ॥ जु० ॥ ४३ ॥ चक्र सुरपतिवती,
 नवि होय अन्यथा, मुऊ वासुदेव, देवे कहाव्यो ॥ मूक विषवाद, अपवाद
 नहीं ताहरो, कहे जरासंध, माने जरायो ॥ जु० ॥ ४४ ॥ वासुदेवो
 यशे, गोप ए देखजो, कद्विपत गर्व मन, को निवारे ॥ नवम वासुदेव
 अह, -मेवपणे शीखवे, लोह कटके मन, मान धारे ॥ जु० ॥ ४५ ॥ श्वान
 लही अछि, मन हिठ थाये घणुं, जंबुक आमिष, खंरु पामी ॥ तृण परे इंड्र,
 गणतो मने गोप तेम, गर्व उतारुं हुं, इणहि ठामे ॥ जु० ॥ ४६ ॥ सुणी कोये
 हवे, खेपवे चक्रने, ठेद शिर करत, आव्युं ते हठे ॥ सहस्र करे देव, तस सेव
 ततखेव हत, नरक चोथी गयो, पाप जठे ॥ जु० ॥ ४७ ॥ उक्तं च ॥ परमगुरु-
 निरागमे ॥ आसग्गीवे तारय, मेरय महुकेतवे निसुंजेय ॥ बलि पहराए तह
 रा, वणेय नवमे जरासिंधू ॥ १॥ ए ए खलुपक्षिसत्तू, किन्ती पुरिसाण वासुदेवाण
 ॥ जिणवर बलदेवा पुण, सबे विहयासचक्रवड् ॥ १॥ अमर खेचर प्रमुख, कुसुम-
 वृष्टि करे, जयो जयो नवम, वासुदेव एह ॥ डुंडुहि वाय, बहु ठाय तिणे हर्षेथी,
 जणत कदयाण, आणंद देह ॥ जु० ॥ ४८ ॥ सत्यविजयो जयो, कपूरविजयो
 जयो, तास ययो शिष्य दामा, तेहि विजयो ॥ जिनविजय पंजितो, सुगुणथी
 मंजितो, तास उत्तमविजय, शिष्य हुँ ॥ जु० ॥ ४९ ॥ ढाल ठठी, अधिकार
 पूरो ययो, खंडे त्रीजे ए, त्रीजो बखाणो ॥ पद्मविजये जलो, नेमि जिन
 रासमां, सुणत मंगलिक, माळा पिठाणो ॥ जु० ॥ ५० ॥ सर्व गाथा ॥ १०९ ॥
 इति श्रीमद्भुक्तमोक्तमविजयस्य लब्धकुवादिवृंदजयस्य वाङ्मयपारप्राप्तस्य
 पद्मविजयशिष्येण विरचिते नेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे शांवप्रद्युम्नविवा-
 हजरासंधवधकीर्त्तनो नाम तृतीयखंडे तृतीयोऽधिकारः समाप्तः ॥ ३ ॥

॥ अथ तृतीय खंमस्य चतुर्थोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ दोहा ॥ शारदजिन गुरुने नमी, कहुं चोथो अधिकार ॥ जावे त्रीजाखंरुमां,

सुणजो हर्ष अपार ॥ १ ॥ मूक्या नेमि जिनवरे, कृष्ण अरिना राय ॥ जरा-
संध सुत थापीयो, सहदेवने पितु ठाय ॥ २ ॥ शौर्यपुरे महानेमजी, समुद्र-
विजय सुत थाप ॥ हिरण्यनाज कोशल ठवे, कृष्णजी हर्षे थाप ॥ ३ ॥ धर
नामे मथुरा ठवे, उग्रसेन सुत सार ॥ मातलि निज थानक गयो, प्रणमी
नेमकुमार ॥ ४ ॥ खेचरी एक आवी कहे, जीत्या श्रीवसुदेव ॥ नारद
मुखथी सांजली, नवमा तुम्हे वासुदेव ॥ ५ ॥ एम कहे आव्या तुरत, शांघ
प्रद्युम्नने ताम ॥ परणावी बहु कन्यका, कीर्धा उत्तम काम ॥ ६ ॥ जीव-
जशा अग्नि जखे, हय गय रह जग कोश ॥ नित वधे गोविंदने, वधते
परम संतोष ॥ ७ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ श्रीधर्म जिणंद दयाल जी, धर्म तणो दाता ॥ ए देशी ॥ श्रीनेमि
जिनेश्वर आगे जी ॥ हर्षथी अति माता ॥ सहु कूदे नाचवा लागे जी ॥
पामी जगन्नाता ॥ सहु परमाणंद ते पामे जी ॥ ह० ॥ आणंदपुर वसे तिणे
ठामे जी ॥ पा० ॥ १ ॥ जिनजुवन मांदि मनोहार जी ॥ ह० ॥ तिहां तीर्थ
प्रसिद्ध थयुं सार जी ॥ पा० ॥ हरि साधवा चाढ्या देश जी ॥ ह० ॥ जरता-
ऊंसां आणी निवेश जी ॥ पा० ॥ २ ॥ साये सोल सहस राजान जी ॥ ह० ॥
बहु खेचरपतिशुं कान जी ॥ पा० ॥ जिहां कोटिशिला सन्निवेश जी ॥ ह० ॥
तिहां आवे जरताऊंश जी ॥ पा० ॥ ३ ॥ तेह जंची ने विस्तार जी ॥ ह० ॥
योजनपरिमाण श्रीकार जी ॥ पा० ॥ सुरसमूह आश्रितशुं हाखी जी ॥
ह० ॥ तस बल परीक्षा करे चाखी जी ॥ पा० ॥ ४ ॥ तिहां पहेला वासुदेव
आवी जी ॥ ह० ॥ धरे वाम जुजाये ठावी जी ॥ पा० ॥ बीजा वासुदेव
शिरे लावे जी ॥ हा० ॥ त्रीजा कंठ देशे ठावे जी ॥ पा० ॥ ५ ॥ वक्रस्थले
चोथा जाणो जी ॥ ह० ॥ हृदये पंचम मन आणो जी ॥ पा० ॥
लावे ठठा केरुने देशे जी ॥ ह० ॥ सातमा ऊरु लगे सुविशेषे जी ॥ पा० ॥
॥ ६ ॥ ढिंचण लगे आठमा सार जी ॥ ह० ॥ नवमा चउ अंगुल धार जी
॥ पा० ॥ अवसर्पिणीए बल प्रांही जी ॥ ह० ॥ सहु नरनां घटतां यांही
जी ॥ पा० ॥ ७ ॥ जय जय तिहां शब्द प्रयुंजे जी ॥ ह० ॥ सुर असुर सह
हरि पूजे जी ॥ पा० ॥ खट् मासमां त्रण खंरु साधी जी ॥ ह० ॥ पगनी पुण्य
धरव लाधी जी ॥ पा० ॥ ८ ॥ द्वारिका नयरीमां आव्या जी ॥ ह० ॥ बहु

मोहव कौतुक जाव्या जी ॥ पा० ॥ सहु जादव निज निज ठामे जी ॥ ह० ॥
 थापे हरि महागुण कामे जी ॥ पा० ॥ शुभ दिवसे शुभ मुहूरते जी ॥ ह० ॥
 सहु आवे निज निज सत्ते जी ॥ पा० ॥ सिंहासने थापी कान जी ॥ ह० ॥
 वली वलदेवने बहु मान जी ॥ पा० ॥ १० ॥ अजिपेक करे मन रंगे जी ॥ ह० ॥
 सुर सान्निधे जादव संगे जी ॥ पा० ॥ सोल सहस मली राजान जी ॥ ह० ॥
 मंगल जय जय तिणे थान जी ॥ पा० ॥ ११ ॥ गंगा मागधनां पाणी जी
 ॥ ह० ॥ देवता ते थानक आणी जी ॥ पा० ॥ मणि कनकना कलश ते
 नरीया जी ॥ ह० ॥ अजिपेक करे परवरीया जी ॥ पा० ॥ १२ ॥ सोल
 सहस ते गोविंद परणे जी ॥ ह० ॥ आठ सहस करे वली शरणे जी ॥ पा० ॥
 जादवना कुमरने आपे जी ॥ ह० ॥ शेष आठ सहस जिन थापे जी ॥ पा०
 ॥ १३ ॥ करे विवाहमोहव जारे जी ॥ ह० ॥ हवे विसर्जे सहुने त्वारे
 जी ॥ पा० ॥ दशार्ह ते दश वलदेव जी ॥ ह० ॥ सोल सहस राजान वली
 हेव जी ॥ पा० ॥ १४ ॥ साका त्रण कोनी कुमार जी ॥ ह० ॥ प्रद्युम्न प्रमुख
 वली सार जी ॥ पा० ॥ शांव प्रमुख ते साठ हजार जी ॥ ह० ॥ दुर्दांत
 महा जोधार जी ॥ पा० ॥ १५ ॥ वीरसेन प्रमुख वली जेह जी ॥ ह० ॥
 एकवीश सहस कहा तेह जी ॥ पा० ॥ बीजा पण केह हजार जी ॥ ह० ॥
 पाले कृष्णनी आणा सार जी ॥ पा० ॥ १६ ॥ करे क्रीडा नव नव रंगे
 जी ॥ ह० ॥ बहु कौतुके अति उद्यरंगे जी ॥ पा० ॥ कानन आराम उद्यान
 जी ॥ ह० ॥ सरिता सर बावि ने थान जी ॥ पा० ॥ १७ ॥ क्रीडापर-
 वते विचरंता जी ॥ ह० ॥ निज नारी सहित सुखवंता जी ॥ पा० ॥ सुरलो-
 कमां सुर परे जाणो जी ॥ ह० ॥ गयो काल न जाणे तिण ठाणो जी ॥ पा०
 ॥ १८ ॥ हवे समुद्रविजय शिवादेवी जी ॥ ह० ॥ सहुनी वात देखी एहवी
 जी ॥ पा० ॥ कहे नेमि कुंवरने वाणी जी ॥ ह० ॥ नारी परणो एक गुण-
 खाणी जी ॥ पा० ॥ १९ ॥ अम पुरो मनोरथ पुत जी ॥ ह० ॥ सफलुं
 यौवन नारी जुत जी ॥ पा० ॥ त्रण ज्ञानी जव उदवेगी जी ॥ ह० ॥ कहे
 नेमि जिणंद वैरागी जी ॥ पा० ॥ २० ॥ कन्या जव योग्य ते लह्ये जी
 ॥ ह० ॥ तव परणुं एम अमे कहीये जी ॥ पा० ॥ ए नारी नरगनी वारी
 जी ॥ ह० ॥ दुहफल जववननी क्यारी जी ॥ पा० ॥ २१ ॥ जे मूरख लोके
 सेवी जी ॥ ह० ॥ सुणो माता तुमे शिवादेवी जी ॥ पा० ॥ वोलवुं घटे

एहशुं नांही जी ॥ ६० ॥ कहे वालगोपाल एम आंही जी ॥ पा० ॥ २२ ॥
 यतः ॥ ईयर महिला न रुचइ, सुंदर महिलाणें नछि संपत्ति ॥ एमेव विरइ
 परिव, - जिएहिं दियहा गमिचंति ॥ १ ॥ इम विनये गंजीर कही वाणी जी
 ॥ ६० ॥ नारी प्रतिपेधे मन आणी जी ॥ पा० ॥ जितमार कुमार श्रीनेम
 जी ॥ ६० ॥ माय ताय समजावे एम जी ॥ पा० ॥ २३ ॥ त्रीजे खंडे अधिकारे
 जी ॥ ६० ॥ चोथे ढाल प्रथम उदार जी ॥ पा० ॥ गुरु उत्तमविजयने संगे
 जी ॥ ६० ॥ कहे पद्मविजय मन रंगे जी ॥ पा० ॥ २४ ॥ सर्व गाथा ॥ ३१ ॥

॥ दोहा ॥

॥ अपराजितथी इण समे, चवी जसमतीनो जीव ॥ उग्रसेन घर धा-
 रिणी, कुखे आव्यो खीव ॥ १ ॥ रूप लक्षण गुणथी जरी, प्रसवे पुत्री
 जाम ॥ राजिमती अजिधा ठवे, उग्रसेन नृप ताम ॥ २ ॥ पांकव थानक
 मोकले, कृष्णजी करी बहु मान ॥ इण समे द्वारिकामां वसे, धनसेन अजि-
 धान ॥ ३ ॥ कमलामेला नामथी, तेहने पुत्री एक ॥ नजसेनने आपे जखी,
 रूपे रति अतिरेक ॥ ४ ॥ नारद जमता आवीया, ते नजसेनने गेह ॥
 नजसेन विवाह व्यग्रथी, नवि पूज्यो धरी नेह ॥ ५ ॥

॥ ढाल वीजी ॥

॥ स्वामी सीमंधर विनति ॥ ए देशी ॥ कलिप्रिय नारद उत्पत्त्या, करवाने
 अनठ रे ॥ शांव प्रिय मित्र घर आवीयो, सागरचंद्र ठेजठ रे ॥ कलि० ॥
 ॥ १ ॥ अइय उजो ने पूठे इस्युं, तुमो जाठ ठामो ठाम रे ॥ कोइक कौतुक
 पेखीयुं, कहो अम तुमे स्वाम रे ॥ कलि० ॥ २ ॥ कहे रे नारद अमे पेखीयुं,
 अचरिज मनोहार रे ॥ कमलामेला धनसेननी, धुया रूपजंभार रे ॥
 ॥ कलि० ॥ ३ ॥ सांप्रत दीधी नजसेनने, गया कहीने आकाश रे ॥ सागर
 कमलामेला तणो, थयो रागी अति खास रे ॥ कलि० ॥ ४ ॥ नारद
 कमलामेला घरे, गया तव इम पूठे रे ॥ आश्चर्य कहो तव ते कहे, दीठां
 अचरिज दू ठे रे ॥ कलि० ॥ ५ ॥ रूपमां सागरचंद्रजी, कुरूपी नजसेन
 रे ॥ सागर रागी तेषण थइ, चढ्युं मोहनुं घेन रे ॥ कलि० ॥ ६ ॥ नारद
 सागरने कहे, ताहरी रागी ठे तेह रे ॥ सागर विरहसागर पड्यो, दीथे
 ॥ १९६ ॥ दुःख देह रे ॥ कलि० ॥ ७ ॥ पीत मदिरा हवे शांव जी, आवे सागर
 पास रे ॥ हाथ जाखी रे सागर तणो, बहु कुमर सुविलास रे ॥ कलि० ॥ ८ ॥

सागर कहे कमलामेला तुमे, तव शांव कहे वाणी रे ॥ कमलामेलक मुंज
जाणजे, कहे सागर तिणे ठाणी रे ॥ कलि० ॥ ९ ॥ मेलवो कमलामेला
मने, तव शांव पण माने रे ॥ मद गयो जेटवे शांवनो, चित्त आव्युं ते
थाने रे ॥ कलि० ॥ १० ॥ दुःकर एह अंगी थयुं, अहो केम थशे एह रे
॥ तोही पण हुटवुं निर्वही, पोते अंगीकृत जेह रे ॥ कलि० ॥ ११ ॥ यतः ॥
प्रतिपन्नानि महंतां, युगांतेऽपि चलंतिन ॥ अगस्तिवचनैर्वद्धो, विंध्योऽद्यापि
न वर्द्धते ॥ १ ॥ समरे प्रज्ञप्ति विद्या हवे, आवे शांव उद्यान रे ॥ वहु रे कुमा-
रशुं परवस्यो, हवे जुळ तिणे थान रे ॥ कलि० ॥ १२ ॥ कमलामेला तेनावे
तिहां, सागरचंद्र लावे रे ॥ ते विहुंने परणावीयां, हवे जुळ किस्थुं थावे
रे ॥ कलि० ॥ १३ ॥ कमलामेला घर नवि जडे, पिता श्वशुर सह
खोले रे ॥ तेह उद्यानमां आवीया, देखे कन्या तिहां टोले रे ॥ कलि० ॥
॥ १४ ॥ तेह जइ कृष्णने विनवे, सुणी कृष्ण पण रूसे रे ॥ जुळ करवा
जणी नीकले, महा चढत मन भूसे रे ॥ कलि० ॥ १५ ॥ शांव ने कमलामेला
हवे, वढी सागरचंद्र रे ॥ शीघ्र आवीने पाये पडे, देखी तेह गोविंद रे
॥ कलि० ॥ १६ ॥ थइ रे विलखा हवे कृष्णजी, कहे वंचीयो मुळ रे
॥ शुं करीये कहो एहने, नवि पडे कांइ सुळ रे ॥ कलि० ॥ १७ ॥ हवे
नजसेन समजावीयो, मोकलीयो निज धाम रे ॥ कमलामेला ते सागर
जणी, दीये कृष्ण गुणकाम रे ॥ कलि० ॥ १८ ॥ ठिऊ खोले ते सागरतणां,
नजसेन हवे नित्य रे ॥ तास अपहरीय तो नवि शके, एम धरत अप्रीत रे ॥
कलि० ॥ १९ ॥ एम चोथा अधिकारमां, त्रीजे खंडेविशाल रे ॥ ढाल बीजी
एसोहामणी, सुणतां मंगलमाल रे ॥ कलि० ॥ २० ॥ सर्व गाथा ॥ ५६ ॥

॥ दोहा ॥

॥ इण अवसरे प्रद्युम्नने, अठे वैदर्जी नार ॥ पुत्र थयो एक तेहने,
नाम अनिरुद्ध कुमार ॥ १ ॥ यौवनवये आव्यो जदां, शुचनिवासपुर
ताम ॥ वाण नाम राजा जलो, उंखा कन्या तस धाम ॥ २ ॥ रूपवंत निज
सारिखो, वल्लभ लहेवा काज ॥ आराधे विद्या प्रते, गौरी कहे शुभ काज
॥ ३ ॥ कृष्ण तणो प्रद्युम्न सुत, तेहनो सुत अनिरुद्ध ॥ सुर उपम रूपे
करी, थशे तेह सुख ॥ ४ ॥

॥ ढाल व्रीजी ॥

॥ वापलमी रे जीजलमी, तुं कां नवि बोले मीतुं ॥ ए देशी ॥ गौरी प्रिय सुर
 वाण आराधे, शंकर नाम ते जास ॥ ते जुगो कहे संग्रामे तुज, जय थाशे सुवि-
 लास रे ॥ १ ॥ सांजलजो ए कर्म तणी, जुवो वात वने ठे केहवी ॥ ए आंकणी ॥
 शंकर देवने गौरी जाखे, ए वर खोटो आप्यो ॥ एहनी धुआने वर में आप्यो,
 ते तें केम उथाप्यो रे ॥ सां० ॥ २ ॥ तव शंकर हवे वाणने जाखे,
 नारीनुं कारय टाळी ॥ वीजे सघले जय तुज थाशे, ए में वात संजाली रे
 ॥ सां० ॥ ३ ॥ बहु खेचर जूचर तस जाचे, पण नवि वाण ते आपे ॥
 हवे अनिरुद्ध कुमरने तेनी, निज पासे ते थापे रे ॥ सां० ॥ ४ ॥ तिहां
 गंधर्वविवाहे परण्या, हवे ते उखा नारी ॥ लेइ आकाशे कहे इम वाणी,
 नारी लेइ जाउं तुं सारी रे ॥ सां० ॥ ५ ॥ तव ते वाण वाणावली बोले,
 कृष्ण ए दुष्ट ते दीसे ॥ एम कही अनिरुद्ध कुमरने रुंधे, मनमां धरी अति
 रीशे रे ॥ सां० ॥ ६ ॥ पाठसिद्ध विद्या दीये उपा, निज पतिने धरी राग ॥
 जुद्ध करी बहु काल ते साथे, वाण यकी महाजाग रे ॥ सां० ॥ ७ ॥ नागपाशे
 करी कलज तणी परे, वांधे प्रद्युम्न पुत ॥ वाण महावलीयो इम करतो,
 विद्याधर संजुत रे ॥ सां० ॥ ८ ॥ प्रज्ञति जइ कृष्णने जाखे, तव ते हरि
 इली आवे ॥ शांव प्रद्युम्न संयुत चतुरंगी, सेना साथ सोहावे रे ॥ सां० ॥ ९ ॥
 गरुध्वज देखीने जुटे, नागपाश ततकाल ॥ वाण कहे हरिने इम वाणी, हुं
 हुं महा विकराल रे ॥ सां० ॥ १० ॥ सहुनी कन्या तुमे हरी जावो, पण तुमे फल
 तस पेखो ॥ कृष्ण कहे इहां वचन तणी सुणी, युक्ति तणो श्यो लेखो ॥ सां०
 ॥ ११ ॥ कन्या देवी परने आखर, तस हरतां शो दोष ॥ इम सुणतां ते वाण चूप-
 तिने, क्रोध तणो थयो पोप रे ॥ सां० ॥ १२ ॥ वाण तणो वरसाद वरसावे, कृष्ण
 उपर ते जाम ॥ तेह जनार्दन आवत ठेदे, वाणनो राशि ते ताम रे ॥ सां० ॥
 ॥ १३ ॥ खंरु खंरु तिहां वाणने कीधो, हवे अनिरुद्ध ने राम ॥
 शांव प्रद्युम्न हरि-उपा सह, आव्यां द्वारिका ताम रे ॥ सां० ॥ १४ ॥
 जे उद्देश ते कृष्णे कीधा, ते ते सघला सीधा ॥ घर घर भंगलमाला पजणो,
 जग जशवाद ते लीधा रे ॥ सां० ॥ १५ ॥ श्रीविजयदेव सूरेश पट्टोधर,
 श्रीविजयसिंह सवाया ॥ कृतकिरिया उद्धार ते जेणे, सत्यविजय
 उरुया रे ॥ सां० ॥ १६ ॥ शिष्य कपूरविजय तस शिष्यो, क्षमाविजय

तस जाणो ॥ तास शिष्य जिनविजय ते महोटा, महोपमित मन आणो
 रे ॥ सां० ॥ १७ ॥ उत्तमविजय ते शिष्य कहाया, त्रीजा खंरुमां एह ॥ चोथे
 अधिकारे ए त्रीजी, ढाल अधिक गुणगेह रे ॥ सां० ॥ १८ ॥ रत्नविजय
 गणि कहेणथी जाख्यो, चोथो ए अधिकार ॥ त्रीजो खंरु पण पूरण हुड,
 सुणतां जय जयकार रे ॥ सां० ॥ १९ ॥ ढाल प्रथम अधिकारे तेरह, बीजे
 दश कही सारी ॥ खट्ट ढालो त्रीजे चोथे त्रण, सहु वत्रीश सुखकारी
 रे ॥ सां० ॥ २० ॥ ढाल उगणपचास प्रथम खंडे, बीजे कही वावन ॥
 त्रीजे वत्रीश सहु मली एकसो, जाणो त्रीश ने त्रण रे ॥ सां० ॥ २१ ॥
 इस त्रण खंरु अधिक उल्लासे, उत्तमविजयनो वाल ॥ पद्मविजय कहे
 सुणतां होवे, घर घर मंगलमाख रे ॥ सां० ॥ २२ ॥ चोपाई ॥ खंरु खंरुथी
 मीगो घणुं, श्री श्रीनेमिचरित्रे जणुं ॥ उत्तमविजय गुरुथी लह्यो, त्रीजो खंरु
 एम पद्मे कह्यो ॥ २३ ॥ सर्व गाथा ॥ ८३ ॥ इति श्रीमद्भुवचरणधरोत्तमविजयज-
 यलब्धकुवादिबृंदस्य वाङ्मयापारपारप्राप्तस्य शिष्यपद्मविजयेन विरचिते, श्री-
 मन्नेमिजिनचरित्रे प्राकृतप्रबंधे सागरचंडोपाख्यानउपाहरणवाणवधवर्ण-
 नो नाम तृतीयखंडे चतुर्थोऽधिकारः ॥ ४ ॥ इति तृतीयखंडः संपूर्णः ॥ प्रथमा-
 धिकारे ॥ ४१७ ॥ द्वितीयाधिकारे ॥ २९९ ॥ तृतीयाधिकारे ॥ २०९ ॥
 तुर्याधिकारे ॥ ८३ ॥ सर्वस्मिन् चूत्वा ॥ १००८ ॥ एवं प्रथम खंडे ॥ १६४७ ॥
 द्वितीयखंडे ॥ १७३८ ॥ तृतीयखंडे ॥ १००८ ॥ त्रण मलीने ॥ ४३९३ ॥

॥ अथ ॥

॥ चतुर्थखंडस्य प्रथमोऽधिकारः प्रारब्धते ॥

॥ दोहा ॥

॥ शारदपदपंकज नमुं, नमुं ते जिन चोवीश ॥ शाश्वत जिनप्रतिमा
 नमुं, विहरमान जिन वीश ॥ १ ॥ उत्कृष्टे काले नमुं, सितेर सो जिनराय ॥ जास
 कल्याणके नरकमां, पण अजुआलुं थाय ॥ २ ॥ जंबु धातकी पुष्करा, दश क्षेत्रे
 त्रिहुं काख ॥ त्रीश चोवीशी ते नमुं, सातसैं वीश विशाख ॥ ३ ॥ नमुं ते गुरु गुण
 आगला, समतावंत महान्त ॥ जास प्रसाद लही करी, लहीये जवने सांत
 ॥ ४ ॥ नमुं ते विद्यागुरु वली, उग्र क्रियाधर जेह ॥ जास कृपाथी कीजी-
 ये, उद्यम रुनो एह ॥ ५ ॥ त्रीजो खंरु पूरण करी, कहं चोथो हवे खंरु ॥

सुणतां बोध होये जलो, सुणजो एह अखंरु ॥ ६ ॥ बोधथी श्रद्धा निर्मली;
श्रद्धाथी चारित्त ॥ चारित्रथी शिवसंपदा, खहीये जिहां सुख नित ॥ ७ ॥

॥ ढाल पहेली ॥

॥ लूहारण जायो दीकरो ॥ लोहारी हे ॥ सोनारण जायो सुत के ॥
खाल सुरंगी हे ॥ ए देशी ॥ रमतां रमतां आवीया ॥ जिनवरजी हे ॥
कृष्ण आयुधशाला मांहि के ॥ खाल जिणंद हे ॥ चक्र शंख जीषण गदा
॥ जि० ॥ चाप शस्त्र बली त्यांहि के ॥ ला० ॥ १ ॥ कुंदधवल पंचमुख
जलो ॥ जि० ॥ पंच वरण जे शंख के ॥ ला० ॥ लेवा जावे जेटले ॥ जि० ॥
बहु सित ज्युं हंसपंख के ॥ ला० ॥ २ ॥ आयुधशाला रक्षक तिहां ॥
जि० ॥ आवी प्रणमी पाय के ॥ ला० ॥ यद्यपि अतुलबली तुमो ॥
जि० ॥ तोपण ए न लेवाय के ॥ ला० ॥ ३ ॥ तो बजाववो वेगलो ॥
जि० ॥ मूकी एक गोविंद के ॥ ला० ॥ नेम लगाकर हसी करी ॥ जि०
॥ तेह लीये जिनचंद के ॥ ला० ॥ ४ ॥ नेमजी बदन ठावीयो ॥ जि० ॥
तब राजे अति जेह के ॥ ला० ॥ फूंकी नेमजी पूरीयो ॥ जि० ॥ उठ्यो
अपूर्व ध्वनि तेह के ॥ ला० ॥ ५ ॥ पृथिवीबलय ते कंपतुं ॥ जि० ॥
सायरतजता सीम के ॥ ला० ॥ जवण ने बनखंरु कंपीयां ॥ जि० ॥ जन
जाणे थयुं किम के ॥ ला० ॥ ६ ॥ त्रण जुवन खोजावीयां ॥ जि० ॥ मानुं
गगन ते पेसे पाताल के ॥ ला० ॥ अथवा पाताल आकाशमां ॥ जि० ॥
पेसे इम सहु तिणे ताल के ॥ ला० ॥ ७ ॥ जुग पलटाणो मानता ॥
जि० ॥ सहु लोक करे आक्रंद के ॥ ला० ॥ देवनिर्मित नयरी तिणे ॥
जि० ॥ शतधा नवि अष्ट गुणवृंद के ॥ ला० ॥ ८ ॥ वर बाजी नासे तिहां
॥ जि० ॥ त्रोमी बंधन पाश के ॥ ला० ॥ करिवर सांकल त्रोमता ॥ जि० ॥
सहु देखी वीहीता तास के ॥ ला० ॥ ९ ॥ मूर्छा आवी लोकने ॥ जि० ॥
मृत परे रक्षक सहु थाय के ॥ ला० ॥ सहु जट कृष्ण शरण करे ॥ जि० ॥
धरे जीति हरि हली जाय के ॥ ला० ॥ १० ॥ यतः ॥ चाल ॥ धरणी धर-
हरुए, गिरि खरुहरुए, जलके सायर नीर ॥ सवि चंद दिवायर, कंपे काय-
र, मूके सत्त्व शरीर ॥ गज बंधन त्रोमे, खीला मोमे, त्रासे तरल तुरंग ॥
वन मांहि वीहे, शरणुं ईहे, सूअर सिंह कुरंग ॥ १ ॥ रमणी जय करती,
पति अणुसरती, दश दिशे जोये वाट ॥ ढलंती उत्रे, वामनखहेत्रे, कम

नवि संजारे घाट ॥ कोलाहल कोमे, जननी जोमे, नवि संजलाये साद ॥
मन शंके यादव, दानव मानव, वादी ठंडे वाद ॥ १ ॥ ढाल ॥ कृष्ण चिंते चक्री
उपनो ॥ जि० ॥ मुकुंथी पण शक्ति अतोले के ॥ ला० ॥ मुकुं पूरे जन कोजता
॥ जि० ॥ ए कोजावे समुद्रकल्लोल के ॥ ला० ॥ ११ ॥ आयुधरक्षक
आवीयो ॥ जि० ॥ जाखे कृष्णने एम के ॥ ला० ॥ शंख पूख्यो ए स्वामी
जी ॥ जि० ॥ आवी अरिहा नेम के ॥ ला० ॥ १२ ॥ तेह सुणी हरि
हलफदयो ॥ जि० ॥ आवी प्रशंसे जिणंद के ॥ ला० ॥ एकांते कहे रामने
॥ जि० ॥ लेशे ए राज्यनो वृंद के ॥ ला० ॥ १३ ॥ रण करतां पण महा-
बली ॥ जि० ॥ दीठा ए नेमकुमार के ॥ ला० ॥ तव हसीने कहे रामजी
॥ जि० ॥ एह विकल्प म. धार के ॥ ला० ॥ १४ ॥ स्त्रीसंसर्ग न इष्टतो
॥ जि० ॥ केम लेहशे ताहरं राज्य के ॥ ला० ॥ महापाप मन मानतो ॥
जि० ॥ ए तो बावीशमो जिनराज के ॥ ला० ॥ १५ ॥ यतः ॥ जो होइ
वज्रलखो, अणंत सोखंमि तम्मि मोखंमि ॥ किह वच्चइ तस्त मणं,
अणंत इह ली नरयम्मि ॥ ३ ॥ त्रिजुवन लखमी वरमाळा ॥ जि० ॥ होवे
जे नरनी पास के ॥ ला० ॥ ठूंठी मूंगी काणी कुवडी ॥ जि० ॥ केम इहे
सुविदास के ॥ ला० ॥ १६ ॥ खम सूचित तीर्थकरो ॥ जि० ॥ जाख्यो
नेमि जिनराय के ॥ ला० ॥ इम कही कान्हने थिर कख्यो ॥ जि० ॥ बली
केटला दिवस गमाय के ॥ ला० ॥ १७ ॥ बल परखीजे आपणां ॥ जि० ॥
एम कहे जिनने गोविंद के ॥ ला० ॥ जिनवर जाणे ज्ञानधी ॥ जि० ॥
जणे हाकारो जिनचंद के ॥ ला० ॥ १८ ॥ व्यायामशालामां आवीया ॥
जि० ॥ वेठा सिंहासने दोय के ॥ ला० ॥ देव दाणव सिद्ध गुह्यका ॥
जि० ॥ जोवा अचरिज जेला होय के ॥ ला० ॥ १९ ॥ शे जुद्धे कहो
जूजुं ॥ जि० ॥ कहे नेमि जेतुम मन जाव के ॥ ला० ॥ कृष्ण कहे अमे
पेखीयुं ॥ जि० ॥ शस्त्रजुद्ध रणदाव के ॥ ला० ॥ २० ॥ मल्लयुद्धथी जूजी-
ये ॥ जि० ॥ ते जिनवरे मानी वात के ॥ ला० ॥ बलगे जमे उल्लसे बली
॥ जि० ॥ सिंहनाद मूके सुखशात के ॥ ला० ॥ २१ ॥ ते सिंहनादथी
खलजले ॥ जि० ॥ हय गय नयरी जनलोक के ॥ ला० ॥ जादव सह
जयंकर थया ॥ जि० ॥ मनमां धरता शोक के ॥ ला० ॥ २२ ॥ नेमि
जिनेश्वर तव कहे ॥ जि० ॥ अनुचित ए बालने योग के ॥ ला० ॥ बालो

लगारेक बांहरी ॥ जि० ॥ तो तुम जीतण जोग के ॥ ला० ॥ २३ ॥
 केशव कहे जुड केटलो ॥ जि० ॥ करे मनमां अहंकार के ॥ ला० ॥ कर
 पण वाली नवि शके ॥ जि० ॥ इम कहे नेमकुमार के ॥ ला० ॥ २४ ॥
 अमर्ष धरी हवे कृष्णजी ॥ जि० ॥ करे वाम बांह प्रसार के ॥ ला० ॥
 कमलनाल परे बासता ॥ जि० ॥ लीलाए नेमकुमार के ॥ ला० ॥ २५ ॥
 हवे नेमजी लांबी करे ॥ जि० ॥ निज बांह अति सुकुमाल के ॥ ला० ॥
 वाली न वले बांहरी ॥ जि० ॥ तव बलगो अइ विकराल के ॥ ला० ॥ २६ ॥
 तोपण न बली तेहरी ॥ जि० ॥ तव बलगे दोय कर लेय के ॥ ला० ॥
 जाव लहे जिन विष्णुनो ॥ जि० ॥ हरि मन पाम्यो खेय के ॥ ला० ॥ २७ ॥
 बांह प्रभु उंची करे ॥ जि० ॥ वृद्धशाखा परे जाम के ॥ ला० ॥ हरि परे
 हींचे हरि तिहां ॥ जि० ॥ खरुं कीधुं निज हरिनाम के ॥ ला० ॥ २८ ॥
 बल अनंत जगवंत जी ॥ जि० ॥ जाणीने मूके बांहरी के ॥ ला० ॥ बल
 देखीने रंजीयो ॥ जि० ॥ आखिगे हरि त्यांहि के ॥ ला० ॥ २९ ॥ हर्षना
 जरथी एम कहे ॥ जि० ॥ पण मनमां अति बिलखाय के ॥ जि० ॥ तुम
 बल शक्ति अगाध ते ॥ जि० ॥ देखी हरख ते आय के ॥ ला० ॥ ३० ॥
 चोथा खंरुमां जाणीये ॥ जि० ॥ ढाल प्रथम अधिकार के ॥ ला० ॥ पहेली
 उत्तमविजयनो ॥ जि० ॥ पद्मविजय कहे तार के ॥ ला० ॥ ३१ ॥ गा० ॥ ३२ ॥

॥ दोहा ॥

॥ कृष्ण कहे धन्य हुं थयो, देखी तुम बल शक्ति ॥ पृथिवीने पावन करी,
 सुर नर करे तुम जन्ति ॥ १ ॥ देव ते दिवसे चमकीया, कहे परस्पर एम ॥
 जुड वालक जिन नेमजी, हरि अंदोढ्यो केम ॥ २ ॥ हरि हवे आव्या
 थानके, धरता मनमां खेद ॥ तेरी कहे बलदेवने, राज्य तणो थयो जेद ॥ ३ ॥
 बल कहे ते केम तव कहे, सघलो निज वृत्तांत ॥ तव हसी हरिने बल
 कहे, पूर्व परे करे शांत ॥ ४ ॥ हरि कहे जाणुं तुं खरो, जिनवर थासी एह ॥
 पण रिखनादिके जोगव्यां, राज्य नहीं संदेह ॥ ५ ॥ चिंते श्री बलदेवजी,
 नवि लागे उपदेश ॥ हरि हली निज निज थानके, पहोता प्रेम विशेष
 ॥ ६ ॥ आर्तवशे दिन निर्गमे, न लहे रति को ठाण ॥ कुलदेवी जाणी
 हरिने जाखे घाण ॥ ७ ॥

॥ ढाल बीजी ॥

॥ जाव श्रावकना जाखीये ॥ ए देशी ॥ कुलदेवी कहे वाणी ए, तुमे सांजलो शारंगपाणि ए, जाणीए, तुज संताप आवी इहां ए ॥ १ ॥ मनमां मत करो खेद ए, ए परमेश्वर गतस्वेद ए, वेद ए, जोग कथा विणु व्रत लीये ए ॥ २ ॥ शत्रु मित्र तृण मणि समो ए, एम जाखे जिन एकवीशमो, नमि नमो, महाऋषि ए तेम जाखीयुं ए ॥ ३ ॥ राज्य हरणनी शी शंका ए, एहने सघला सम नृप रंका ए, वंका ए, कांही विकल्प मने करे ए ॥ ४ ॥ गत-संशय थयो कान्हू ए, आणी मनमां शान ए, मान ए, मूकी आतम निंदतो ए ॥ ५ ॥ अंतेउरमां वेसी ए, नेम बोलावे हेसा ए, शुज लेशी ए, आवे जिन केशव कने ए ॥ ६ ॥ आलिंग्यो हरखे जारी ए, तव दीयर दीयर कहे नारी ए, प्यारी ए, हांसीमां बोलावती ए ॥ ७ ॥ जिनवर पण जिन साथे ए, पण जोजाइ दीए वाथे ए, हाथे ए, बलगी हसे रमे हर्षथी ए ॥ ८ ॥ रतन-आसन वेसानी ए, जिनअंग लूहे जली सामी ए, बलगानी ए, माल बिलेपे देहनी ए ॥ ९ ॥ रसवती साथे जुंजी ए, कहे कृष्ण ते सहु प्रयुंजी ए, नेमजी ए, सघले प्रवेश करे सुखे ए ॥ १० ॥ बानी वन आरामे ए, बली क्रीडापर्वत ठामे ए, गोठीकामे ए, सहकारकेलि कमलवने ए ॥ ११ ॥ इम सुखमां सुविलास ए, आव्यो वसंत ते मास ए, उल्लास ए, काम नृपति पामे घणो ए ॥ १२ ॥ गोपीने कहे हरि आवो ए, नेमने विवाह मनावो ए, ठावो ए, मदनधाममां एहने ए ॥ १३ ॥ वसंत वर्णनं ॥ पुन्नाग नाग चंपयं, एला खवंग मंक्रियं ॥ खजूर केलि नालियं, असो-गसें अलंक्रियं ॥ १ ॥ वर नागवह्नि सुंदरं, फल पुष्प पत्त निप्ररं ॥ उजाणतव सिरिकरं, रेहंति दमण मणहरं ॥ २ ॥ मानुं जलपे लोकशुं, सरस शब्द जे आवे ए, मावे ए, हर्ष लोक मनमां नहीं ए ॥ १४ ॥ पल्लव विकसित मिय हसे, वात कंपित मानुं नाचे ए, साचे ए, शाखापल्लव करे स्तव करे ए ॥ १५ ॥ सरस कुसुम रस चूवे ए, मानुं एह ते रोवे ए, सोवे ए, विरही सुखे नहीं ते वती ए ॥ १६ ॥ फलजर नमीया ते वती, मानुं प्रणमे पाय ए, तिहां आय ए, प्रियजनने ते हर्षथी ए ॥ १७ ॥ शाखा चक्षित मानुं तेडे ए, लोकने क्रीडा देवे ए, चेते ए, लोक वसंत ते आवीयो ए ॥ १८ ॥ कामे उन्मत्त लोकों ए, क्रीडा करे थोकाथोक ए, शोक ए, नहीं कोशना चित्तमां तदा ए

માતી સોલ સહસા, સ્નાન કરાવે નાર ॥ મા૦ ॥ નેમચરિત્ર વિમલ તિહાં
 ગાવે, દેવરનો રાગ ધાર ॥ મા૦ ॥ અ૦ ॥ ૨૦ ॥ વાહુ ડંચી કરી નાચે સઘલી,
 રંજિત જિન ગુણ વાર ॥ મા૦ ॥ રુક્મિણી જામા પ્રમુખ એમ જાણે, તુજ
 હુઃખ લીયું ઇણ વાર ॥ મા૦ ॥ અ૦ ॥ ૨૧ ॥ આલિંગન પ્રજુ નેમને કરતી, નેમ-
 જી આલિંગે તે વાર ॥ મા૦ ॥ પણ અવિકારી જાણે દેહીને, નેમજીનો અવ-
 તાર ॥ મા૦ ॥ અ૦ ॥ ૨૨ ॥ કાન ચિંતે વિસય પામીને, ત્રાત વિમલ શીલ એહ
 ॥ મા૦ ॥ પ્રેરણાથી પણ ચિત્ત ન ચલીયું, જોઈ મુજ નારી સનેહ ॥ મા૦ ॥
 પ્રજુજી ગુણગણ ગેહ ॥ એ આંકળી ॥ ૨૩ ॥ રુક્મિણી પ્રમુખ એકેકી નારી,
 પરણી યુરુ કરેહ ॥ મા૦ ॥ જે દેહી સુર પણ કોજાણે, રૂપ ગુણે એ અઠેહ
 ॥ મા૦ ॥ પ્ર૦ ॥ ૨૪ ॥ તે કંઠ વલગી પણ ન કોજાણે, એહથી અધિક
 નરેહ ॥ મા૦ ॥ અમને એ અજ્ઞાન તે જાણો, જે કરું શ્રદ્ધાં સંદેહ ॥ મા૦
 ॥ પ્ર૦ ॥ ૨૫ ॥ હમ કહેતો નેમજી આલિંગે, હર્ષ તે માય ન દેહ ॥ મા૦
 ॥ ૨૬ ॥ ચોથે ધર્મે પ્રથમ અધિકારે, ઢાલ ત્રીજી કહી એહ ॥ મા૦ ॥ પ્ર૦ ॥ ૨૬ ॥
 ક્રમાવિજય જિનવર ગુણ ગાતાં, ઉત્તમ પદવી વરેહ ॥ મા૦ ॥ પદ્મવિજય કહે
 માર જે જીતે, ધન ધન જગમાં તેહ ॥ મા૦ ॥ કા૦ ॥ ૨૭ ॥ સર્વ ગાથા ॥ ૧૦૪ ॥

॥ દોહા ॥

॥ સ્નાન કરી તે વાવમાં, રુક્મિણી પ્રમુખ સહુ નાર ॥ આવી વાવની
 બાહિરે, ટોલે થઈ તિણી વાર ॥ ૧ ॥ પ્રજુ પણ આવ્યા બાહિરે, ઊઠી સઘલી
 નાર ॥ બોલાવે દેવર પ્રતે, આવો નેમકુમાર ॥ ૨ ॥ વેસો રચણસિંહાસને,
 હમ કહી જાલી હાથ ॥ વેસારે સિંહાસને, ગોપીના મલી સાથ ॥ ૩ ॥
 અંગ લૂઈ વિલેપન કરે, વસ્ત્રાન્નરણ પહેરાય ॥ કુસુમે કેશ અલંકરે, વિનય
 કરી તિણ ઠાય ॥ ૪ ॥ સ્વામી તુમ મુખ આગલે, બોલી જાણે કુણ ॥
 નારી ચપલ સજાવથી, ઘુઝિ થકી પણ જાણ ॥ ૫ ॥ સ્વામી હુવનાધિક
 ગુણે, રોપ ન કરજો કોય ॥ સાચું કહેતાં રીસની, મૂરખને પણ ન હોય
 ૬ ॥ તુમ ગુણગણ ન ગણી શકું, પણ સહુ સફલા તામ ॥ ઘર નારી
 ૭ ॥ , દેવર અમ પરે જામ ॥ ૭ ॥

॥ ઢાલ ચોથી ॥

॥ વાલા વંસીવટને ચોવટે, ડાહ્યા નંદકિશોર ॥ ગોરસ ઢલશે રે ॥ એ
 ॥ દેવરજી તુમે સાંજલો, વાલા પરણો નારી એક ॥ દેવર સુણીયે રે ॥

ए टेकं ॥ शूनुं घर घरणी विना ॥ वा० ॥ चिंतवो धरीय विवेकं ॥ दे०
 ॥ १ ॥ मात पिता जाइ जला ॥ वा० ॥ मागे फरी फरी एह ॥ दे० ॥
 यौवन वय जातुं रहे ॥ वा० ॥ परणो धरी ससनेह ॥ दे० ॥ २ ॥ वृद्ध
 थइ व्रत पालजो ॥ वा० ॥ पण नवि शोन्ने आज ॥ दे० ॥ वनकुसुम परे
 निगमो ॥ वा० ॥ स्त्री विणु यौवन राज ॥ दे० ॥ ३ ॥ मौनपणुं मुनिपणे
 जलुं ॥ वा० ॥ किम करो नेमजी मौन ॥ दे० ॥ लोक रंगोल बाढो
 कहे ॥ वा० ॥ करे विश्वास ते कोण ॥ दे० ॥ ४ ॥ जमतो घर घर एह ठे
 ॥ वा० ॥ नारी विना कहे एम ॥ दे० ॥ रुक्मिणी कहे ते कारणे ॥ वा० ॥
 मानो वचन धरी प्रेम ॥ दे० ॥ ५ ॥ कामिनी वहन कायर तुमे ॥ वा० ॥
 न घटे एह विचार ॥ दे० ॥ वत्रीश सहस त्राता जलो ॥ वा० ॥ वहे तुमचो
 जली नार ॥ दे० ॥ ६ ॥ एक अधिक वहेसे वली ॥ वा० ॥ शी चिंता तेह मांहि
 ॥ दे० ॥ एम कही पय प्रणमे जसे ॥ वा० ॥ सत्यजामा कहे त्यांहि ॥ दे०
 ॥ ७ ॥ रूपज प्रमुख जिनवर थया ॥ वा० ॥ ते परण्या निर्धार ॥ दे० ॥
 राजेश्वर पण ते थया ॥ वा० ॥ नीति प्रमुख सुविचार ॥ दे० ॥ ८ ॥ विषय
 सुख जोगव्यां तिणे ॥ वा० ॥ सुत बहु उपन्या तास ॥ दे० ॥ तीर्थ थापी
 शिव गया ॥ वा० ॥ शाश्वत सुख सुविलास ॥ दे० ॥ ९ ॥ तेहथी केम
 नवा थया ॥ वा० ॥ मोक्षना जावणहार ॥ दे० ॥ चित्त विचार करी हवे
 ॥ वा० ॥ परणो रुमी नार ॥ दे० ॥ १० ॥ जांबुवती हवे जलपती ॥ वा० ॥
 वेगली मूकी लाज ॥ दे० ॥ हरिवंशे विचूषण थया ॥ वा० ॥ मुनिसुव्रत
 जिनराज ॥ दे० ॥ ११ ॥ ते पण गृहवासे वस्या ॥ वा० ॥ सुत उपनो
 वली सार ॥ दे० ॥ सुख विलसे वली शाश्वतां ॥ वा० ॥ १२ ॥ तुम वंश विचार
 ॥ दे० ॥ १३ ॥ पद्मावती कहे पदमिणी ॥ वा० ॥ नारी विना नहीं
 कांय ॥ दे० ॥ नर विश्वास न को करे ॥ वा० ॥ घरनी शोन्ना जाय ॥
 दे० ॥ १४ ॥ गांधारी घणुं बोलती ॥ वा० ॥ सज्जनजात्रा काम ॥ दे० ॥
 संघसाथ पर्वोछवे ॥ वा० ॥ वली विवाहने ठाम ॥ दे० ॥ १५ ॥ तेम
 उजाणी जायवुं ॥ वा० ॥ वली रूप परपद होय ॥ दे० ॥ शोन्ने नहीं
 ए सर्वथा ॥ वा० ॥ नारी विना सह कोय ॥ दे० ॥ १६ ॥ गौरी कहे गौरी
 समी ॥ वा० ॥ सुणो देवरजी वात ॥ दे० ॥ अज्ञानी घणुं पंखीया ॥
 वा० ॥ पृथिवी जमवा जात ॥ दे० ॥ १७ ॥ निज नीडे आवी वसे ॥ वा०

॥ कांताकंठ विलग्न ॥ दे० ॥ सोवे सांजे सुख थकी ॥ वा० ॥ तेह जाणे
 सहु जग्न ॥ दे० ॥ १७ ॥ लक्ष्मणा लटकावी कहे ॥ वा० ॥ स्नानादिक
 संजाल ॥ दे० ॥ विश्रंजपात्र ते नारी ठे ॥ वा० ॥ ते विणु कोण ततकाल
 ॥ दे० ॥ १८ ॥ सुसीमा साहसुं बोलती ॥ वा० ॥ नारी विना कहो
 नेम ॥ दे० ॥ घर परहूणो आवीयो ॥ वा० ॥ तस जालवीये केम ॥
 दे० ॥ १९ ॥ मुनिवर घर पाउ धारीया ॥ वा० ॥ कुण पन्विलाजे तास ॥ दे० ॥
 दामोदर आवी कहे ॥ वा० ॥ बहु युके सुविलास ॥ दे० ॥ २० ॥ तेम
 जादव प्रणमी कहे ॥ वा० ॥ प्रेम रसालां वयण ॥ दे० ॥ परणी प्रेयसी
 स्वामिजी ॥ वा० ॥ ठारो अमारां नयण ॥ दे० ॥ २१ ॥ चोथे खंडे
 चौपशुं ॥ वा० ॥ ढाल प्रथम अधिकार ॥ दे० ॥ चोथी एह सोहामणी ॥
 वा० ॥ पद्म कहे मनोहार ॥ दे० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ २३३ ॥

॥ दोहा ॥

॥ नेमि जिनेसर चिंतवे, जुठ ए मोहविलास ॥ जिहां केवल दुःख
 उपजे, तिहां आग्रह करे खास ॥ १ ॥ बुधवर्जित गृहवास ए, मानुं केवल
 पाश ॥ आग्रह जुठ करे केटलो, युके थापे तास ॥ २ ॥ जो नवि मानुं
 वचन ए, सहु कहे घेलो एह ॥ लोकनीति जाणे नहीं, ते कारण
 करुं केह ॥ ३ ॥ जवदव मांहि खेपवे, मात पितादि कुटुंब ॥ पण जवपार
 तो उत्तरुं, जो कर लेउं तुंव ॥ ४ ॥ मात पिताए प्रेरीयां, नवि बूजे
 कहुं तोय ॥ पण संजम परण्या विना, लेवुं निश्चय होय ॥ ५ ॥ रूपजा-
 दिक दृष्टांत जे, ते रोगीने होय ॥ जास नीरोगी देहकी, उपध न करे कोय
 ॥ ६ ॥ माने जिन विवाहने, एम कहे नेमिचरित्र ॥ जव जावनमां पण
 अठे, कटपवृत्ति इण रीत ॥ ७ ॥ मौन करे जव नेमजी, तव सहु गोपीवृंद ॥
 मान्युं मान्युं सहु कहे, हरखां सहु गोविंद ॥ ८ ॥ ग्रीष्म गमावी तिहां कणे,
 पहाता छारिक मांहि ॥ रात गमावी चतुरश्रुज, प्रातसमे उठांहि ॥ ९ ॥

॥ ढाल पांचमी ॥

॥ सोजागी गुरुजी महोदय ॥ ए देशी ॥ सहु रे गोपांगनाने कहे ए,
 ॥ १० ॥ हर्ष न माय ॥ गोपांगना सांजलो ए ॥ ए टेक ॥ कोइ कन्या जग
 एहवी ए, जिनवर योग्य जे थाय ॥ गो० ॥ १ ॥ सत्यजामा ते सांजुं कहे ए,
 ॥ ११ ॥ सुज वहेन ॥ गो० ॥ तेह पुत्री उग्रसेननी ए, रूपथी जीलो ठे मयण

॥ गो० ॥ १ ॥ तेहने योग्य ठे नेमजी ए, नहीं कोइ जंगतमां अन्य ॥ गो० ॥
 तास तोखे तो अमरी नहीं ए, तो किहां मनुजनी कन्य ॥ गो० ॥ ३ ॥
 कान कहे अमै जायशुं ए, राजीमती मागवा काज ॥ गो० ॥ में पण रूप
 सुणीयुं हतुं ए, वली कहुं इणी परे आज ॥ गो० ॥ ४ ॥ चतुरबुद्धि ते अमा-
 त्यने ए, मोकले निरखवा रूप ॥ गो० ॥ तेह पण आवीने एम कहे ए,
 वचन चतुराइ अनूप ॥ गो० ॥ ५ ॥ रूप ए दोयनुं चितवी ए, प्रथम घडे नेम
 जिणंद ॥ गो० ॥ राजीमती घनी तव पठे ए, एह प्रजापति विंद ॥ गो०
 ॥ ६ ॥ पुजल शेष तिणे लह्या ए, शक्ति तणो रे अजाव ॥ गो० ॥ तिणे
 करी न्यून कांय निपतुं ए, एम मन मानुं तुं जाव ॥ गो० ॥ ७ ॥ रूप अतिशय
 वचचातुरी ए, सुणी कहे रामजी जाय ॥ गो० ॥ तुज परे कुण एम
 कही शके ए, याचना करो तुमे जाय ॥ गो० ॥ ८ ॥ ते पण जइ तिहां
 जाचतो ए, राजीमती नेमने काज ॥ गो० ॥ ते कहे अमे तो इहुं घणुं
 ए, जाग्य महोदुं अम आज ॥ गो० ॥ ९ ॥ किहां थकी दुर्गतिने घरे ए,
 होय ऐरावत वरू ॥ गो० ॥ सुरतरु सग मरुचूमिका ए, पामीरी शक्र संबंध
 ॥ गो० ॥ १० ॥ किहां थकी नेमने मुज धुआ ए, एह बहु हर्पनो ठाय
 ॥ गो० ॥ ते सुणी थानके आवीया ए, वात कही कृष्ण राय ॥ गो० ॥ ११ ॥
 ए जव जावनामां कहुं ए, नेमचरित्रमां एम ॥ गो० ॥ कृष्णजी उग्रसेन
 घर गया ए, राजीमती मागे प्रेम ॥ गो० ॥ १२ ॥ समुद्रविजय जणी जाखीयुं
 ए, ते पण हर्षित थाय ॥ गो० ॥ कोष्टक निमित्तिउं पूठीयो ए, लगन
 समुद्रविजय राय ॥ गो० ॥ १३ ॥ कहे रे निमित्तिउं तिणे समे ए,
 एह विवाहनां काम ॥ गो० ॥ तेह वर्षासमे नवि होये ए, शाख बोखे
 घणे ठाम ॥ गो० ॥ १४ ॥ अन्य पण काज नवि कीजीये ए, तो किशी परणवा
 वात ॥ गो० ॥ समुद्र जाखे तव तेहने ए, कांख बहु एम बही जात ॥ गो०
 ॥ १५ ॥ नेम मनावीयो महा वखे ए, एह विवाहनुं काज ॥ गो० ॥ धीरति
 जो कदी कीजीये ए, नीकली जाय जिनराज ॥ गो० ॥ १६ ॥ तेह सुणी
 कहे रे नेमित्तिउं ए, आवण सुदि दिन ठठ ॥ गो० ॥ देइ सत्कार विस-
 र्जीयो ए, निमित्तिउं करी हठ ॥ गो० ॥ १७ ॥ उग्रसेनने तिहां कहावीयुं
 ए, लग्न दिन जेह आयात ॥ गो० ॥ विहुं रे ठामे ते विवाहना ए, महोद्यव
 नित नित थात ॥ गो० ॥ १८ ॥ दशह दशार्ह जेला मिले ए, कृष्ण

ने तिम बलदेव ॥ गो० ॥ शेष पण जादव आवीया ए, सहु करे नेमर्
 सेव ॥ गो० ॥ १ए ॥ कनक ने रत्नता ढग करे ए, पंथ जिहां व्रण अश
 चार ॥ गो० ॥ दान देवाय ते थानके ए, शोधता कार आगार ॥ गो० ॥ २० ॥
 तोरण घर घर बांधीयां ए, धवल मंगल बहु थाय ॥ गो० ॥ जादव सहु
 तिहां नाचता ए, शिवादेवी हर्ष न माय ॥ गो० ॥ २१ ॥ खंन चोये कही
 पांचमी ए, ढाल प्रथम अधिकार ॥ गो० ॥ नेमि जिनरासमां रुयनी ए,
 पद्म कहे सुणतां जयकार ॥ गो० ॥ २२ ॥ सर्व गाथा ॥ १६४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ वेसारी पूरव दिशे, जिनवर नेमकुमार ॥ रत्नजन्त वर आसने,
 सहु जादव परिवार ॥ १ ॥ रत्न कनक रूपा तणा, मणिमय ने मृडुरूप ॥
 करी कलशा बहु आदरे, पद्म पिधान अनूप ॥ २ ॥ तीर्थोदकथी पूरीया,
 सुर नर जादव वग्ग ॥ बाजंते वर डुडुहि, नवरावे ते समग्ग ॥ ३ ॥ अंग
 छुहे जिनवर तणुं, करे विवेपन सार ॥ कस्तूरी कृष्णागर, मांहि कपूर
 उदार ॥ ४ ॥ मालती मोघर प्रमुखनी, कुसुममाल पहिराय ॥ कनक
 रतन मुक्ताफले, जन्त मुकुट शिर ठाय ॥ ५ ॥ मुक्ताफल रचना करी, अष्टा-
 दश सर हार ॥ बाजुबंध ने बहेरखा, कंठ बाहु निज ठार ॥ ६ ॥ सुर उप-
 नित जली मुद्रिका, करती जाकज्जमाल ॥ दौमयुगल पहिरावता, खठ
 अने सुकुमाल ॥ ७ ॥ मोतीमाला मोटिकी, कनी बांधी मनोहार ॥ चरण
 पत्त सोहे घणुं, मुख तंबोल श्रीकार ॥ ८ ॥ कटपवृक्ष परे सोहता, नेमि
 जिनेसर राय ॥ बरघोडे सहु संचरे, मनमां हर्ष न माय ॥ ९ ॥

॥ ढाल उघी ॥

॥ आज रहो रंग महोलमां ॥ केसरीया नेम ॥ ए देशी ॥ नेमजी वर-
 घोडे चढ्या ॥ सामलीया लाव ॥ मातने हरख कल्लोल रे ॥ सा० ॥ मुखमां
 ते पाननुं वीरुलुं ॥ सा० ॥ करता अति रंगरोल रे ॥ ॥ सा० ॥ ने० ॥
 ॥ १ ॥ दशह दशार्दशुं परवखा ॥ स० ॥ कृष्णजी ने बलदेव रे ॥ सा० ॥
 जादवकुमार सहसागमे ॥ सा० ॥ साविलां होय हेवरे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २ ॥
 मयगल चाखे मलयपता ॥ सा० ॥ मलयाचल परे तेह रे ॥ सा० ॥ हयवर
 हैपारव करे ॥ सा० ॥ पाखखा खग परे जेह रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ३ ॥ मंगल
 शब्द घणा करे ॥ सा० ॥ सुरवरनो नहीं पार रे ॥ सा० ॥ कौतुक जोडा

आवीया ॥ सा० ॥ परणे नेमकुमार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ४ ॥ मात शिवा-
 देवी लीये ॥ सा० ॥ लामणवीवो हाथ रे ॥ सा० ॥ दशे दशार्हनी राणीं
 ॥ सा० ॥ जानकीं बहु साथ रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ५ ॥ श्रीवसुदेवनी
 राणीं ॥ सा० ॥ देवकी रोहिणी आदि रे ॥ सा० ॥ वहाँतेर सहसरथमां
 रही ॥ सा० ॥ गाये मंगल महोटा नाद रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ६ ॥ अग्र-
 महिषी कृष्णनी ॥ सा० ॥ आठ ते मंगल सार रे ॥ सा० ॥ सत्यजामा
 रुक्मिणी मुहा ॥ सा० ॥ तेम वत्रीश हजार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ७ ॥ मंगल
 गाये मोजमां ॥ सा० ॥ तेम बहु जादव नार रे ॥ सा० ॥ जय जय जय
 जय तिहां करे ॥ सा० ॥ सहने मोद अपार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ८ ॥ विहुं
 पासे मयगल घटा ॥ सा० ॥ आरूढ महोटा राय रे ॥ सा० ॥ दश दशार्ह
 चाखे आगळे ॥ सा० ॥ केशक रहवर ठाय रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ९ ॥ लाखो-
 गमे तिहां पालखी ॥ सा० ॥ लाखोगमे असवार रे ॥ सा० ॥ सुजट
 कोरिगमे आगळे ॥ सा० ॥ पाठल चाखे नार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १० ॥
 लहेके ध्वज तिहां विहुं दिशे ॥ सा० ॥ नेजा फुरे निशाण रे ॥ सा० ॥
 वाजे देवनी डुंडुहि ॥ सा० ॥ इम महोटे मंकाण रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ ११ ॥
 बंदिजन विरुदावली ॥ सा० ॥ किन्नरी गावे गीत रे ॥ सा० ॥ आवे चोक
 वाजारमां ॥ सा० ॥ त्रण जगतना मित्त रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १२ ॥ चोक
 चोक बहुटे मिट्यां ॥ सा० ॥ नर नारीनां वृंद रे ॥ सा० ॥ महोल गोंख
 मेकी चढी ॥ सा० ॥ जोवे हर्ष अमंद रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १३ ॥ एक तणे
 एक नारीने ॥ सा० ॥ राजीमती वर एह रे ॥ सा० ॥ ते कहे राजुल धन्य
 ठे ॥ सा० ॥ एहशुं मांशे गेह रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १४ ॥ एक कहे वली
 एकने ॥ सा० ॥ उत्तर श्हांथी धूर रे ॥ सा० ॥ ते कहे जाड धूर तुमे
 ॥ सा० ॥ अमने हर्ष ठे पूर रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १५ ॥ तव एक बोले एणी
 परे ॥ सा० ॥ दैव अटारो जोय रे ॥ सा० ॥ एहवी वस्तु न खमी शके
 ॥ सा० ॥ नवि जाणुं किंणी परे होय रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १६ ॥ तव एक
 बोले हर्षशुं ॥ सा० ॥ धिग धिग हो तुज नार रे ॥ सा० ॥ अपमंगल किम
 उचरे ॥ सा० ॥ आठ मंगल झण ठार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १७ ॥ एक कहे एम
 नारीने ॥ सा० ॥ एहवो लहुं जरतार रे ॥ सा० ॥ तो मुक्त मनवंतित
 फले ॥ सा० ॥ सफल थाये संसार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १८ ॥ एम कांड

प्रभु स्तवना करे ॥ सा० ॥ कांश्च वंठे काम रे ॥ सा० ॥ कांश्च ह्वे
 नाचती ॥ सा० ॥ नेत्रकमल पूजा ठाम रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ १९ ॥ एम महोटे
 आडंबरे ॥ सा० ॥ उग्रसेन घर पास रे ॥ सा० ॥ नेम जिनेसर आवीया
 ॥ सा० ॥ करुणानिधि आवास रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २० ॥ खंन चोथे ठाठी
 कही ॥ सा० ॥ ढाल प्रथम अधिकार रे ॥ सा० ॥ हवे आगल श्रोता सुणो
 ॥ सा० ॥ पद्म कहे विस्तार रे ॥ सा० ॥ ने० ॥ २१ ॥ सर्व गाथा ॥ १९४ ॥

॥ दोहा ॥

॥ बहु कोलाहल सांजली, उज्ज्वल एक चोसाळ ॥ देखी पूठे सारथि,
 जिनवर जाग्य विशाळ ॥ १ ॥ कहो ए मंदिर केहुनुं, दीसे अति उत्तंग ॥
 धवल मंगल थाये घणां, सहु जन नव नव रंग ॥ २ ॥ तव ते बोले सारथि,
 उग्रसेननुं धाम ॥ धवल मंगल तुम सासरे, तुम विवाहने काम ॥ ३ ॥
 सखीउं तुम जार्या तणी, वेठी दीसे दोय ॥ चंझानना मृगलोचना, वात
 करंती जोय ॥ ४ ॥ ते वातो किणविध करे, तेह कहुं परपंच ॥ नेम जिणंदने
 देखीने, कहे मूकी खलखंच ॥ ५ ॥

॥ ढाल सातमी ॥

॥ वीर माता प्रीतिकारणी ॥ ए देशी ॥ नेम देखीने चंझानना, कहे इणी
 परे वाणी ॥ सुण सखी स्त्री तणा वर्गमां, ए राजुल वखाणी ॥ १ ॥ वात
 सखीउं इणी परे करे, जेहने ए वर थाशे ॥ जोगक्रीनारे करतां थका, नवि
 काल जणाशे ॥ वा० ॥ २ ॥ तव मृगलोचना इम कहे, सखी साचलुं एह
 ॥ धन्य राजीमती जगतमां, एहशुं भांशे गेह ॥ वा० ॥ ३ ॥ रूप राजीमती
 घहेननुं, निपजावतो धाता ॥ एहवो योग नवि मेलवे, तो किमह विख्याता
 ॥ वा० ॥ ४ ॥ तूरना शब्द सुणती थकी, तिहां राजुल आवे ॥ दोय
 सखीउं विचे पेसीने, इण परे संजसावे ॥ वा० ॥ ५ ॥ एकली केम जुवो
 हे सखी, जखो वर ए आवंतो ॥ बहुल आडंबरे परवख्यो, दीसे ए लटकंतो
 ॥ वा० ॥ ६ ॥ अमे पण जोशुं ए वर प्रते, कही वचमांहि पेसे ॥ नेम देखी
 इम चिंतवे, मन मोद विशेषे ॥ वा० ॥ ७ ॥ इंद्र केमकरध्वज चंझमा, हशे
 एह सुरेंदो ॥ अहव मुज पुण्य प्राग्जारनो, वन्यो मूर्त्त ए कंदो ॥ वा० ॥ ८ ॥
 एह सौजाग्यसुख गुणनिधि, इम मनमां हरखे ॥ काम अनखे वलतां थका,
 मातुं अमृत वरखे ॥ वा० ॥ ९ ॥ जाणी मृगलोचना हृदयनी, जली

वात ॥ हास्यथी कहे रे चंडानना, सुण वात विख्यात ॥ वा० ॥ १० ॥
 एह वर गुणनिधि अति जलो, पण एक ठे दोष ॥ ते हमणां रे केहतां थका,
 चढे राजुल रोष ॥ वा० ॥ ११ ॥ तव कहे तास चंडानना, एह में पण जाणुं
 ॥ सांप्रत काळे कहेतुं नहीं, जहुं मौन वखाणुं ॥ वा० ॥ १२ ॥ लाजती
 कहे रे राजीमती, जेहनो ए वर आशे ॥ तेहनां जाग्य जलशे यदी, व्रण
 लोक गवाशे ॥ वा० ॥ १३ ॥ पण सुणो गुणनिधि एहमां, काढे दूषण
 जेह ॥ दूषमांथी जोश जोशने, पूरा काढवा तेह ॥ वा० ॥ १४ ॥ कृपणपणुं
 कल्पपादप तणुं, खीरसागरे द्वार ॥ चंदन मांही दुर्गंधता, जानु मांही
 अंधकार ॥ वा० ॥ १५ ॥ जेम सुराचल मांहे चलपणुं, वली कनकर्मा श्याम
 ॥ लढीने जेम दरिद्रता, शारदा शठ गम ॥ वा० ॥ १६ ॥ तव हसी
 तेह सखीजं कहे, सुण राजुल वाण ॥ गौर वर जोश्ये प्रथमथी, ते तो
 काजल वान ॥ वा० ॥ १७ ॥ अपर गुण परिचये जाणीये, तव राजुल
 बोले ॥ चतुर तुमे विभ्रम मुळ हतो, तुम वचनथी खोले ॥ वा० ॥ १८ ॥
 जेह जूषण अठे सर्वने, तेह दूषण दाखो ॥ पण सुणो वात व्रण माहरी,
 सुणी चित्तमां राखो ॥ वा० ॥ १९ ॥ केवल श्याममां गुण सुणो, नरा गौरमां
 दोष ॥ गौरमां श्याम आवे थके, होवे गुण तणो पोष ॥ वा० ॥ २० ॥
 तयाहि ॥ केवलश्यामत्वे गुणाः ॥ श्याम अचला प्रशंसीये, वली चित्रावेलि
 ॥ अगुरु कस्तूरिका तिम मेघ गुणगेलि ॥ वा० ॥ २१ ॥ कीकी ते सामली
 सोहीये; केश कसवटी तेम ॥ रात्री पण सामली सोहीये, होये काजल
 एम ॥ वा० ॥ २२ ॥ जेम जेम एह होय सामलां, तेम मूढ्य बहु पामे
 ॥ हवे सुणो केवल गौरमां, कहुं दोष गम गमे ॥ वा० ॥ २३ ॥ यतः ॥
 जू चित्तवह्नि अगुरु, कळूरी घण कणीणिगा केसा ॥ कसवटी मसी रयणी,
 कसिणा एण अणघफला ॥ इति कृष्णत्वे गुणाः ॥ अथ केवल गौरत्वे दोषाः ॥
 लूण जो गौर तो द्वार ठे, हिम श्वेत तो वाळे ॥ गौर अति कोढीयो
 जाखीये, चूनो परवश चाले ॥ यतः ॥ खारं लवणं दहणं, हिमं च अश-
 गोरविग्गहो रोगी ॥ परवश गुणीअ चुन्नो, केवल गोरत्तणे दोसा ॥ १ ॥
 इति गौरत्वे दोषाः ॥ अथ गौरस्य कृष्णवस्त्वाश्रयणे गुणाः ॥ श्वेत कर्पूर
 पण तो रहे, मांहे होय अंगारो ॥ आंख काजले करी सोहीये, वली
 कीकीए सारो ॥ वा० ॥ २४ ॥ जोजन खाद मिरचे करी, चित्रामणे रेहा